Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ

23

Φεβρουαρίου 1938

Τὸ καρναβάλι προχωρεῖ
Χοροί! χοροί! χοροί!
Κι' ἔξω ἀπ' τὸ χορὸ ἐγὼ
πλήρης ἀνίας στιχουργῶ!...

Χοροί, χοροί, πολλοὶ χοροὶ τοῦ καθενὸς Συλλόγου
δίδουνε «ποὺρ πασσὲ λὲ τὰν» οἱ πάντες ἄνευ λόγου
χοροὶ γνωστοὶ Ἑταριῶν, Συνδέσμων, Σωματείων
χοροὶ προσώπων σοβαρῶν καὶ ἐλαφρῶς ἀστείων.
Ἡ κάθε σάλλα ἔχει τζὰζ καὶ βορικὸν στὸ πάτωμα
καὶ στροβιλίζον' ἐπ' αὐτοῦ ὀκτὼ ἢ πέντε ἄτομα.
—Ἕνα ταγκό;
—Ἐζιτασιόν;
—Φὸξ - τρότ;
—Ταγκὸ Μιλόγκα;
Ἀνιάλισσμα καὶ σφίξιμο, φιλὶ καὶ λίγη πρόγκα.
Κι' αὐτὸ γιατ' εἶν' ἀποκρηὲς κι' εἶναι πολὺ τῆς μόδας
ὁ κόσμος νὰ αἰσθάνεται μονάχα μὲ τοὺς πόδας.
Μ' αὐτοὺς λοιπὸν ἐκφράζεται κάθε μας πόθος κρύφιος
ὡς τρόπος δὲ ἐκφραστικὸς εἶναι πολὺ λαμπρὸς
—Ζητῶ τὸ πόδι σας μαμζέλ! Λέει κι, ὁ ὑποψήφιος,
ὁ σύγχρονος γαμπρὸς
κι' ἐκείνη τότε τείνοντας τὴ γάμπα τὴν εὐώδη
ἄλλοτε λέει «πάρτε το» κι' ἄλλοτε... «πᾶρε πόδι».
Οἱ ἔξυπνοι, οἱ ἀναιδεῖς, οἱ ἄτολμοι, τὰ «βώδια»
Ἐκφράζονται εὐκολώτερα κι' ἀμέσως... μὲ τὰ πόδια.
Πόσα λογάκια τολμηρὰ καὶ πόσα κόλπα ἄτιμα
δὲν ἔχουνε συμφωνηθεῖ... μονάχα μ' ἕνα πάτημα;

Ὑπάρχε. πόδι γλυπτικὸ ποὺ ὅλο μὲ τ' ἄλλα παίζει
μόλις βρεθῇ ἐλεύθερο καὶ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.
Ὑπάρχει πόδι φλύαρο στὸ πόκερ καὶ στὸ τσάϊ
πόδι πολὺ ἀνεκτικὸ καὶ πόδι ποὺ κλωτσάει
Ὑπάρχουν πόδια κοριτσιῶν, πόδια χαριτωμένα
πόδια σφιχτὰ καὶ σφριγηλὰ καὶ πόδια κουρασμένα
πόδια ποὺ τρέμουν ρυθμικὰ μὲ κίνηση νευρώδη,
πόδια λεπτὰ κάποιας μικρῆς πού.. «σοῦ πατάει πόδι!»
Πόδια ποὺ ἀγωνίζεται ἡ φούστα νὰ τὰ κρύψῃ
πόδια μικρά, γλυκύτατα
πόδια ποὺ πολὺ εὔκολα σηκώνονται στὰ ὕψη
καὶ λὲς «καλὲ γιὰ κύττατα»!

Κι' αὐτά, γιατ' εἶν' ἀποκρηὲς κι' εἶναι πολὺ τῆς μόδας
ὁ κόσμος νὰ αἰσθάνεται μονάχα μὲ τοὺς πόδας
καὶ μέσ' τὴ ζάλη, τὴν ὁρμὴ
τρελλοῦ πανηγυριοῦ,
κάνει κι' ὁ Ἔρωτας γραμμὴ
δουλειές... τοῦ ποδαριοῦ.

Εὐ.—

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο:

Ἕνα ὡραιότατο διήγημα τοῦ κ.
ΑΛ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ,

Τὸ ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Νικολὰς Σεγκὺρ:
ΤΟ
ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ.

Ἡ συνέχεια τῆς ἐρεύνης τοῦ κ. Σώτου Πετρᾶ στὰ ὠδεῖα:
ΤΟ
ΕΘΝΙΚΟν ΩΔΕΙΟΝ.

Νέες σπαρταριστὲς περιπέτειες τοῦ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Καὶ οἱ συνέχειες τῶν ὡραιοτάτων μυθιστορημάτων μας μὲ ἐκτενεῖς περιλήψεις τῶν προηγουμένων.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38282

Η συνοικία πανηγυρίζει

Ἀποκρηάτικα θεάματα

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ φέτος, θὰ ξαναζήση ἡ Παλιὰ Ἀθήνα στὴν Πλάκα.

Στὰ λιθόστρωτα στενὰ σοκάκια της θ' ἀκουστοῦν ξανὰ ἔξυπνα πειράγματα καὶ χαρούμενα γέλια καὶ στὶς σκοτεινὲς γωνίες της θὰ ψιθυρίσουν ξανὰ χείλια ἐρωτευμένων ἀτελείωτους ὅρκους ἀγάπης αἰώνιας...

Ἀγάπης αἰώνιας ποὺ θὰ κρατήση ὡς τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς ἀποκρηᾶς, τὸ πολύ!

Ἡ ρετσίνα, ἡ ἀθάνατη ρετσίνα ποὺ

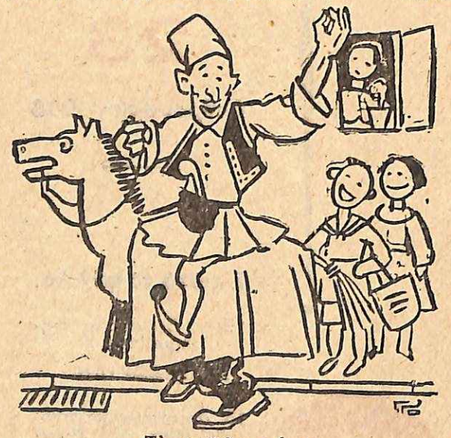

Τὸ γαϊδουράκι

βάζει κάτω τὶς σαμπάνιες ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ ξεχυθῆ γιὰ νὰ πνίξη στὰ κεχριμπαρένια της κύματα τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ μικροβάσανά μας.

Τὸ κέφι, τὸ ἀληθινὸ κέφι, τὸ ἀγνό, θὰ γυρίζη σὰν ἀλήτης στὰ στενὰ δρομάκια τῆς Πλάκας γιὰ ν' ἀγκαλιάζη ὅποιον τύχη καὶ γιὰ νὰ δώσ' φοβερὲς καρπαζιὲς στὸ ἄλλο τὸ κέφι τὸ φρακοφορεμένο ποὺ πουλιέται στοὺς χοροὺς σὰν εἶδος πολυτελείας.

—

Ἀλλὰ δὲν θὰ διασκεδάση μόνον ἡ Πλάκα, θὰ διασκεδάση καὶ ἡ συνοικία.

Ἀπὸ τώρα κιόλας κάναν τὴν ἐμφάνισή τους ἡ πατροπαράδοτη γκαμῆλα, ὁ «κατέβα νὰ φᾶμε», τὸ γαϊτανάκι, τὸ γαϊδουράκι κι' ὁ φασουλῆς, πρὸς μεγάλην τέρψιν τῆς μαρίδας ποὺ τὰ παίονει ἀπὸ πίσω μὲ ἀλλαλαγμοὺς χαρᾶς.

Ἰδοὺ τὸ γαϊδουράκι:

Προηγεῖται ἕνα κλαρίνο τὸ ὁποῖον παίζει ἀκαταπαύστως κάτι μεταξὺ ἐμβατηρίου καὶ μοντέρνου φόξ.

Ἀκολουθεῖ τὸ γαϊδουράκι φέρον μεγαλοπρεπῆ φουστανελοφόρον κρεμαντάλα. Ἀπὸ τὰ πλάγια κρέμουνται δυὸ κάλτσες παρανεμισμένες μὲ κουφέλια ποὺ καταλήγουν σὲ τσαρούχια καὶ ποὺ παριστάνουν τὰ πόδια τοῦ ἐπιβαίνοντος γιατὶ τὰ πραγματικά του πόδια εἶναι καὶ πόδια τοῦ ναϊδουρ[illegible]

Πολλὲς φορὲς συμβαίνει ἐνῷ τὸ κλαρῖνο παίζει μίαν ροῦμπα νὰ κυλιστῆ στὶς λάσπες τὸ δεξιὸ ἢ τ' ἀριστερὸ ἀτροφικὸ καὶ τσαρουχοφόρο πόδι πρὸς μέγα ὄνειδος τῶν ἀπαντάχοῦ... τσολιάδων!

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ «ἀτραξιὸν» ἐνθουσιάζει τὸ «νοῆμον κοινὸν» τῆς συνοικίας

—

Νὰ τώρα καὶ τὸ γαιτανάκι!

Προηγοῦνται καὶ ἕπονται ἄθλιοι παλιάτσοι κρατώντας χωνιὰ χαρτονένια ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ δεκαρολογία. Πειράζουν τὴ μικρὴ δουλίτσα, ποὺ βγῆκε στὸ μπαλκόνι νὰ δῆ, καὶ καταφέρνουν, στὸ τέλος, νὰ τὴν πείσουν νὰ ρίξη φράγκο ἢ δίφραγκο.

Ἔχουν πάντοτε στὰ στόματά τους σαγλὰ ἀστεῖα καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνουνε τοὺς ἔξυπνους.

Ἀκολουθεῖ ἡ «ὀρχήστρα» κι' ὁ «ἀρχηγὸς» ποὺ δίνει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως καὶ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως μὲ μιὰ σφυρίχτρα.

Αὐτὸς ἔχει καὶ ἄλλες εὐθύνες. Παρακολουθεῖ προσεκτικὰ τοὺς παλιάτσους μὴ τυχὸν καὶ διοχετεύσουν μέρος τῶν κερμάτων ἀπὸ τὰ χωνιὰ στὶς τσέπες τους.

Ἀκολουθεῖ ὁ «κοντὸς» μὲ τὶς ποικιλόχρωμες κορδέλλες κι' ὕστερα τὰ ζεύγη ποὺ ἀποτελοῦν τὸ γαϊτανάκι. Ἀμέσως κατόπιν ἔρχεται ἡ μαρίδα.

— Ὤα...

— Οὔστ ρέ...

— Οὔξωωωω.

Τὰ ζεύγη ὅμως δὲν δίνουν σημασία στὰ πειράγματα τοῦ πλήθους.

Τὸ πολὺ—πολὺ ἅμα ἐκτραχυνθοῦν τὰ πράγματα νὰ γυρίση πίσω ἡ μουστακοφόρος δούκισσα καὶ νὰ τοὺς πῆ μὲ τὴν βραχνὴν φωνή της:

— Φύγετε, ρὲ σεῖς, γιατὶ θὰ βουτήξω πέτρα καὶ θὰ σᾶς πάρη ὁ διάολος τὸν πατέρα.

Ἡ μαρίδα ὅμως ἀσφαλῶς δὲν θὰ πάψη. Καὶ τότε θὰ ἐπέμβη ἴσως ἡ γανούμισα, ἡ ὁποία μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ μεταξωτὰ σαλβάρια της καὶ τὸ φερετζέ της, θὰ ὁρμήση ἀκάθεκτη καὶ θὰ βουτήξη τὸν πρῶτο θορυβοῦντα γιὰ νὰ τὸν ἀρχίση στὰ χαστούκια.

— Νὰ ρὲ μοῦργο, γιὰ νὰ μάθης ἄλλη βολὰ νὰ παρασταίνης τὸν ἔξυπνο,

Καὶ ὅταν ἐπιβληθῆ ἡ τάξις, ἡ γανούμισα θὰ δώση τὸν τριχωτὸ βραχίονά της εἰς ἕναν Λουδοβίκον 14ον, ἡ δούκισσα σ' ἕναν μεγαλοπρεπῆ φουστανελοφόρον, ἡ «κυρία μὲ τὰς καμελίας» εἰς ἕναν ἀπάχη καὶ τὸ γαϊτανάκι θὰ ἐξακολουθήση τὸν δρόμο του θριαμβευτικῶς ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς κλαρίνου, μιᾶς κλαπαδόρας κι' ἑνὸς ταμπούρλου.

—

Ἰδοὺ καὶ ὁ «κατέβα νὰ φᾶμε», Στηρίζεται σὲ πανήψυλα ξυλοπόδαρα, ντυμένος συνήθως μὲ κόκκινα, μπλὲ καὶ κίτρινα χαρτιὰ καὶ προχωρεῖ βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ «κατέβα νὰ φᾶμε» εἶναι τὸ ἀγαπημένο θέαμα τῆς συνοικίας.

Οἱ γρηοῦλες, ὅταν περνάη, σταυροκοπιοῦνται.

— Ἔλα Χριστὸς καὶ Παναγιά...

— Κυρία Εὐανθίαααα. Κυρία Εὐανθιαααα. Τρέξε νὰ δῆς. Χάνεις...

Κι' ἡ κυρία Εὐανθία ἀφήνει τὸ φαῖ στὴ φωτιὰ καὶ τρέχει γιὰ νὰ δῆ τὸ περίεργο φαινόμενο.

— Μέγας εἶσαι Κύριε!!!...

Νὰ κι' ὁ φασουλῆς, μὲ τὴν κλασικὴ πιὰ σανίδα στὸ χέρι του, ποὺ τρελλαίνει στὸ ξύλο τὴ σύζυγό του ἐπειδὴ ἔκανε «περμπανάν».

Το κάκου ἡ σύζυγός του προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῆ μὲ τὴ μπάσα φωνή της. Ὁ φασουλῆς εἶναι ἀμετάπειστος.

— Μπερμπανὰν μοῦθελες; Νὰ λοιπόν...

Καὶ μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες ξυλιὲς ἐπιτυγχάνεται θριαμβευτικὸν φινάλε ποὺ καταχειροκροτεῖται ἀπὸ τὸ «φιλοθεάμονον κοινὸν» τῆς συνοικίας.

—

Εἶναι ἀκόμα ἡ «γκαμῆλα» ἡ ὁποία φέτος τουλάχιστον δὲν φάνηκε ἀκόμα πουθενά, καὶ τὰ «ρόπαλα» ποὺ κι' αὐτὰ καταργήθηκαν γιατὶ θεωροῦνται πλέον «ντεμοντέ».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ φέτος θάχουμε λαμπροτέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, τὴν παρέλασιν τῶν «ἁρμάτων» τοῦ «Καρνάβαλου» καὶ τόσων ἄλλων εὐθύμων ἀποκρηάτικων «ἀτραξιὸν» ποὺ ἀπὸ τώρα κιόλας ἑτοιμάζονται πυρετωδῶς.

Chaque

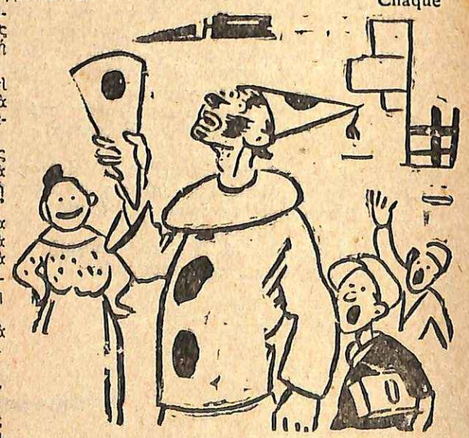

Ὁ Παληάτσος

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ κ. ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ξένος. Περαστικός. Περιηγητής. Μὲ τὰ φτερά του ὀρθάνοιχτα, μεγάλο ταξειδιάρικο πουλί, ζήτησε νὰ γνωρίση κι' ἐκεῖ κάτω, ὅλες τὶς ὠμορφιὲς ποὺ κρύβει ἡ ζωὴ μιᾶς πολιτείας ποὺ δὲν τὴν ἤξερε ὡς χθές...

Κάϊρο... Τροῦλλοι γραφικοὶ καὶ μιναρέδες ποὺ λογχίζουν τὸν αἰθέρα μὲ ὑπερήφανη ἀνάτασι, φαραωνικὰ μνημεῖα, παληὲς χαμένες, ρημαγμένες γειτονιὲς μὲ τὸ βαθὺ μυστήριο τοῦ ἀγνώστου καὶ τὴν τρομακτικὴ τῶν μελαψῶν ἀνθρώπων φτώχια, γυναῖκες ποὺ κυκλοφοροῦν μὲ φερετζέ, παιδιὰ ξυπόλυτα στοὺς δρόμους, ἄνδρες ἀπ' τὸ Ἀσσουὰν ἢ ἀπ' τὸ Σουδὰν μὲ δέρμα ἐβένινο ὅλο λάμψι καὶ νοσταλγία καὶ νωχέλεια στὴν ψυχὴ νύχτες στὴν ἔρημο, στὰ πλάτη τῆς Σαχάρας, νύχτες μουντές, στὴ σκοτεινιὰ τὴν ἔναστρη ἢ φωτισμένες ἀπὸ φεγγαριοῦ ἀχτῖνες...

Ξένος. Περαστικός. Περιηγητής. Κι' ὅμως σὲ λίγες μέρες μέσα, ὁ Στέφανος Δωρῆς, βρῆκε ἐκεῖ κάτω τὴ χαρά, τὴ συντροφιά, τοὺς φίλους, μιὰ ἀτμόσφαιρα ζεστὴ καὶ χαρωπή. Καινούργιες γνωριμίες· προσκλήσεις πότε δῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, τσάγια, ἐσπερίδες, φράκα καὶ τουαλέττες κυριῶν ποὺ ἀστραποβολοῦσε ἀπάνω τους τὸ φωτεινὸ μπριλλάντι καὶ ἀχνοθάμπωνε τὸ μάτι : τοῦ μαργαριταριοῦ ἢ θωριά. Νέος ἀκόμα, μόλις πλησίαζε τὰ σαράντα, γκρίζα μαλλιὰ στοὺς δυὸ κροτάφους, εὔσωμος, δυνατός, μὲ πεῖρα τῆς ζωῆς, ταξειδεμμένος, μπερδεμένος σὲ δουλειές : δουλειὲς μεγάλες κι' ἀποδοτικές, πλούσιος, εὐτυχισμένος. Εὐτυχισμένος ! Ἀναρωτιόταν κάπου-κάπου. Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία στὴ ζωή ; Νὰ μὴ μπορῆς ποτέ σου νὰ σταθῆς ; Νὰ τρέχης ἄβουλος, διαρκῶς, γιὰ νὰ κερδίσης κάτι νέο ; Ν' ἀναζητᾶς καὶ νὰ ποθῆς τὸ ἰδεῶδες τὸ ἀπλησίαστο ; Νὰ ξεγελιέσαι κάθε μέρα μὲ πρόχειρες χαρὲς γιὰ νὰ πιστεύης λίγη ὥρα — λίγα λεπτὰ μονάχα, μιὰ στιγμή — πῶς βρῆκες τὸ ἀπόλυτο, ἐνῷ δὲν τόχεις βρῆ ;

Ὡστόσο ζοῦσε τὴ ζωή του. Καὶ τώρα ἐδῶ στὸ Κάϊρο, χορταίνοντας μιᾶς μαύρης τὸ κορμί: τὸ βελουδένιο στὸ ἄγγιγμα καὶ τὸ μεθυστικὸ στὴν ἡδονὴ ἢ φεύγοντας ἀπὸ τὰ χείλη μιᾶς Εὐρωπαίας μικρούλας ποὺ τοῦ προσφέρονταν δειλὰ καὶ τρέχοντας σ' ἕνα μεθῦσι ἀπὸ παράξενα πιοτὰ σὲ μιὰ «ἀλατίσα» τοῦ Καΐρου, ζῶντας σ' αὐτὴ τὴ δίνη κάθε νύχτα, ἤθελε νὰ πιστεύη πῶς χαίρεται καὶ ΥΠΑΡΧΕΙ κι' ἀπολαμβάνει κάθε τι τὸ ὑλικὸ ποὺ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἀποκτήση. Ὅμως σὰν ἔσβυνε ἡ νύχτα καὶ σὰν ὡρμοῦσε ἡ αὐγὴ μὲ τὰ γαλακτερά της πέπλα, σὰν ἀπ' τοὺς γκριζωποὺς ὁρίζοντες ξεφεύγαν πρῶτες σπίθες τοῦ πρωϊνοῦ οἱ ἀχτῖνες, ἔνοιωθε πῶς μιὰ νύχτα ἀκόμα ἀνώφελη, κύλησε μέσ' τὴν ὕπαρξί του, μιὰ νύχτα ἐπίπλαστα ὡραία, μιὰ νύχτα θελκτικὰ ὑποκριτικὴ στ' ἀλήθεια : νύχτα ἀηδείας καὶ ψυχικοῦ ἐκμαυλισμοῦ, νύχτα ἀνύπαρκτη καὶ ψεύτρα...

—

Στὸ «ντάνσιγκ» τοῦ «Κοντινεντάλ»

ἀνάμεσα ἀπὸ κόσμο διαλεχτό: ὡραῖες γυναῖκες καὶ ὑπέρκομψες, διαμαντοφορεμένες,ἄντρες ἐπίσημους τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ, βρέθηκε καθισμένος ὁ Δωρῆς σ' ἕνα τραπέζι φιλικό, Τὸν κάλεσε ἕνας φίλος διπλωμάτης γιὰ νὰ περάσουν τὴ βραδυὰ μαζὶ κι' ἦταν στὴν ἴδια συντροφιὰ δυὸ ἀκόμα κύριοι: Ὁ ἕνας Γάλλος τοῦ Καΐρου, ὁ ἄλλος Ρωμηὸς ἀπ' τὸ Πὸρτ-Σάϊτ, μιὰ συμπαθητικὴ κυρία ποὺ εἶχε περάσει τὰ πενῆντα, μιὰ ἄλλη νέα: γυναίκα τοῦ κυρίου, ἀπ' τὸ Πὸρτ-Σάϊτ καὶ ἀκόμα ἡ Λένα, μιὰ ὕπαρξη γοητευτικὴ, μαλλιὰ κατάξανθα, χρυσάφι, μάτια ὁλογάλανα, (κῦμα γαληνεμμένης θάλασσας), ὁλόφωτα, μαγνητικά.

Λένα ! Αὐτὸ μονάχα πρόσεξε. Δὲν ἄκουσε τὸ ἐπίθετο. Καὶ τί τὸν ἔνοιαζε τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς ; Τί ρόλο θάπαιζε ἂν μάθαινε πῶς λέγεται ἢ Διαμαντίδη ἢ Πετρᾶ ἢ Κωνσταντίνου ἢ ἄλλο κάτι. Τὰ ὡραῖα πλάσματα στὸν κόσμο δὲν θάπρεπε νὰ τὰ στολίζουν μὲ ὀνόματα πεζὰ καὶ... ἀνιαρά. Αὐτήν, τὴ Λένα — ἕνας σοφός, ἕνας ὡραῖος ποιητὴς — θὰ τὴν ὠνόμαζε: λουλουδι, οὐράνιο χάδι ἢ κάτι τέτοιο ποιητικό. Μιλοῦσε τόσο εὐγενικά, εἶχε κινήσεις τόσο εὔρυθμες, τόσο λεπτὲς καὶ ἁπαλὲς, χόρευε τόσο ἀέρινα ποὺ ὁ Στέφανος Δωρῆς τὴν εἶδε μπρός του μιὰ στιγμή, σὰν κάτι ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ ψηλά, πολὺ ψηλά, ποὺ δὲν ἀνήκει στὴ χαμένη τούτη γῆ, μὰ σὲ ὑπερκόσμια περιβάλλοντα, ποὺ τὴ λευτέρωσαν μιὰ νύχτα γιὰ νὰ κατέβη στοὺς θνητοὺς καὶ νὰ τοὺς δείξη τί ἀξίζει...

Δὲν τὴν «φλερτάρισε» ὅπως λένε οἱ κοσμικοί. Οὔτε τῆς ρίχτηκε, ὅπως λέμε οἱ... κοινότεροι. Στάθηκε δίπλα της δειλὸς — αὐτὸς ὁ θαρραλέος — μὲ μιὰ παράξενη αἴσθησι νὰ κυβερνάη τὸν ἑαυτό του, κάτι τὸ εὐλαβικὸ τὸ ἀκατατόπιστο, τὸ.... ἀνισόρροπο, τὸ πλάνο.

Οἱ ἄλλοι τὸν κατάλαβαν. Ὁ διπλωμάτης ποὺ τὸν ἤξερε καλὰ γαμογελοῦσε κάθε τόσο κι' εἶχε στὸ χαμογέλιο του σφραγίσει μιὰ εἰρωνία παράξενη. Καὶ ἡ κυρία ἀπ' τὸ Πὸρτ-Σάϊτ ἔσκυβε πρὸς τὸν ἄνδρα της διαρκῶς καὶ πρὸς τὸν Γάλλο τοῦ Καΐρου καὶ μὲ... σεμνὸ κουτσομπολιὸ μιλοῦσε γιὰ ἕνα: «Κοὺ ντὲ φούντρ», ποὺ ἔπεσε ὁπόψε στὸ τραπέζι.

Ἡ νύχτα κύλησε εὐχάριστα, γοργά. Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα. Κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ «Κοντινεντάλ» καὶ πῆγαν στὸ «Κὶτ-κὰτ» ἕνα μεγάλο, πλούσιο καμπαρὲ ποὺ ὑψώνεται στὴ Γκίζα, πέρα ἀπ' τὸ Νεῖλο, ἔξω ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ Καΐρου.

Τὰ οὐΐσκυ καὶ οἱ σαμπάνιες πῆραν τὸ δρόμο τοῦ χειμάρρου. Οἱ γλῶσσες λύθηκαν ἀπότομα. Πικάντικα ἀστεῖα ξεπήδησαν στὴ συντροφιά. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν προβολέων, στὴν πίστα τοῦ «Κὶτ-κὰτ» μισόγυμνες γυναῖκες —νούμερα, πιόνια τῆς χαρᾶς — ζωντάνευαν τὸ τακτικό τους πρόγραμμα. Μιὰ Ἀμερικάνα μὲ φωνὴ σπασμένη, σὲ τόνο λάγνο καὶ θερμὸ μιλοῦσε γιὰ τὶς νύχτες τοῦ Κεντάκι, γι' ἀγάπες στὸν Εἰρηνικό, γιὰ νύχτες τῆς Χαβάης.

Δυὸ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, μάτια ὁ-καὶ τὸν κύτταξαν. Αὐτὸς ἦταν σκυμλόφλογα, ὅλο πυράδα, στράφηκαν μένος στὸ ποτῆρι, του. Τὸ εὐχάριστο κιτρινωπὸ ὑγρὸ ποὺ λέγεται οὐΐσκυ τοῦ ἦταν ἀπόψε ἰδιαίτερη χαρὰ κι' εἶχε στραφεῖ σ' αὐτὸ ὁλόψυχα, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸν μεγάλο πειρασμό: ν' ἀσχοληθῆ ἐρωτικὰ μὲ τὴν ὑπέροχη γυναῖκα ποὺ κέντριζε, ὅλη νύχτα τὶς αἰσθήσεις του. Τοῦ ἄρεσε τρελλά, τοῦ ἄρεσε ὅσο τίποτα στὸν κόσμο κι' ὅμως παράλληλα τὸν φόβιζε, ἀφοπλιζόταν μὲ τὴ σκέψη πῶς θὰ δοκίμαζε νὰ τῆς μιλήση λίγο «ἀλλοιώτικα» καὶ γιὰ ἀπάντηση θ' ἀντίκρυζε ἢ ἕνα βλέμμα παγερὸ ἢ μιὰ εἰρωνία στὰ σμιλεμμένα, στὰ κατακόκκινα δυὸ χείλη της. Ὅμως τὴν ὥρα ποὺ σκεπτόταν βυθίζοντας τὸ μάτι του ἀσυναίσθητα στοῦ ποτηριοῦ τὸ βάθος, κατάλαβε : πῶς τὸν κυττοῦσε αὐτή, πῶς ἐξεταστικὸ τὸ βλέμμα της εἶχε ἀπὸ ὥρα καρφωθῆ στὸ πρόσωπό του. Στράφηκε ἀπότομα καὶ τότε ἀντικρύστηκαν. Πρώτη φορὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ ἔνοχη σιωπή τους μίλησε περισσότερο ἀπ' ὅτι θὰ μιλοῦσαν χίλια λόγια, χίλιες ἐρωτικὲς ἐκφράσεις καὶ χίλιες τολμηρότητες. Σηκώθηκαν γιὰ νὰ χορέψουν. Μηχανικὰ καὶ οἱ δυό τους. Λιγάκι ζαλισμένοι ἀπ' τὸ πιοτὸ καὶ ναρκωμένοι ἀπ' τὴ μουσικὴ ποὺ ἔσταζε μέλι, γλύκα, χίμαιρες καὶ πόθους ἀνεκπλήρωτους. Μπῆκαν μέσ' τοὺς στροβιλισμοὺς ἑνὸς παθητικοῦ ταγκό, μπερδεύτηκαν στὶς νοσταλγίες τὰ κύματα, ποὺ ἀπαλοσκορποῦσαν οἱ κιθάρες· κι' ἀμίλητοι ὡς τὸ τέλος χόρεψαν, χόρεψαν περίφημα. Ἦταν ἀδύνατον νὰ πῆ μιὰ λέξη αὐτός. Κι' ἐκείνη πάλι δὲν τοῦ μίλησε καθόλου. Πίστευε ὁ Στέφανος πῶς ἂν δοκίμαζε νὰ ξεστομίση κάποια φράση, θάλεγε κάτι ἀνόητο καὶ ἀσχλὸ ποὺ θὰ τὴν πρόβαλε ἐκείνην καὶ θὰ τὸν ζύγιζε σκληρά. Κι' ἐκείνη ποὺ αἰσθανότανε τὸ «δράμα» του, χαιρόταν κι' ἀπολάμβανε, χωρὶς νὰ νοιώθη τὸ γιατί, τὸ ἡδονικὸ μαρτύριο τοῦ ἀνδρός.

Ὡστόσο ἦταν δεμένα τὰ κορμιά τους σὲ τουφερὸ ἀγκάλιασμα, τὸ ψι-

ρι του ἔσφιγγε τη μεση της μὲ μιὰ λαχτάρα φανερὴ καὶ τὰ ὀλόξανθα — χρυσάφι, ἀτίμητο χρυσάφι — κατάξανθα μαλλιά της ἀγγίζαν ἀπαλὰ τὸ πρόσωπό του, τὸ χάϊδευαν σὲ κάθε κλίση τοῦ χοροῦ καὶ τοῦφερναν στὴν ὄσφρηση μεθυστικὸ τὸ ἄρωμά της.

Καὶ ἡ νύχτα κύλυσε καὶ κύλησε... Πλησίαζαν οἱ τρεῖς. Ἡ γρηᾶ — ἡ μεσόκοπη — κυρία, εἶχε νυστάξει ἀπὸ ὥρα Ὁ κύριος τοῦ Πὸρτ-Σάϊτ παραμίλοῦσε γιατὶ οἱ ἀτμοὶ τοῦ οὐϊσκιοῦ εἶχαν κυκλώσει ἄγρια τὶς φρένες του. Καὶ ὁ διπλωμάτης εἶχε νοιώσει τὸ εἰδύλλιο ποὺ ἔτσι ἐδοῦσα πλεκότανε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὑπάρξεις ποὺ ἔκρυβαν τοὺς πόθους των κάτω ἀπ' τὴν προσωπίδα μιᾶς ἐθιμοτυπίας κοινωνικῆς. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὅλα συντελοῦσαν στὸ νὰ διαλυθῇ ἡ συντροφιά. Καὶ φάσμα ἀδυσώπητο πρόβαλε μέσ' τὴ σκέψη τοῦ Στεφάνου ἡ ἰδέα πὼς τὴν χάνει ὁλότελα, πὼς πέρασε πέντ'-ἕξη ὧρες δίπλα σ' αὐτὸ τὸ «ὄνειρο», χωρὶς μιὰ λέξη νὰ τοῦ πῇ γιὰ ὅσα πλημμυρίζαν τὴν ψυχή του.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ «Κὶτ-κὰτ» δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Θὰ κοιμηθῆτε ἔτσι νωρίς; τὴ ρώτησε σιγὰ-σιγὰ ἔτσι ὡς βάδιζε κοντά της.

— Τί θέλετε νὰ κάνω ; τοῦ ἀπάντησε μηχανικά, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ κἀν.

Ἔνοιωσε κάποιο ρῖγος στὸ κορμί του. Σώπασε μιὰ στιγμὴ μὰ ἔπειτα πρόφερε τὴ φράση:

— Δὲν πᾶμε ὡς τὴν ἔρημο;

Στράφηκε τότε ἐκείνη καὶ τὸν κύτταξε.

— Μὰ θέλουν ἄρα γε οἱ ἄλλοι ;

Μιὰ τελευταία προσπάθεια τοῦ Δωρῆ. Ξεροκατάπιε, νίκησε τὴ δειλία ποὺ τὸν ἐκύκλωνε συντριπτικὰ καὶ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἀκόμα:

— Οἱ δυό μας !... Τί χρειάζονται οἱ ἄλλοι ;...

Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της. Ἤτανε «ὄχι» ; Ἤταν «ναί» ; Τόμαθε ἀργότερα αὐτό, τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀμάξι τους κυλοῦσε, πέρα ἀπ' τὶς πυραμίδες καὶ τὴ Σφίγγα καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν ἔρημο...

—

Ἕνε φεγγάρι τυλιγμένο μέσ' τὰ σύννεφα γλυστροῦσε ποιητικὰ παίζοντας τὸ παιχνίδι τοῦ ἀπείρου. Κι' ἡ ἄμμος ἀπλωνότανε κυρίαρχη, γκρι ζόασπρη ἔκταση συμβολικὴ πέρα καὶ πέρα, θάλεγες ὡς ἐκεῖ, ποὺ ὁ κόσμος τερματίζεται κι' ἀρχίζουν τοῦ ὑπερκόσμιου τὰ βασίλεια. Ἐδῶ σχημάτιζε μικροὺς λοφίσκους, ἐκεῖ κοιλάδες ἢ γουβώματα, πειὸ πέρα ἐκτάσεις, ἴσιες-ὅλο εὐθεία.... Εἶχαν καθήσει σ' ἕνα ὕψωμα μικρὸ καὶ ἀνάπνεαν τὴ σιγαλιά, ἀνάπνεαν ναρκωμένοι τὴ γαλήνη. Ἤταν οἱ δυό τους. Ψυχὴ ἀνθρώπου ἄλλου οὔτε φαινόταν οὔτε ἀκούγονταν. Κάπνιζαν νευρικὰ καὶ ἡ ὁμιλία τους ἀκόμα εἶχε παλμὸ παράξενο. Δὲν ἤξερε ποιὰ εἶναι. Δὲν ἤξερε ποιὸς εἶναι. Μέσα στὸ μισοσκόταδο ἀντικρυζόνταν δυὸ ὑπάρξεις ἄγνωστες, ποὺ μόλις γνωριστήκανε ἀπόψε κι' ὅμως τοὺς ἔδενε ἀνίκητη ἡ γοητεία ποὺ ἀσκοῦσαν ὁ ἕνας στοῦ ἄλλου τὴν ψυχή. Δὲν εἶπαν λόγια ἐρωτικά. Οὔτε κανένα φιλοφρόνημα ἀκούστηκε. Μπλέχτηκαν μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια τους τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσαν γιὰ «Μουσεῖα». Κι'ἐνώθηκαν τὰ χεῖλη τους ὕστερα ἀπὸ κουβέντα γιὰ τὰ μπαμπάκια τῆς Αἰγύπτου ! Παράξενη ὑπόθεση...

Πέρα μακρυά, γινάντια ἡ πυραμίδα τοῦ μακαριτη Χέοπος γραφόταν στὸν ὁρίζοντα σὰν μιὰ ἀπίθανη, φασματικὴ σκιά.

Μετὰ τὸ πρῶτο δυνατὸ φιλὶ τραβήχτηκε ἀπὸ δίπλα του.

— Πρέπει νὰ φύγω... τοῦ εἶπε ἀπαλά.

— Γιατί ; τὴ ρώτησε ὁ Στέφανος.

— Γιατὶ σ' αἰσθάνομαι πολύ.... Γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς σ' ἀγαπῶ...

Γιὰ λίγο μεσολάβησε σιωπή.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο — μίλησε ὁ Δωρῆς. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί συμβαίνει...

Τὰ χέρια του μὲ δίψα ἀσυγκράτητη ἀγκάλιασαν τὴ μέση της. Ἔγυρε δίπλα του χωρὶς ἀντίρρηση καμμιά. Μέσα τους ὀγκωνόταν ἡ ἀνάγκη νὰ γνωριστοῦνε πειὸ καλά, κάτι τοὺς ἔσερνε ἀμείλικτα νὰ σβύσουνε τὸ Παρελθόν, νὰ μὴ σκεφθοῦν τὸ Μέλλον, νὰ ζήσουν μοναχὰ γιὰ τὸ Παρόν...

Ὁ οὐρανὸς ποὺ ἀπὸ πάνω τους ἔσερνε τ' ὁλογάλανο σεντόνι του στὰ χάη τοῦ ὁρίζοντος ἔγινε θόλος ἑνάστρος τῆς μαγικῆς ἐρωτικῆς φωλιᾶς ποὺ ἀποζητήσανε κι' οἱ δυό τους. Οἱ Πυραμίδες καὶ ἡ Σφίγκα, μιὰ φοινικιὰ ποὺ μακρυὰ ἔγραφε κάποια λεπτομέρεια στὸ ἀτελείωτο σκηνικὸ ποὺ πρόβαλε μπροστά τους, ἔγιναν—τώρα δά... — στιγμὲς, κουκίδες, ἕνα τίποτα, μικρὸ κι' ἀνύπαρκτο «ντεκὸρ» στὴ θεία γκαρσονιέρα τοῦ ὑπαίθρου ποὺ δέχτηκε τὸν ἔρωτά τους. Κι' ἡ ἄμμος, τὸ στριφνὸ, τὸ λαμπερὸ της χῶμα ἔγιν' ἕνα βελούδινο χαλί, μιὰ ἰδανικὴ Μπουχάρα γιὰ ν' ἁπλωθῇ ἀπάνω του, σύμπλεγμα ἡδονικό,

τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι. Ὅλα σκοτείνιασαν διὰ μιᾶς. Τὸ μέλι τοῦ φιλιοῦ ξεχύθηκε κι' ἔγινε λίμνη ἄγριων πόθων. Δὲν ἦταν ἕνα ἀγκάλιασμα κοινό, μιὰ τρέλλα τῆς στιγμῆς, μιὰ πρόκληση ποὺ σβύνει μὲ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ ἀνόμου πόθου. Ἦταν μιὰ πάλη δυὸ θεῶν ποὺ μεθυσμένοι ἀπὸ τρελλὰ πιοτὰ ζητοῦν νὰ ξεπεράσουν τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα. Πόσο καιρὸ τὴν ἀγαποῦσε ; Πόσο καιρὸ τὴν ἤθελε; Σὲ ποιὰ ζωὴ παληὰ καὶ περασμένη νὰ εἶχαν γνωριστῇ καὶ δὲν τὸ ξέρανε κι' οἱ δυὸ τους ;

Ὁ διάβολος — ὁ ἀποδιωγμένος αὐτὸς ἄγγελος — πήδηξε ἀνάμεσά τους καὶ ξέχυσε τὶς φλόγες του καὶ τὶς δαιμονικὲς ὀρμές του πάνω ἀπ' τὴν ἕνωσή τους. Ἴλιγγος, στρόβιλος τοῦ νοῦ, κυκλώνας τῶν παθῶν, χασίσι τῆς σαρκός, λαχτάρα ἀνεκπλήρωτη....

Σὰν ἄνοιξαν τὰ μάτια τους, σὰν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς εἶναι ἀκόμα ἄνθρωποι, πὼς εἶναι πάντα δοῦλοι τῶν Νόμων τῆς ζωῆς, ἕνοιωσαν μιὰ ἀπέραντη φρικίασι νὰ συνεπαίρνῃ τὴν καρδιά τους.

Ἐκείνη ξέσπασε σὲ κλάμματα. Ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί, ἔκλαιγε ἀβάσταχτα, σπαρακτικά. Ἔγειρε δίπλα της, στὰ πόδια της καὶ τὰ φιλοῦσε μὲ ἄπειρη στοργή.

— Λένα... Γλυκειά μου ὕπαρξη... Γυναῖκα ἐσὺ μοναδική... μὴν κλαῖς... Εἶναι δική μας ἡ ζωή... Ὅλος ὁ κόσμος μᾶς ἀνήκει...

Ἔλεγε, ἔλεγε ἀσυγκράτητος. Γιὰ σχέδια ρωμαντικά, γιὰ ἀτέρμονα ταξείδια στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς γῆς, γιὰ χίμαιρες ποὺ πίστευε κι' αὐτὸς πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ ζωντανέψουν.

—

Γαλάκτωνε ὁ ὁρίζοντας ἀργά. Ἡ ἄμμος ἔχανε τὸ χρῶμα, τὸ χρῶμα τὸ νυχτερινό, ἐκείνη τὴ' μουντάδα. Σὰν ἄσπροι πέπλοι ν' ἁπλωθήκανε ἀπάνω της, σὰν νὰ ντυνότανε φουστάνι νυφικὸ, λευκάνθηκε κι' ἀπαλοχρύσωσε. Τῆς φοινικιᾶς τὰ φύλλα ἀπὸ μακρυά, μοιάζαν σὰν ἀσημένια. Καὶ οἱ Πυραμίδες τώρα, γραφόντανε ὁλοκάθαρες στοῦ σκηνικοῦ τῆς Φύσεως, τὰ βάθη.

— Πρέπει νὰ φύγωμε.... τοῦ εἶπε.

— Γιατί ; τὴ ρώτησε μὲ θλίψι, μὲ παράπονο.

— Πρέπει νὰ φύγωμε ἀμέσως...

— Γιατί; ἐπέμεινε ὁ Δωρῆς.

— Γιατὶ ἦταν ὅλα : κάτι ἀπίστευτο. Γιατ' ἦταν ὅλα μιὰ ψευτιά. Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Διαβόλου...

— Μιὰ νύχτα τοῦ Διαβόλου ; τὴ ρώτησε μὲ ἔκπληξη.

— Ναί, Στέφανε.... Μιὰ νύχτα ποὺ δὲν ἔπρεπε νἀρθῇ. Τὴν ἔφερε ἡ σύμπτωση, τὴν ἔφερε ἡ Μοῖρα, τὴν ἔφερε ἡ τάση τοῦ ἀνθρώπου ν' ἀποζητάῃ τὸ ἰδανικὸ πέρα ἀπ' τὴν ἥσυχη εὐτυχία ποὺ τοῦ ἐχάρισε ἡ Ζωή....

— Μὴ φύγῃς... Μεῖνε δίπλα μου... Πῶς νὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ βράδυ ;

— Πρέπει νὰ φύγω.... πρόφερε ἀπαλά. — Σὲ λίγο θὰ ξυπνήσουν τὰ παιδιά μου. Θὰ μὲ ζητήσουν. Θὰ μὲ φωνάξουν καὶ τὰ δυό....

Ἀνασηκώθηκε ὁ Δωρῆς μὲ μάτια διασταλμένα

— Λένα... Κι' ὅμως δὲν μοῦπες τίποτα γι' αὐτό...

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Τί χρειαζότανε; Μήπως μὲ ρώτησες ποιὰ εἶμαι ; Μήπως σ' ἐρώτησα κι' ἐγώ ;

— Κι' ὁ ἄντρας σου ; ψιθύρισε δειλά.

Λείπει στὴ Μίνια γιὰ δουλειές.

Γυρίζει αὔριο τὸ βράδυ...

— Παιδιά!... — μουρμούρισε ἐκεῖνος — ὁ ἄντρας σου στὴ Μίνια... Μιὰ ἥσυχη ζωὴ σπιτιοῦ... Ἐσύ ; ἐσὺ ἡ γυναῖκα τῆς ἀγάπης, σκλάβα μιᾶς ἀστικῆς ζωῆς;...

— Καὶ σύ ; τὸν κύτταξε κατάμματα.

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Βυθίστηκε τὸ βλέμμα του στὴν ἄμμο.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.. Λίγο ἀλλοιωτικα... Ἕνα μικρούλι κοριτσάκι στὴν Ἀθήνα...

— Πόσων χρονῶν ; τὸν ρώτησε ἀμέσως.

— Ἑπτά... Ἕνα ξανθὸ ἀγγελάκι, Λένα...

— Καὶ πῶς τὸ λένε ;

— Μαργαρίτα... Μπουκλίτσες τὰ μαλλάκια του...

Ξημέρωνε... Ξημέρωνε γοργά. Ἡ νύχτα ἔσβυνε ὁλότελα... Ὁ Διάβολος — ὁ ἀποδιωγμένος αὐτὸς ἄγγελος— κι' ἀν τὸν ζητοῦσες δὲν ὑπῆρχε πειά... Μαζὶ μὲ τὸ σκοτάδι, τῆς βραδυᾶς, μὲ τῆς τρελλῆς νυχτιᾶς τὰ παιχνιδίσματα, εἶχε πεθάνει, εἶχε ἀπολεῖψει τώρα πειά...

Τὴ θέσι του τὴν εἶχαν πάρει μικρὰ ἀγγελούδια ἑπτὰ χρονῶν, παιδάκια, σπίτια κι' οἰκογένειες... ἁπλὲς κουβέντες, τρυφερές...

Ἦταν οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ; Αὐτοὶ ποὺ πρὶν μιὰ ὥρα πιστεύανε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον πὼς ἦταν τὸ ἀπόλυτο, ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ἡ ζωή ;

Τώρα ; Τώρα μιὰ νέα αὐγὴ χαμογελοῦσε. Ἐκείνη γύριζε στὸ σπίτι της. Αὐτὸς μεθαύριο, μ' ἕνα πλοῖο, θὰ ξαναγύριζε στὴ χώρα του. Κι' ὅλα τελειώνανε γιὰ πάντα: Κι' ὅμως ἦταν γι' αὐτὴν ὁ ἰδανικὸς, ὁ ὡραῖος, ὁ μεγάλος, ὁ τέλειος ἐραστής. Κι' ἦταν γι' αὐτὸν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα, τὸ ὀνειρεμμένο θηλυκὸ κορμί, ἡ μόνη ἐρωμένη ποὺ τὸν συγκίνησε πραγματικὰ στὴν πλούσια κι' ἀνήσυχη ζωή του....

Περάσανε τὶς Πυραμίδες πάλι..... Ἄφησαν πίσω τους τὴν Ἔρημο. Καὶ μπῆκαν πρὸς τὸ Κάϊρο. Μὰ δὲ μιλοῦσαν τώρα πειά... Πέρα, κοντὰ στὸν τόπο ποὺ ἀγαπήθηκαν, χαμογελοῦσε ἡ Σφίγγα αἰνιγματικά, μὲ τὸ αἰώνιο κι' ἀναλλοίωτο κι' ἐρωτηματικὸ χαμόγελό της, ποὺ λὲς καὶ εἰρωνεύεται σκληρὰ — πέντε χιλιάδες χρόνια τώρα... — τὸν ἄνθρωπο, τοὺς πόθους του, τὸν Ἔρωτα...

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Σκέψεις

— Κάθε ἀλλαγὴ στὴ ζωή μας, κι' ἡ πιὸ ἐπιθυμητή, μᾶς ἀφήνει πάντα μιὰ μελαγχολία, γιατὶ ἐγκαταλείπομε πίσω μας κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας.

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν παράδεισο καὶ τὴν κόλαση μέσα του.

— Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐλευθερώνεται κανεὶς ἀπὸ τὸν πειρασμό, εἶνε..... νὰ ὑποχωρῇ μπροστὰ σ' αὐτόν.

— Ἡ ψυχὴ τῶν εὐαισθήτων μοιάζει μὲ τὴν ἥσυχη ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ποὺ τὴν ταράζει καὶ τὸ πέσιμο ἑνὸς φύλλου ἀκόμα.

— Οἱ συμβουλὲς εἶν' ἕνας θησαυρὸς ποὺ ὁ καθένας τὸν προσφέρει στὸν ἄλλον, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν χρησιμοποιῇ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι στὴν ἱστορία

Μιὰ περίεργη συλλογὴ

Ἕνα πολὺ περίεργο βιβλιαράκι κυκλοφόρησε μὲ τὸ πρωτότυπο θέμα: «Οἱ αἰφνίδιοι ὅσο καὶ παράξενοι θάνατοι ἱστορικῶν προσώπων». Οἱ πιὸ ἀπίθανες περιπτώσεις, τὰ πιὸ παράδοξα περιστατικὰ εἶναι συγκεντρωμένα στὸ βιβλιαράκι αὐτό, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορικὴ ἀκρίβεια εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένη. Παραθέτουμε σήμερα μερικὲς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς, ὅσες παρέχει ὁ περιωρισμένος αὐτὸς χῶρος.

Ἕνας ἀρκετὰ περίεργος θρῦλος, ποὺ διαφεύγει ἐντελῶς κάθε ἱστορικὸ ἔλεγχο, παραδίδει ὅτι οἱ μεγάλοι Ἕλληνες τραγικοὶ πέθαναν κι' οἱ τρεῖς μὲ πολὺ ἀσυνήθιστους θάνατους.

«Ὁ Αἰσχύλος εἶχε βγῆ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου κατοικοῦσε, στὴ Σικελία καὶ καθόταν στὴ λιακάδα. Ἕνας ἀετὸς ποὺ κρατοῦσε στὰ νύχια του μιὰ χελώνα, πέρασε ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του. Εἶδε τὴ φαλάκρα του ποὺ γιάλιζε στὸν ἥλιο, τὴν πέρασε γιὰ πέτρα, κι' ἄφησε τὴ χελώνα νὰ πέσῃ ἀπάνω νὰ σπάσῃ, γιὰ νὰ τὴ φάῃ ὕστερα πιὸ εὔκολα. Ἔτσι πέθανε ὁ δημιουργὸς καὶ πατέρας τῆς τραγῳδίας!

Ἡ διήγηση ἀνήκει στὸ ρωμαῖο ἱστορικὸ Βαλέριο Μάξιμο μὰ θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀμφισβητήσῃ πολὺ τὴν πιθανότητά της. Εἶναι πολὺ ἀμφίβολο, ἂν ὁ βασιλιᾶς τοῦ ἀέρος ἔχει τόση νοημοσύνη, ὥστε νὰ κάμῃ τόσες σύνθετες σκέψεις, πρὶν φάγῃ τὴ λεία του. Κι' ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἔκαμε ἀληθινὰ αὐτὲς τὶς σκέψεις, εἶναι ἀμφίβολο ἂν ἡ γνωστὴ ὀξυδερκειά του γελάστηκε σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε νὰ πάρῃ ἕνα κεφάλι γιὰ πέτρα.

Μὰ ὁ ἱστορικός μας δὲν σταματᾶ ἐδῶ. Ἕνα βράδυ, ὁ δραματικὸς ποιητὴς Εὐριπίδης ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γεῦμα τοῦ βασιλιᾶ Ἀρχελάου. Ὁ δρόμος ἦταν σκοτεινὸς καὶ τὸν ἅρπαξαν κάμποσα ἄγρια σκυλιά. Τοῦ κάκου δοκίμασε ν' ἀντισταθῇ. Τὰ ζῶα φαίνεται πὼς ἦταν πεινασμένα καὶ κατασπάραξαν ἐλεεινὰ τὸ μεγάλο ποιητή.

Τέλος ὁ ποιητὴς Σοφοκλῆς πνίγηκε καταπίνοντας μιὰ ρόγα σταφύλι.

—

Ἡ ἱστορία ἔχει καταχωρήσει ἀρκετοὺς αἰφνίδιους θάνατους, ἂν καὶ ὄχι τόσο ἐξαιρετικούς, ὅπως οἱ θάνατοι τῶν τριῶν τραγικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Στὴν ἱστορία τῶν μεσαιωνικῶν ἰδίως καὶ τῶν νεώτερων χρόνων ἀναφέρονται πολλοὶ θάνατοι ἀπὸ πέσιμο ἀπὸ ἄλογα.

Τὸ ἄλογο τοῦ Γουλιέλμου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, πάτησε μιὰ μέρα τὸ πόδι πάνω σὲ μιὰ φωλιὰ σκαντζόχοιρου, τινάχτηκε ἀπάνω καὶ πέταξε τὸν καβαλάρη του στὸ χῶμα. Ὁ βασιλιὰς ἔβγαλε τὸ κόκαλο τῆς πλάσης του καὶ πέθανε σὲ λίγες μέρες, στὶς 16 Μαρτίου 1702. σὲ ἡλικία 52 χρόνων.

Οἱ Ἰακωβίτες — δηλαδὴ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Β' ἐδείξαν μεγάλη εὐγνωμοσύνη στὸ σκαντζόχοιρο, ποὺ τοὺς εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸν καταχραστὴ τῆς ἐξουσίας κι' ἀπὸ τότε ἐπικράτησε ἡ συνήθεια νὰ κάνουν προπόσεις «στὴν ὑγεία τοῦ μικροῦ τζέντλεμαν σκαντζόχοιρου».

—

Ὁ ζωγράφος, Ρεντουτέ, ὑπῆρξε θῦμα τοῦ μοντέλου του. Εἶχε βάλει ἕνα ὡραῖο κρῖνο σ' ἕνα βάζο πορσελάνης κι' ἄρχισε νὰ τὸ σχεδιάζῃ γεμᾶτος ὄρεξη. Ὡστόσο νύχτωνε. Τὸ λουλοῦδι ἔχανε σιγὰ-σιγὰ τὴ λάμψη του καὶ τὴν διαφάνειά του, κι' ἔγερνε πάνω στὸ βάζο σὰν κουρασμένο, ἕτοιμο νὰ μαραθῇ.

— Πρέπει νὰ κάμωμε γρήγορα, εἶπε ὁ Ρεντουτέ. Αὔριο θὰ εἶναι ἀργά, δὲ θἄχω πιὰ τ' ὡραῖο αὐτὸ μοντέλο.

Κι' ἄναψε τὴ λάμπα του. Μὲ τὸ εὐνοϊκὸ αὐτὸ φῶς, τὸ λουλοῦδι, ἔλαμψε καὶ πάλι γεμᾶτο ὡμορφιά. Ὁ ζωγράφος, ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐργασία του, Ἀλλοίμονο! Μεταξὺ τοῦ καλλιτέχνου καὶ τοῦ μοντέλου του, ἦταν μιὰ μονομαχία μέχρι θανάτου!

Τὸ λουλοῦδι σκοροποῦσε τὸ γλυκύτατο ἄρωμα. Ὁ ζωγράφος ἐργαζόταν μὲ κάποια ζάλη, σὰ μεθυσμένος. Τέλος νικήθηκε, τὰ γέρια του παράλυσαν, καὶ σωριάστηκε χάμω νικημένος ἀπὸ τὴν φαρμακερὴ ἀναπνοὴ τοῦ ὕπουλου λουλουδιοῦ...

—

Ἀπὸ τὰ τέσσερα στοιχεῖα τῆς φύσης —ἀέρας, γῆ φωτιὰ καὶ θάλασσα — ἡ φωτιὰ κι' ἡ θάλασσα ἔχουν τὰ περισσότερα θύματα. Μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἀεροπορίας, καὶ μὲ τὴν πύκνωση τῶν ἐναερίων συγκοινωνιῶν, πιθανὸν ν' αὐξήσουν καὶ τὰ ἐναέρια ἀτυχήματα.

Ἡ φωτιὰ εἶναι ὁ πιὸ ὕπουλος καὶ ἐπίφοβος ἐχθρός. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Ναβάρας, Κάρολος ὁ Κακός, ἐκάπνιζε τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρνε τὸ μπάνιο του. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Πολωνίας Στανίσλαος πυροπλήθηκε ὁλόκληρος γιατὶ καθὼς πλησίαζε τὸ τζάκι νὰ ἰδῇ τὴν ὥρα στὸ ἐκκρεμές, πῆρε φωτιὰ ὁ βασιλικός του μανδύας. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πέθανε κι' ὁ βασιλιᾶς τῆς Ἱσπανίας Φίλιππος ὁ Γ', τὸν ὁποῖον ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ μιὰ χαρὰ ὁ αὐλικός, ποὺ ἦταν παρών, ἂν μποροῦσε νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ ἀναιμένο ροῦχο. Ἀλλὰ ἡ αὐλικὴ ἐθιμοτυπία ἀπαγόρευε αὐστηρὰ σὲ ὁποιονδήποτε ν' ἀγγίξῃ τὸ σεπτὸ σῶμα τοῦ Βασιλιᾶ. Ἔτσι ὁ αὐλικός, ἀντὶ νὰ βοηθήσῃ ὁ ἴδιος τὸ βασιλιᾶ ἔστειλε νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό, ποὺ μόνος αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀγγίξῃ τὸ βασιλιᾶ. Ὁ γιατρὸς ἔλειπε, καὶ στὸ μεταξὺ ὁ βασιλιᾶς πάλευε μοναχός του μὲ τὸ φλογερὸ θάνατο. Ὁ αὐλικός ποὺ βρέθηκε σὲ τόσο τραγικὴ ἀμηχανία, ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σκοτώθηκε.

ΑΠΟΚΡΗΕΣ. ΠΛΑΚΑ, ΚΑΜΠΑΡΕ

ΤΟ ΦΕΤΕΙΝΟ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

[Πού χάνει ἡ μάννα τὸ παιδὶ
κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη]

Οἱ φετεινὲς 'Απόκρηες περνοῦν ὅπως συνήθως.
Στὴν Πλάκα καθημερινῶς καὶ στὶς ταβέρνες [πλῆθος
τὰ κοπανάει ὡς τὸ πρωΐ. Λατέρνες, κοκορέτσι
φωνές, τραγούδια μπόλικα μὰ κέφι ἔτσι κι' ἔτσι.
'Από τὴν πρώτη Κυριακὴ
γίνηκε διάκοσμος «κομπλέ».
Βάλανε σκοῖνα ἐδῶ κι' ἐκεῖ
κορδέλλες κόκκινες καὶ μπλὲ
μὲ γοῦστο «τρὲ ντεκορατίφ» κι' ὑπὲρ τὸ δέον [μάπικο
ἐκλήθησαν καὶ «εἰδικοὶ»
«Ἐστὲτ» πολλοὶ καὶ κριτικοὶ
κι' ὅλοι μαζὶ τὴν κάνανε τὴν Πλάκα σὰν χα- [σάπικο.

Αὐτὸς ἦταν ὁ πρόλογος καὶ τώρα ἡ καμπάνια
Θὰ δοῦμε ποῦ καὶ πῶς γλεντᾷ ἐφέτος ἡ 'Αθήνα
ποῦ πίνει τὴ ρετσίνα της, ποῦ πίνει τὴ σαμπάνια
καὶ μὲ δυὸ λόγια πῶς περνᾷ τῆς 'Αποκρηᾶς τὸν [μῆνα.
Μὲ μιὰ ταβέρνα κάνω ἀρχή. Δὲν ἔχει οὔτε [τραπέζι.
"Ενα βραχνὸ γραμμόφωνο σὲ μιὰ γωνία παίζει,
Μία παρέα τραγουδᾷ μὲ πάθος «Βόλγα — Βόλγα».
"Αλλη τὸ «Parle moi d'amour» ἄλλη τὸ «Γελεκάκι».
Κάποιος φωνάζει δυνατὰ «"Ολγα ποὺ εἶσαι... [Ὄλγα»,

— Τί θέλεις Γιάννη;
— Φεύγουμε.
— "Ερχομαι σὲ λιγάκι.
— Γιὰ κύττα δυὸ ἀπάγισσες...
— Χάσαμε τὸν Κωστάκη!
— Πρόσεξε, Νῖκο, τἄχυσες....
— Μοῦ πάει τὸ μουστάκι;
— Δὲν μοῦρχετ' ἔτσι βολικά.
— Φέρε μου ἀκόμα μιὰ ὀκᾶ.
— "Ε, ψίτ, ἐσὺ γραμμόφωνο, παῖξε τὸ «Σὲ λυ- [πᾶμαι».
— "Ελα ρὲ Βάγκο, πᾶμε.
— Τὸ ξέρετε πῶς μοιάζετε λοιπὸν μὲ τὴν Τζο- [κόντα;
— Γιάννη, κατάλαβες σεισμό;
— Φέρε μας τὸ λογαριασμό.
— 'Εξῆντα ἑφτὰ κι' ὀγδόντα.
— Μὴν πίνεις ἄλλο, Μίμη μου, θὰ σὲ πειρά- [ξη... σώνει.
— Μιὰ ὥρα περιμένουμε... Δὲν ἔχει ἐδῶ [γκασόνι:
— «Τοῦρνε καὶ τοῦρνε, τοῦρνε ναί...»
— Πόσα χρωστάω στὸ ρεφενέ;
— 'Εσὺ τὴν μάσκα μου κρατᾷς;
— Πιάσ' ἕνα κατοστάρι.
— Γιατὶ, ρὲ σύ, μ' ἀγριοκυττᾷς;
— Γιατὶ ἔτσι μοῦ γουστάρει.
— Στὸ λέω κάτσε φρόνιμα γιατὶ θὰ σὲ χτυ- [πήσω.
— 'Εμένα. Κάνε πίσω.
— "Α, νὰ χαθῆς ρὲ γάϊδαρε.
— "Α, νὰ χαθῆς κοθῶνι.

Κι' ὁ "Ελλην ξεσπαθώνει,,, ξεσπαθώνει...

Εἰς τὴν «Μονμάρτρη», στὸ «Μαξίμ», στὴν «Στρέ- [λνα» καὶ στὴ «Φέμινα»
ἐπῆγα μὰ δὲν ἔμεινα.
Γιατὶ παρ' ὅλο ποῦχανε ποτὰ ὑπερτιμημένα
'Ηταν φτηνὰ γιὰ μένα.
Εἴπαμε πώς δὲν ἔμεινα, παρ' ὅλον τοῦτο ὅμως,
Σᾶς δίνω μιὰ περιγραφὴ ὅσο μπορῶ συντόμως:
Τὰ φράκα μὲ τὴν σέσουλα καὶ τουαλέττες μάτσο
ποὺ μοιάζουνε μὲ νυχτικὰ
καὶ κάνουν ἐπιδειχτικὰ
μὲ κάποιο φράκο ἀγκαζὲ ἀνιαρὸ σουλάτσο.
Φεύγουν, πηγαίνουν, ἔρχονται, στέκουνται μέσ' [στὴν πίστα
καὶ πολεμοῦν ὅπως μποροῦν τὴν φοβερή τους [ὑπόστα.

Πλάτες πολλὲς
καὶ στρουμπουλὲς
κυκλοφοροῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ποὺ ξελογιάζουν νεαρούς,
μὰ καὶ τοὺς πλέον σοβαρούς.
Τί ἔρωτες... πλατωνικοί!!
— 'Απόψε, δεσποινὶς Νανά
Σᾶς ἀγαπῶ ἀληθινά.
— Μὲ κολακεύετε
— "Α! 'Ο μπαμπᾶς σας (votre pére) θἄχε ἀ- [σφαλῶς «Patisseri»
(Προσέξτε, μὴ τρομάζετε
τὴν φράσι αὐτὴ ποὺ εἴδατε τὴν ξέρει πλέον [πᾶς τις.
'Ιδοὺ πῶς μεταφράζεται:
Κοπέλλα μου ὁ πατέρας σου ἦταν Ζαχαροπλά- [στης;)

Σ' ἕνα τραπέζι κύριος, μὲ δυὸ κυρίες εὐτραφεῖς,
κάθεται λίαν κατηφής,
Κυττάει μὲ βλέμμα βλοσυρὸ
γύρω τριγύρω τὸν χορό.
Καὶ τὸ μονὸκλ ἀπ' τὸ δεξὶ τὸ μάτι του τὸ βγάζει
τὸ βάζει στὸ ἀριστερό.
Κι' ἔτσι.., διασκεδάζει.
Σ' ἄλλο τραπέζι πάρα 'κεῖ
μιὰ δεσποινὶς ὀρεκτική
γλέντι μεγάλο βρίσκει
Νὰ λέει κάθε δυὸ λεφτά: Τοτό, θέλω οὐΐσκι.
Τοτό, σαμπάνια φέρε μου, «cheri» μιὰ σερπαντίνα
Τοτό μου, πᾶρε μου κι' αὐτά, «cheri» θέλω [κι' ἐκεῖνα.
Καὶ ὁ Τοτὸς ὁ φουκαρᾶς σὲ κάθε «θέλω» καὶ « cheri»
Μασσάει στὰ δόντια του ἕνα «ναί» καὶ γίνεται [σὰν τὸ κερί.

"Ο,τι εἶδα κι' ὅ,τι πρόλαβα τὄγραψα δίχως νὰ [ντραπῶ.
(Σᾶς εἶπα ὅτι ἔφυγα μόλις ἐμπῆκα, μόλις)
Εἶδα καὶ ἄλλα, δηλαδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ
γιὰ νὰ μὴ λέτε ὕστερα πῶς εἶμαι κουτσομπόλης.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Τὰ εἴδωλα τοῦ δικαστηρίου

Τὸ παρελθόν

Τοῦ κ. Μίμ. Ψαθ.

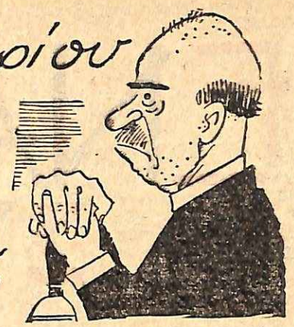

Αὐτὰ συνέβησαν εἰς τὴν πλατείαν τῶν 'Αγάμων. Καὶ ἐνέβαλαν τοὺς φιλοσοφικωτέρους ἐγκεφάλους εἰς σκέψεις μελαγχολικάς. "Ενα γρόνο καλὰ-καλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ συμπληρώσῃ τὸν κύκλο του καὶ ἐμεσολάβησαν τέτοια γεγονότα, ὥστε τὸ ζεῦγος, ποὺ ἐκουβαλήθη στὸ τριμελές, νὰ κοκκινίζῃ γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἐπιμένῃ νὰ ρίξῃ πάνω στὸ ἐπεισόδιο τὴν στάχτη τῆς λήθης.

— 'Εσυμβιβάσθημεν, κύριε πρόεδρε!
— Τὰ κανονίσαμε!
— Νὰ ἀποσύρουμε τὴν μήνυση.

Κυττᾷ τὸν κύριον ὁ πρόεδρος. Μειδιᾷ. Κυττᾷ τὴν κυρίαν. Μειδιᾷ. Ρίχνει τὸ βλέμμα στὴ δικογραφία. Κατσουριάζει, καὶ ὅσο τὴν φυλλομετρᾷ τόσο μαζεύει τὰ φρύδια του, σουρώνει τὰ χείλη του, κουνᾷ τὴν κεφαλὴν βαρυσημάντως. 'Εν τέλει ἀποφαίνεται:

— Δὲν γωρεῖ συμβιβασμός!

Ταραχή. Κυττᾷ ὁ κύριος τὴν κυρίαν μὲ ἀπορίαν. Κυττᾷ ἡ κυρία τὸν κύριον μὲ ἀγωνίαν. Κυττοῦν κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὸν συνήγορον σὰν γαυγοί, σωσσίδιον. "Οπου παίρνει ὕρος γλυκύτατον τὸ σωσσίδιον καὶ πλησιάζει ἕνα ὄβημα:

— Μά, κύριε πρόεδρε, τώρα εἶνε παντρεμένοι!
— Λοιπόν;
— Αὐτὰ συνέβησαν ὅταν δὲν ἦσαν παντρεμένοι! "Ω θεοί! 'Η γλώσσα τῆς Δικαιοσύνης εἶνε ἀτεγκτος!
— Σᾶς εἶπα: Δὲν γωρεῖ συμβιβασμός! Νὰ προχωρήσῃ ἡ δίκη!

Ψύγοαιμος ὁ συνήγορος. 'Αλλὰ ἡ κυρία κοκκινίζει. Ὁ κύριος κιτρινίζει. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ ρίγνουν βλέμματα ἀνήσυχα στὸ ἀκροατήριον. Θὰ ξεφυλλιστοῦν λοιπὸν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κοσμοθεωρίαν σάλαν τοῦ δικαστηρίου οἱ μελανώτερες σελίδες τοῦ παρελθόντος; "Ω δυστυγία! Καὶ ξεφυλλίζονται. "Ακουσε καὶ τὸ ἀφελὲς ἀκροατήριον καὶ διεσκέδασε. "Ακουσαν καὶ οἱ σοφώτεροι τοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἐμειδίασαν πικρῶς, καὶ ἔβγαλαν τὸ βαθύτατο φιλοσοφικὸν συμπέρασμα:

— Περίεργος ποὺ εἶνε ὁ κόσμος!

—⊞—

'Οπίσω λοιπὸν στὸ παρελθόν! Τόπος τοῦ δράματος ἡ πλατεία 'Αγάμων. Νέος ἀνύποπτος κάθεται μακαρίως σ' ἕνα καφενεδάκι, δροσίζεται, ρουφᾷ τὴν λεμονάδα του καὶ εἶνε εὐτυγής. 'Αλλὰ τὴν εὐτυγίαν ἀπὸ τὴν δυστυγίαν γωρίζει μιὰ στιγμή. "Εργεται ἡ καταστροφή. Τὴν φέρνουν δυὸ γοβάκια ποὺ βηματίζουν νευρικὰ στὸ πεζοδρόμιον. Γάμπες γυμνές. Ποδόγυρος κοντός. Καμπύλες γοητευτικές. Μέση λιγνή. Πρόσωπο στρουμπουλό. Μάτια σπινθηροβόλα. Μαλλιὰ ποὺ πέφτουν δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀπειθάρχητα, κατσαρά, γεμᾶτα ποίησιν. "Οπου αὐτὸς ὁ ἄγγελος σταματᾷ ἐξαφνικὰ μπροστὰ στὸν νέον καὶ γίνεται διάβολος:

— "Α, ἐδῶ μοῦ εἶσαι, παληρτόμαρο!

Στραβοκατάπινες τὴν λεμονάδα ὁ νέος, κόβεται ἡ γολή του, δακρύζουν τὰ μάτια του, ἀναταράσσεται στὴν καρέκλα του καὶ βήχει:

— Γκούχ... γκούχου... γκούχ!
— Καὶ σ' ἔψαγνα, ἀφιλότιμε!

Γίνεται παπαρούνα:

— Φύγε, γιατί...
Νὰ φύγῃ;
— Βρέ. ἀναιδέστατε, ἔγεις τὸ θράσος καὶ μοῦ λὲς νὰ φύγω; Νὰ φέρῃς γρήγορα τὰ σκουλαρίκια, γιατὶ θὰ σὲ κάνω ρεζίλι ἐδῶ μπροστὰ στὸν κόσμο! 'Απατεώνα! Κλέφτη!

Πολλοὶ ἄνδρες ἔγουν τὸ θεῖον δῶρον τῆς ὑπομονῆς. 'Υποχωροῦν, ὑποχωροῦν, ἕως τὸ ἔσχατον ὅριόν της. 'Αλλὰ ὑπάρχει, γὰ πάρῃ ὁ διάολος! τὸ ὅριον! 'Υπεχώρησε, ὑπεχώρησε κανονικῶς ὁ νέος

— 'Α! 'Εδῶ μοῦ εἶσαι παληρτόμαρο;!

ἕως ὅτου ἀνέβηκε ἡ φούρκα του ὥς τὸν λαιμόν καὶ τὸν ἔπνιξε. 'Οπότε ἐξεφώνησε ἀποτόμως καὶ εἶπε μὲ ζηλευτὴν εὐφράδειαν τὰ ἑξῆς:

— Μωρή, παληρτγυναίκα! Δὲν φτάνει μωρή, ποὺ μὲ μπλέξατε στὸ βρωμόσπιτό σας, ἐσὺ καὶ ἡ μαμά σου, ζητᾶς τώρα καὶ ρέστα; Οὔζω ἀπὸ δῶ, παληρκατσίκα! "Η μπᾶς καὶ σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πῶς δὲν ἔμαθα πῶς σὲ εἴγανε ἄλλοι πέντε πρὶν ἀπὸ μένα, ἕνας κουρέας, ἕνας σωφέρ, ἕνας λογίας, ἕνας γιατρὸς κι' ἕνας σουλατσαδόρος: Στὸ διάολο, βρωμοθήλυκο τοῦ Σατανᾶ!..

'Αποτέλεσμα τῆς βρωμυτάτης αὐτῆς γλώσσης ἦταν νὰ πέσῃ ξερὸ τὸ θηλυκὸ στὸ πεζοδρόμιο. "Οταν συνῆλθε, ἀγαθοὶ καὶ πονετικοὶ ἄνθρωποι τὸ ἐκρατοῦσαν σηλανθρώπως στὰς ἀγκάλας των, παραβλέποντες μερικὰς τολμηρὰς ἐπαφάς, προκειμένου νὰ σώσουν τὴν ζωήν του! "Αλλος τῆς γάϊδευε τὰ μάγουλα, ἄλλος τῆς ἔτριβε τὰ μπράτσα, ἄλλος τὴν ἔτσιμπουσε μὲ πατρικὴν στοργὴν εἰς τὰ παγουλότερα σημεῖα καὶ ὅλοι μαζὶ συνεισέφεραν κατὰ δύναμιν τὶς ἰατρικὲς φροντίδες των. 'Αλλὰ ἡ νεαρὴ κοπέλλα μόλις συνῆλθε ἔφυγεν ἀγνωμόνως καὶ ἔσπευσε νὰ συντάξῃ μήνυσιν κατὰ τοῦ νέου. 'Ανέφερε τὰ γεγονότα κατὰ γρονολογικὴν σειράν. Τὸ πῶς γνώρισε τὸν νέον. Τὸ πῶς ἠρραβωνίσθη. Τὸ πῶς ὁ νέος ἐστίμπησε τὰ σκουλαρίκια καὶ μερικὰ ἄλλα γρυσαφικὰ τῆς πεθερᾶς του γιὰ νὰ τὰ ρευστοποιήσῃ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐξόδων τοῦ 'Γμεναίου. Τὸ πῶς ἐξηφανίσθη. Τὸ πῶς τὸν συνήντησε εἰς τὴν πλατείαν 'Αγάμων. τὸ πῶς τὴν ἐξύβρισε χυδαῖα καὶ πῶς ἐλιποθύμησε. 'Η μήνυσις ὑπεβλήθη, ἡ ποᾶξις ἐγαρακτηρίσθη καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐμπῆκε εἰς τὸν τοογὸν τῆς δικαστηριακῆς γραφειοκρατίας, περιμένουσα νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά της.

'Η δικαιοσύνη δὲν ἔγει αἰσθήματα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἔγουν. "Ενας γρόνος δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὴν Θέμιδα. 'Ανατρέπει τὰ πάντα ὅμως στοὺς ἀνθρώπους. Τί συνέβη στὸ διάστημα αὐτὸ μεταξὺ τοῦ ζεύγους; "Αγνωστον. Τὸ γεγονὸς εἶνε, ὅτι ἤρκεσαν μερικοὶ μῆνες γιὰ νὰ διαλύσουν ὅλα τὰ φοβερὰ σύννεφα τῶν παρεξηγήσεων καὶ νὰ φέρουν τὴν αἰθρίαν. Τὸ ζεῦγος ἦλθε στὸ δικαστήριον συνδεδεμένον μὲ τὰ γρυσᾶ δεσμὰ τοῦ γάμου.

— Κύριε πρόεδρε, σᾶς παρακαλῶ... ξεχάστε τὰ αὐτά!
— Μὰ τὸν καταγγέλετε ἐπὶ κλοπῇ, κυρία μου! Λύτὲς τὶς ὑποθέσεις τὶς ἐκδικάζει ἡ δικαιοσύνη ἀσχέτως τῶν διαθέσεων τοῦ μηνυτοῦ!

'Επεμβαίνει ὁ σύζυγος:

— "Ηταν μιὰ παρεξήγησις!
—Τί εἴδους παρεξήγησις; 'Εδῶ εἰς τὴν μήνυσιν ἀναφέρονται ὕβρεις φοβεραί, καταγρησις, κλοπή!..

Μπαίνει στὴ μέση ὁ συνήγορος:

— 'Υβρίσαμεν, κ. πρόεδρε! 'Ηδικήσαμεν! 'Ομολογοῦμεν! 'Αλλὰ ἐπανορθώσαμεν! 'Ευμοεδύθημεν τὴν νέαν καὶ ἔκτοτε ζῶμεν τὸν πλέον γαλήνιον βίον εἰς τὴν συζυγικὴν ἑστίαν! 'Αγαπῶμεν τὴν σύζυγόν μας! Τὴν λατρεύομεν! Μᾶς συγχωρήσῃ! "Ας συγχωρήσῃ καὶ τὸ δικαστηριόν σας!

Ρίγνει βλέμμα συμβουλευτικὸν ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν εἰσαγγελέα. Καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἶνε, εὐτυχῶς, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ:

— Τέλος πάντων...

Συγκατατίθεται ὁ πρόεδρος. Δίδεται ἄφεσις ἁμαρτιῶν. Τὸ ζεῦγος ἀναπνέει...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Βίλμα Ζαμάνου, ἕνα γοητευτικὸ καὶ ἰδιόρρυθμο κορίτσι, δεκαεπτὰ χρονῶν, ἐσωτερικὴ στὸ Κολλέγιο, εἶναι ἡ ἀνεπίσημη κόρη τοῦ περιφήμου γιατροῦ Κώστα Μαρᾶ μέσα στὴν ἐρωτικὴ ὁρμητικότητα τῶν φοιτητικῶν του χρόνων τὴν ἔφερ' ἐπιπόλαια στὴ ζωὴ χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ ποτὲ οὔτε γιὰ κείνην οὔτε γιὰ τὴ μητέρα της, ποὺ ἦταν τὸ μεγαλύτερο θῦμα του, γιατὶ ὅταν ὁ Μαρᾶς τὴν ἐγκατέλειψε πῆρε τὸν εὔκολο δρόμο τῆς ἁμαρτίας. Ὅλ' αὐτὰ ἡ Βίλμα τ' ἀγνοοῦσε καὶ τὰ πληροφορεῖται γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὴ μητέρα της σὲ μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ ἐξομολογήσεως ποὺ ἡ κυρία Πόπη Ζαμάνου νομίζει πὼς πρέπει νὰ κάνη στὴν κόρη της γιὰ ν' ἀπολογηθῆ γιὰ τὴν ἐλεύθερη ζωὴ ποὺ κάνει. Ἀπὸ τότε ἡ Βίλμα γίνεται σκεπτική, μελαγχολική, ὑστερική σχεδόν. Οἱ νύχτες της μέσα στὸν ταρθενικὸ κοιτῶνα τοῦ Κολλεγίου εἶναι μαρτυρικές. Βλέπει τὴ Ζωὴ ἀπαισιόδοξα, δύσπιστα, μὲ πίκρα καὶ μὲ φόβο. Ἕνα γεγονὸς συμπίπτει. Στὸ Κολλέγιο διορίζεται ὁ νεαρὸς καθηγητὴς καὶ διηγηματογράφος τῆς μόδας Νίκος Μαρᾶς. Αὐτὴ ἡ σύμπτωση τοῦ ὀνόματος εἶναι κανούρια περιπέτεια γιὰ τὴ σκέψη τῆς Βίλμας. Εἶναι ἄρα γε συγγενής της ὁ κομψὸς αὐτὸς καὶ χαριτωμένος καθηγητὴς ποὺ ὅπως καταλαβαίνει δὲν τὴν ἀφήνει ἀδιάφορη. Ἡ μητέρα της δὲν τῆς ἔχει πῆ καμμιὰ λεπτομέρεια γιὰ τὴ πατρικὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της. Τὰ ἐξομολογεῖται ὅλα στὴ φίλη της Νόρα Γεράνη, τὴ μόνη ἀπ' τὶς συμμαθήτριές της ποὺ συναναστρέφεται πολὺ κι' ἐκείνη τῆς δίνει διάφορες συμβουλές. Τῆς ξυπνάει τὸ αἴσθημά της πρὸς τὸν καθηγητὴ ποὺ εἶναι ἀκόμα πολὺ ἀκαθόριστο κι' ἀνεκδήλωτο καὶ τῆς ρίχνει τὴν ἰδέα νὰ προσπαθήση νὰ σχετισθῆ μὲ τὸν ἄγνωστο πατέρα της ποὺ τὸν γνωρίζουν κι' οἱ γονεῖς τῆς Νόρας. Τὸν ἔχει δῆ κι' ἡ ἴδια σπίτι της. Ὅσο γιὰ τὴν ἐνδεχόμενη συγγένειά της μὲ τὸν καθηγητή, αὐτὴ ἢ δὲ θὰ ὑπάρχη καθόλου ἢ θὰ εἶναι ἀσήμαντη. Γιατὶ πάντως δὲν μποροῦσε νᾶταν ἀδέρφια. Ὁ πατέρας της παντρεύτηκε μετὰ ἀπ' τὸ νεανικό του ἁμάρτημα ποὺ ἔφερε στὴ ζωὴ τὴ Βίλμα. Ἄρα ἂν εἶχε παιδὶ θὰ ἦταν μικρότερά της. Κι' ὁ καθηγητὴς ἦταν περίπου τριάντα χρονῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καθηγητὴς Μαρᾶς, θορυβημένος ἀρκετὰ ἀπ' τὴν πρώτη ἐπαφή του μὲ τὰ κορίτσια τοῦ Κολεγγίου ποὺ τὰ βλέπει σὰν μικρὰ χαριτωμένα θηρία ποὺ ἀπειλοῦν τὴ σοβαρότητά του καὶ τὴν ἐπαγγελματική του ἀποστολή, περνάει ἕνα ἀνιαρὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ ἀδερφοῦ του, τοῦ πατέρα τῆς Βίλμας ποὺ ἔχει δεξίωση. Οἱ «σνὸμπ» τῆς ἀριστοκρατιζούσης πλουτοκρατίας κορτάρουν τολμηρὰ καὶ κουτσομπολεύουν τολμηρότερα. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ τὸν κουράζει καὶ τὸν πλήττει, ἔχει ἕνα ἀπρόοπτο αἰσθηματικὸ «τὲτ-ἀ-τὲτ» μὲ τὴν πικάντικη κυρία Νέλλη Γεράνη, τὴ μητέρα τῆς Βίλμας. Συγχρόνως ὁ γιατρὸς Μαρᾶς, γυναικᾶς φοβερός, ἀκούει ἀπὸ κάποιον διομήχανο Παπαδόπουλο γιὰ μιὰ ὡραία κυρία Πόπη Ζαμάνου καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται πὼς αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ παληά του περιπέτεια — τ' ὄνομα «Ζαμάνου» τοῦ εἶναι ἄγνωστο — φέρνει τὴν κουβέντα ἔτσι ὥστε ὁ Παπαδόπουλος νὰ τοῦ ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τοῦ τὴ γνωρίση Τὸ ἄλλο βράδυ μάλιστα ἡ κυρία Ζαμάνου ἔχει καλέσει σπίτι της μερικοὺς φίλους. Κι' ὁ Παπαδόπουλος ἀναλαμβάνει νὰ φροντίση ὥστε μεταξὺ τῶν καλεσμένων νὰ εἶναι κι' ὁ γιατρὸς Μαρᾶς. Τὴν ἑπομένη ἡ Βίλμα ποὺ ἔχει καὶ μιὰ ἰδιαίτερη συζήτηση μὲ τὸ νέο καθηγητή της κι' αἰσθάνεται πὼς μέσα της κάτι ξυπνάει γι' αὐτόν, ἔστω κι' ἂν δὲν τ' ὁμολογῆ καθαρὰ οὔτε στὸν ἑαυτό της, φεύγει νύχτα σὲ μιὰ στιγμὴ νευρικότητος ἀπ' τὸ Κολέγγιο καὶ παίρνει ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς μητέρας της. Εἶναι ἡ βραδυὰ ποὺ ἡ κυρία Ζαμάνου ἔχει καλεσμένους. Ἡ βραδυὰ ποὺ πρόκειται νὰ δεχθῆ καὶ τὸ γιατρὸ Μαρᾶ.

4ον

Κυρία Ζαμάνου, χίλια μερσὶ γιὰ τὴν πρόσκληση... Μοῦ ἐπιτρέπετε ὡς τόσο νὰ τολμήσω μιὰ παράκληση;

—Σᾶς παρακαλῶ.

—Θὰ ἦταν ἀναίδεια ἂν σᾶς ζητοῦσα νὰ μοῦ ἐπιτρέπατε...

—Οὐ! ἀφῆστε τ' αὐτά. Πέστε μου τί θέλετε...

—Νὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰπαιρνα μαζί μου κι' ἕνα φίλο μου. Εἶναι δυνατόν;

—Γιατὶ ὄχι. Αὐτὸ ἦταν ὅλο; Κι' ἐγὼ φαντάστηκα πὼς θὰ μοῦ ζητούσατε... τουλάχιστον ἕνα ἰδιαίτερο ραντεβοῦ!..

Ὁ Παπαδόπουλος ασθάνθηκε νὰ κοκινίζουν ἀπότομα τ' αὐτιά του, καθὼς ὁ ἐγκέφαλός του κινητοποιημένος ο ς ἀπ' τὸ «τράκ» τρομπάρισε ἄξαφνα μιὰ μεγάλη ποσότητα αἵματος, κι' εὐχαριστήθηκε ποὺ δὲν εἶχε τεθῆ σὲ κοινὴ χρῆσι ἀκόμη τὸ τηλεοπτικὸ τηλέφωνο!

—Ὠ!... ἔκανε ὑποκλινόμενος γελοῖα καὶ μειδιῶν... στὸ «ἀπαρέϊγ».

—Τέλος πάντων, θὰ μοῦ τὸ ζητήσετε κι' αὐτὸ σιγὰ - σιγά. Πολὺ τὸ φοβοῦμαι!... εἶπε ἡ κυρία Ζαμάνου ποὺ αἰσθάνθηκε θορυβημένο τὸ συνομιλητή της καθὼς ἄκουσε τὸ ἀμήχανο ἐκεῖνο ἐπιφώνημα μὲ τὴν ἀκολουθία μερικῶν δευτερολέπτων σιγῆς...

Καὶ πρόσθεσε χωρὶς νὰ κάνη οὔτε κόμμα στὴ φράση της:

—Ὠρβουάρ, λοιπόν, καὶ σᾶς περιμένω.

—Ὠρβουάρ. Χίλια μερσί.

Ὅταν ὁ Παπαδόπουλος ἄφησε τὸ τηλέφωνο ἔπεσε βαρὺς σὰν ἀπόπληκτος στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του. Πῶς τὸν ἐπηρέαζε αὐτὴ ἡ Γυναίκα! Ἦταν μπροστά της σὰν μικρὸ παιδί. Σὰ μαθητής!... Βέβαια δὲ θυμόταν ποτὲ τὸν ἑαυτό του τολμηρὸ καὶ θαρραλέο μὲ τὶς γυναῖκες στὰ πολυτελῆ «Ἐμπορικὰ καταστήματα» τοῦ ἔρωτος ποὺ σύγναζε ἦταν δειλὸς κι' ἀδέξιος — ἀλλὰ τέτοιο πρᾶμμα πάλι, πρώτη φορὰ τὸ πάθαινε!

Ζήτησ' ἕνα κονιὰκ γιὰ νὰ συνέλθη καὶ μετὰ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ γιατρὸ Μαρᾶ.

—Ἐν τάξει! Εἶναι σύμφωνη καὶ σᾶς περιμένει!

—Μὲ ἤξερε;

—Ὄχι... Δηλαδή... Δὲν τῆς εἶπα ὄνομα.

Τοῦ γιατροῦ τοῦ φάνηκε περίεργο. Τὶ εἴδους κυρία ἦταν αὐτὴ ποὺ προσκαλοῦσε σπίτι της ἀγνώστους; Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα, φυσικά.

—Λοιπὸν τὶ ὥρα θέλετε νὰ συναντηθοῦμε; ρώτησε.

—Στὶς δέκα. Στὶς δέκα στοῦ «Ἀπότσου». Ντ' ἀκόρ;

—Σύμφωνοι.

—

Ἡ κυρία Ζαμάνου εἶχε μόνιμες σχέσεις δυὸ χρόνια τώρα μ' ἕνα γέρο τραπεζίτη, πάντρεμμένο. Τὴν ἔβλεπε σὲ ἀραιὰ διαστήματα, δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸ μῆνα, κι' ἦταν μαζί της εὐγενικὸς καὶ τρυφερὸς ὅπως ὅλοι οἱ γέροι ἐρασταί.

Στὴν ἡλικία του οἱ ἄνθρωποι κάθονται στὸ τραπέζι τοῦ ἔρωτος σπάνια κι' ὅταν κάτσουν περνοῦν ἀπ' τὰ «ὀρ - ντ' - Ἔβρ» ὀπ' εὐθείας στὰ φροῦτα χωρὶς νὰ ἐγγίσουν τὸ «μενού». Ἡ ἐρωτικὴ λαιμαργία μερικῶν δεκαετηρίδων τοὺς ἔχει χαλάσει ἀνεπανόρθωτα τὸ στομάχι καὶ κάνουν ἀναγκαστικὴ δίαιτα...

Ἔτσι, ἡ κυρία Πόπη Ζαμάνου, ἦταν συγχωρημένη ποὺ καλοῦσε κάποτε - κάποτε κι' ἄλλους... συνδαιτυμόνας. Ἐκεῖνοι μποροῦσαν ν' ἀνθέξουν στὸ λουκούλειο γεῦμα ποὺ πρόσφεραν τὰ ὀρεκτικά της θέλγητρα.

Ἦταν μόλις τριαντατεσσάρων χρονῶν καὶ φαινόταν λιγώτερο ἀπὸ τριάντα. Εἶχ' ἕνα σῶμα γεμᾶτο καμπυλωτοὺς πειρασμοὺς ποὺ σιγότρεμαν ἀπελπιστικὰ προκλητικοὶ σὲ κάθε της κίνηση, λὲς καὶ χόρευαν ἕναν περίεργο αἰσθησιακὸ χορό. Ἦταν ἀβρὴ σιλουέττα κι' ὅμως εἶχε κάτι τὸ ζωηρὰ ρεαλιστικὸ. Βαθυμελάχροινη, μ' ἕνα δέρμα σὰν τεντωμένο σοκολατὶ ταφτᾶ, σφιχτὲς χυμώδεις σάρκες, φλύαρο βλέμμα γεμᾶτο ἀπ' τὴν πρωτόγονη εἰλικρίνεια τοῦ πόθου, ὑγρὸ στόμα, παχύ, σαρκῶδες καὶ λίγες, ἐλάχιστες ἰχνογραφίες τοῦ χρόνου στὸ πρόσωπο ποὺ τοὔδιναν ἔτσι ἕνα ὕφος ἐλαφρὰ κουρασμένο —εἶχε μιὰ γοητεία ἀκατανίκητη. Μέσα στὰ σκοῦρα μαῦρα μάτια της μὲ τὰ ἀπέραντο βάθος, καθρεφτιζόταν μιὰ ἡδυπάθεια ποὺ μαγνήτιζε καὶ τὶς πιὸ κοιμισμένες αἰσθήσεις. Δὲν ἦταν ὅμως χτυπητὰ γαργαλιστική. Ἦταν μιὰ γυναίκα γεμάτη σαγήνη. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ ὡριμασμένου γούστου ποῦχε ὅλη τὴ ρωμαλεότητα τῆς ἀκμῆς ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν ἐκλεκτικότητα τῆς πείρας.

Ἀπόψε, ἦταν ὄμορφη περισσότερο ἀπὸ πάντα. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο σατέν, πολὺ «κολλὰν» μὲ μιὰ πλατειὰ μακρυὰ ζώνη, κι' εἶχε στὸ λαιμό της μιὰ χοντρὴ ἁλυσσίδα ποὺ κατάληγε σὲ μιὰ τρίγωνη πλάκα μὲ μονόγραμμα. Μέσα στὸ κομψότατο σαλόνι της, γεμᾶτο μπιμπλώ, πίνακες, ἀκριβὰ γαλιὰ κι' ἐγγλέζικα βαρειὰ ἔπιπλα δίπλα σὲ μημουαπτικὲς Ἀρεκλίτσες Λουΐ - Κένζ, ἡ Πόπη ἔμοιαζε μὲ κάποια νεαρὴ λαίδη στὸν πατρικό της πύργο. Οὔτε τὸ περιβάλλον, οὔτ' ἐκείνη, ἔδειγναν καθόλου πὼς ἐδῶ μέσα κατοικοῦσε, ἁπλῶς μιὰ ὄμορφη κυρία ποὺ ἀνῆκε στὸν ἀμφιβόλου βαρύτητος κόσμο.

Οἱ προσκαλεσμένοι της ἦταν λίγοι. Ἡ νοστιμούλα δεσποινὶς Ἔφη Τράντζου, μοδίστρα «τῆς μόδας» ποὺ προσέφερε κι' ἄλλες πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν ἐκλεκτὴ πελατεία της, ἡ χαριτωμένη κυρία Μπέσσου Μπαλάνου, ἠθοποιὸς στὸ δραματικὸ θέατρο, δυὸ - τρεῖς ἄλλες ἀκόμη ἐπαγγελματίνες τοῦ Ἔρωτος, ὁ κύριος Κώστας Τούμπας, δημοσιογράφος, ὁ κύριος Πέτρος Ἰατροῦ, «ὅμ ντ' ἀφφὲρ», ἄλλοτε βουλευτὴς καὶ ὑφυπουργὸς ποὺ εἶχε κάνει γερὴ «μπάζα» ὅταν τὸ κόμμα του βρισκόταν στὴν Ἀρχή, ὁ καπνοβιομήγανος Παπαδόπουλος κουτὸς καὶ πλούσιος κι' ὁ ἄγνωστος φίλος του ποὺ θάφερονε ἀπόψε.

Στὶς δέκα καὶ μισὴ εἶχαν ἔρθει ὅλοι. ἐκτὸς ἀπ' τοὺς δυὸ τελευταίους.

Καθισμένοι στὸ μικρὸ σαλονάκι κουβέντιαζαν. Ἡ Ἔφη εἶχε διπλαρώσει τὸν Ἰατροῦ. Ἡ Μπέσσου κουβέντιαζε μὲ τὴν Πόπη, κι' ὁ Τούμπας διηγεῖτο «σόκιν» ἱστορίες στὶς ἄλλες ποὺ γασκογελοῦσαν ἠχηρά, ἐνῶ οἱ γυαλάδα τῶν ματιῶν τους φανέρωνε πὼς ἡ διήγησή τοῦ δημοσιογράφου τοὺς εἶχε κάνει κάποια ζωηρότερη ἐντύπωση.

Στὶς ἕντεκα παρὰ κάτι χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

—Ὁ Παπαδόπουλος! Ἀνήγγειλε μὲ πεποίθηση ἡ κυρία Ζαμάνου, βγαίνοντας γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

—Ναί; ἔκανε ἀνυπόμονα ἡ Μπέσσου.

—Ἐπὶ τέλους! πρόσθεσε μὲ κορυφωμένη περιέργεια ἡ Ἔφη.

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Παπαδόπουλος; ρώτησε Τούμπας.

—Ὁ Παπαδόπουλος ὁ Χρῆστος καϋμένε, ὁ βιομήχανος, ἀπάντησε ὁ Ἰατροῦ.

—Ἄ, αὐτὸς ὁ γελοῖος; ἔκανε περιφρονητικὰ ὁ δημοσιογράφος.

—Κι' ἀπάνω στὴ φράση του, μπῆκε ὁ Παπαδόπουλος κι' ἡ κυρία Ζαμάνου.

Ἔγιναν οἱ συστάσεις κι' ὁ Παπαδόπουλος ἔκατσε σ' ἕνα μεγάλο φωτεϊγ μὲ κωμικὴ ἐπισημότητα.

—Τὶ τοῦτυχε λοιπὸν τοῦ φίλου σας; ρώτησε ἡ Πόπη.

—Μά, δὲ σᾶς εἶπα;

—Ναί μοῦπατε, κάτι ἐπεῖγον. Ἀλλὰ τί;

—Τὸν κάλεσαν ἄξαφνα σ' ἕνα συμβούλιο.

—Τέτοια ὥρα;

—Ἰατρικὸ συμβούλιο ἐννοῶ.

—Ἄ, εἶναι γιατρός;

—Βέβαια. Δὲ σᾶς τὸ εἶπα τὸ πρωΐ; Ὁ γιατρὸς Μαρᾶς.

Ἡ Πόπη πάγωσε. Μὰ κρατήθηκε.

—Ἄ! εἶπε.

—Τὸν ξέρετε;

—Ἔ, φυσικά.

—Ἐπρόκειτο νἄρθη ἐδῶ ὁ Μαρᾶς; ρώτησε ὁ Ἰατροῦ.

—Ναί. Καὶ θἄρθη. Εἴχαμε ραντεβοῦ νἀρθοῦμε μαζὶ ἀλλὰ πέρασε καὶ μὲ εἰδοποίησε. Δι

σταζε μάλιστα νἄρθῆ μόνος του ἀργότερα, ἀλλὰ ἀνέλαβα τὶς εὐθύνες τῆς παρατυπίας.

—Γιατὶ παρατυπίας; ξαναρώτησε ὁ Ἰατροῦ.

—Ἔ, μὰ πρώτη φορὰ ἔρχεται στὸ σπίτι κι' ὕστερα δὲν γνωρίζεται μὲ τὴν κυρία Ζαμάνου.

Ἡ Πόπη σηκώθηκε καὶ πρόσφερε στὸν Παπαδόπουλο ἕνα «μπράντυ». Ἀγωνιζόταν νὰ κρύψη τὴν ταραχή της μὰ δὲν τὸ κατάφερνε. Βέβαια ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανε τόσα χρόνια τώρα, τῆς εἶχε σκληραγωγήσει τὰ νεῦρα κι' ἦταν πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν εἶχε πιὰ εὐαισθησίες. Ἀλλὰ τ' ὄνομα τοῦ Μαρᾶ, κι' ἡ ἰδέα πὼς θὰ τὸν ἔβλεπε σὲ λίγο στὸ σπίτι της, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήση ἀδιάφορη. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ ποτέ. Μιὰ φορὰ μόνο, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχαν συναντηθῆ στὴ Βαρυμπόμπη. Ἐκεῖνος δὲν τὴν εἶδε, ἢ δὲν τὴν γνώρισε. Κι' ἡ Πόπη δὲ θὰ τὸν γνώριζε ἴσως, ἂν κάποιος ἀπ' τὴν παρέα δὲν ἔλεγε «νὰ ὁ Μαρᾶς».

—Τὸν γνωρίζετε τὸν κύριο Μ- ᾶς;

—Πῶς; ἔκανε ἡ Πόπη.

—Ὄχι, παντόν, τὸν κύριο Ἰατροῦ ρωτῶ, διασαφήνισε ὁ Παπαδόπουλος.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

—"Α ναὶ πολύ! ἀπάντησε ὁ 'Ιατροῦ.

—'Εγώ πολὺ τὸν ἀκούω κι' ἤθελα νὰ τὸν γνωρίσω. Λένε πὼς εἶναι ἐνδιαφέρων τύπος! εἶπε ἡ Μπέσσου.

—'Αρκετά, εἶπε ὁ Τούμπας.

Καὶ πρόσθεσε:

—Γιὰ τὶς γυναῖκες τουλάχιστον.

—Γιατὶ γιὰ τὶς γυναῖκες;

—"Ε μά... "Ετσι φαίνεται. "Εχει τὴ φήμη κατακτητοῦ.

—Εἶναι ὄμορφος;

—"Οχι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. 'Η ὁμορφιὰ δὲν τοῦ χρειάζεται ἀφοῦ κάνει περίφημα τὴ δουλειά του καὶ χωρὶς αὐτήν! 'Ο ἀδερφός του ὁ καθηγητὴς εἶναι ὄμορφος. Καὶ νέος, νεώτατος.

—Αὐτὸς ποὺ γράφει κι' ὅλας, ἔ; ρώτησε ὁ Παπαδόπουλος.

—Ναί, τὸν ξέρετε;

—Τὸν εἶδα προχθὲς στοῦ γιατροῦ. Τώρα μόλις ἦρθε ἀπ' τὴν Εὐρώπη. Καὶ διωρίστηκε στὸ Κολλέγιο.

—Μπᾶ;

—Ναὶ στὸ Κολλέγιο Θηλέων. 'Αλλοίμονο στὶς μαθήτριες! ἔκανε ὁ Παπαδόπουλος μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι λέει πνευματώδη πράγματα.

—'Αλήθεια! εἶπε ἡ "Εφη.

'Η Πόπη ἄναβε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα τσιγάρο. Κι' αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα της νὰ τῆς πνίγη τὸν ἐγκέφαλο. Αὐτὸ πάλι δὲν τὸ περίμενε. Τὶ διαβολικὲς συμπτώσεις ἦταν αὐτές; Μ' ἕνα «παρντὸν» βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι καὶ μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρά της. Εἶχε ἀνάγκη νὰ μείνη λίγα λεπτὰ μόνη της, νὰ συνέλθη, νὰ ἡρεμήση. "Εκατσε στὴν πολυθρόνα τῆς τουαλέττας της καὶ προσπάθησε ν' ἀνακτήση κάποια ψυχραιμία. Μέσα της ἴσως νᾶταν κι' εὐχαριστημένη ποὺ θὰ δεγόταν τὸ Μαρᾶ στὸ σπίτι της. Θὰ τοῦ πετοῦσε κανέναν «πόντο», καποιο ἔξυπνο ὑπονοούμενο, ποὺ θὰ τὸν πείραζε, θὰ τὸν ἔκανε νὰ ταραχθῆ καὶ νὰ ντοαπῆ. 'Αλλὰ θάπρεπε νὰ τῆς δοθῆ λίγος καιρός, νὰ προετοιμασθῆ, νὰ συνηθίση κάπως μὲ τὴν ἰδέα. "Ετσι ἄξαφνα, ἀπόψε, τὴ φοβόταν αὐτὴ τὴ συνάντηση. "Αν μποροῦσε νὰ τὴν ἀναβάλλη θᾶταν εὐτύχημα. 'Αλλὰ πῶς ὅμως; Νὰ τοὺς ἔλεγε πὼς ἦταν ἀδιάθετη γιὰ νὰ φύγουν κι' οἱ ἄλλοι; "Ηταν μιὰ σκέψη κι' αὐτή. "Ετσι θὰ γλύτωνε ἀπόψε κι' αὔριο, μεθαύριο θάλεγε τοῦ Παπαδόπουλου νὰ πάρη καὶ τὸ Μαρᾶ καὶ νάρθουν. Αὐτὸς μιὰ φορὰ δὲν εἶχε ἰδέα πιὰ μποροῦσε νᾶταν ἡ Πόπη Ζαμάνου. Τὴν ἤξερε Παπαδογιάννη. "Ετσι θάοχόταν πάλι ἀνύποπτος νὰ δῆ μιὰ ἄγνωστη κυρία. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε στὸ χώλλ τὸ τηλέφωνο. 'Η Πόπη βγῆκε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό. Ζητοῦσαν τὸ Παπαδόπουλο.

—Κύριε Παπαδόπουλε. Σᾶς ζητοῦν, φώναξε.

'Ο βιομήχανος ἔτρεξε γρήγορα μ' ἕνα «μερσί»...

—'Αλλό... Ναί. ἐνώ εἶμαι κύριε Μαρᾶ. "Α. μπᾶ; Κοῖμα. Καλὰ λοιπόν. "Αλλη μέρα.. Ναί. θὰ τὸ πῶ.. 'Η κυρία Ζαμάνου εἶν' ἐδῶ, δίπλα μου... Πῶς; Νὰ τὴ γνωρίσετε... τηλεφωνικῶς; Εὐχαρίστως.

Κι' ὁ Παπαδόπουλος ἔδωσε στὴν Πόπη τὸ ἀκουστικό:

—Χαίρω πολὺ κύριε Μαρᾶ! εἶπε παιγνιδιάρικα μ' ὅλο της τὸ «τρὰκ» ἡ Πόπη. Ναί, σᾶς εὐχαριστῶ. Κι' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσω. Παρντόν;... Μιὰ τόσο.. ὡραία κυρία; Μὰ ποῦ τὸ ξέρετε αὐτό; "Α, ἀπ' τὴν περιγραφὴ τοῦ κυρίου Παπαδοπούλου. ἔχετε λοιπὸν τόση ἐμπιστοσύνη στὸ γοῦστο του;.. Καλά, καλά, καλά!... 'Ωρβουὰρ λοιπόν. Ναί, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Χαίρετε.

Κι' ἔδωσε πάλι τὸ ἀκουστικὸ στὸν Παποδόπουλο. Δόξα σοι ὁ Θεός!... Τώρα αἰσθανόταν μιὰ μεγάλη ἀνακούφιση!... Μπῆκε στὸ σαλόνι, λίγο νευρικὴ μὰ πάντως εὔθυμη καὶ μπριόζα σὰν πάντα. Τὴ Βίλμα σκεπτότανε μόνο, ποὺ μόλις θᾶχε ἀκούσει τ' ὄνομα «Μαρᾶς» στὸ Κολλέγιο, θὰ βασανιζόταν μὲ χίλιες ἰδέες. Τέλος πάντων μεθαύριο ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε θὰ τῆς ἐξηγοῦσε. Μελαγχολοῦσε λίγο μὲ τὴ σκέψη πὼς ἡ κορούλα της ἄρχιζε τὴ ζωή της ἔτσι ἄσχημα, μὲ τέτοιες πίκρες καὶ τέτοιες ἀπογοητεύσεις, μὰ προσπάθοῦσε νὰ τὰ ξεχάση ἀπόψε ὅλ' αὐτά. "Επρεπε νὰ κάνη κέφι. Τὸ κέφι εἶν' ἕνα ἀπ' τ' ἀπαραίτητα προσόντα τῆς γυναίκας ποὺ διαλέγει γιὰ ἐπάγγελμα τὸν ἔρωτα. Εἶχε τόσα ἔξοδα...

—"Ενα λικὲρ ἀκόμα;

—Μερσὶ Πόπη μου.

Εἶχε τόσα ἔξοδα... Κι' ὁ γέρω - τραπεζίτης δὲν ἦταν πολὺ θερμὸς τώρα τελευταῖα. "Αν τὴν ἄφνε ἄξαφνα; Θὰ βρισκότανε στὸ δρόμο. Γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ὑπηρεσίες οἱ γυναῖκες προσλαμβάνονται ὡς «ὑπάλληλοι πολυτελείας» ἐντελῶς ἀνεπίσημα κι' ἀπολύοντα: ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀναλόγως μὲ τὸ κέφι τοῦ προϊσταμένου χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωση ἀποζημιώσεως.

—"Ενα λικὲρ κύριε Τούμπα;

—Μερσὶ κυρία Πόπη.

«Κυρία Πόπη». Τὸ Ζαμάνου δὲν τῆς τὄλεγε κανεὶς ἐκτὸς ἀπ' τὸν Παπαδόπουλο. Πάντα «κυρία Πόπη». Αὐτὴ ἡ προσωνυμία τῆς περίεργης μισοσκειότητος ποὺ φανέρωνε μαζὶ καὶ κάποια ὕποπτη προφύλαξη τῶν ἐ.θέτων. τὴν ἐνοχλοῦσε φοβερά. πάντα. "Οταν τῆς συνιστοῦσαν οἱ φιλενάδες της, ποὺ εἶχαν ἐπάγγελμα νὰ κάνουν συστάσεις, διαφόρους κυρίους μὲ τὰ μικρὰ ὀνόματα τὴν ἔπιαναν τὰ νεῦρα της. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ γωνέψη αὐτό. "Ηταν στὸ βάθος ἐνωΐστρια, μὲ κάποιο ὑπόλοιπο ἀξιοπρεπείας κι' αἰσθανόταν νὰ τὴ θίγη αὐτὴ ἡ ὠμὴ ἐκδήλωση τῆς περιφρονήσεως ποὺ τῆς ἔκανε ὁ "Αλφα κι' ὁ Βῆττα «κύριος Μίμης» καὶ «κύριος Τάκης» μὴ λέγοντας κὰν τ' ὄνομά του.

Εἶχε ἀφιερωθῆ μὲ τὶς σκέψεις της ποὺ τὴν ξανάκαναν γρήγορα, μελαγχολική.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἄλλοι συζητοῦσαν. Τὸ λικὲρ τοὺς εἶχε φέρει κάποια ἔξαψη κι' οἱ «σόκιν» ἱστορίες τοῦ Τούμπα συνεζιζόντουσαν τώρα μὲ ἀκροατήριο ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

'Η Πόπη ἔκανε πάντα πὼς ἄκουνε καὶ πολλὲς φορὲς γελοῦσε κι' ἐκείνη μηγανικά. "Ηταν πολὺ ταραγμένη ἀπόψε Πολὺ ἀνάστατη!... Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἦρθε... Γιατὶ τώρα τὸ σκεπτόταν σοβαρά: Θάπρεπε ἄραγε νὰ ἐπιδιώξη συνάντηση μὲ τὸ Μαρᾶ: "Η νὰ τ' ἀπόφευγε. ἔστω καὶ λέγοντας στὸν Παπαδόπουλο τὴν ἀλήθεια. κι' ἄς τὸ μάθαιν' ἐπὶ τέλους κι' ὁ γιατρός;... Τὰ παρθενικὰ μάτια τῆς Βίλμας ἤρθαν μπροστά της ὑγρά, δακρυσμένα ἀπ' τὸ πικρὸ παράπονο ποὺ τῆς εἶχε σταλάξει στὴν ψυχὴ ἡ σκληρότητα τοῦ ἀγνώστου πατέρα. Καὶ μιὰ τολμηρὴ ἐλπίδα φώτισε τὸ μυαλό της. "Ισως ἄν τὴν ἔβλεπε νὰ δοκίμαζε μιὰ συγκίνηση. "Ισως ἡ Βίλμα νὰ κέρδιζε μόνη της τὸν πατέρα της, ποὺ ἐκείνη στάθηκε ἀνίκανη νὰ τῆς τὸν δώση. Μὰ γι' αὐτὸ θάβριζε τὸν κόπο ὅγι μόνο νὰ δῆ τὸ Μαρᾶ, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωή της νὰ δώση ἀκόμα!...

—"Ακεφη εἶσαι Πόπη; ρώτησε ἡ Μπέσσου ἄξαφνα.

—"Οχι μπᾶ! Σοῦ φάνηκε.

—"Ελα πιὲ ἕνα λικέρ! τὴν ἐβίασε ὁ 'Ιατροῦ.

Κι' ἡ Πόπη τὸ ἤπιε. Τώρα ἡ σκέψη της πετάχτηκε στὸν ἄλλο, τὸν καθηγητὴ Μαρᾶ. Καὶ σκέφτηκε τὴ Βίλμα. Πόσο θὰ βασανιζόταν τὸ μικρὸ καὶ ἄπειρο κεφαλάκι της...

—"Ελα, Πόπη, πιέ το κι' αὐτό...

Τώπιε κι' αὐτό. "Ηπιε κι' ἄλλο, κι' ἄλλο, κι' ἄλλο... Οὔτε κι' ἐκείνη ἤξερε πόσα. Κι' ἔκανε ἕνα κέφι ἔξαλλο, ἄρρωστο κέφι. Τὸ πιοτὸ ἔχει ἐπίδραση στὸν ἄνθρωπο ἀνάλογο μὲ τὴ διάθεσή του. 'Ο μελαγχολικὸς ποὺ πίνει μελαγχολεῖ περισσότερο. 'Ο ταραγμένος, ταράζεται ἀκόμα πιὸ πολύ. 'Ο εὔθυμος διασκεδάζει περισσότερο...

Τῆς Πόπης τῆς ἐρχόντουσαν οἱ πιὸ τρελλές, οἱ πιὸ παράξενες ἰδέες. Οἱ ἄλλοι ἦταν ὅλοι φέσι. Οἱ γυναῖκες εἶχαν σκαρφαλώσει στὰ γόνατά τους καὶ τὸ ράδιο εἶχε σταματήσει πρὸ πολλοῦ τὴ μελωδικὴ μονοτονία μιᾶς τσιγγάνικης ὀρχήστρας γιὰ νὰ δώση τὸ λόγο στὸ «σπῆκερ» ποὺ μιλοῦσε ἀτέλειωτα γιὰ τὴ Διεθνῆ Κατάσταση καὶ τὰ τελευταῖα γεγονότα. 'Η Μπέσσου εἶχε γυρίσει τοὺς διακόπτες κι' εἶχε ἀνάψει μόνο δυὸ μπλὲ λαμπιόνια τοῦ τοίχου ποὺ ἔχχυναν ἕνα φῶς διακριτικό.

Ποῦ καὶ ποῦ ἀκουγότανε κανένα νευρικὸ γέλιο ἢ κανένας ἐλαφρὸς ἦχος φιλιοῦ.

'Η Πόπη ξαπλωμένη σ' ἕνα καναπὲ κάπνιζε κυττάζοντας τὸ ταβάνι. Σὲ μιὰ στιγμὴ θυμήθηκε τὸν Παπαδόπουλο κι' ἔψαξε μὲ τὸ μάτι της νὰ τὸν ἀνακαλύψη. Μὰ δὲν τὸν διέκρινε.

—Κύριε Παπαδόπουλε, φώναξε.

—'Ορίστε "Ακουσε μιὰ φωνὴ πολὺ κοντά της.

"Εσκυψε καὶ τὸν εἶδε μπρός της, καθισμένο γάμω στὸ χαλὶ νὰ τὴν κυττάζη μ' ἕνα θεόκουτο βλέμμα γεμάτο κωμικὴ ἔκσταση. Καὶ καθώς ἦταν ἐκνευρισμένη φοβερὰ ξέσπασε σὲ κάτι ἠχηρὰ γέλια διαρκείας.

—Μὰ τὶ ἔπαθες καλέ; ρώτησε μιά. 'Η Πόπη ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾶη χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ σταματήση. Τὴν ἔπνιγαν τ' ἀναφυλλητά, οἱ λυγμοὶ τοῦ νευρικοῦ γέλιου.

Κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι, δυνατό, παρατεταμένο, τρομακτικὸ σχεδὸν μέσα στὴ νύχτα.

"Ολοι ξαφνιάστηκαν.

—Ποιὸς νᾶναι; εἶπε ὁ Τούμπας.

—'Ο τραπεζίτης πιθανὸν ἔκανε ἡ Μπέσσου.

—Μπᾶ καλέ, ὁ Μαρᾶς. Θὰ τελείωσε τὴ δουλειά του κι' ἦρθε, πρόβλεψε ἡ Τοάντζου.

'Η Πόπη συνέγιζε ἀτάραχη τὸ ἀπαίσιο γέλιο της.

'Ο Παπαδόπουλος εἶχε παγώσει.

Τὸ κουδοῦνι ξαναχτύπησε πιὸ νευρικά.

—Πόπη... Τὸ κουδοῦνι, τῆς φώναξε ἡ Μπέσσου.

'Η Πόπη δὲν ἐνοχλήθηκ' οὔτ' αὐτὴ τὴ φορά. Κι' ἡ Μπέσσου ἀποφάσισε νὰ πάη ν' ἀνοίξη αὐτή. Καὶ πῆγε.

Σὲ λίγο ξαναμπῆκε.

—Πόπη, φώναξε δυνατά. Σὲ ζητοῦν.

—Ποιὸς μωρὴ μὲ ζητάει; ρώτησε μὲ πρόστυχο τόνο ἡ Πόπη, τὸν τόνο ἐκεῖνο ποὺ παίρνουν αὐθόρμητα τὰ ζωντανὰ σκεύη τῆς κρεπάλης σὲ τέτοιες ὧρες.

—'Ενα κορίτσι. Ξέρω γώ... ἔκανε ἡ Μπέσσου.

'Η Πόπη ἀνασηκώθηκε ι.ιι τ ὁφερε μιὰ χυδαία βραστήμια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε μπροστά της τὸ πρόσωπο τῆς Βίλμας, ὠ... ἄγριο, μ' ἀνάκατα μαλλιά. Καὶ νόμισε πὼς ἡ καρδιά της σταμάτησε γιὰ πάντα. Μαρμάρωσε. Δὲν κατάφερε ν' ἀρθρώση λέξη.

Οἱ ἄλλοι, ἴσως ἀπὸ κάποια διαίσθηση, ἴσως γιατὶ τοὺς ἐπεβλήθη ἡ σεμνὴ ἐμφάνιση καὶ τ' ἀνέρωχο παράστημα τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ στεκόταν ἀνάμεσά τους σὰν αὐστηρὸς κριτὴς μ' ἕνα βλέμμα νεμᾶτο ἔκπληξη κι' ἀηδία, βιάστηκαν νὰ διορθώσουν τὴ στάση τους. Σὰ νὰ τοὺ- ξύπναγε τὸ κοιμισμένο ἔνστικτο τῆς ντροπῆς.

'Η Βίλμα μίλησε πρώτη.

—Σὲ θέλω, εἶπε ξερὰ στὴ μητέ-α της καὶ βγῆκε ἀπότομα ἀπ' τὴ σάλα.

Σὰν ὑπνωτισμένη καὶ μαζὶ σὰν ἔνοχη, ἡ Πόπη σηκώθηκε κι' ἔτρεξε κατόπι της. Μπροστὰ ἡ μιὰ πίσω ἡ ἄλλη μπήκανε στὴν κρεββατοκάμαρα.

Καὶ τότε, μόνο τότε, μέσα στὴν τιποτένια γυναίκα ποὺ τοίκλιζε ἀπ' τὸ μεθῦσι, ξύπνησε ἡ μάννα!

"Επιασε τὴν κόρη της σφιχτὰ ἀπ'τὸ μπράτσο καὶ τὴν τίναξε σύγκορμη.

—Τὶ γυρεύεις τέτοια ὥρα δῶ μέσα· τῆς φώναξε ἄγρια. Πῶς τόλμησες νὰ φύγης ἀπ' τὸ σχολεῖο σου; Πῶς τόλμησες, ἔ;... Νά! Νά! Νά! Νά!..

Τὰ χαστούκια ποὺ τῆς ἔδωσε μ' ὅλη της τὴ δύναμη, ἀπανωτά, σὰν τρελλή, σὰν ἀφηνιασμένη τὴν πονοῦσαν φοικτὰ τὴ Βίλμα. Μὰ στεκόταν ἐκεῖ, ἀκλόνητη, σὰν μαρμαρένια. Οὔτε ...ὰ κίνηση, οὔτε μιὰ φωνή!... Τίποτα.

"Αξαφνα ἡ μάννα της σταμάτησε. Δὲν ἀκουγόντουσαν τώρα παρὰ μόνο δυὸ γρήγορες λαχανιασμένες ἀναπνοές. 'Η κάμαρα ἦταν σκοτεινή.

"Αξαφνα ἡ Πόπη ἄκουσε τὰ βήματα τῆς μικρῆς ν' ἀπομακρύνωνται.

—Ποῦ πᾶς; ρώτησε.

Καμμιὰ ἀπάντηση.

—Ποῦ πᾶς εἶπα;

'Η Βίλμα ἔβαλε ὅλη της τὴ δύναμη γιὰ νὰ καταπιῆ ἕνα χοντρὸ κόμπο ποὺ τῆς ἔφραζε τὸ λαιμό.

—Φεύγω. πρόφερε σιγά.

—Ποῦ πᾶς;

—Δὲν ξέρω.

'Η Πόπη γύρισε τὸ διακόπτη κι' ἅρπαξε τὴν κόρη της ἀπ' τὸ γέρι.

—"Ελα δῶ, εἶπε ὠργισμένη.

Μὰ μόλις εἶδε στὸ φῶς τὸ πρόσωπο τῆς κόρης της, ἀναμμένο, φλογισμένο ἀπ' τὰ χαστούκια, μὲ μελανὰ στὰ μάγουλά της τὰ σημάδια τῶν δαχτυλιδιῶν, ἔνοιωσε ἀπότομα νὰ τῆς θολώνουν τὰ μάτια. Καὶ τὴν πῆραν ἀκράτητα τὰ δάκρυα. "Εφερε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔβρεχε τὰ μετάξωτὰ μαλλάκια της μὲ τὰ καφτά της δάκρυα..

—Πουλάκι μου, ψιθύρισε μέσ' τοὺς λυγμούς της. Μωρό μου ἐσὺ ἀγαπημένο...

'Η Βίλμα τὴν ἔσπρωξ' ἐλαφρά. Τὰ μάτια της ἦταν στεγνά. Δὲν μποροῦσε νὰ κλάψη. 'Η σκέψη της εἶχε σταματήσει. "Επεσε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔμεινε κεῖ ἄφωνη, ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια στηριγμένα στὸ κενό, ἁπλανῆ, ἀνέκφραστα, ἠλίθια.

"Ηταν τόσο δυνατὲς κι' ἀλλεπάλληλες οἱ ἐκπλήξεις, καὶ τόσο ἀπότομες οἱ μεταπτώσεις ποὺ ἡ Βίλμα εἶχε ὑποστεῖ ἕναν ἀληθινὸ διανοητικὸ κλονισμό.

'Η μητέρα της συνέχιζε τώρα τὸ νευρικὸ κλᾶμμα της ὅπως πρὶν ἐξακολουθοῦσε τὸ νευρικὸ γέλιο...

Κι' ἡ Βίλμα δὲ συνερχόταν. "Εμενε κεῖ καρφωμένη στὴν καρέκλα, μαρμαρωμένη, ἀμίλητη ἀνίκανη νὰ σκεφθῆ τὸ παραμικρό.

Πόση ὥρα πέρασ' ἔτσι; Σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νἄχη συνείδηση τοῦ χρόνου.

"Αξαφνα κάποιος χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα.

—Ποιὸς εἶναι; φώναξε μέσα στ' ἀναφυλλητά της ἡ Πόπη.

Κι' ἡ φωνὴ της βγῆκε ξερή, βραχνή, ἄγρια.

—'Εγώ. 'Ακούστηκ' ἡ Μπέσσου.

—"Ελα.

'Η Μπέσσου μπῆκε.

—Τὶ εἶναι; Τὶ ἔχεις; φώναξε τρομαγμένη.

Καὶ βλέποντας καὶ τὴ Βίλμα:

—Τὶ ἔχετε; πρόσθεσε.

'Η Πόπη δὲν ἀπάντησε.

'Η ἄλλη τὴν τράνταξε καθώς ἦταν σκυμμένη μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια.

—Πόπη, πές μου... Τὶ συμβαίνει..

—Τίποτα... Νά... Κάτι μὲ τὴν κόρη μου...

Τὴν κόρη της; 'Η κόρη της ἦταν λοιπόν; 'Η Μπέσσου γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἔκπληξη:

—Πῶς ασθάνεσθε δεσποινίς; τὴ ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

'Η Βίλμα, τίποτα. "Εμενε κεῖ ἀκίνητη, ἀμίλητη, ἀνέκφραστη μὲ τὸ ἴδιο φοβερὸ βλέμμα, τὸ καρφωμένο σ' ἕνα σημείο.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

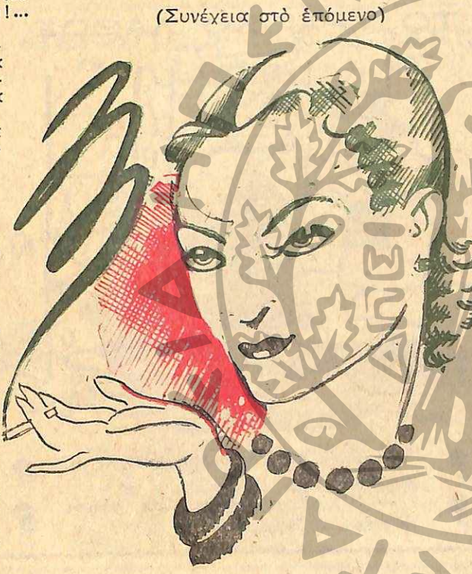

Διαλεχτοὶ στίχοι

Πρὶν ἀπ' τὴν ἄνοιξη

Μέρες τώρα βρέχει μὲ ρυθμο (βουβό,
μέρες τώρα βρέχει στὸ παρά- (θυρό μου,
κι' εἶσαι σύ, ἄγγελέ μου, πλά- (σμα μου ἀκριβό,
στὴν ἀντικρυνὴ γωνιὰ τοῦ (δρόμου...

—

Σ' ἔχει ξεγελάσει κάποια μυ- (γδαλιά,
σ' ἔχει ξεγελάσει μὲ παιχνίδια (ὁ Μάρτης,
καὶ τὰ λούλουδά της μέσ' στὴν (ἀγκαλιὰ
πῆρες καὶ ξεκίνησες γιὰ (ἐνάρτεις.

—

Ρόρεσες καπέλλο καλοκαιρινό,
ρόρεσες καπέλλο μ' ἀνοιχτὴ (κορδέλλα,
καὶ σὲ περιμένω κι' ἀνυπομονῶ
κι' ὅλο σοῦ φωνάζω «Τρέξε (κι' ἔλα!»

—

Σταύρωσες τὰ χέρια μέσα στὴ (βροχή,
σταύρωσες τὰ χέρια, μὰ ἡ σιω- (πὴ δὲ φτάνει...
Σὺ φοβᾶσαι μήπως τρέξῃς καὶ (βραχῆ
τ' ἀνοιξιάτικό σου τὸ φου- (στάνι!

—

Βλέπει ἕνας τὸν ἄλλο καὶ τὸν (χαιρετᾶ
βλέπει ἕνας τὸν ἄλλο καὶ δει- (λὰ τοῦ γνέφει,
μὰ ἡ βροχὴ ὡς τὴ νύχτα καὶ (πιὸ ἐκεῖ κρατᾶ,
κι' ὅλο καὶ σωριάζουντα' (τὰ νέφη...

—

Τάχα σὰν κοπάσῃ καστανο- (μαλλοῦ,
τάχα σὰν κοπάσῃ τῆς βροχῆς (ἡ στάλα,
θὰ τὸ μετανοιώσῃς καὶ θὰ πᾶς (ἀλλοῦ,
γιὰ θ' ἀνέβεις τὴ δικιά μου (σκάλα:

—

Μέρες τώρα βρέχει μὲ ρυθμὸ (βουβό,
μέρες τώρα βρέχει παραπονε- (μένα,
καὶ δὲ λὲς νὰ μοῦρθεις, πλά- (σμα μου ἀκριβό,
καὶ δὲ λέω νάρθῳ κοντὰ (σ' ἐσένα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ

Στὸ σαλόνι ἑνὸς διαμερίσματος κάποιου μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Ν. Γόρκης.

Ἡ Μαργαρίτα καθισμένη «ἀλὰ Τούρκα» σὲ μιὰ πολυθρόνα, κύτταζε τὸν Γκραίγκ, ποὺ στεκότανε ὄρθιο μπροστὰ στὸ μπαλκόνι.

— Εἶσαι ἡ Μαργαρίτα Χίλτον! Μὴν τὸ ξεγνᾷς! εἶπεν ἐκεῖνος.

— Τὸ ξέρω.

— Εἶσαι ἡ μεγαλείτερη ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου, θέλω νὰ πῶ, καὶ ὀφείλεις νὰ κάνῃς ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λέω. Τουλάχιστον. γιὰ κάμποσο καιρὸν ἀκόμη.

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν 23 χρονῶν καὶ εἶχε ἀρχίσει τὸ στάδιό της σ' ἕνα θεατράκι τοῦ Μπροντουαίη. Ἐκεῖ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Γκραίγκ Καμπιέ ἐδῶ καὶ δύο χρόνια. Αὐτὸς ἦταν ἤδη διάσημος ἰμπρεσσάριος, γνωστὸς στὴν Ν. Γόρκη καὶ στὸ Λονδῖνο. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ παίξιμό της καὶ τὴν λανσάρισε. Τὴν πρώτη της ἐμφάνιση τὴν ἔκανε στὸ Λονδῖνο, ὅπου ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο σὲ μιὰ νέα κωμῳδία. Ὅλες οἱ θεατρικὲς κριτικὲς ἔγραψαν μὲ θαυμασμὸ γι' αὐτὴν κι' εἶπαν πὼς ἕνα καινούργιο θεατρικὸ ἀστέρι γεννήθηκε. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ γύρισαν στὴ Ν. Γόρκη γιὰ νὰ παίξουν ἕνα νέο ἔργο, τὴν «Ξένη». Ἀπὸ τὸ βαπόρι ἡ Μαργαρίτα πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ θέατρο, γιὰ νὰ κάμῃ δοκιμὲς κι' ἀπὸ κεῖ στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ στενοχωροῦσε τὴν Μαργαριτα.

— Μιὰ μέρα ἐσυνέχισε ὁ Γκραίγκ, ὁ κόσμος θὰ λέῃ: «Ἡ Μαργαρίτα!», ὅπως ἔλεγε: «Ἡ Σάρα!» καὶ «Ἡ Ἐλεονώρα!». Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐπιτρέψω τώρα ν' ἀφήσῃς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς παραστάσεις.

Σταμάτησε λίγο κι' ἔπειτα ξαναεῖπε:

— Μὴν ξεχνᾷς πὼς τὴν ἐπιτυχία σου τὴν ὀφείλεις ἐν μέρει καὶ στὶς δικές μου συμβουλές.

Ἡ καρδιὰ τῆς Μαργαρίτας χτύπησε δυνατά. Συλλογιζότανε: «Μὰ γιατί δὲν μὲ παίρνει στὴν ἀγκαλιά του;».

Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά του:

— Ἄκουσε, Γκραίγκ, τοῦ εἶπε. Ἂς πᾶμε ἀπόψε οἱ δυό μας μόνοι σ' ἕνα ἥσυχο ἑστιατόριο νὰ φᾶμε...

— Γιὰ μᾶς, ἀγαπητή μου, δὲν ὑπάρχουν ἥσυχα ἑστιατόρια... Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ ἀναπαυθῇς λίγο κι' ἔπειτα πήγαινε νὰ φᾷς ἔξω καὶ στὶς ὀχτὼ νὰ εἶσαι στὸ θέατρο.

Εἶπε αὐτὰ κι' ἀμέσως ἐξαφανίσθηκε. Ἡ Μαργαρίτα τοῦ πέταξε πίσω ἕνα βιβλίο μὰ ἔπεσε πάνω στὸ χοντρὸ καλὶ καὶ δὲν ἔκανε κανένα θόρυβο.

Ἔπειτα ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

«Πῶς μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν νέα;», θὰ ἔλεγε ὅποιος τὴν ἔβλεπε.

«Νὰ φέρετε ἐδῶ τὸν Γκραίγκ!», θὰ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση.

Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ὅλης τῆς θλίψης τῆς Μαργαρίτας. Ἀγαποῦσε βαθειὰ τὸν Γκραίγκ κι' αὐτὸς δὲν τὴν πρόσεχε, παρὰ μόνον ὅπως μιὰ μεγάλην ἠθοποιὸ ὁ ἰμπρεσσάριός της.

Ἔξαφνα ἡ Μαργαρίτα σηκώθηκε ἐπάνω. Ντύθηκε. Ἔβαλε λίγη πούντρα καὶ λίγο ρουζ καὶ βγῆκε ἔξω. Νόμιζε πὼς εἶχε ξαλαφρώσει, σὰν νὰ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν ζωή της τὸν Γκραίγκ.

Θὰ ἦταν περίπου 6 τὸ ἀπόγευμα. Ἦταν μιὰ ὡραία ἀπριλιάτικη μέρα. Θὰ περπάτησε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα

Ἔφθασε ἔτσι κοντὰ στὸ Μπροντουαίη καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ἑστιατόριο, ποὺ ἔτρωγαν συνήθως ἠθοποιοί. Κάθησε σ' ἕνα τραπέζι ὅπου ἔτρωγε ἕνα ζευγάρι. Ἐκεῖνος ἦταν μεσόκοπος καὶ φαινότανε γιὰ παλῃὸς καλλιτέχνης.

— Μάντεψε τί μοῦ ἀπάντησε; ἔλεγε ὁ σύζυγος.

— Εὔκολο αὐτό. Σοῦ εἶπε γύρισε τὴν ἄλλη ἑβδομάδα.

— Ἀπατᾶσαι! Μοῦ εἶπε: Πολὺ καλά. Σὲ παίρνω γιὰ μιὰ ἑβδομάδα σ' ἕνα κινηματογράφο τῆς Φιλαδέλφειας!

— Βάλ! φωνάζει ἐκείνη. Καὶ δὲν μοῦ τὸ λὲς τόσην ὥρα;

Οἱ δύο σύζυγοι φαινόντουσαν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονός. Ἄθελα ὁ νοῦς τῆς Μαργαρίτας πῆγε πάλι στὸν Γκραίγκ. Δὲν μποροῦσε, βλέπετε, νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ σκέψη της.

Ξαφνικὰ χλώμασε καὶ τὰ μάτια της ἔκλεισαν.

—Βάλ! Ἔνα ποτῆρι νερὸ στὴ νέα! φώναξε ἡ γυναίκα τοῦ ἠθοποιοῦ. Δὲν τὴν βλέπεις, λιγοθυμεῖ!

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ἡ Μαργαρίτα, δὲν ἔχω τίποτα... Εἶμαι πολὺ καλά...

Ἡ γυναίκα τοῦ Βάλ τὴν κύτταξε προσεχτικά:

— Καταλαβαίνω, κοπέλλα μου, τῆς εἶπε. Στενοχώριες, ἔ; Τὰ περάσαμε ὅλοι αὐτά...

Ἔπειτα, σὰν νὰ τῆς κατέβηκε μιὰ ἰδέα:

— Βάλ! φώναξε. Ποῦ νὰ βροῦμε τώρα τὴν Γκλόρια γιὰ τὸ νούμερό της; Δὲν παίρνουμε τὴν κοπέλλα;

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν Μαργαρίτα:

— Ξέρεις νὰ παίζῃς;

— Λίγο.

— Πῶς σὲ λένε; Ἐγὼ εἶμαι ἡ Βέρνε Οὐίνσορ κι' αὐτὸς εἶνε ὁ ἄντρας μου.

— Ρούθ Μάννιγκ, ἀπήντησε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἔλα μαζί μας ἀπόψε νὰ κοιμηθῇς στὸ ξενοδοχεῖο Λάνσμπουρου...

—ΦΦ—

Σὲ λίγες μέρες παίζανε στὸν κινηματογράφο τῆς Φιλαδελφείας. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦταν κουραστικὸ καὶ ἀνυπόφορο γιὰ τὴν Μαργαρίτα.

Τὴν τρίτη ἡμέρα μιὰ ἐφημερίδα ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Τὸ τρίο Οὐίνσορ ἔχει μέσα του μιὰ νέα ποὺ μοιάζει ἀρκετὰ μὲ τὴν περίφημη ἠθοποιὸ Μαργαρίτα Χίλτων. Μὰ ἡ ὁμοιότης χάνεται ἀμέσως, ὅταν ἡ μικρὴ ἀνοίξῃ τὸ στόμα της».

Ὅταν διάβασε αὐτὲς τὶς ἀνοησίες, ἡ Μαργαρίτα ἔγινε ἔξω φρενῶν.

Γύρισε στὸ καμαρίνι της καὶ ἔγραψε στοὺς Οὐίνσορ:

«Φεύγω. Σᾶς ἀφίνω τὰ πράγματά μου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σας. Ρούθ.»

—ΦΦ—

Ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο περιπατοῦσε ὁ Γκραίγκ.

— Μαργαρίτα !...

— Γκραίγκ !..

—Μὴ μοῦ τὸ σκάσῃς πάλι!

—Ὄχι.

— Ἄκουσε, Μαργαρίτα, τῆς εἶπε. Σ' ἀγαπῶ! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κάνω τίποτε χωρὶς ἐσένα... Ἐὰν δὲν διάβαζα αὐτὸ ποὺ ἔγραψε ἡ ἐφημερίδα γιὰ σένα καὶ δὲν ἐρχόμουν νὰ σ' εὕρω, θὰ τρελλαινόμουνα...

— Σὲ πιστεύω. Λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ καὶ γώ...

— Καὶ σύ; Μὰ σὺ ποτὲ δὲν ἐνδιαφέρθηκες γιὰ μένα.

— Τόσο τυφλὸς λοιπὸν ἦσουν, Γκραίγκ...

Τραβήχτηκαν ἀγκαλιασμένοι καὶ προχωροῦσαν εὐτυχισμένοι τώρα μέσα στὸ πλῆθος.

ΠΩΛ ΤΖΟΝΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

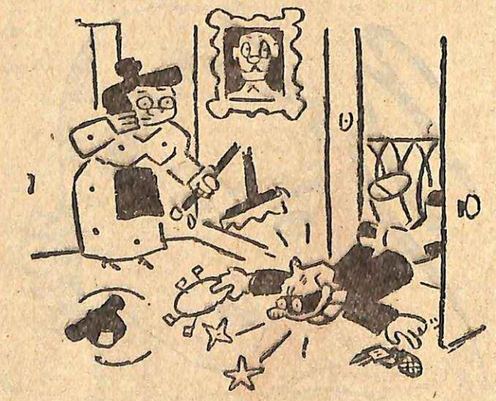

Ἡ κυρία στὸν ἀπρόοπτο νυκτερινὸ ἐπισκέπτη:

— Ὠ! μὲ συγχωρεῖτε κύριε, νόμισα πὼς ἦταν ὁ ἄντρας μου!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΔΥΟ ΑΣΧΗΜΩΝ

Ὅταν ὁ πρίγκηψ ντὲ Λεὸν ἔμαθε ὅτι ὁ πατέρας του δοὺξ ντὲ Ροὰν, ἤθελε νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἠθοποιὸ Φλοράνς, γιὰ νὰ τὸν παντρέψῃ μὲ τὴ δεσποινίδα Ροκελώρ, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὴ ἀπελπισία. Γιατὶ ἡ γυναίκα μὲ τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ τὸν συνδέσουν διὰ βίου, ἦταν ἕνα φρικτὸ ἀσχημόμουτρο.

Βεβαίως, ὁ πρίγκηψ ντὲ Λεὸν δὲν διεκρίνετο γιὰ τὴν ὠμορφιά του. Ἦταν κι' αὐτὸς ἀπίστευτα δυσειδής. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε ὅτι ἔπρεπε κι' ἡ γυναίκα που νὰ τὸν συναγωνίζεται στὴν ἀσχήμια. Καὶ παρεκάλεσε τὸν σεβασσό του πατέρα νὰ ματαιώσῃ αὐτὸ τὸ συνοικέσιο.

Ὁ δοὺξ ντὲ Ροὰν, ὅμως, ἦταν ἀμετάπειστος. Ἡ νύφη ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ τὸ γυιό του ἦταν πολύφερνος καὶ θὰ ἦταν καθαρὴ βλακεία νὰ ματαιωθῇ αὐτὸς ὁ γάμος γιὰ ζητήματα ὠμορφιᾶς κι' αἰσθητικῆς. Ἐπέμεινε, λοιπόν, μὲ πεῖσμα καὶ στὸ τέλος ὁ γυιός του ἄρχισε νὰ βρίσκῃ ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ ἦταν τόσο δυσάρεστος, ὅπως εἶχε νομίσει στὴν ἀρχή.

Ἄρχισαν, λοιπόν, ἀμέσως αἱ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἕνωση τῶν δύο αὐτῶν ἀσχημανθρώπων. Ἀλλὰ μόλις τὰ παθερικὰ ἔφθασαν στὴν συζήτησιν τῶν ὅρων τοῦ γαμηλίου συμβολαίου, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς, ἡ συμφωνία χάλασε καὶ τὸ συνοικέσιο διελύθη.

Ὁ πρίγκηψ ντὲ Λεὸν ποὺ εἶχε πλέον πάρει τὴν ἀπόφασή του, νὰ συνδέσῃ τὴν τύχη του μὲ τὴ δεσποινίδα ντὲ Ροκελοῦρ καὶ κατέστρωνε τοῦ κόσμου τὰ σχέδια γιὰ μιὰ πλούσια καὶ πολυτελῆ ζωή, στενοχωρήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ ματαίωση τοῦ γάμου. Καὶ μὲ τὴν ζέση ποὺ εἶχε καταβάλει στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ χαλάσῃ αὐτὸ συνοικέσιο, ἄρχισε τώρα νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

Τὸ μυαλό του κατέβαζε πολλὲς ἔξυπνες ἰδέες. Ἔτσι, ἀφοῦ σκέφθηκε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο, κατέληξε σ' ἕνα σχέδιο ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κακό. Πῆγε στὸ μοναστῆρι ὅπου ἐσπούδαζε ἡ δεσποινὶς ντὲ Ροκελοῦρ καὶ τὴν ἔπεισε ὅτι ὁ γάμος της ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὁπωσδήποτε, γιατὶ ὁ ἕνας ἦταν πλασμένος γιὰ τὸν ἄλλον. Ἦταν φοβερὰ εὔγλωττος. Καὶ καθὼς μιλοῦσε, τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ τέτοια φλογερὴ ἔκφραση, ὥστε νὰ μὴ προσέχῃ κανεὶς τὴν ἀσχήμια του. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ροκελοῦρ μαγνητίστηκε ἀπὸ τὴν εὐφράδειά του, ἐπείσθη ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν γεννημένος γι' αὐτὴν καὶ κατελήφθη ἀπὸ τέτοιαν ἀνυπομονησία, ὥστε παρεκάλεσε τὸν πρίγκηπα ντὲ Λεὸν, νὰ τὴν ἀπαγάγῃ τὸ ταχύτερο καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ μυστικά.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἀπαγωγῆς κατεστρώθη ἀμέσως, χωρὶς μεγάλες δυσκολίες. Ἡ μητέρα τῆς δεσποινίδος ντὲ Ροκελοῦρ εἶχε μιὰ γρηᾶ φίλη της, τὴν κυρία ντὲ Βιεβίλ, ἡ ὁποία ἔστελνε καὶ ζητοῦσε πολλὲς φορὲς τὴν ἄσχημη κοπέλλα τοῦ μοναστηριοῦ, γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσῃ. Ἡ ἄμαξα τῆς γρηᾶς αὐτῆς κυρίας, τὰ ἄλογά της καὶ οἱ λιβρέες τῶν ἱππικόμων της ἦταν γνωστὴ σ' ὅλη τὴν πόλη.

Καὶ νὰ τί ἔκανε ὁ ἐρωτευμένος πρίγκηψ ντὲ Λεόν. Κατεσκευασε μιὰν ἄμαξα ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν ἄμαξα τῆς κυρίας ντὲ Βιεβίλ κι' ἔντυσε τοὺς ἱππικόμους του μὲ λιβρέες, σὰν ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν κι' οἱ ἱππικόμοι τῆς ἡλικιωμένης ἀρχόντισσας. Ὕστερα ἔγραψε μιὰν ἐπιστολὴ μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς κυρίας ντὲ Βιεβίλ καὶ τὴν ἔστειλε στὴν ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ, παρακαλῶντας την νὰ δώσῃ στὴ δεσποινίδα ντὲ Ροκελούρ, μιὰ ἡμερησία ἄδεια ἐξόδου.

Ἡ ἡγουμένη, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρό, ἔδωκε τὴν συγκατάθεσή της. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ροκελοῦρ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν ἀχώριστη γκουβερνάντα της, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξ....:

Μόλις τὸ ἁμάξι ἔστριψε τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ὁ ἁμαξᾶς σταμάτησε. Δυὸ ἄνθρωποι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ἄνοιξαν τὴν πορτιέρα, ἐφίμωσαν τὴ γκουβερνάνταν, κάθησαν πλάι της καὶ ἔδωκαν ἐντολὴ στὸν ἁμαξᾶ νὰ τρέξῃ ὁλοταχῶς. Σὲ λίγο, ἡ ἀπαχθεῖσα μὲ τὴ συνοδεία της ἔφθασε σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου ἦταν ἕτοιμα ὅλα γιὰ τὴ γαμήλιο τελετή: Ὁ παπᾶς, οἱ μάρτυρες, τὰ λευκὸ φόρεμα τῆς νύφης, τὸ χρυσοκέντητο ἔνδυμα τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἕνα πλουσιώτατο τραπέζι, μὲ καλεσμένους ὅλους τοὺς φίλους τοῦ πρίγκηπος ντὲ Λεόν!

Ὅλα ἔγιναν κατὰ τὸν ὡραιότερο καὶ τὸν διασκεδαστικώτερο τρόπο. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν ἡ γκουβερνάντα συμμετέσχε στὴ διασκέδαση. Ἀσφαλῶς, ὅμως, ἡ ἀτυχὴς δὲν θὰ ἔφαγε καθόλου μὲ ὄρεξη τὰ φαγητά, ποὺ τῆς ἔστειλαν στὸ δωμάτιο, ὅπου τὴν εἶχαν φυλακίσει.

Τὸ βράδυ, ὅταν πλέον ἡ δεσποινὶς ντὲ Ροκελοῦρ εἶχε παύσει νὰ εἶναι δεσποινίς, ξαναφόρεσε τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε στὸ μοναστῆρι, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι κι' ἐπέστρεψε μὲ τὴ γκουβερνάντα της στὴ Μονή. Ψύχραιμη καὶ γεμάτη θάρρος ἀνεκοίνωσε ἀμέσως στὴν ἡγουμένη τὰ διατρέξαντα. Ἡ ἀτυχὴς καλογρηὰ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ. Συνῆλθε, ὅμως, ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ μπήγῃ τέτοιες δαιμονιαστικὲς κραυγές, ὥστε σήκωσε ὅλον τὸν κόσμο στὸ πόδι. Ἀλλ' οἱ κραυγὲς τῆς ἡγουμένης δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ στὰ ὑστερικὰ ξεφωνητὰ ποὺ ἔβγαλε ἡ κυρία ντὲ Ροκελοῦρ, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχε ἀποκτήσει γαμβρό!

Φυσικά, ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἐμπαιχθείσης κατὰ τόσον χονδροειδῆ τρόπο πεθερᾶς, ἦταν νὰ κατηγορήσῃ τὴν κυρία ντὲ Βιεβέλ, γιὰ τὴν ἀχαρακτήριστη συμμετοχή της στὴν ἀπαγωγή. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ ἁμάξι της καὶ τὶς λιβρέες τῶν ἀνθρώπων της. Ἡ ἡγουμένη κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια της τὸ γράμμα της μὲ τὴν ὑπογραφή της.. Σηκώνεται, λοιπόν, ἡ ἐξαλλη πεθερά, τρέχει στὸ σπίτι τῆς φίλης της καὶ τὴν βρίζει. Ἡ κυρία ντὲ Βιεβίλ δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τέλος μαθαίνει τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ. Καὶ ἡ γαλήνη μεταξὺ τῶν δύο φιλενάδων ἀποκατεστάθη.

Ἀλλ' ἡ κυρία ντὲ Ροκελοῦρ διψοῦσε γιὰ ἐκδίκηση. Δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ τὴ φρικτὴ αὐτὴ προσβολή. Καὶ ζήτησε ἀμέσως ἀκρόαση ἀπὸ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 14ο, ὁ ὁποῖος, πληροφορηθεὶς τὰ διατρέξαντα, τὴ δέχτηκε μὲ μεγάλη δυσφορία.

— Μεγαλειότατε, φώναξε ἡ κυρία ντὲ Ροκελοῦρ καὶ διηγήθη τὰ τῆς ἀπαγωγῆς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς εἶπε:

— Θέλετε τὸ κεφάλι τοῦ πρίγκηπος;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ.

Ἀλλ' ὁ ντὲ Λεὸν δὲν τιμωρήθηκε καθόλου. Μὲ τὴν παρέμβαση φίλων πῆρε τὴν ἄσχημη γυναίκα του καὶ ἔζησε εὐτυχής.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

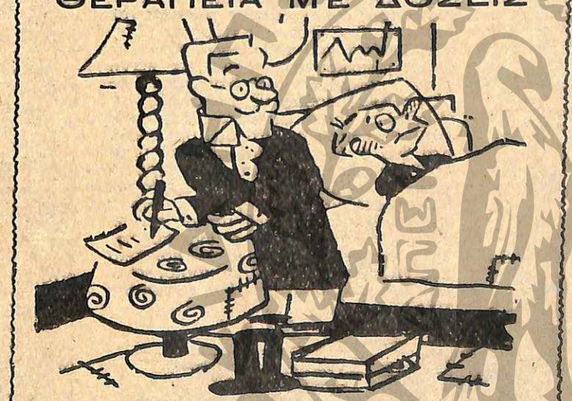

Ὁ γιατρὸς στὸν στενοχωρημένο οἰκονομικῶς πελάτη του:

— Θὰ σᾶς θεραπεύσω πρῶτα τὸ συνάχι σας ποὺ στοιχίζει λιγώτερα καὶ γιὰ τὴν καρδιὰ θὰ ἰδοῦμε ἀργότερα ὅταν οἱ δουλειές σας πᾶνε καλλίτερα...

Τὸ Ἀγριολούλουδο

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ κ. Βάσου Σαμπᾶ

Δὲν ἤτανε κανένα σπουδαῖο πρόσωπο τὸ Ἀγριολούλουδο, οὔτε ἔκανε τίποτα τὸ ἀξιόλογο στὴ ζωή του, ἔγραψε μονάχα μὲ τὸ γέλιο καὶ μὲ τὸ δάκρυ του μιὰ μικρὴ καὶ ἀθώα ἱστοριούλα, τόσο μικρή, ὅσο ἦταν μικρὴ καὶ ἀθώα ἡ ζωή του.

—

Ἡ ἱστορία τῆς Ματούλας θὰ μποροῦσε ν' ἀρχίση κι' ἔτσι:

"Ενας ποιητὴς εἶπε κάποτε, ὅτι τὰ παιδάκια ποὺ μεγαλώνουν χωρὶς μητέρα, εἶναι σὰν τὰ λουλούδια ποὺ ἀνθίζουν χωρὶς ἥλιο.. Ὅσο καὶ νὰ τὰ περιποιηθῆ κανείς, σ' ὁποια σέρα κι' ἂν τὰ βάλη, πάντα θὰ τοὺς λείπη ἡ λάμψη καὶ ἡ δροσιὰ ἐκείνη ποὺ κάμνουν τὸ φυσιολογικὰ ξεπεταγμένο λουλοῦδι.

Τὸ ἔνιωθε καὶ ἡ Ματούλα...

Αὐτὴ δὲν γνώρισε οὔτε κὰν τὴν θαλπωρὴ τῆς σέρας, οὔτε κὰν τὸ χάδι τῆς τεχνητῆς μητρότητος. Μεγάλωσε ὅπως τὰ κρίνα κι' οἱ μυοσωτίδες τοῦ ἀγροῦ κι' ὅπως τ' ἀγριολούλουδα ποὺ βγαίνουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τ' ἀγκάθια, καὶ τρέφονται μὲ τὴ δροσιὰ ποὺ θὰ τοὺς στείλη ὁ καλὸς Θεός.

Πῶς ἦλθε στὸν κόσμο ἡ Ματούλα; Συνηθισμένη ἱστορία.

Μιὰ νύχτα ἀποκρηάτικη ἐγράφηκε ἕνα ἐφήμερο ρομάντζο καὶ ἕνα χιονοπωριάτικο δειλινὸ τελείωσε μὲ μιὰ ζωὴ καὶ ἕναν θάνατο...

"Ενα ἀμάξι ὀκτακόλινδρο ἔφθανε μὲ μιὰ ὡραία κυρία καὶ ἕναν κομψὸ κύριο, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὸ ἥσυχο χωριουδάκι κι' ἄφηνε τὴν κυρία. "Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ ὡραία κυρία ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα ἀγγελοῦδι καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες τούτη τὴ φορὰ ἄφηνε ἡ ἴδια τὸν κόσμο αὐτό...

Ὁ κομψὸς κύριος ξανᾶρθε μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἄφησε λίγα λουλούδια πάνω σ' ἕναν φτωχικὸ νεοσκαμμένο τάφο καὶ μερικὰ χαρτονομίσματα πάνω σ' ἕνα φτωχικώτερο τραπέζι, κι, ἔφυγε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ κερὰ Ἀγγελικὴ εἶχε ἀκόμη ἕνα στόμα νὰ σκεφθῆ στὸ καθημερινό της ἔξοδο.

—

Δὲν ἄργησε νὰ μεγαλώση ἡ Ματούλα.

"Ετσι γρήγορα μεγαλώνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ λουλούδια ὅταν δὲν ἔγουνε κανένα νὰ τὰ πολυσκεφθῆ.

Ἡ ζωή της ὅλη ὡς ἐκείνη τὴν ἡλικία, ἤτανε ἕνα προσκύνημα στὴ φύση.

—Δὲ συμμαζεύεσαι καὶ καμμιὰ φορὰ Ματούλα! θύμωνε συχνὰ ἡ κερὰ Ἀγγελική.

Κι' ὅμως, δὲν ἤτανε κακιὰ γυναίκα ἡ παραμάννα τῆς Ματούλας. Γι' αὐτὸ κι' ἔλεγε κάποτε:

—Τί ἤθελες νὰ ζήσης καὶ σύ χαροκαμένο; Δὲ σ' ἔπαιρνε ὁ Θεὸς καλλίτερα μαζὶ μὲ τὴν μητέρα σου;..

Κι' ἦταν τὸ παράπονο αὐτὸ ποὺ τὸ συνώδευαν δυὸ δάκρυα, ἡ μόνη τρυφερότητα ποὺ ἄκουγε ἡ Ματούλα.

Χαρὰ της τὸ βουνὸ καὶ τὸ λειβάδι. Ζωή της ὁ ἀέρας καὶ ὁ ἥλιος ποὺ δὲν τοὺς ἔκοβε κανένα παράθυρο, ποὺ δὲν τοὺς σταματοῦσε καμμιὰ κουρτίνα, ἔξω ἀπὸ τὴν ταντέλλα μιᾶς πυκνόφυλλης καρυδιᾶς, ποὺ εἶχε στὸ χωράφι της ἡ κερὰ - Ἀγγελική. Ποῦ τὴν ἔχανες, ποῦ τὴν εὕρισκες τὴν Ματούλα, πότε στὰ χωράφια μὲ τὰ πρόβατα ἢ τὶς ἀγελάδες τοῦ σπιτιοῦ, πότε παιζογελώντας μὲ τὸ φλύαρο ποτάμι ὅπου βουτοῦσε μ' ἀπόλαυση τὰ πόδια της.

Ξυπόλητη, ἀναμαλλιασμένη ἡ Ματούλα, τριγυρνοῦσε ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, εὐτυχισμένη τὶς ἕξη μέρες τῆς ἑβδομάδας καὶ δυστυγισμένη, πολὺ δυστυχισμένη τὴν ἑβδόμη, ποὺ εἶχε ἐν τούτοις κάνει κάποτε τὴν εὐτυχία τοῦ καλοῦ Θεοῦ: τὴν Κυριακή. Ἦταν ἡ μέρα ποὺ τὴν ἀνάγκαζαν νὰ φορέση παπούτσια, γιὰ νὰ πάγη στὴν ἐκκλησία. Καὶ δὲν μποροῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ καταλάβη ἡ Ματούλα, γιατὶ ὑπήρχανε στὸν κόσμο τὰ παπούτσια καὶ οἱ Κυριακές... Καὶ ἕνα ἀκόμα δὲν μπόρεσε τὸ μυαλουδάκι τῆς Ματούλας νὰ χωρέση: γιατὶ τὸ γρόνο δυὸ φορὲς ἐρχότανε στὸ χωριὸ κάποια σεβάσμια κυρία, μ' ἄσπρα μαλλιὰ καὶ μαῦρο ταγιεράκι καὶ τὴν ἔπαιρνε σ' ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὴν πάη στὴν πολιτεία καὶ νὰ τὴν δείξη σ' ἕναν κύριο, πολὺ σοβαρὸ καὶ τόσο, μὰ τόσο ἀντιπαθητικό!...

Πῶς ἤθελε νὰ τὸν γρατσουνίση μὲ τὰ νυχάκια της τὸν κύριο αὐτὸ ἡ Ματούλα, κι' ἄς τὴν φόρτωνε μὲ χάδια καὶ γλυκά.

—

Πέρασε ὁ καιρος καὶ τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Ματούλας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὴν ἔντυσε μὲ πιὸ μακρυὰ φουστάνια ἡ παραμάννα της καὶ τῆς φοροῦσε τώρα πιὸ συχνὰ παπούτσια.

Μιὰ μέρα ξανᾶρθε πάλι ἡ σεβάσμια ἐκείνη κι' εὐνενικιὰ κυρία στὸ χωριὸ. Μονάχα ποῦταν τώρα πιὸ ἄσπρα τὰ μαλλιά της καὶ πιὸ πένθιμο τὸ μαῦρο ταγιεράκι της.

Κάτι εἶπανε οἱ δυὸ τους μὲ τὴν κερὰ Ἀγγελικὴ κι' ὕστερα ἡ παραμάννα, φώναξε τὴ Ματούλα. Ἦταν κλαμμένη καὶ τὰ χέρια της τρέμανε ἀνάλαφρα.

Δὲν τὸ πάθαινε αὐτὸ συχνὰ ἡ κερὰ Ἀγγελική.

—Ματούλα, τῆς εἶπε μονάχα καὶ τὴν ἔπιεζαν τὰ δάκρυα.

Δὲν ἤθελε ἄλλο γιὰ νὰ καταλάβη ἡ Ματούλα. Πάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἁπλωμένα τὰ κυριακάτικά της: ἕνα μπλὲ τσίτινο φουστανάκι, ἕνα ψάθινο καπελλῖνο μὲ δυὸ μακρυὲς κορδέλλες ἀπὸ πίσω, καὶ τὰ περίφημα μποτίνια της ποὺ τῆς φαινόντουσαν σὰν ἕνα ὄργανο μαρτυρίου, σὰν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσαν ἄλλοτε στὰ δυστυχισμένα θύματά τους οἱ ἱερεξεταστές.

Ἡ κερὰ Ἀγγελικὴ τὴν πῆρε σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἄρχισε νὰ τὴν ντύνη.

—Ὁ μπαμπᾶς σου ,τῆς εἶπε, σὲ θέλει πιὰ κοντά του.. "Εμεινε τώρα ὁλομόναχος κι' αὐτὸς καὶ σὲ ζητᾶ...

Θάθελε νὰ κλάψη ἡ Ματούλα, θάθελε νὰ φωνάξη πὼς δὲν μπορεῖ, δὲν θέλει πιὰ νὰ ξαναφύγη, μὰ κάτι τῆς ἔπνιξε στὸ λάρυγγα τὴ φωνή. Δυὸ χοντρὰ δάκρυα μονάχα κυλήσανε ἀπὸ τὰ γαλάζια σὰν μυοσωτίδες μάτια της ποὺ ἡ περηφάνειά της δὲν πρόφθασε νὰ κλείση. "Εβαλε τὸ κλάμμα καὶ ἡ κερὰ - Ἀγγελική... Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο σὰν νάθελε νὰ παρηγορήση τὸν ἑαυτό της:

—Δὲν εἶμαι δὰ τρελλὴ νὰ κλαίω τώρα; Σὰν νὰ μὴν ἔγω ἄλλα παιδιά!... Καὶ στὸ κάτω - κάτω, δὲν τὴν ἐγέννησα ἐγώ!... Μὰ ὅσο νᾶναι τὴν βύζαξα... Τοῦ κάκου ὅμως πάσχισα νὰ τὴν ἀναθρέψω σὰν τ' ἄλλα μου παιδιά... Δὲν πιάνει κρέας ἡ μικρούλα πάνω της, δὲν πιάνει!... Καὶ τί νὰ σᾶς πῶ κυρία Εὐμορφία. "Ετσι ἀδύνατη καὶ ψιλοκαμωμένη ποὺ τὴ βλέπω φοβᾶμαι, νὰ γι' αὐτὸ κλαίω!...

Σκούπισε βιαστικὰ - βιαστικὰ τὰ δάκρυά της καὶ συνέχισε τὴν τουαλέττα τῆς Ματούλας.

—Σὲ σᾶς τὴν μπιστέβγουμαι, κυρία Εὐμορφία μου, ξανᾶπε σὲ λίγο, καθὼς στερέωνε τὸ καπελλῖνο στὰ ἐπαναστατημένα ξανθὰ μαλλιά. Νὰ μοῦ τὴν προσέχετε. Καὶ κυττάχτε νὰ μὴν τὴν περιορίσετε... Εἶναι ἱκανὴ νὰ πεθάνη.. Ἀφῆστε την νὰ τρέχη στὸν κῆπο ὅσο θέλει. Εἶναι μαθημένη στὸ

(Τὸ τέλος εἰς τὴν 31ην σελίδα)

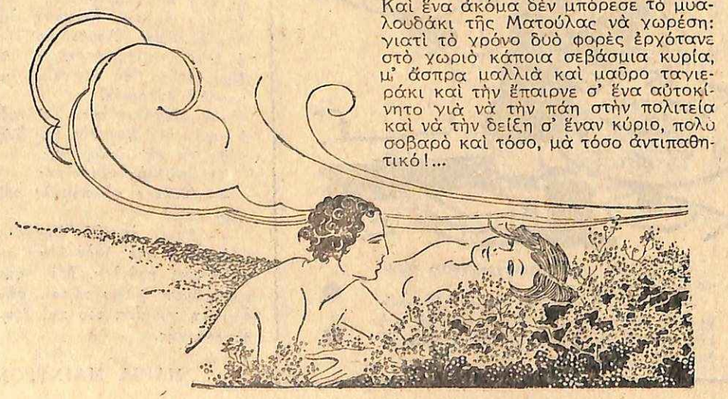

Ἀπὸ τὸ «Σίφουνες καὶ Ἀλκυονίδες»

«Ἀλκυόνες»

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΤΗΦΟΡΗ

Κανένα πετούμενο δὲ μπορεῖ νὰ σταθῆ δίπλα στὴν ἀλκυόνα, καὶ δίκαια λογίζεται γιὰ τὸ λαμπρότερο πουλὶ ποὺ γεννήθηκε ἀνάμεσα σ' οὐρανοὺς καὶ πέλαγα. Ἡ φύσις φαίνεται πὼς εὑρισκότανε στὰ μεγάλα της κέφια σὰν τὴν ἐγεννοῦσε. "Οσο τώρα γιὰ τὸ φτιάξιμο τῆς τουαλεττας της, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ Μεγάλη Μάννα της ἐπιστράτευσε ὅλες τὶς ἀτίμητες αἰσθητικές της ἱκανότητες. Καὶ πραγματικὰ πέτυχε ἕνα τέτοιο θρίαμβο χρωμάτων, ποὺ κανένας ὡς σήμερα ζωγράφος δὲν διανοήθηκε νὰ καταπιαστῆ μαζί του, ἔστω καὶ ἀντιγράφοντάς τον.

Μιὰ ἰδέα σωστὴ τῆς πανσπερμίας αὐτῆς τῶν χρωμάτων παίρνουμε ἂν φανταστοῦμε τὴν ἀλκυόνα σὰν ἕνα μικρὸ πουλάκι μὲ πρασινόχρωμο κεφάλι ποικιλμένο μὲ πλάγιες ραβδώσεις, μακρουλὴ καὶ δυνατὴ μύτη γαλαζοπράσινη ράχη, ποὺ στὸ πέταγμα σκορπάει κοκκινοσμαραγδένιες ἀνταύγειες, λευκοκίτρινο λαιμό, πυρόχρυσο στῆθος καὶ λαμπροκόκκινη κοιλιά. Αὐτὰ ὅλα σὲ θεϊκοὺς ἑναρμονισμούς.

Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ τουαλέττα τῆς λιλλιπούτειας καλλονῆς ποὺ στολίζει τ' ἀκρογιάλια μας.

"Οσο τώρα γιὰ τὸ χαρακτῆρα της εἶναι, φυσικά, μίζερος καὶ ἀνοικονόμητος, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλες τὶς καλλονές. Συναναστροφὲς δηλαδὴ δὲν καταδέχεται νάχη ὄχι μονάχα μὲ τ' ἄλλα τὰ πουλὴν τὰ προστυγοντυμένα, ἀλλὰ οὔτε καὶ μ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς ὁμόφυλές της. Σὰν καλλονὴ ποὺ εἶναι, θέλει νὰ ζῆ μονάχη της ἢ τὸ πολὺ - πολὺ ζευγαρωμένη, ἀλλὰ πάντα στὶς ἀπόκρημνες ἀκτές.

Ἡ φύσις μοναχὰ στὶς ἄγριες ἐκδηλώσεις της τὴν τρελλαίνει, καὶ οἱ κοσμοχαλασμοὶ εἶναι γι' αὐτὴ τὸ μοναδικὸ πρᾶμμα ποὺ εἶναι ἄξιο νὰ πλαισιώνη τὴ λαμπρότητά της. Αὐτοὺς γαίρεται καὶ αὐτοὺς θαυμάζει.

Ἄλλο της χαρακτηριστικὸ εἶναι ἡ ἀχόρταγη πεῖνα της. Ἡ κομψή της σιλουέττα, βλέπετε, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτα ἀπὸ τὸ πολὺ φαΐ. Γι' αὐτὸ τρώει λαίμαργα ψάρια, καβούρια καὶ ὅποιες ἄλλες ἐκλεκτὲς ὑδρόβιες ὑπάρξεις τῆς τύχουνε. Μετὰ τὸ φαΐ, τῆς ἀρέσει, ἔτσι στὸ πεῖσμα τῶν ἀπαγορεύσεων τῆς ἀνθρώπινης ὑγιεινῆς, νὰ κολυμπάη πάνω στὰ κύματα ἢ νὰ κόβη βόλτες ξυστὰ στὴ θάλασσα, γαϊδεύοντας κάπου - κάπου παιχνιδιάρικα μὲ τὴν ἄκρη τῆς φτερούγας της τὰ κοιμισμένα νερά.

"Αν τώρα κατὰ τοὺς περιπάτους της αὐτοὺς ἁρπάξη τὸ ὀξύτατο μάτι της πουθενὰ καὶ κανένα ψαράκι πρόγειρο, τοῦ ρίγνεται, κι' ἄς εἶναι γορτάτη, τ' ἁρπάζει σὰν ἀστραπὴ στὴν ἄβρὴ μυτούλα της καὶ φτερουγάει ὕστερα κατὰ τὴν στεριά, ὅπου καὶ τὸ σπαράζει μὲ τὴν ἡσυχία της.

Καμμιὰ φορὰ ὅμως τὴν νικάει τόσο ἡ λαιμαργία της, ὥστε δὲν κρατιέται ὅσο νὰ φτάση στὴ στεριά, καὶ τὸ τρώει ἀτσαλα τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ τὸ πιάνει καὶ φτερουγώντας! Ἀλλὰ τότε... πνίγεται!

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους φαίνεται νὰ μὴν ἔχη καὶ σπουδαία ἰδέα, παρ' ὅλη τὴ φημιζομένη σοφία τους.

Οὔτε κουβέντες μαζί τους θέλει, οὔτε καὶ συναναστροφές, προτιμώντας ἀπ' αὐτοὺς τά... διβάρια τους! Τὸ κακὸ εἶναι ποὺ τὸ φόρο τῆς μισανθρωπίας της τὸν πληρώνουνε μονάχα οἱ κακόμοιροι οἱ ψαράδες.

Αὐτοὶ φτιάνουνε μὲ κόπους κι' ἔξοδα καλαμένια ὀχυρώματα γιὰ νὰ ἀποκλείσουνε τὴν πολύμοχθη αὐτὴ δουλειά, πάει αὐτὴ καὶ ρημάζει τὴν ἐσοδεία.

Μερικοὶ τώρα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὴν κυνηγᾶνε γιὰ πολλοὺς λόγους, καταφέρνουνε μὲ τὰ δόκανά νὰ νικήσουνε τὴ φυσική της πονηράδα καὶ νὰ τὴν πιάσουνε ζωντανή. Μὰ δὲν προφτάνουνε νὰ χαροῦνε τὴ νίκη τους. Ἡ ὡραία σκλάβα μηχανεύεται κάθε τρόπο γιὰ νὰ τὸ σκάση καὶ σὰν ἰδῆ πὼς δὲν τὰ καταφέρνει πεθαίνει ἀπὸ φούρκα, γιὰ νὰ μὴ δώση στὸν ἐγθρό της τὴ χαρὰ νὰ τὴν γλεντήση ζωντανή. Μὲ μιὰ κουβέντα, δὲν θέλει οὔτε περιποιήσεις εὐνοουμένης Σουλτάνας, οὔτε καὶ θαυμαστὲς ἄλλους ἀπὸ τὰ κύματα, τοὺς βράχους καὶ τοὺς ἀέρηδες.

Ἐξαίρεση αὐτοῦ τοῦ κανόνα κάνει μονάχα κατὰ τὰ ἀνοιξιάτικα ταξίδια της. Τότε βέβαια κάνει συντροφιές, ἀλλά, γιὰ νάχουμε καὶ τὸ νοῦ μας, μονάχα μὲ τὶς ὁμόφυλές της.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ ναῦτες τῶν ποντοπόρων καραβιῶν τὴν συναντᾶνε ὄχι πιὰ σὰν πουλί, ἀλλὰ σὰν φαινόμενο οὐράνιο... Τότε δὲν εἶναι μιά, ἀλλὰ ἑκατομμύρια οἱ ἀλκυόνες ποὺ κολυμπᾶνε κοπαδιαστὲς πάνω στὴν κυματωμένη θάλασσα καὶ φαντάζουνε ἀπὸ μακρυὰ σὰν πολύχρωμο μετέωρο ποὺ κατέβηκε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὰ σύννεφα γιὰ νὰ φωτοστεφανώση τοὺς ἀφρούς.

Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει μονάχα στὰ μεγάλα μεταναστευτικὰ ταξίδια της. Ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ περνᾶνε ὅλες μαζὶ τοὺς ὠκεανούς, συνοψιοῦνται ἀναμεταξύ τους ἀστραπιαῖα, σὰν νὰ διαθέτουνε ἀλάθευτους δέχτες καὶ πομποὺς σταματᾶνε καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μέσα προσθαλασσώνουνται ὅλες γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε..

Νὰ σὲ τὶ χρωστᾶμε τὴν πελαγίσια αὐτὴ φαντασμαγορία, ποὺ κάπου - κάπου λαμποστολίζει τὰ ἀπόκοσμα πέλαγα. Ἀλλὰ ἡ Μεγάλη Μάννα τῆς ἀλκυόνας ἀκόμα δὲν ἐτέλειωσε τὶς εὔνοιες ποὺ φύλαξε ζηλότυπα γι' αὐτὴ τὴν πολυγαϊδεμένη της Νεράϊδα.

Καὶ παράπλευρα στὰ τόσα ἄλλα ποὺ τῆς ἐγάρισε, φρόντισε καὶ γιὰ τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς ζωῆς της ὅσο ποτὲ καμμιὰ πάμπλουτη μάννα δὲν ὀνειρεύτηκε γιὰ τὴ μοναχοκόρη της.

Ἐσταμάτησε δηλαδὴ μισονείμωνα τὰ πέλαγα καὶ ὑποχρέωσε τοὺς ἀέρηδες νὰ φιλιωθοῦνε καὶ νὰ μὴν ἀλλάξουνε μεταξύ τους τίποτ' ἄλλο παρὰ πγοοῦλες, ὅμοιες μὲ αἰθέρια φιλιά. "Ὑστερα σκόρπισε τὴν βαρυχειμωνιὰ κι' ἐχάρισε σ' ὅλη τὴν πλάση μιὰ ὁλάκερη σειρὰ ἀπὸ ἡλιολουσμένες ἡμέρες, γεμάτες γονιμοποιὸ ὀργασμό, ποὺ πρασινίζει τοὺς κάμπους, γεμίζει λουλούδια τὶς ἀμυγδαλιὲς καὶ κάνει διάφανες τὶς γαληνεμένες θάλασσες.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπερκόσμια σκηνοθεσία γίνηκε τὸ γαμήλιο μυστήριο τῆς ἀλκυόνας, ποὺ γέμισε θάμπος καὶ κατάπληξη ὅλο τὸν ἐνάλιο κόσμο. Καὶ διαβάζοντας κανεὶς τὶς λεπτομέρειές του ἀθελά του πάει νὰ πιστέψη πὼς ὁ Αἰλιανός, ὁ χαριτωμένος συγγραφέας τῶν ἀλκυονίδων γάμων, θὰ ἤτανε βέβαια ὁ Μεγάλος Ἀργιερέας τοῦ Μυστηρίου, γιὰ νὰ τὰ ξέρη τόσο καλά.

"Οπως καὶ νᾶναι ὅμως, ἂς συνεχίσουμε γιὰ νὰ προστέσουμε πὼς ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο ἡ φτερωτὴ καλλονὴ πετάει,σὰν νεοελληνίδα κρυφομητέρα, τ' αὐγά της πάνω στοὺς ἀφροὺς καὶ δὲν φροντίζει πιὰ γι' αὐτά. Μὰ οἱ ἄνεμοι, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ ἔχουνε λάβει, τὰ σπρώγνουνε σὲ πανεμιές. Τέλος φυσοκοπᾶνε οἱ νοτιάδες νὰ τὰ κλωσσήσουνε γιὰ νὰ μὴν χασομεράη μ' αὐτὲς τὶς μικροδουλειὲς ἡ καλλονὴ καὶ γαλάσουνε οἱ γραμμές της, κι' ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ διαιώνιση. Ἡ ἱεροτελεστία τώρα αὐτὴ δὲν ἐγίνηκε μονάχα τὴν ἡμέρα τῆς Δημιουργίας, ἀλλὰ γίνεται κάθε χρόνο μὲ τὴν ἴδια

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 31)

Ὁ Παρασκευᾶς:

ΔΥΟ ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Παρασκευᾶς Κουτρουμούτης, τοῦ Γερασίμου!

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Ἀκολουθῆστε με!

— Γιατί; Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὸ Φρουραρχεῖο. Εἶσθε ἀνυπότακτος!

Τὰ μάτια τοῦ Παρασκευᾶ πετάχτηκαν ἔξω δύο πιθαμὲς ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ ρώτησε ἠλιθίως:

— Τί θὰ πῇ ἀνυπότακτος;

— Ἐλᾶτε μαζί μου καὶ θὰ τὸ μάθετε....

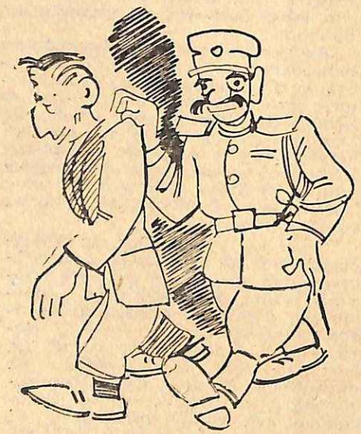

—Ἀκολουθῆστε με!

— Γιατί δὲν μοῦ τὸ λέτε ἐδῶ; Κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει!

— Ἀκολουθῆστε με σᾶς παρακαλῶ!'.

— Μὰ τί μὲ θέλετε, ἐπὶ τέλους;

— Δὲν σᾶς θέλω ἐγώ. Τὸ φρουραρχεῖο...

— Τί νὰ μὲ κάνῃ;

— Νὰ σᾶς ντύσῃ στρατιώτη...

— Μὰ ἔχω ἀναβολή...

— Νὰ τὴν δῶ.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔβγαλε τρέμων ἕνα τσαλακωμένο χαρτάκι.

— Ὁρίστε!

Ὁ χωροφύλακας τὸ πῆρε, τὸ κύτταξε προσεχτικὰ καὶ ρώτησε γελῶντας:

— Ἀπὸ πότε εἶν' αὐτή;

— Ἀπὸ πρόπερσι...

— Πέρσι δὲν βγάλατε;

— Ὄχι.

— Γιατί;

— Δὲν μοῦ δίναν ἄλλη.

— Ἔ, λοιπόν, ἀκολουθῆστε με!... Αὐτὴ ἴσχυε μέχρι πέρσι. Τώρα ἔπρεπε νἄχετε ἄλλη, κι' ἀφοῦ δὲν ἔχετε...

—Τί θὰ γίνῃ;

— Ἀκολουθῆστε με!

— Τί φταίω ἐγώ, κύριε χωροφύλαξ! ἐξανέστη ὁ Παρασκευᾶς. Ἐγὼ ζήτησα καὶ πέρσι ἀλλὰ δὲν μοῦ δώσανε.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ...

— Ποιὸ λέτε κι' ἐσεῖς;

— Ὅτι δὲν σᾶς δώσανε.

— Μάλιστα, δὲν μοῦ δώσανε... Νὰ στραβωθῶ, κύριε χωροφύλαξ, ἂν μοῦ δώσανε καὶ δὲν σᾶς τὴ δείχνω!!

— Σᾶς πιστεύω... Ἀκολουθῆστε με!...

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Νὰ σᾶς ντύσουν στρατιώτη.

— Ἀφοῦ ἔχω ἀναβολή...

— Μὰ εἶνε προπέρσινη!

— Μὰ τί φταίω ἐγώ, κύριε χωροφύλαξ... Πέρσι δὲν μοῦ δώσανε. Νὰ μὲ κάψῃ ἡ Παναγιά, κύριε χωροφύλαξ, ἂν δὲν ζήτησα!...

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς δώσανε.

— Δὲν μοῦ δώσανε βέβαια...

— Λοιπόν... Ἀκολουθῆστε με καὶ νὰ λείπουν τὰ πολλὰ λόγια!

—ΠΠ—

Καὶ ὁ Παρασκευᾶς βρέθηκε στὸν στρατῶνα.

Ὁ λοχίας, στὸν ὁποῖον παρεδόθη γιὰ τὴν «μεταμόρφωση», ἦταν τῆς ἰδέας πὼς ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι' γι' αὐτὸ ἡ πρώτη δουλειά, ποὺ ἔκανε, ἦταν νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν κουρέα τοῦ λόχου.

Καθὼς πηγαίναν, ὁ Παρασκευᾶς ἄνοιξε κουβέντα:

— Κύριε ἀνθυπολοχαγέ...

— Δὲν εἶμαι ἀνθυπολοχαγός.

— Μάλιστα, δὲν σᾶς πρόσεξα, κύριε ταγματάρχα...

— Στραβομάρα ἔχεις ρέ; Λοχίας εἶμαι.

— Μάλιστα. Θὰ ἤθελα λοιπόν, κύριε... λοχαγέ.

— «Κύριε Λοχία!», διώρθωσε διὰ τετάρτην φοράν, γελῶν πλέον ὁ λοχίας.

— Ναί. Ἤθελα νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι...

— Λέγε.

— Στρατιώτη θὰ μὲ ντύσετε;

— Ναί. Γιατί;

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ ντύσετε... ναύτη; Ἐμένα, κύριε ἐπιλοχία, δὲν μοῦ πάει τὸ χακί! Εἶμαι μελαχροινὸς καὶ δὲν μοῦ πάει!

Ὁ λοχίας, ποὺ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ τί «γλέντι» ἦταν ὁ Παρασκευᾶς, ἔγνεψε σ' ἕνα φίλο του δεκανέα ποὺ πήγαινε ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ πλύνῃ τὴν καραβάνα του.

— Ψίτ! Κύριε δεκανέα!

— Τί τρέχει;

— Ἀπὸ δῶ πέρα ὁ κύριος — κι' ἔκλεισε τὸ μάτι του— δὲν θέλει νὰ ντυθῇ στρατιώτης, γιατὶ δὲν τοῦ πηγαίνει τό... χακί. Μπορεῖς ἐσὺ νὰ τὸν ντύσῃς ναύτη;

Ὁ δεκανέας ποὺ «μπῆκε» ἀμέσως στὴν ὑπόθεση, κύτταξε τὸν Παρασκευᾶ ἐξεταστικὰ ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων καὶ τὸν ρώτησε εἰς αὐστηρὸν τόνον:

—Πῶς σὲ λένε, ρέ;

— Παρασκευᾶ... Παρασκευᾶ Κουτρουμούτη...

— Καὶ γιατὶ δὲν θέλεις νὰ ντυθῇς στρατιώτης;

— Δέν μοῦ πάει τὸ χακί. Εἶμαι μελαχροινὸς καὶ δὲν μοῦ πάει.

Μὲ κόπο κράτησε τὰ γέλια του καὶ τὴ σοβαρότητά του ὁ δεκανέας.

— Ὥστε δὲν σοῦ πάει τὸ χακί!

— Ὄχι... Μὲ χοντραίνει!

— Καὶ θὲς νὰ γίνῃς ναύτης;

— Μάλιστα, ναύτης.

Γύρισε ὁ δεκανέας στὸν λοχία καὶ μὲ ὕφος σοβαρώτατον τοῦ εἶπε:

—Οἱ ναυτικὲς στολὲς σωθήκανε. Τώρα τί νὰ κάνουμε μὲ τὸν κύριο;..

— Ξέρω γώ!..

— Νὰ τὸν ντύσουμε μὲ φουστανέλλες;

Ὁ Παρασκευᾶς διεμαρτυρήθη:

— Ὄχι! Οἱ φουστανέλλες δὲν μ' ἀρέσουνε!.. Ναύτης θέλω!

Ἡ τόσον ὅμως διασκεδαστικὴ διὰ τὸν λοχία καὶ τὸν δεκανέα συζήτησις διεκόπη ἀποτόμως, διότι τοὺς ἐπλησίασε ὁ ὑπολοχαγός τους:

— Τί τρέχει, λοχία;

Στάθηκαν «κλαρίνο» καὶ οἱ δύο.

— Τίποτα, κύριε ὑπολοχαγέ.

— Ποιὸς εἶνε ὁ κύριος; ξαναρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

— Ἀνυπότακτος εἶνε. Μοῦ τὸν δώσαν νὰ τὸν κουρέψω καὶ νὰ τὸν ντύσω...

— Ἐσύ, τί περιμένεις, δεκανέα;

— Τίποτα ,κύριε ὑπολοχαγέ!

— Ἐμπρός! Δίνε του...

Χαιρέτησε κανονικὰ ὁ δεκανέας κι'

— Αἰσθάνθηκε μιὰ δροσιὰ στὸ κεφάλι του.

Νέος μὲ πολλὰ προσόντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ἐξηφανίσθη τρεχάτος.

— Κι' ἐσύ, εἶπε στὸν λοχία ὁ ὑπολοχαγός, πάρτον, κοῦρεψέ τον καὶ βρέστου μιὰ ὡραία στρατιωτικὴ στολή...

— Ὄχι στρατιωτική! ψιθύρισε ὁ Παρασκευᾶς. Ναύτη θέλω νὰ μὲ ντύσετε....

Ἐξεπλάγη ὁ ἀξιωματικός:

— Τί λέει;

— Θέλει νὰ τὸν ντύσουμε ναύτη, κύριε ὑπολοχαγέ, γιατί, λέει, δὲν τοῦ πάει τὸ χακί.

Ὁ ἀξιωματικὸς κατάλαβε ὅτι ἂν ἔμενε ἀκόμα λίγο, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του, καὶ ἀπεμακρύνθη μειδιῶν.

—ΠΠ—

Σὲ λίγο ὁ Παρασκευᾶς παρέδιδε τὴν σοφὴ κεφαλήν του εἰς τὸν κουρέα:

— Νὰ μοῦ τὰ πάρετε στὰ πλάγια ἐλαφρῶς καὶ ἀπὸ πίσω νὰ μοῦ τ' ἀφήσετε μακρυὰ γιὰ νὰ στρώνουν στὸ χτένισμα...

Παρ' ὅλες ὅμως τὶς ἐντολὲς ποὺ ἔδωσε, μόλις τοῦ ἀκούμπησε τὴ μηχανὴ ὁ κουρέας, αἰσθάνθηκε μίαν περίεργον δροσερὴν λουρίδα στὸ κεφάλι του, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο ἐδροσίζετο ὁλόκληρον.

Ὅταν ἔβαλε τὸ χέρι του, ὁ Παρασκευᾶς ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἐπέλθει «ἰσοπέδωσις» πλήρης.

— Βρέ! Πῶς συνέβη αὐτό;

— Μοῦ ξέφυγε...

Ὁ λοχίας ἔκανε πὼς θύμωσε:

— Τί τοῦκανες τοῦ ἀνθρώπου, μωρέ;..

— Μοῦ ξέφυγε, κὺρ λοχία...

— Εἴκοσι μέρες φυλακή!

Κι' ὁ λοχίας τοῦ Παρασκευᾶς προσέθεσε χαιρεκάκως:

— ...Γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορά!

Στὴν ἀποθήκη γίνηκε μεγάλο γέλιο.

Ὁ λοχίας, ὁ δεκανέας, ὁ ἀποθηκάριος καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι «παληοί» σπάγαν κέφι μὲ τὸν Παρασκευᾶ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φορέσῃ δυὸ ἀρβύλες ἀριστερές:

— Ἡ μιὰ μπαίνει, κὺρ λοχαγέ, ἡ ἄλλη δὲν μπαίνει!

— Νά, πάρε αὐτές...

Καὶ τοῦ δῶσαν δύο δεξιές.

Ἴδρωνε ὁ Παρασκευᾶς, ξαναΐδρωνε, ἀλλὰ δὲν γινόταν τίποτα.

— Τώρα μπαίνει ἡ ἄλλη, κύριε ὑπολοχαγέ, κι' ἡ πρώτη δὲν μπαίνει.

Γίνηκε σύσκεψη καὶ βγῆκε τὸ συμπέρασμα:

— Ξέρεις γιατὶ δὲν σοῦ μπαίνουν κι' οἱ δυὸ ἀρβύλες;

— Γιατί, κύριε σμηνίτα;

— Εἶνε καὶ τὰ δυὸ τὰ πόδια σου... ἀριστερά!

— Μὴ μοῦ τὸ λὲς, κύριε συνταγματάρχη μου!

— Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται!

Ὁ δεκανέας, ὁ ἀποθηκάριος κι' οἱ δυὸ «παληοί» συμφώνησαν.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ, κύριε κελευστά; ρώτησε ἔντρομος ὁ Παρασκευᾶς τὸν λοχία.

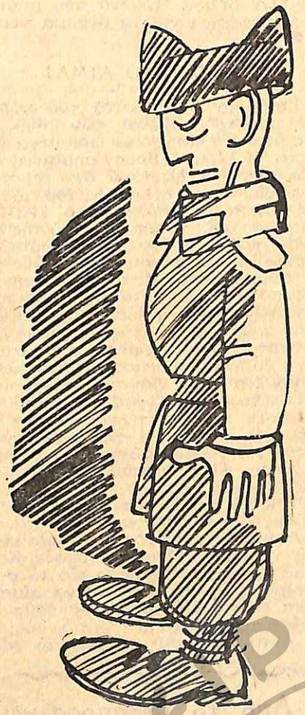

Ὁ Παρασκευᾶς γίνηκε τέλειος φαντάρος.

— Μὴν ἀνησυχῇς! Θὰ σοῦ δώσωμε δυὸ ἀρβύλες ἀριστερὲς καὶ θὰ οἰκονομηθῇς...

Ἔκανε πὼς ἔψαξε ὁ ἀποθηκάριος καὶ τέλος τοῦδωσε ἕνα πρανματικὸ ζευγάρι στὰ μέτρα του, ποὺ τοῦρθε «κουτί».

— Βρέ, βρέ! ἀπόρησε ὁ Παρασκευᾶς. Ὥστε τὰ πόδια μου εἶνε καὶ τὰ δυὸ ἀριστερά!

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ καταλάβῃ γιατὶ σκάσανε στὰ γέλια οἱ παρευρισκόμενοι.

—ΠΠ—

Παρὰ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας του, ὁ Παρασκευᾶς ντύθηκε στρατιώτης, γιατὶ «ναυτικὴ στολὴ δὲν βρέθηκε πουθενά».

Γίνηκε ὅμως στρατιώτης λεβεντιά.

Δὲν σᾶς κάνω τὴν περιγραφήν του, διότι τὸ σκίτσο ποὺ δημοσιεύεται ἀνωτέρω ὁμιλεῖ εὐγλώττως.

Ὅλα πήγαιναν καλά. Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ τοῦ δώσανε τὸ ὅπλο του καὶ τὴν ξιφολόγχη, ὁ Παρασκευᾶς κιτρίνισε σὰν λεμόνι.

— Ὄχι, κύριε ὑποκελευστά μου... Δὲν τὰ παίρνω!

— Γιατί, μωρέ;

— Τὰ φοβᾶμαι ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράματα.

— Γιατὶ τὰ φοβᾶσαι, μωρέ;

— Ξέρω γώ, κύριε ἀνθυπολοχαγέ; Ὁ διάολος ἔχει πολλὰ ποδάρια. Θέλεις νὰ σκάσῃ...

— Ποιὸ νὰ σκάσῃ;

— Ἡ σφαῖρα!

— Μὰ δὲν ἔχει σφαῖρα...

— Κι' ἂν ἔχῃ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχει! Νά...

Κι' ὁ λοχίας τοῦ ἄνοιξε τὸ ὅπλο, γιὰ νὰ τὸν πείσῃ.

— Μὴ μοῦ τὸ δίνῃς, κύριε ἀνθυπασπιστά! Μή μοῦ τὸ δίνῃς! Ἐγὼ τὰ φοβᾶμαι αὐτὰ τὰ πράματα...

Εἴδανε καὶ πάθανε γιὰ νὰ τὸν πείσουνε νὰ τὸ πάρῃ.

Τέλος, ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησαν σὲ τί χρησιμεύει καὶ πὼς πρέπει νὰ τὸ συντηρῇ, ὁ Παρασκευᾶς ἐπείσθη καὶ κρατώντας τὸ μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ!, τὸ ἄφησε στὸ θάλαμό του μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα του πράματα.

Ἄκουσε τὴν πρώτη θεωρία ὁ Παρασκευᾶς κι' ὕστερα τοῦ δώσαν ἄδεια γιὰ ν' ἀφήσῃ τὰ «πολιτικά» του στὸ σπίτι.

Στὸ δρόμο περπατοῦσε ὑπερηφάνως, σέρνοντας ἀπὸ πίσω τὶς λυμένες γκέτες του καὶ κύτταζε μὲ προσοχὴ μὴ τυχὸν περάσῃ κανένας ἀξιωματικὸς καὶ δὲν τὸν χαιρετήσῃ.

Τέλος, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε ἕναν. Φοροῦσε κόκκινη στολὴ τῆς φωτιᾶς καὶ χρυσὰ σειρήτια. Χαιρέτησε ὁ Παρασκευᾶς, ἀλλὰ ὁ... θυρωρὸς τοῦ Λαμπρόπουλου — γιατὶ περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο — δὲν ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμό.

— Ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράμματα τὰ φοβᾶμαι.

Ὁ πόλεμος κατά τοῦ γήρατος

Θὰ ξανανοιώσουμε;

Ἕνας γάλλος σοφός, ὁ καθηγητὴς Λεκὸντ ντὲ Νουῖ, ἐξέδωκε τελευταῖος ἕνα πολὺ θλιβερὸ βιβλίο. Ἀποδεικνύει ὅτι ὁ καιρὸς περνάει πολὺ πιὸ γρήγορα γιὰ τοὺς ἐφήβους, παρὰ γιὰ τὰ παιδιὰ κι' ἀκόμα πιὸ γρήγορα, γιὰ τοὺς γέρους. Γιὰ τοὺς μαθητάς, ἕνα σχολικὸ ἔτος φαίνεται σὰν αἰώνας. Γιὰ ἕναν, ὅμως, ἡλικιωμένον, ἕνας χρόνος δὲν εἶναι οὔτε μιὰ στιγμή. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ συλλογισμὸ εἶχε κάνει κι' ὁ Πιὲρ Λοτί, ὅταν ἀνέκραξε κάποτε:

—"Ἂν μποροῦσε ὁ χρόνος νὰ σταματήσει τὸ δρόμο του γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα... Τὶ μεγάλο κέρδος!

Καὶ νὰ γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος παρακολουθεῖ, μὲ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον, τὶς προσπάθειες τῶν διαφόρων σοφῶν, γιὰ τὴν ἀνανέωση τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

ΑΔΕΝΕΣ ΠΙΘΗΚΩΝ!

Ἡ μέθοδος Βορονώφ, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος νὰ μὴ τὴν ξέρη, στηρίζεται στὴν κλασσικὴ αὐτὴ παρατήρηση: Στὴν ἐλάττωση τῆς δραστηριότητος ὡρισμένων ἀδένων ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως, στὰ ἡλικιωμένα ἄτομα.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι μέσα στὸ σῶμα μας ὑπάρχουν ὡρισμένοι ἀδένες, τῶν ὁποίων οἱ ἐκκρίσεις ἀποβάλλονται. Τέτοιοι ἀδένες εἶναι οἱ δακρυογόνοι καὶ αὐτοὶ ποὺ προκαλοῦν τὸν ἱδρῶτα. Ὑπάρχουν, ὅμως, μέσα στὸ σῶμα μας καὶ ἄλλοι ἀδένες, τῶν ὁποίων οἱ ἐκκρίσεις δὲν μᾶς εἶναι γνωσταί. Οἱ ἐκκρίσεις αὐτὲς μένουν ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ ἀναμιγνύονται μὲ το αἷμα μας, τονώνουσαι τὴ ζωτικότητά μας. Τέτοιοι ἀδένες εἶναι ὁ θυρεοειδής, ἡ ὑπόφυσις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὰ παρανεφρίδια.

Ἡ παραμικρὰ διατάραξις τῆς λειτουργίας ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀδένας αὐτοὺς εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέση τρομερὲς διαταραγὲς στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό. Ἔτσι, μιὰ ὡρισμένη πάθησις τῆς μικροσκοπικῆς ὑποφύσεως προκαλεῖ ἀκρομεγαλίαν, ἤτοι γιγαντισμὸν τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν.

Πρὸς θεραπείαν τῆς παθήσεως αὐτῆς ἀνεκαλύφθη ἡ ὀποθεραπευτικὴ λεγομένη μέθοδος ἡ ὁποία ἐπιβάλλει στοὺς πάσχοντας νὰ τρώγουν ἀδένας ζώων, νεφρά, σηκότια σπλῆνες κ.τ.λ.

Ὁ Βορονώφ, ὅμως, προχωρεῖ ἀκόμα περισσότερο. Ἀφαιρεῖ χειρουργικῶς ἀπὸ ἄρρενας γέρους καὶ νεαροὺς πιθήκους, ἕναν ὡρισμένον ἀδένα καὶ τὸν μεταμοσχεύει εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον θέλει νὰ ξανανειώση. Μέσα σὲ τοεῖς μῆνες τὸ πολύ, ὁ μεταμοσχευθεὶς ἀδὴν ἔχει τελείως «ἐγκλιματισθῆ». Καὶ μὲ τὶς ἐσωτερικὲς ἐκκρίσεις του, ξαναδίνει στὸν γειρουργηθέντα νεανικὸν σφρῖγος, τονώνει τὴν ἐξασθενημένη μνήμη του, τοῦ δίνει πνευματικὴ διαύγεια, τὸν καθιστᾶ ἐπικίνδυνον στὶς γυναῖκες καὶ γενικῶς τοῦ χαρίζει μιὰν ἰδεώδη εὐεξία.

Ἡ θαυματουργὸς αὐτὴ ἐπίδρασις τοῦ μεταμοσγευθέντος ἀδένος διαρκεῖ μονάχα πέντε ἢ ἕξ τὸ πολὺ χρόνια. Κατόπιν, χρειάζεται δευτέρα μεταμόσχευσις. Πάντως, ὁ Βορονώφ δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι μπορεῖ νὰ παρατείνη τὴν ἀνθρωπίνη ζωὴ πέραν τῶν φυσικῶν ὁρίων. Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρη εἶναι τὰ ἀνθηρὰ νεανικά.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΙΜΑ!

Παρόμοια ὅπλα κατὰ τοῦ γήρατος, σὰν τοὺς ἀδένας τῶν πιθήκων, μᾶς δίνουν ἐπίσης καὶ ὡρισμένα ἔμβρυα. Ἡ λέξις ἔμβρυον σημαίνει, ὡς γνωστόν, ἕνα ζωντανὸ ὄν, προτοῦ γεννηθῆ. Ἔτσι, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ τῆς κόττας μεταβάλλεται σ' ἕνα ἔμβρυο πουλιοῦ, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τῆς δεκάτης τρίτης ἡμέρας τῆς ἐπωάσεως, κουνάει τὸ κεφαλάκι του κι' ἀνοίγει τὸ ράμφος του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μυστηριώδους αὐτῆς δημιουργίας τῶν ὄντων, ἡ φύσις παρουσιάζει μερικὰ δείγματα καταπληκτικῆς ζωτικότητος. Ἀπὸ τὰ μόλις σχηματιζόμενα ἔμβρυα, οἱ πειοαματισταὶ ἀφήρεσαν ἕνα μικρὸ δόγανον, τὸ ὁποῖον, μεταφυτευθὲν σ' ἕνα ἄλλο ἔμβρυον, «ἔπιασε» καὶ συνετέλεσε στὴν δημιουργία ἑνὸς ἐπὶ πλέον ὀργάνου. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπετεύχθη ἡ γέννησις ἑνὸς ματιοῦ, ἀτελοῦς, ὅμως.

Ἀπὸ τὰ πειοάματα αὐτά, οἱ φυσιολόγοι ὡδηγήθησαν στὴν ἀνακάλυψη ἄλλων μεθόδων πρὸς καταπολέμησιν τοῦ γήοατος. Ὁ ιιέγας σοφὸς Κάρρελ, αἴφνης, καταλήξας εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἡλικιωμένα αἵματα εἶναι σωστὰ δηλητήρια, ἐσκέφθη ὅτι πρέπει νὰ γίνη τὸ ἕνα ἐκ τῶν δύο: "Ἢ ν' ἀντικατασταθῆ τὸ παλαιὸ αἷμα μὲ καινούριο, ἢ νὰ βελτιωθῆ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ σῶμα τῶν γερόντων φρέσκων χυμῶν ἐμβρύων.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ τοῦ Κάρρελ περιλαμβάνει τρία ξεχωριστὰ στάδια: Κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον, ὁ πάσχων ὑποβάλλεται εἰς ἀποτοξίνωσιν τοῦ πεπτικοῦ του, ἰδίως, συστήματος. Κατὰ τὸ δεύτερον στάδιον ὑποβάλλεται εἰς γενναίας ἀφαιμάξεις, πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἀρρωστημένου αἵματος καὶ ἀντικατάστασίν του μὲ φυσιολογικὸν ὀρρόν. Καὶ τέλος, κατὰ τὸ τρίτον στάδιον, ὁ ἀσθενὴς εἰσάγει ἐντὸς τοῦ σώματός του χυμοὺς ἐμβρύων καὶ ἐκχειλίσματα ἀδένων.

Μὲ τοὺς χυμοὺς αὐτοὺς τῶν ἐμβρύων, ὅπως ἀπέδειξεν ὁ καθηγητὴς Ἰσλόντσων, ὅλοι οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες τοῦ πάσχοντος ἀνακτοῦν πλήρη καὶ θαυμαστὴν ζωτικότητα.

Ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶναι ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ καὶ κατὰ τῆς παχυσαρκίας.

Η ΓΙΑΟΥΡΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὁ ρῶσος σοφὸς Μετσνικώφ νομίζει ὅτι τὸ γῆρας μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ, χωρὶς προσφυγὴ σὲ χειρούργους καὶ χωρὶς ἄλλες δίαιτες, μὲ μιὰ ὡρισμένη τροφή: Μὲ τὸ γιαοῦρτι!

Τὸ γιαοῦρτι ἔχει ὡρισμένες ἀντισηπτικὲς ἰδιότητες, ποὺ καθαρίζουν τὰ ἔντερα ἀπὸ τὶς διάφορες καταστρεπτικὲς τοξίνες καὶ ξαναφρεσκάρουν τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιβάλλει, λοιπόν, ὁ Μετσνικώφ τὴ γιαουρτοθεραπεία καὶ τὴ μεγάλη κατανάλωση φρούτων, γάλακτος, λαχανικῶν, τυροῦ βουτύρου, μέλιτος καὶ γλυκῶν, συνιστῶν πλήρη ἀποχὴν ἀπὸ κρέατα καὶ ψάρια.

Ἀλλ' ἡ μέθοδος Μετσνικώφ ἐπιβάλλει καὶ ἀρκετὲς ἄλλες ὑποχρεώσεις, ποὺ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ τὶς ἀκολουθήση: Ὕπνο πολὺ καὶ καθαρῶς ζωϊκό. Δηλαδὴ, νὰ κοιμώμαστε καὶ νὰ ξυπνοῦμε μὲ τὶς κόττες, ζωὴ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἁπλῆ καὶ προσεκτικὴ ἀποφυγὴ ἀπὸ κάθε στενοχώρια. Οἱ στενογώριες λέγει, δηλητηριάζουν τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό, μὲ τὴν ἔκκριση ὡρισμένων κακοποιῶν ἀδένων.

Μπορεῖ, ὅμως, κανεὶς ν' ἀκολουθήση αὐτὴ τὴν ἁπλῆ, τὴν ἁπλούστατη δίαιτα; "Οχι. Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ συνθῆκες τῆς συγχρόνου ζωῆς εἶναι τελείως διάφορες ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἀλλ' ἄς τὰ ποῦμε τώρα κι' ἕνα γεράκι ἀπὸ τὴν καλή. Γιατὶ ζητοῦμε τὰ ἀδύνατα; Ἡ φύσις ἔχει τακτοποιήσει τὰ πράμματα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε ὅλα νὰ ἔρχωνται καὶ νὰ παρέρχωνται. Τίποτε δὲν εἶναι αἰώνιο κι' ὅλα ὑπάγονται στὸν ἀκατάλυτο νόμο τῆς φθορᾶς. Γιατί, λοιπόν, νὰ ὑποφέρουμε κυνηγώντας τὶς ἀσύλληπτες αὐτὲς χίμαιρες τῆς αἰωνίας νεότητος; Δὲν νομίζετε πὼς κάθε προσπάθεια ξανανειώματος μοιάζει μὲ καθαρὴ κοκεταρία, γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ νεώτεροι γελοῦν καὶ εἰρωνεύονται;

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Ἀπὸ τὸ μεταπροσεχὲς

ΕΝΑ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Η
ΝΥΧΤΑ
ΤΟΥ
ΤΡΟΜΟΥ!

ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ
ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ
ΑΓΩΝΙΑ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Τοῦ Μιρζὲ Λοέμ

Ἀριστοτεχνικὴ μεταφρασις

του Ἐμ. Ροΐδη

ΖΟΝ

Τὸ ὁμολογεῖς τέλος πάντων, ἐκραύγασεν ὁ Μαρκέλος, εἶμαι εἰς τὸ σπίτι μου.

— Καὶ ὅμως, κύριε, διέκοψεν ὁ Ροδόλφος, ἀφοῦ ὁ φίλος μας ἀνεγνώρισε...

— Ναί, ἐπρόσθεσεν ὁ Κολῖνος. ἀφοῦ ἀνεγνώρισε....

— Καὶ ἀφοῦ καὶ σεῖς ὁμολογεῖτε ὅτι δὲν ἀπατᾶται, τότε πῶς γίνεται...

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὡς ἠχὼ ὁ Κολῖνος, πῶς γίνεται;

— "Ἂν θέλετε, κύριοι, νὰ καθήσετε μίαν στιγμήν, θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ μυστήριον.

— Καλὰ ἴσως θὰ ἐκάμναμεν νὰ ποτίσωμεν τὴν ἐξήγησιν, ἐπρότεινεν ὁ Κολῖνος.

— Δαγκάνοντες καὶ ὀλίγον ψητό.

Καὶ οἱ τέσσαρες νέοι, καθήσαντες περὶ τὴν τράπεζαν, ἐπετέθησαν κατὰ τῶν παραχωρηθέντων ὑπὸ τοῦ παντοπώλου κρύων φαγητῶν, ἀκροώμενοι συγχρόνως καὶ τὴν ἀκριβῆ διήγησιν τῶν ὅσων συνέβησαν τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Μαρκέλου.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἔχετε πληρέστατα δίκαιον καὶ εὑρισκόμεθα εἰς τὸ σπίτι σας.

— Τὸ ὁποῖον σᾶς παρακαλῶ νὰ θεωρῆτε ὡς ἰδικόν σας, ἀπήντησε φιλοφρόνως ὁ Μαρκέλος.

Μεγάλος ὅμως ἐχρειάσθη κόπος διὰ νὰ ἐννοήση τὰ διατρέξαντα ὁ Σωνάρ. Τὴν ἤδη ἱκανῶς ἀστεῖαν θέσιν τῶν πραγμάτων κατέστησεν ἀκόμη ἀστειοτέραν ὅλως ἀπροσδόκητον ἐπεισόδιον. Ὁ Σωνὰρ ἀναζητῶν τι εἰς ἐρμάριον, ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ πεντακοσιοφράγκου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀλλάξει τὴν πρωΐαν ὁ Μαρκέλος.

— Καλὰ ἔλεγα ὅτι ἡ τύχη δὲν θὰ μ' ἐγκατέλειπε. Τώρα ἐνθυμοῦμαι ὅμως ἐπὶ ἐξῆλθα τὸ πρωΐ νὰ κυνηγήσω. Ἐκεῖνη θὰ ἦλθε νὰ μ' ἐπισκεφθῆ, ἐνῷ ἔτρεχα κατόπιν της. Καλὰ ἔκσμα ν' ἀφήσω τὸ ἁρμάρι ἀνοικτόν.

— "Ὦ γλυκυτάτη τρέλλα! ἐψιθύρισεν ὁ Ροδόλφος βλέπων τὸν Σωνὰρ νὰ κατατάσση εἰς ἰσομέτρους στήλας τὰ πεντόφραγκα.

— Ὁ βίος εἶνε ὄνειρον ἐπρόσθεσε φιλοσοφικῶς ὁ Κολῖνος, ἐνῷ ὁ Μαρκέλος ἐγέλα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐκοιμῶντο βαθέως καὶ οἱ τέσσαρες. Τὴν ἐπιοῦσαν, ὅταν ἐξύπνησαν περὶ τὸ μεσημέρι, δὲν ἐφάνησαν ἐννοήσαντες κατὰ τὸ πρῶτον ἄνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν πῶς ἔτυχε νὰ εὑρίσκωνται ὁμοῦ. Ὁ Σωνάρ, ὁ Κολῖνος καὶ ὁ Ροδόλφος ἐτιτλοφοροῦντο Κ ύ ρ ι ε, ὡς νὰ ἐβλέποντο πρώτην φοράν, μέχρις οὗ καλοεξυπνήσαντες ἐνεθυμήθησαν τὰ ἀξιομνημόνευτα συμβάντα τῆς προτεραίας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ θυρωρὸς Δουράνδος.

— Κύριε, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μαρκέλον, ἔχομεν σήμερον ἐνάτην Ἀπριλίου τοῦ ἔτους χίλια ὀκτακόσια σαράντα... ἔχει λάσπην εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύη ἐπὶ τῆς Γαλλίας. Ἀλλ' αἴφνης παρατηρήσας τὸν Σωνὰρ: «Σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξεν, πῶς ἐμβήκατε;».

— Διὰ τοῦ τηλεγράφου, ἀπεκρίθη ὁ Σωνάρ.

— Ἀλλ' ἠξεύρετε, ἐξηκολούθησεν ὁ θυρωρός, ὅτι εἶσθε παράξενος ἄνθρωπος.

— Δουράνδε, εἶπεν ὁ Μαρκέλος, δὲν ἀγαπῶ νὰ λαμβάνη μέρος εἰς τὴν συναναστροφὴν ἡ ὑπηρεσία. Τρέξε εἰς τὸ ἀντικρυνὸν ξενοδοχεῖον καὶ ζήτησε πρόγευμα διὰ τέσσαρας ἀνθρώπους. Ἰδοὺ τί θέλομεν, ἐπρόσθεσεν ἐγχειρίζων εἰς τὸν θυρωρὸν τεμάχιον χαρτίου. Μεταβολή!

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς τρεῖς νέους χθὲς μ' ἐδώσατε νὰ δειπνήσω, ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ σᾶς προσφέρω σήμερον νὰ προγευματίσετε ὄχι εἰς τὸ σπίτι μου, ἀλλ' εἰς τὸ σπίτι μας, εἶπε τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σωνάρ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος ὁ Σωνὰρ ἐζήτησε τὸν λόγον.

— Κύριοι, εἶπε, ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς ἀφήσω.

— "Οχι, ὄχι, εἶπε τρυφερῶς ὁ Κολῖνος, νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτέ!

— Νὰ σᾶς ἀφήσω δι' ὀλίγας στιγμὰς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ροδόλφος. Αὔριον ἐκδίδεται ὁ «Πέπλος τῆς Ἰριδος», ἐφημερὶς τοῦ συρμοῦ, τῆς ὁποίας εἶμαι ἀρχισυντάκτης καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὰς διορθώσεις. Θὰ ἐπιστρέψω μετὰ μίαν ὥραν.

— Τοῦτο μοῦ ἐνθυμίζει ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ νὰ δώσω μάθημα εἰς Ἰνδὸν πρίγκηπα, ὅστις ἦλθε εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ μάθη ἀραβικά.

— Πηγαίνεις αὔριον, εἶπεν ὁ Μαρκέλος.

— Τοῦτο δὲν γίνεται, διότι πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι ἡ ὡραία αὐτὴ ἡμέρα θὰ μοῦ ἐφαίνετο συννεφιασμένη, ἂν δὲν ἔκαμνα ἕνα μικρὸν ὀγδοον εἰς τὰ παλαιοπωλεῖα.

— Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃς ; εἶπεν ὁ Σωνάρ.

— Μὲ ταχύτητα πτερωτοῦ βέλους, ἀπεκρίθη ὁ Κολῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγάπα τὰς τολμηρὰς παρομοιώσεις.

Καὶ ἐξῆλθε μὲ τὸν Ροδόλφον.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Σωνὰρ μείνας μόνος μὲ τὸν Μαρκέλον, ἀντὶ νὰ παραδίδωμαι εἰς τὴν ἡδονὴν τοῦ χειροσταυρώματος, καλλίτερα θὰ ἔκαμνα νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω ὀλίγα δηνάρια διὰ νὰ κορέσω τὴν ἀπληστίαν τοῦ πρώην οἰκοδεσπότου μου.

— Πῶς εἶπε ὁ Μαρκέλος μετ' ἀνησυχίας, ἔχετε πάντοτε σκοπὸν νὰ μετοικήσετε;

— Τί νὰ κάμω, ἀφοῦ μ' ἔδιωξαν δικαστικῶς.

— Ἀλλὰ ἂν μετοικήσετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκέλος, τότε θὰ πάρετε τὰ ἐπιπλά σας ;

— Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ το καὶ σκοπεύω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, μὴ ἀφίνων οὔτε τρίχα, ὡς λέγει χαριέστατα ὁ κ. Βερνάρδος.

— Τοῦτο θὰ μὲ στενοχωρήση πολύ, ἀφοῦ ἐσυμφώνησα τὸ δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

— Δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ, ἀπεκρίθη ὁ Σωνάρ, προσθέτων ἔπειτα μεθ' ἱκανῆς μελαγχολίας. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ πολύ, δὲν εἶνε διόλου βέβαιον ὅτι θὰ εὕρω τὰ ἐξῆντα πέντε φράγκα σήμερον, οὔτε αὔριον, οὐδὲ μεθαύριον.

— Ἀκούσατε, μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Ἐκθέσατέ την.

— Κατὰ τὸν νόμον εἶνε ὁ Μαρκέλος, τὸ δωμάτιον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἀφοῦ ἐπροπλήρωσα τὸ ἐνοίκιον ἑνὸς μηνός.

— Τὸ δωμάτιον μάλιστα, ἀλλὰ τὰ ἔπιπλα δικαιοῦμαι καὶ ἐγὼ κατὰ τὸν νόμον νὰ παραλάβω εὐθὺς ἅμα πληρώσω τὸ χρέος μου.

— "Ὥστε σεῖς μὲν ἔχετε ἔπιπλα καὶ δὲν ἔχετε δωμάτιον, ἐγὼ δὲ ἔχω δωμάτιον καὶ δὲν ἔχω ἔπιπλα.

— Ἀκριβέστατα.

— Ἀλλὰ τὸ δωμάτιον τοῦτο μοῦ ἀρέσει πολύ.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ἄλλο τόσον, ἀπεκρίθη ὁ Σωνάρ.

— Τότε δύναται, πιστεύω, νὰ συμβιβασθῆ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον' νὰ μείνετε μαζί μου καὶ ἐγὼ μὲν νὰ καταβάλλω τὴν κατοικίαν, σεῖς δὲ τὰ σκεύη.

— Ἀλλὰ τὸ ἐνοίκιον; ἠρώτησεν ὁ Σωνάρ.

— Σήμερον ἔχω χρήματα καὶ τὰ πληρώνω ἐγώ, ὅταν δὲν ἔχω θὰ εἶνε ἡ σειρά σας. Συλλογισθῆτε περὶ τῆς προτάσεώς μου.

— "Οταν ἕνα πρᾶγμα μοῦ ἀρέσῃ, δὲν συνειθίζω νὰ συλλογίζωμαι. Δεχομαι λοιπὸν τὴν πρότασίν σας ἀσυλλόγιστα. Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ μουσικὴ εἶνε ἀδελφαί.

— Καὶ ἐξ ἴσου ὡραῖαι, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαρκέλος.

Συναντηθέντες κατ' ὀδὸν εἰσῆλθον μετ' ὀλίγον ὁμοῦ ὁ Κολῖνος καὶ ὁ Ροδόλφος, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκοι-

Μισέμ

νώθη ἡ εἴδησις τῆς μελλούσης συνοικήσεως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, κτυπῶν διά τῆς χειρὸς τὸ ἀργυρόηχον αὐτοῦ θυλάκιον, σᾶς προσκαλῶ ἀπόψε εἰς γεῦμα.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἠρχόμην νὰ σᾶς προσκαλέσω, εἶπεν ὁ Κολῖνος προσαρμόζων εἰς τὸν ὀφθαλμόν του νανολεόνιον ὡς μονύελον. Ὁ πρίγκηψ μοῦ ἔδωκε αὐτὸ τὸ μετάλλιον διὰ ν' ἀγοράσω ἰνδοαραβικὴν γραμματικήν, τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσα εἰς τὸν παλαιοπώλην τριάκοντα λεπτὰ τοῖς μετρητοῖς.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ταμίαν τοῦ «Πέπλου τῆς "Ἰριδος» τριάντα φράγκα προκαταβολικῶς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ ἐχρειαζόμην διὰ νὰ ἐμβολιασθῶ.

— Σήμερον εἶνε, ὡς φαίνεται, ἡ ἡμέρα τῶν εἰσπράξεων εἶπεν ὁ Σωνάρ. Μόνος ἐγὼ δὲν ἐτσέπωσα τίποτε. Ἐντρέπομαι.

— Ἐπιμένω εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ γεύματος, εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐπανέλαβεν ὁ Κολῖνος.

— Τότε ἂς τραβήξωμεν κόμβον.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Σωνάρ, ἔχω ἄλλο καλλίτερον νὰ σᾶς προτείνω.

— Λέγε.

— Ὁ Ροδόλφος νὰ πληρώσῃ τὸ γεῦμα καὶ ὁ Κολῖνος νὰ μᾶς προσφέρῃ δεῖπνον.

— Ἡ κρίσις σου εἶνε ἀξία τοῦ Σολομῶντος, ἀνέκραξεν ὁ Κολῖνος.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴ σκάσωμεν, παρετήρησεν ὁ Μαρκέλος.

Τὸ συμπόσιον παρετέθη ἐντὸς προβηγκιανοῦ ἑστιατορίου τῆς ὁδοῦ Δελφίνης, τοῦ ὁποίου ὁ μάγειρος ἐφημίζετο διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψαροσούπας καὶ οἱ ὑπηρέται διὰ τὴν φιλομουσίαν. Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Κολίνου, οἱ συδαιτυμόνες ἔφαγαν καὶ ἤπιαν μετριοπαθῶς διὰ νὰ μείνῃ τόπος καὶ διὰ τὸ δεῖπνον. Κατὰ τὸ γεῦμα τοῦτο, οἱ φιλικοὶ δεσμοὶ τῆς προτεραίας συνεσφίγθησαν καὶ ἐστερεώθησαν. Ἕκαστος κατὰ σειρὰν ἐξέθεσε τὴν γνώμην του περὶ φιλολογίας καὶ τέχνης καὶ πάντες ἀπεδείνθησαν ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θάρους καὶ τῆς αὐτῆς ἐλπίδος. Πολλὰς πλὴν τούτου εἶχον κοινὰς συμπαθείας, ἴσον ποσὸν νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ σκωπτικῆς ἐπιτηδειότητος, κινούσης τὴν γλῶσσα χωρὶς νὰ λυπήσῃ. Κατευθυνόμενοι καὶ οἱ τέσσαρες πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου, ἐπίστευσαν ὅτι ἡ συνάντησίς των ἴσως ἀποτέλεσμα ὄχι τῆς τύχης, ἀλλ' ἀνωτέρας τινὸς προνοίας, ἤτις εὐηοστήθη νὰ τοὺς συνενώσῃ καὶ νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ ὠτίον των τὸ εὐαγγελικὸν «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ Ροδόλφος ἠγέρθη μετά τινος σοβαρότητος διὰ νὰ ποσπίη «εἰς τὸ μέλλον» ὁ δὲ Κολῖνος, λησμονήσας ὅλην του τὴν σοφίαν καὶ τὴν ρητορικήν, ἀπήντησε μεθ' ἁπλότητος ἀληθῶς κατανυκτικῆς.

— Τί ἔπαθε σήμερον αὐτὸς ὁ φιλόσοφος, εἶπεν ὁ Σωνάρ, τοῦ ὁποίου εἶχον ὑγρανθῆ οἱ ὀφθαλμοί, μὲ κάμνει νὰ χύνω νερὸν εἰς τὸ κρασί μου.

Ἀφοῦ ἀπέφαγαν ἐπῆγαν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Μ ώ μ ο υ, ὅπου εἶχον παραμείνει μέχρι τοῦ κλεισίματος τὴν προτεραίαν καὶ μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ καφὲ καὶ τῶν παρεπομένων μετέθησαν εἰς τὸ κοινὸν οἴκημα τοῦ Σωνὰρ καὶ τοῦ Μαρκέλου, τὸ μετονομασθὲν ὑπ' αὐτῶν Ἡ λ ύ σ ι ο ν, ὡς συνορεῦον μὲ τὸν οὐρανόν. Ἐνῷ ἔτρεχεν ὁ Κολῖνος νὰ παραγγείλῃ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἐπρομηθεύοντο οἱ ἄλλοι θεγγαλικά, πυραύλους, κρόταλα καὶ ἄλλα ἐκρηκτικὰ εἴδη, διὰ τῶν ὁποίων ἤναψαν εἰς τὰ παράθυρα, πρὶν καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν, μεγαλο ; ἐπὲς πυροτέχνημα, ἀναστατῶσαν ὅλην τὴν συνοικίαν, ἐνῷ ἔψαλλαν ἐν χορῷ.

Τὴν ἐπιοῦσαν εὑρέθησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, ἄνευ ὅμως ἐκπλήξεως τὴν φορὰν ταύτην. Πρὶν μεταβῶσιν ἕκαστος εἰς τὸ ἔργον του ἐπῆγαν νὰ προγευματίσωσι λιτώτατα εἰς τοῦ Μ ώ μ ο υ, ὅπου ἐσυμφώνησαν νὰ συνευρεθῶσι τὸ ἑσπέρας καὶ ἐξηκολούθησαν ἔκτοτε νὰ φοιτῶσι καθ' ἡμέραν, κατορθώσαντες νὰ τρέψωσι εἰς φυγὴν πάντας τοὺς ἄλλους φοιτητάς.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ πρωταγωνισταὶ τῶν ἑπομένων διηγημάτων. Ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίωσιν μυθιστορήματος, ἀλλὰ μόνον ἀκριβοῦς περιγραφῆς τῶν ἠθῶν ἰδιαιτέρας τινὸς τάξεως σπουδαστῶν, τοὺς ὁποίους ἀδικεῖ ἡ κοινὴ γνώμη, μὴ ἐννοοῦσα ὅτι ὁ ἥλιος ἰδιόρρυθμος βίος, τὸν ὁποῖον διάγουν, ἐπιβάλλεται εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ ἀπόστολος τῆς θείας πρόνοιας

Ὁ Σωνὰρ καὶ ὁ Μαρκέλος εἰργάζοντο ἀκαμάτως ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὅτε ὁ πρῶτος διέκοψεν ἀποτόμως τὸ ἔργον του.

— Ἡ πεῖνα, εἶπε, θερίζει τὰ σπλάγχνα μου, προσθέσας ἔπειτα μὲ ταπεινοτέραν φωνήν· «δὲν θὰ ἦτο πρέπον νὰ προγευματίσωμεν;».

Ὁ Μαρκέλος ἐφάνη μεγάλως ἀπορήσας διὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἥτις ἦτο, ὡς φαίνεται, ὅλως ἄκαιρος.

— Ἀπὸ πότε, ἀπεκρίθη, ἐσυνείθισες νὰ προγευματίζῃς δύο ἡμέρας κατὰ σειράν ; Ἔπειτα ἀφοῦ ἦτο χθὲς Πέμπτη, εἶνε σήμερον Παρασκευή, ἡμέρα νηστείας.

Ὁ Σωνὰρ, οὐδὲν ἔχων ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὸν συλλογισμὸν τοῦτον, ἤρχισε καὶ πάλιν ν' ἀλείφῃ διὰ χρωμάτων τὴν εἰκόνα του, ἥτις παρίστανε πεδιάδα ἔχουσαν μόνους κατοίκους δύο δένδρα, τὸ ἓν κόκκινον καὶ τὸ ἄλλον γαλανόν, τῶν ὁποίων ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους οἱ κλάδοι.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ θυρωρὸς φέρων ἐπιστολὴν εἰς τὸν Μαρκέλλον.

— Τὰ ταχυδρομικὰ, εἶπεν, εἶνε δεκαπέντε λεπτά.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ Μαρκέλος. Ἂς εἶνε, μοῦ τὰ χρεωστεῖς.

Καὶ κλείσας τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ κομιστοῦ, ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν.

Ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ ἄνω τὸ δωμάτιον τὴν ὁλμὰ ἀκροβατικά, ψάλλων συγχρόνως τὸ κατωτέρω ἆσμα, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε συνήθως εἰς αὐτὸν πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἀκροτάτης ἀγαλλιάσεως:

Ἦταν τόσσαρα παιδιά,
στὴ διπή μας γειτονιά.
Καὶ τὰ τέσσερ' ἀρρωστήσαν
καὶ τὰ πήγανε μαζὶ
ὅλα στὸ νοσοκομεῖο.
Ἰο! ἰο! ἰο! ἰο!

— Τὸ ἠξεύρω, εἶπεν ὁ Σωνὰρ ἐξακολουθῶν:

Καὶ τὰ ξάπλωσαν ἐπάνω
σὲ κρεββάτι μαγευνό.
Δυό, κεφάλι μὲ κεφάλι,
δυό, ποδάρια μὲ ποδάρια.

Ἀλλ' ὁ Μαρκέλος ἐφαίνετο σκυπεύων ν' ἀπαγγείλῃ ὁλόκληρον μέχρι τέλους τὸ τραγοῦδι:

Κι' εἶδαν τότε νὰ προβάλλῃ
μιὰ μικροῦλα ἀδερφή.
Φή! Φή! Φή! Φή!

— Ἂν δὲν σιωπήσῃς ἀμέσως, εἶπεν ὁ Σωνάρ, τοῦ ὁποίου ἤοχιζαν νὰ σαλεύωνται αἱ φρένες, θὰ σοῦ παίξω τὴν συμφωνίαν μου «Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κυανοῦ αἰθέρος εἰς τὰς τέχνας».

Τοῦτο λέγων, κατηυθύνετο πρὸς τὸ ἠλεκτρικόβαλον.

Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ μόνη ἤρκεσε νὰ κατευνάσῃ τὸν ἀναβρασμὸν τοῦ Μαρκέλου, ὡς σταγὼν ψυχροῦ ὕδατος ριπτομένη εἰς ζέον ρευστόν.

— Διάβασε, εἶπε, τείνων τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν φίλον του.

Αὕτη ἦτο πρόσκλησις εἰς γεῦμα ἐκ μέρους βουλευτοῦ, εἰδήμονος προστάτου τῶν τεχνῶν καὶ ἰδίως τοῦ Μαρκέλου, ὅστις εἶχεν εὐαρεστηθῆ νὰ προσωπογραφήσῃ τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός.

— Ἡ πρόσκλησις εἶνε διὰ σήμερον, εἶπεν ὁ Σωνάρ. Κρῖμα νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τώρα ὅτι ὁ βουλευτής σου εἶνε ὑπουργικός. Δὲν δύνασαι, δὲν πρέπει νὰ δεχθῆς. Αἱ ἀρχαί σου δὲν σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φάγῃς ἄρτον βουτηγμένον εἰς τὸν ἱδρῶτα τοῦ λαοῦ.

— Ἀπατᾶσαι, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέλος, ὁ βουλευτής μου ἀνήκει ἀπὸ χθὲς εἰς τὸ ἀριστερὸν κέντρον καὶ ἐψήφισε κατὰ τῆς κυβερνήσεως. Ἔπειτα πρόκειται νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς φίλους του καὶ νὰ μοῦ προμηθεύσῃ παραγγελίας. Καὶ χωρὶς ταῦτα ὅμως θὰ ἐδεχόμην τὴν πρόσκλησιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι πεινῶ ὅσον ὁ δάντειος Οὐγολῖνος.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα ἐμπόδια, ἐπρόσθεσεν ὁ Σωνάρ, ὅστις ἐξήλευε κάπως τὴν καλοτυχίαν τοῦ φίλου του. Ἀδύνατον εἶνε νὰ παρουσιασθῆς εἰς ἐπίσημον γεῦμα μὲ κόκκινην φανέλαν καὶ σκοῦφον ναυτικόν.

— Θὰ ὑπάγω νὰ δανεισθῶ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Ροδόλφου ἢ τοῦ Κολίνου.

— Πῶς λησμονεῖς ὅτι ἔχομεν σήμερον εἴκοσι τοῦ μηνὸς καὶ ἑπομένως αἱ ἐπίσημοι στολαὶ τῶν φίλων μας εἶνε κρεμασμέναι εἰς τὰ καρφία τῶν ἐνεχυροδανειστῶν ;

— Ἐλπίζω τουλάχιστον νὰ εὕρω ἕνα οἰονδήποτε φράκον ἕως εἰς τὰς πέντε τὸ βράδυ.

— Ἐγὼ ἠναγκάσθην νὰ τρέχω τρεῖς ὅλας ἑβδομάδας διὰ νὰ εὕρω φράκον, ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸν γάμον τοῦ ἐξαδέλφου μου.

— Τότε πηγαίνω ὅπως εἶμαι, εἶπεν ὁ Μαρκέλος περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὸ σπουδαστήριον. Θὰ ἐντρεπόμην τὸν ἑαυτόν μου ἂν διὰ λόγους μικροφιλοτιμίας ἐστερούμην τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γευματίσω μὲ ἔξοχα ὑποκείμενα.

— Ὅλα καλά, ἀπήντησεν ὁ Σωνὰρ διασκεδάζων νὰ βασανίζῃ τὸν φίλον του, ἀλλ' ἔχεις τουλάχιστον ὑποδήματα;

Ὁ Μαρκέλος ὑπὸ νευρικῆς κατεχόμενος ταραχῆς, ἐξῆλθεν εἰς κυνήγιον ἐνδυμάτων καὶ ἐπέστρεψε μετὰ δύο ὥρας, οὐδὲν ἄλλο ἐπιτυχὼν νὰ εὕρῃ παρὰ μόνον ἕνα κολλάρον ὑποκαμίσου.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα, εἶπε μελαγχολικῶς.

— Δὲν ἤξιζον τὸ τόσον τρέξιμον, ἀπήντησεν ὁ Σωνάρ, ἀφοῦ μάλιστα εἴχαμεν ἐδῶ ποσότητα χαρτίου ἀρκοῦσαν πρὸς κατασκευὴν ὁλοκλήρου δωδεκάδος περιλαιμίων.

— Ἀλλ' ἀδύνατον εἶνε, εἶπεν ὁ Μαρκέλος ξερριζώνων τὰς τρίχας του, νὰ μὴν ἔχωμεν ἐδῶ ἀπολύτως τίποτε, καὶ προέβη ἀμέσως εἰς ἀκριβεστάτην κατ' οἶκον ἔρευναν διαρκέσασαν ὁλόκληρον ὥραν. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ συγκομιδὴ ἐνδυμασίας ἀπαρτιζομένης ὡς ἑξῆς:

Ἓν βρακίον μὲ σκοτεινὰ τετράγωνα.
Ἓν καπέλλον στακτόχρουν.
Ἓν χειρόκτι πρώην ἄσπρο.
Ἓν χειρόκτι μαῦρον.

— Τὸ ἄσπρο χειρόκτι δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ μαῦρον, εἶπεν ὁ Σωνάρ. Ἂν φορέσῃς ὅλα αὐτά, θὰ ὁμοιάζῃς μὲ τὴν Ἴριδα. Ἔχεις ὅμως καὶ δικαιολογίαν ὅτι ἀνήκεις εἰς τὴν ρωμαντικὴν σχολήν.

Ὁ Μαρκέλος ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, κατεγίνετο εἰς τὴν ἀναζήτησιν ὑποδημάτων. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως τὰ δύο μόνα, τὰ ὁποῖα κατώρθωσε ν' ἀνασκάψῃ, ἦσαν ἀμφότερα τοῦ ἀριστεροῦ ποδός. Οὐδὲν ἄλλο ἀπέμενε παρὰ ἓν παμπάλαιον εἰς μίαν γωνίαν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐρρίπτοντο οἱ ἄχρηστοι χρωστῆρες καὶ οἱ κενοὶ σωλῆνες χρωμάτων. Τοῦτο ἔλαβεν ἐν ἐλλείψει ἄλλου ὁ Μαρκέλος.

— Ἀπὸ τὴν Χάρυβδιν εἰς τὴν Σκύλλαν, εἶπε γελῶν ὁ Σωνάρ. Τὸ ἐν τῶν ὑποδημάτων σου ἔχει μύτην ὀξεῖαν καὶ τὸ ἄλλο σιμήν.

— Δὲν φαίνεται, ἀφοῦ μάλιστα θὰ τὰ χρωματίσω.

— Τότε δὲν σοῦ λείπει ἄλλο παρὰ τὸ φράκον.

— Ἂν εἶχα βασίλειον, θὰ τὸ ἔδιδα δι' ἕνα φράκον, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέλος, παρωδῶν τὸν Σαίξπηρ.

Τὸν διάλογον τοῦτον τὸν διέκοψε νέα κροῦσις τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ Μαρκέλος.

— Ὁ κύριος Σωνάρ; εἶπεν ὁ κρούσας, μένων παρὰ τὴν φλιάν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος, προσκαλῶν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ξένος, ἀκραιφνὴς τύπος ἐπαρχιώτου, ὁ ἐξάδελφός μου μοῦ εἶπε πολλὰ διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά σας ὡς προσωπογράφου. Μέλλων μετ' ὀλίγον ν' ἀπέλθω εἰς τὰς ἀποικίας ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ζαχαροποιῶν τῆς Νάντης, ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν οἰκογένειάν μου καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σᾶς εὕρω.

— Ὦ παναγία Πρόνοια! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σωνάρ. Μαρκέλε, πρόσφερε κάθισμα εἰς τὸν κύριον...

— Ἀσπρουλιάρην, συνεπλήρωσεν ὁ ξένος. Ἀσπρουλιάρης ἐκ Νάντης, ἐπίτροπον τῆς ζαχαροπλαστικῆς βιομηχανίας, πρώην δήμαρχον τῆς πόλεως Β., λοχαγὸν τῆς ἐθνοφυλακῆς καὶ συγγραφέα διατριβῆς περὶ τοῦ ζαχαρικοῦ ζητήματος.

— Μεγάλη ἡ τιμή μου διὰ τὴν προτίμησίν σας, εἶπεν ὁ τεχνίτης, ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν ζαχαροποιῶν. Πῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ζωγραφίσω;

— Ἐπιθυμῶ μίαν ὑδατογραφίαν ὡς αὐτήν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἀσπρουλιάρης, δεικνύων ἐλαιογραφικὴν εἰκόνα διότι συμπεριελάμβανε καὶ οὗτος, ὡς πολλοὶ ἄλλοι, εἰς τὰς ὑδατογραφίας πάσαν χρῆσιν τῶν χρωμάτων, πλὴν τοῦ βαψίματος τῶν τοίχων καὶ τῶν πλοίων.

Τοῦτο ἤρκει πρὸς ἐκτίμησιν τῶν καλλιτεχνικῶν γνώσεων τοῦ ἀξιοτίμου ἀντιπροσώπου τῶν Νανταίων, θὲ ὡρήσαντος πρέπον νὰ προσθέσῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ζωγραφισθῇ μὲ χρώματα στερεά.

— Δὲν μεταχειρίζομαι ποτὲ ἄλλα, ἀπεκρίθη ὁ Σωνάρ. Τὸ δὲ μέγεθος;

— Ὡς αὐτό, εἶπεν ὁ κ. Ἀσπρουλιάρης, δεικνύων πίνακα τῶν εἴκοσιν. Ἀλλὰ πόσα πρόκειται νὰ ἐξοδεύσω;

— Πενῆντα ἢ ἑξῆντα φράγκα. Ἑξῆντα δηλαδὴ μὲ τὰς χεῖρας καὶ πενῆντα χωρὶς τὰς χεῖρας.

— Ἀλλ' ὁ ἐξάδελφός μου μοῦ εἶχεν εἰπῆ τριάντα.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τιμὴν τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἄλλοτε εὐθηνότερα καὶ ἄλλοτε ἀκριβώτερα, κατὰ τὰς ἐποχάς.

— Τότε εἶνε ὡς ἡ ζάχαρις.

— Ἀπαράλλακτα.

— Ἂς εἶνε λοιπὸν πενῆντα φράγκα, εἶπεν ὁ Ἀσπρουλιάρης.

— Ἔχετε ἄδικον, εἶπεν ὁ Σωνάρ, ἀφοῦ μὲ δέκα μόνον φράγκα περισσότερον θὰ εἴχετε τὴν εἰκόνα σας μὲ τὰς χεῖρας, εἰς τὰς ὁποίας δύναται νὰ τεθῇ ἡ πραγματεία σας περὶ τοῦ ζαχαρικοῦ ζητήματος.

— Καλὰ λέγετε, κάμετε τὴν εἰκόνα μου μὲ τὰς χεῖρας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πλησιάσας ὁ Μαρκέλος ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτίον τοῦ φίλου του:

— Παρετήρησες;

— Τί;

— Αὐτὸς ὁ κύριος ἔχει μαῦρο φράκον...

— Ἐννόησα τὴν ἰδέα σου καὶ θὰ ἐκπληρώσω τὸν πόθον σου.

— Λοιπόν, κύριε, ποίαν ἡμέραν ἀρχίζομεν; ἠρώτησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ζαχαροποιῶν. Δὲν πρέπει ν' ἀργήσωμεν πολύ, διότι πρόκειται ν' ἀναχωρήσω συντόμως.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀναχωρῶ μεθαύριον ἐκ Παρισίων. Ἂν λοιπὸν ἀγαπᾶτε, ἀρχίζομεν ἀμέσως. Ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.

— Ἀλλὰ πλησιάζει νὰ νυκτώσῃ καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ζωγραφίσετε μὲ τὰ φῶτα, παρετήρησεν ὁ κ. Ἀσπρουλιάρης.

— Ἡ διάθεσις τοῦ σπουδαστηρίου μου εἶνε τοιαύτη, ἀπεκρίθη ὁ Σωνάρ, ὥστε ἠμπορεῖ τις κάλλιστα νὰ ἐργασθῇ μὲ παντὸς εἴδους φῶς. Ἂν εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν ν' ἀφαιρέσετε τὸ φόρεμά σας καὶ νὰ καθίσετε ἀντικρύ μου, ἀρχίζομεν εὐθύς.

— Νὰ βγάλω τὸ φόρεμά μου; Διατί;

— Δὲν μοῦ εἴπατε ὅτι θέλετε τὴν εἰκόνα διὰ νὰ τὴν ἀφήσετε εἰς τὴν οἰκογένειάν σας;

— Μάλιστα.

— Τότε πρέπει νὰ εἰκονισθῆτε μὲ οἰκιακὸν ἔνδυμα, ἤγουν μὲ κοιτωνίτην. Τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ συνήθεια.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐδῶ κοιτωνίτην.

— Ἔχω ἐγώ, εἶπεν ὁ Σωνάρ, παρουσιάζων εἰς τὸν μέλλοντα νὰ εἰκονισθῇ εἶδός τι νυκτικῆς ὑποκαμίσας, πολυχρόου ἐκ τοῦ σπογγίσματος τῶν χρωστήρων, ἤτις ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἤρεσε πολὺ εἰς τὸν ἐπαρχιώτην.

— Τὸ ἔνδυμα τοῦτο, εἶπεν, εἶνε ὀλίγον ἀλλόκοτον.

— Ἀλλὰ καὶ πολύτιμον, ἀπεκρίθη ὁ καλλιτέχνης. Εἶνε δῶρον τοῦ Μεγάλου Βεζύρη πρὸς τὸν Ὁράτιον Βερνέ, ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ ἔδωκεν ὡς ἐνθύμημα ὅταν ἤμην μαθητής του.

— Εἶσθε μαθητὴς τοῦ Βερνέ! ἀνέκραξε μετὰ σεβασμοῦ ὁ κ. Ἀσπρουλιάρης.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ θεωρῶ τοῦτο καύχημά μου. Ἀλλοίμονον, ἐπρόσθεσε καθ' ἑαυτόν, ἀπαρνοῦμαι τοὺς θεούς μου.

— Καὶ ἔχεις δίκαιον, νέε μου ἀπεκρίθη ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ζαχαροποιῶν, σπεύδων νὰ ἐνδυθῇ τὸν εὐγενῆ κοιτωνίτην.

— Μαρκέλε, εἶπεν ὁ Σωνάρ, καμμύων ἐκφραστικῶς τὸν ὀφθαλμόν, κρέμασε τὸ φράκον τοῦ κυρίου εἰς τὴν ἱματιοθήκην.

— Αὐτὸς ὁ ζαχαρέμπορος εἶνε γλυκύτατος, εἶπεν ὁ Μαρκέλος ἁρπάζων τὴν λείαν του, εἰς τὸ αὐτίον τοῦ φίλου του, φύλαξε ὀλίγον καὶ δι' ἐμέ.

— Θὰ προσπαθήσω. Ἀλλὰ τώρα σαι ὅμως ἐδῶ εἰς τὰς δέκα, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν κρατήσω περισσότερον. Μὴ λησμονήσῃς νὰ μοῦ φέρῃς κάτι φαγώσιμον εἰς τὴν τσέπην σου.

— Θὰ σοῦ φέρω ἕνα ὁλόκληρον ἀνανάς, εἶπεν ὁ Μαρκέλος.

Καὶ φορέσας ἐν τάχει τὸ φράκον, τὸ ὁποῖον ἔτυχε ν' ἁρμόζῃ εἰς τὸ ἀνάστημά του, ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας.

(Ἀκολουθεῖ)

Μισέμ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Τό πάθημα τοῦ Φρεπιγιόν

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Δὲν ἦταν πολὺ ἔξυπνος ὁ Φρεπιγιόν, εἶχε θρῆ ὅμως ἕνα κόλπο, ποὺ ἔφθανε μοναχα αὐτὸ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸν τίτλο τοῦ ἐξυπνότερου Γάλλου τοῦ συνοριακοῦ τομέως, ἀφοῦ χάρις στὸ κόλπο του αὐτὸ ὁ Φρεπιγιόν, κατώρθωνε νὰ ξεγελᾷ καὶ τὰ πιὸ πονηρὰ λαγωνικὰ τῆς τελωνειακῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἀρσένιος Φρεπιγιὸν εἶχε γεννηθῆ σὲ μιὰ μικρὴ πόλη κοντὰ στὰ γαλλοβελγικὰ σύνορα. Στὴν ἀρχή, ἔκανε τὸν ὑπάλληλο σὲ γραφεῖο κηδειῶν, κατόπι ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσε ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ δουλειὰ νὰ θάβῃ πεθαμένους, καὶ ἔγινε πλανόδιος μανάβης. Ἐργατικὸ παιδὶ ὅπως ἦταν, γρήγορα ἔκανε ἕνα μικρὸ κομπόδεμα, καὶ τότε ἀποφάσισε νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ σοβαρὸ ἐμπόριο: ἄνοιξε παλαιοπωλεῖο. Ἀγόραζε σὲ τιμὲς ἐξευτελιστικὲς, σχεδὸν τζάμπα παληὰ ροῦχα, τὰ ἔστελνε στὰ διάφορα ἐργαστήρια καὶ τὰ ξαναπουλοῦσε μὲ ἀσύγκριτα πιὰ κέρδη σχεδὸν γιὰ καινούργια.

Εἶχε ὅμως γιὰ κείνους ποὺ ἤθελαν καὶ τιμῆμα ἐντελῶς καινούργιων ἐνδυμάτων ὁ Φρεπιγιόν. Μονάχα ποὺ δὲν εἶχε διαρκῆ παρακαταθήκη ἀλλὰ προμήθευε τὸ «ἐμπόρευμά» του κατόπιν παραγγελίας. Εἶχε ὅμως τέτοιες τιμὲς ὁ Φρεπιγιόν ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συναγωνισθῆ. Καὶ αὐτὸ ἦταν ποὺ προκαλοῦσε τὸν φθόνο τῶν συναδελφῶν του παληατζήδων, ἀλλὰ καὶ τὴν προσοχὴ τῶν τελωνοφυλάκων! Ἐντούτοις τίποτε δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν εἰς βάρος τοῦ ἐντίμου αὐτοῦ νέου. Ὁ Ἀρσένιος, ὅταν τὸν ρωτοῦσαν, χαμογελοῦσε καλοκάγαθα κι' ἀπαντοῦσε:

— Ἀρχή μου εἶναι τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει...

—ΠΠ—

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε στὸ κατάστημά του ἕνας καινούργιος πελάτης.

— Κύριε Φρεπιγιόν, τοῦ εἶπε. Ἔμαθα πὼς εἶσθε ὁ πιὸ εὐσυνείδητος ἔμπορος τοῦ τόπου, ἀφοῦ εἶσθε ὁ πιὸ φθηνός. Λοιπόν, εἶμαι καλεσμένος γιὰ τὸ Σάββατο σὲ κάποια δεξίωση καὶ μοῦ χρειάζεται ἕνα σμόκιν. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀφόρετο καὶ κόψιμο πρώτης! Ἡ τιμὴ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Θὰ τὄχετε μέχρι τὸ Σάββατο ἔκανε ὁ Φρεπιγιόν.

Ὁ ἄλλος πλήρωσε καὶ ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀρσένιος ντυνότανε μὲ τὰ τελευταῖα παληόρρουχα ποὺ εἶχε ἀγοράσει καὶ ὅπως εἶχε πάντα τὸ διαβατήριό του ἕτοιμο, περνοῦσε τὰ σύνορα.

Οἱ τελωνοφύλακες ποὺ ἔβλεπαν συχνὰ νὰ κάνῃ τὸ ταξίδι αὐτὸς ντυμένος πάντα μὲ παληόρρουχα, ἀποροῦσαν ὅμως ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπαν νὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος. Γιατὶ ὁ Φρεπιγιὸν συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ ἄλλο. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ἐπέστρεφε ὅπως πήγαινε, κουρελῆς σχεδὸν καὶ ἀσουλούπωτος, ἀλλὰ ντυμένος πάντοτε στὴν τρίχα.

Οἱ τελωνοφύλακες τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπανόδου τὸν ἔβλεπαν πάντα ἔτσι καινούργιο καὶ ἀποροῦσαν. Ἀλλὰ τί μποροῦσαν νὰ ποῦν; Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἀπολύτως ἐν τάξει μὲ τὸ νόμο, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τὴν ἀτελῆ εἰσαγωγὴ ἑνὸς καινούργιου ρούχου, ἀρκεῖ νὰ τὸ φοροῦσε ὁ κάτοχός του.

Τὸ ἴδιο θὰ γινότανε καὶ κείνη τὴν ἡμέρα ἄν...

Ἀλλ' ἂς τὰ ποῦμε μὲ τὴ σειρά.

—ΠΠ—

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν συνόρων ὑπῆρχε μιὰ πολιτεία μὲ ὡραῖα καὶ μεγάλα καταστήματα. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ κάθε τόσο ὁ Φρεπιγιόν.

Ἦταν ἕνα μαγαζί, ὅπου πουλοῦσαν ἀπὸ φράκα καὶ κοσμήματα ὡς τὶς κατσαρόλες τῆς κουζίνας.

Ἦταν πολὺ γνωστὸς στὸ μαγαζὶ ὁ Φρεπιγιὸν γι' αὐτὸ καὶ κείνη τὴν ἡμέρα τὸν ὑποδέχθηκαν μ' ἐγκαρδιότητα. Ὁ Ἀρσένιος διάλεξε ἕνα καλὸ σμόκιν, τὸ μέτρησε καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ τὸ πακετάρουν.

Κατόπι πέρασε στὸ ταμεῖο πλήρωσε καὶ πῆγε νὰ παραλάβῃ τὸ δέμα του στὸ Παραδοτήριο.

Καὶ κείνη, φυσικά, τὴν ἡμέρα, ὁ Φρεπιγιὸν δὲν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος στὴν πατρίδα του. Ἕνα βαποράκι ἔφευγε σὲ λίνο γιὰ τοὺς γαλλικοὺς λιμένες καὶ ὁ Φρεπιγιὸν ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ καλλίτερους ποὺ τὸ ἔπαιρναν.

Μισὴ ὥρα ταξιδάκι καὶ ἡ περιπέτεια θὰ τέλειωνε κατὰ τὸν πιὸ εὐχάριστο τρόπο.

Οἱ ἐπιβάτες δὲν ἦταν πολλοὶ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, πρᾶγμα ποὺ θὰ δυσκόλευε λίνο τὸν Φρεπιγιόν, ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ; Θὰ τὰ κατάφερνε ὁπωσδήποτε.

Ἡ μισὴ ὥρα δὲν ἄργησε νὰ περάσῃ. Πλησίαζαν πιὰ στὸ πρῶτο γαλλικὸ λιμάνι καὶ ὁ Φρεπιγιὸν ἔκρινε πὼς ἦταν ὥρα νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ κόλπο. Πῆρε τὸ δέμα του, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διάδρομο. Ἐκεῖ στάθηκε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἐρχότανε κάτι πολὺ χαρακτηριστικὲς μυρουδιές, καὶ ἀ- [illegible] μιὰ ματιὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα. Κατόπι ἀφοῦ πρῶτα φρόντισε νὰ κλειδωθῆ, καλὰ ἀπὸ μέσα ἄρχισε νὰ γδύνεται καὶ νὰ πετᾷ ἕνα ἕνα τὰ κουρέλια του ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ φεγγίτη τοῦ καμπινέ, στὴ θάλασσα. Ὅταν ἦταν πιὰ μόνο μὲ τὰ σώβρακα, ἄνοιξε τὸ δέμα γιὰ νὰ φορέσῃ τὸ σμόκιν. Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ κατάπληξή του, ὅταν ἀντὶ σμόκιν εἶδε μέσα μιὰ τουαλέττα χοροῦ, ἕνα ἀσημένιο βραγιόλι, ἕνα ζευγάρι γοβάκια λαμὲ καὶ δυὸ γουσᾶ σκουλαρίκια!

Ἡ ὑπάλληλος τοῦ παραδοτηρίου εἶχε κάνει λάθος καὶ τοῦ ἔδωκε ἄλλο ἀντὶ ἄλλου!... Τώρα, τί θἄκαμνε τώρα; Πῶς θἄβγαινε ἔξω σ' αὐτὰ τὰ χάλια!...

Τὸ βαπόρι ἔφθασε στὸ λιμάνι, ἄδειασε κόντευε νὰ ξαναφύγῃ καὶ ὁ Φρεπιγιὸν ἦταν ἀκόμη κλεισμένος μέσα στὸ ἀποχωρητήριο. Ξαφνικὰ ἀκούσθηκαν κτυπήματα στὴν πόρτα, ἐνῷ μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω ἔλεγε.

— Δὲν μπορεῖ ἐδῶ θἄναι κλεισμένος. Ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Ὁ Φρεπιγιὸν ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Εἶμαι χαμένος ψιθύρισε.

Τὰ χτυπήματα ἐπανελήφθησαν ἐνῷ ἡ ἴδια ἡ φωνὴ ἔλεγε:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἄνοιξε!

Τί νὰ κάνῃ ὁ Φρεπιγιόν; Γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ στρογγυλὸ φεγγίτη.

Μιὰ τρελλὴ ἰδέα τοῦ εἶχε κατεβῆ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ θάλασσα... καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ὁ φεγγίτης ὅμως ἦταν μικρὸς καὶ δὲν χωροῦσε οὔτε τὸ κεφάλι του καλά-καλά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ θόρυβος ἀπ' ἔξω ἐμεγάλωνε καὶ οἱ φωνὲς «Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου» ἐπανελήφθησαν ἐπιτακτικώτερες.

Ἤθελε δὲν ἤθελε ὁ Φρεπιγιόν, ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἕνα πλατὺ καὶ ὁμαδικὸ γέλοιο τὸν ὑποδέχθηκε μόλις φάνηκε τὸ ἄνοιγμα ἡ περίεργή του σιλουέττα. Ἀλλ' ἀμέσως διαδέχθηκε τὴν γενικὴ θυμηδία ἡ συνοφρύωσις τοῦ Νόμου.

Ἀντίκρυ του ἦταν ὁ πελάτης, ποὺ τοῦ εἶχε παραγγείλει τὸ σμόκιν καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος, ἀπὸ τὸν νέο τελωνειακὸ ἐπιθεωρητὴ ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ξεσκεπάσῃ τὸν ἐπιτήδειο λαθρέμπορο.

Σὲ λίγο, ὁ Φρεπιγιὸν ὡδηγεῖτο ἐν πομπῇ στ ὀτμῆμα. Ἐκεῖ τὸν πληροφοροῦσαν ὅτι θὰ παρεπέμπετο εἰς δίκην γιὰ λαθρεμπόριο πολυτίμων εἰδῶν. Ἡ δίκη του ἔγινε καὶ ὁ Φρεπιγιὸν πλήρωσε τὴν ἀπροσεξία τῆς ὑπαλλήλου ἐκείνης μὲ ἕνα καλὸ πρόστιμο καὶ μὲ μιὰ δεκαήμερη φυλάκιση.

Αὐτὰ χωρὶς νὰ ὑπολογισθῆ τὸ ρεζίλευμα ποὺ ἔπαθε τὴν ἀξιομνημόνευτη ἐκείνη μέρα, ὅταν μισάψυμνος ὡδηγοῦνταν μὲ τὸ δέμα στὸ χέρι, στὸ Τμῆμα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

ΜΑΞΙΜ

Ντυμένος μὲ παληόρρουχα περνοῦσε τὰ σύνορα.

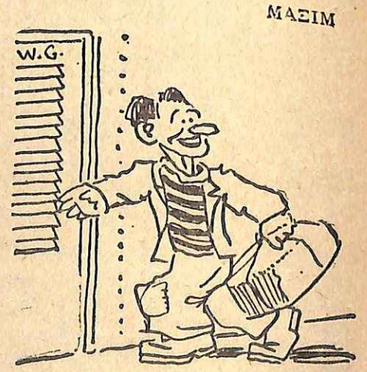

Προχώρησε στὸ διάδρομο κι' ἔφτασε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα.

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΑ

Ὁ Μάριος ἔκανε κάποτε καὶ τὸν γιατρό. Μιὰ μέρα, συναντᾶ στὸ δρόμο τὸν φίλο του 'Ολίβ.

Εἶχε χάλια ὁ δυστυχής. Πήγαινε κουτσαίνοντας καὶ στηριζότανε πάνω σ' ἕνα μπαστοῦνι.

— Περαστικά σου 'Ολίβ, τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἄχ, φίλε μου, τί θές νὰ μοῦ συμβῆ. Ἔβγαλα ἕναν κάλο καὶ πῆγα νὰ μοῦ τὸν κόψῃ ἕνας γιατρός. Ἰοῦ ὅμως, νὰ μοῦ τὸν κόψῃ αὐτός! Ὅλο καὶ τὸν σκαλίζῃ κι' ὅλο ἑκατοστάριτα μοῦ τραβᾶ.

— Καὶ τί σοῦ πῆρε ὥς τώρα;

— Πεντακόσιες δραχμές.

— Δυστυχισμένε μου 'Ολίβ!... μὲ τὸν πόνο αὐτὸ θὰ σοῦκοβα ἐγὼ ὁλάκερο τὸ πόδι!

—ΠΠ—

Ὁ Μάριος ταξίδευε μιὰ φορὰ στὸ Παρίσι μὲ τὸν μικρό του γυιό. Λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα ἔρχεται ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς ἀμαξοστοιχίας γιὰ τὸν τελευταῖο ἔλεγχο τῶν εἰσιτηρίων.

—Πῶς! φωνάζει τοῦ Μάριου, βγάλατε μισὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸν νεαρὸ ἀπ' ἐδῶ; Κι' ὅμως εἶναι γιὰ ὁλάκερο!...

Καὶ ὁ Μάριος ἀπαθέστατα:

— Θὰ μεγάλωσε, φαίνεται ἐν τῷ μεταξὺ κ. ἀρχιελεγκτά!... Ἐρχόμαστε ὅπως βλέπετε, ἀπὸ τὴν Μασσαλία!...

—ΠΠ—

Ὅταν ὁ Μάριος ἤτανε νεαρός, τοῦ ἔκαναν μιὰ μέρα κομπλιμέντα γιὰ τὴν κομψότητά του καὶ τοὺς τρόπους του.

Καὶ ὁ Μάριος μετριοφρόνως:

— Ἀλήθεια λέτε; Πῶς θἄθελα νἄμουνα στὴ θέση τῆς γυναικὸς ποὺ θὰ μ' ἔπαιρνε!...

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ γκαρσόνι.

— Τί σᾶς συμβαίνει κύριε;

— Τί νὰ μοῦ συμβαίνει! Προσπαθῶ νὰ πιάσω μιὰ μυῖγα μέσ' στὸ ποτῆρι μου!

— Ὠ! μὴν κάνετε τὸν κόπο κύριε! Σᾶς πιάνω μιὰ ἄλλη ἐγώ!...

Ἕνας κύριος ὑποχρεωτικός

(Μία εὔθυμη ἱστοριούλα τοῦ ΤΡ. ΜΠΕΡΝΑΡ)

Δὲν εἶναι κανένα παραμῦθι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ εἶναι ἕνα γεγονὸς ποὺ συνέβη πρὸ ἡμερῶν στὸ τραῖνο τῆς γραμμῆς ἀπὸ τὸ Πουγιεμπουὰ στὸ Σελί-λέ Παζώ. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε.

■

Στὴν ὑπ' ἀρ. 9 ἁμαξοστοιχία, ἀπέναντί μου καὶ κοντὰ στὴ θυρίδα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ φόρτωσις τῆς καυσίμου ὕλης καθόταν ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία, ξένοι τελείως ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Ἡ ψυχή τους εἶχε βάλει ἐκεῖ τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ὅπως μαζεύει στὸ ἴδιο κουτὶ τὶς σαρδέλλες ἀπὸ τὶς διάφορες θάλασσες.

Ἀφοῦ ἀρκετὴ ὥρα ὁ κύριος θαύμασε τοὺς τηλεγραφικοὺς στύλους, τοὺς σιδηροδρομικοὺς δίσκους, τὰ «δίκρανα», τὶς ἀγελάδες τὰ μικρὰ σπίτια τὰ φυλάκια καὶ τὰ ἄλλα πράγματα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ κατὰ μῆκος τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα μικρὸ «ρομάντσο» καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ἡ γυναίκα ἐκείνη δὲν εἶχε κανένα «ρομάντσο» μαζί της γιατὶ ἔριχνε λοξὲς ματιὲς στὸ βιβλίο τοῦ γείτονα.

Τότε ἄρχισε μιὰ σκηνὴ ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γραφῆ «χρυσοῖς γράμμασι» σ' ὅλα τὰ ἐγχειρίδια καλῆς συμπεριφορᾶς. Ὁ κύριος παρετήρησε ἀμέσως πὼς ἡ κυρία διάβαζε... συνεταιρικῶς. Ὑπάρχουν ἄτομα τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦνται καὶ ἀπὸ τὴν ἀθωοτάτην αὐτὴν ἐνόχληση. Κλείνουν, λοιπὸν τὸ βιβλίο ἢ παραπροσπάθεια. Κανόνισε τὸ ρυθμὸ τῆς ἀναγνώσεώς του στὸ ρυθμὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Δὲν γύριζε μιὰ σελίδα πρὶν νὰ βεβαιωθῆ πὼς εἶχε διαβάσει καὶ τὴν τελευταία λέξη τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς σελίδος.

Ἡ κυρία ὅμως διάβαζε πολὺ σιγά, κι' ὅσο προχωροῦσε τὸ διάβασμα τόσο καὶ σιγώτερα διάβαζε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ ὑποχρεωτικώτατος καὶ φιλοφρονέστατος ἐκεῖνος κύριος ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ πολλὰ λεπτὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ ἄλλο φύλλο.

Ξαφνικὰ παρετήρησε πὼς ἡ γυναίκα ἐκείνη δὲν διάβαζε πιὰ καθόλου. Εἶχε κοιμηθῆ στὸ τέλος τοῦ τρίτου κεφαλαίου.

Θὰ τὸ πιστέψετε; ἢ θὰ νομίσετε πὼς μόνον στὰ μυθιστορήματα συναντάει κανεὶς τέτοια πρόσωπα; Ὁ κύριος, (γιατὶ νὰ μὴ ἔχω τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ τὸ παραδώσω στὴν ἀθανασία;), ὁ κύριος ἐκεῖνος ἔπαυσε νὰ διαβάζῃ γιατὶ φοβόταν μήπως τῆς διαταράξῃ τὸν ὕπνο τὸ ξεφύλλισμα τοῦ βιβλίου!

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ τραῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλᾷ στὶς ρόδες του σταματώντας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἄλλοτε στοὺς σταθμοὺς σύμφωνα μὲ τὸ δρομολόγιο, καὶ ἄλλοτε στὸ κάμπο, ἀναλόγως τῆς διαθέσεως τοῦ μηχανικοῦ.

Ἡ κυρία, ἡ καϋμένη ξύπνησε σ' ἕνα σταθμὸ κι' ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἔξω ἀπὸ τὴ θυρίδα. Διάβασε τὴν ἐπιγραφὴ ποὺ βρισκόταν πάνω στὴ μετώπη τοῦ σταθμοῦ καὶ εἶπε:

— Πῶς; φώναξε φθάσαμε στὸ Σορεβίλ! τώρα; πετάχθηκε ἐπάνω τρομαγμένη.

Ἔπειτα καταθυμωμένη στράφηκε στὸν ὑποχρεωτικώτατο κύριο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσεῖς τὰ φταῖτε κύριε, τί διάβολο θέλατε καὶ μοῦ βάλατε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τὸ σαχλὸ αὐτὸ βιβλίο; Γιὰ σᾶς ἔχασα τὸ σταθμό!

ΤΡ. ΜΠΕΡΝΑΡ

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Ἕνας Σκωτσέζος— διασημότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμπατριῶτες του γιὰ τὴν φιλαργυρία του— πῆγε ἕνα βράδυ σ' ἕνα φιλικὸ γλέντι. Ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἤπιε γιὰ τρεῖς σηκώθηκε τέλος κατὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του.

Στὸ δρόμο θέλησε ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο. Ὅπως ὅμως ἤτανε ζαλισμένος δὲν κατώρθωνε τὸ σπίρτο του νὰ βρῆ στὸ κουτί, κι' ἔτσι δὲν ἄναβε. Ὁ Σκωτσέζος τώπαιρνε γιὰ χαλασμένο καὶ τὸ πετοῦσε. Πέταξε ἔτσι πέντε σπίρτα. Στὸ ἕκτο ὅμως στάθηκε πιὸ τυχερός, τὸ σπίρτο ἄναψε. Ἀντὶ νὰ ἀνάψῃ ὅμως, τὸ τσιγάρο του ὁ Σκωτσέζος σβύνει τὸ σπίρτο καὶ τὸ ξαναβάζει στὸ κουτί του μουρμουρίζοντας:

— Νὰ κι' ἕνα σπίρτο ποὺ δὲν χάλασε. Μ' αὐτὸ θ' ἀνάβω πάντα τὸ τσιγάρο μου!...

—ΠΠ—

Ὁ μίστερ Μάκντοναλντ, ἦταν ἕνας πολὺ φιλόθρησκος Σκωτσέζος. Πήγαινε τακτικὰ κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία καὶ δὲν ἔφευγε παρὰ μόνον ὅταν δὲν ἔμενε πιὰ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν κανδηλανάφτη μέσα.

Κάποια Κυριακή, ποὺ ὁ φίλος μας ἐκκλησιαζόταν σὲ μιὰ ἐκκλησία ὁ πάστορ τοῦ Λονδίνου ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ἀνήγγειλε πὼς θἄβγαινε ἕνας δίσκος γιὰ κάποια φτωχὴ οἰκογένεια ποὺ εἶχε ἄμεσον ἀνάγκην βοηθείας, ἐπεκαλεῖτο δὲ ὅλην τὴν γενναιοδωρία τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Ὁ δίσκος βγῆκε καὶ ὅλοι ἔριχναν κάτι μέσα, ὅ,τι μποροῦσε ὁ καθεῖς.

Κάποτε ὁ ἐρανιστὴς φθάνει καὶ μπροστὰ στὸν μίστερ Μάκντόναλντ.

Αὐτὸς ὅμως μένει ἀκίνητος στὴ θέση του. Ὁ ἐρανιστὴς ἄνθρωπος ὑπομονητικὸς περιμένει.

Τέλος ὁ Σκωτσέζος τοῦ λέγει:

— Μὴν κουράζεσαι ἄδικα φίλε μου, συνηθίζω νὰ φεύγω τελευταῖος ἀπὸ τὴν ἐκκλησία!

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

Ὁ νεαρὸς θεατρικὸς συγγραφεύς:

— Σᾶς ἔφερα ἕνα νέο θεατρικό μου ἔργο εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὸ διαβάσετε.

Ὁ Θεατρώνης:

— Δὲν σᾶς πιστεύω. Ποιὸς σᾶς ἔπρηξε τὸ μάτι;

Τὸ "ἄρρωστο κρίνο

Ἕνα ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα ἔρωτος καὶ περιπετειῶν

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Στὸ Ἀζαὶ τῆς Γαλλίας, ἕνα γραφικὸ χωριουδάκι τῆς κοιλάδος τοῦ Ἴντρ, ζῆ μὲ τὰ δίδυμα κοριτσάκια της ἡ Σαρλότα Λαμάρς. Ὁ ἄντρας της ἀπουσιάζει ἀπὸ διετίας στὴν Αὐστραλία, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ ἐργασθῇ σὲ κάτι μεταλλεῖα. Μιὰ παράξενη ἀρρώστεια προσέβαλε τὴν ἀτυχῆ Σαρλότα ποὺ ἕως τότε ἦταν ὑπόδειγμα νοικοκυρᾶς καὶ μητέρας. Ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀσβεστάδικου ποὺ ἄνοιξε πλάϊ στὸ σπίτι της, ἡ ἀτυχὴς κατελαμβάνετο ἀπὸ κάτι παράξενα συμπτώματα μὲ τάσεις πρὸς ἔμετον, μὲ σκοτοδίνη καὶ μὲ δύσπνοιες, ποὺ τὴν ἀναγκάζουν νὰ ξεπετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ τρέχῃ στὸ δάσος, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα.

Οἱ συχωριανοί της ποὺ τὴν ἔβλεπαν νὰ τριγυρίζῃ, νόμισαν ὅτι τῶρριξε στὸ πιοτὸ καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν περιφρονοῦν καὶ νὰ τὴ φωνάζουν Μπεκροῦ. Πολλὲς φορές, ἡ ἀτυχὴς Σαρλότα ἔπεφτε στὰ χωράφια ἀναίσθητη, σ' ἕνα βαθὺ ληθαργικὸ ὕπνο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ θάνατο. Καὶ νὰ τί ἔπαθε στὸ τέλος: Μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα καχεκτικὸ ἀγοράκι, τὸν Ἀνρύ. Κάποιος ἄτιμος τὴν εἶχε βρῆ ἀναίσθητη καὶ τὴν ἐβίασε. Τὸ σούσουρο ἔγινε τρομερὸ στὸ μικρὸ χωριό Καὶ ὅταν τὸ μικρὸ νόθο παιδὶ ἀρρώστησε ἀπὸ τὰ ἴδια συμπτώματα, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀζαί, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ γιατροῦ Ρενεβίλ, ὑπέθεσαν ὅτι ἡ Μπεκροῦ ἐδηλητηρίασε τὸ παιδὶ τῆς ἁμαρτίας, γιὰ νὰ μὴ τὸ βρῇ ὁ σύζυγός της ποὺ μαθεύτηκε ὅτι ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Μονάχα ἕνας δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν ἐνοχὴ τῆς Σαρλόττας παρ' ὅλα τὰ φανερὰ σημάδια. Ὁ παιδικός της φίλος Ζάν Μπερτελέν, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέφῃ γι' αὐτὴν ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα.

Στὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ, κοντὰ στὸ Ἀζαί, ζῆ ὁ κόμης Οὐμβέρτος ντέ Τιελλαὶ μὲ τὴν ὡραία καὶ ματαιόδοξη γυναῖκα του τὴν Κλοτίλδη. Ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της, πλήττει τρομερὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀπατᾶ τὸν κόμητα μὲ ἕνα ρέμπελο νέο τοῦ χωριοῦ, ὀνόματι Ματὶς (τὸν ὑποτιθέμενο βιαστὴ τῆς ἀτυχοῦς Σαρλόττας). Ἕνα βράδυ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐσπερίδος, ὁ κόμης μετράει στὸ γιατρὸ Ρενεβίλ 200.000 φράγκα, γιὰ ἕνα κτῆμα ποὺ τοῦ εἶχε πωλήσει πρὸ ἡμερῶν ὁ γιατρός. Ὁ τελευταῖος πῆρε τὰ χρήματα καὶ ὁ κόμης, ἐπειδὴ ἦταν νύκτα, συνώδευσε τὸ γιατρό, γιὰ ἀσφάλεια, ὥς τὸ σπιτάκι τῆς Σαρλόττας, ὅπου καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ ἄνδρας τῆς Σαρλόττας, ἐπιστρέψας γεμάτος λαχτάρα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, βρῆκε στὸ σπίτι του τὴν πιὸ τρομερὴ συμφορά. Ἡ γυναίκα του εἶχε ἀποκτήσει ἕνα νόθο παιδί. Καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε πεθάνει τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀνύποπτου συζύγου, ἀπὸ δηλητηρίασι, ὅπως φώναζε ὁ κόσμος).

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Ζώρζ Λαμάρς πῆρε τὰ δύο του κοριτσάκια κι' ἔφυγε πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν. Ἡ Σαρλότα θέλησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Ἔχασε, ὅμως, τὰ ἴχνη του καὶ περιπλανηθεῖσα στὸ δάσος, σωριάσθηκε στὴν ρίζα ἑνὸς δέντρου, ὅπου τὴ βρῆκε τυχαίως ὁ παιδικός της φίλος Ζώρζ Λαμάρς καὶ τὴν ὡδήγησε πάλι στὸ σπίτι της, κοντὰ στὸ πεθαμένο της παιδί.

Τὴν ἴδια αὐτὴ νύκτα, ἡ κόμησσα Κλοτίλδη ντέ Τιελλαὶ εἶχε συναντηθῆ κρυφὰ. στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς τοῦ Ρελαί, μὲ τὸν ἐραστή της Ματίς. Ἀλλὰ τὸ ραντεβοῦ τους εἶχε τραγικὴ ἔκβασι. Χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, εἶδαν τὸν κόμητα νὰ ἐνεδρεύῃ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ διερχομένου γιατροῦ Ρενεβίλ. Οἱ δυὸ ἄνδρες πάλαιψαν, ἀλλὰ στὸ τέλος, ὁ κόμης κατώρθωσε καὶ στραγγάλισε τὸν ἀτυχῆ γιατρό. Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της ἡ Κλοτίλδη, ἐπέστρεψε στὸν πύργο καὶ τὸ πρωὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴν καμαριέρα της ὅτι ὁ Ρενεβίλ βρέθηκε στραγγαλισμένος μέσα στὸ ἀσβεστάδικο τοῦ Λαγκράμ, πλάϊ στὸ σπίτι τῆς Μπεκροῦς.

— Καὶ ποιὸς τὸν σκότωσε; ρώτησε ἡ Κλοτίλδη, καίτοι ἤξερε ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ ἄνδρας της.

—Ἡ Μπεκροῦ, ἀπήντησε ἡ καμαριέρα).

4ον

Γιατί, ὅμως; Πρὸς ποιὸν σκοπόν; Ἴσως γιὰ νὰ τὸ κάψῃ μέσα στὸ καμίνι κι' ἐξαφανίσῃ τελείως τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός του.

Τὸ χτένισμα τελείωσε.

Ἡ Κλοτίλδη σηκώθηκε καὶ πλησίασε στὸν καθρέφτη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατάπληκτο. Κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, ἡ φρικτὴ νύκτα εἶχε γράψει δυὸ μελανοὺς κύκλους.

—Ἡ κυρία κόμησσα εἶναι ἀδιάθετη; ρώτησε ἡ Σύλβια ποὺ τότε μόλις ἐπρόσεξε τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τῆς Κλοτίλδης.

—Ἡ εἴδησις αὐτὴ μὲ συγκίνησε τόσο..

—Ὦ! Ἄς ἐλπίσουμε, κυρία, ὅτι ὁ δολοφόνος θὰ συληφθῆ γρήγορα.

Ἡ κόμησσα αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατὸ ρῖγος στὴν πλάτη της.

—Ποιὸν ὑποπτεύονται γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; ψιθύρισε δειλά.

—Λένε γίλια - δυὸ πράγματα στὸ χωριό, κυρία, εἶπε ἡ Σύλβια.

—Τί λένε;

—Λένε ὅτι τὸν σκότωσε ἡ Μπεκροῦ.

—Καὶ ποιὸς τὴν κατηγορεῖ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα; ψιθύρισε ἡ κόμησσα μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι.

—Ὅλος ὁ κόσμος.

—Τὴν εἶδε κανείς; Ὑπάρχουν ἀποδείξεις;

—Δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμη... Ὁ κύριος κόμης ἀνεχώρησε γιὰ τὸ σπίτι τῆς Μπεκροῦς... ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ θὰ δώσῃ στὴν κυρία κόμησσα ὅλες τὶς πληροφορίες.

Ἡ τουαλέττα τῆς Κλοτίλδης εἶχε τελειώσει. Ἡ Σύλβια ἔφυγε. Καὶ μόλις ἡ κόμησσα ἔμεινε μόνη, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται.

—Γιατὶ ἄραγε τὴν κατηγοροῦν αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ καθῆκον μου ὅταν ἰδῶ τὴ μισότρελλη αὐτὴ χωρικὴ νὰ σέρνεται στὰ δικαστήρια, γιὰ νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ ἔγκλημα ποὺ ἐγὼ ξέρω ὅτι τὸ διέπραξε ἄλλος; Καὶ πῶς μπορῶ νὰ μιλήσω, νὰ βροντοφωνήσω τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ κατασπιλώσω τὴν ὑπόληψή μου;

Τὴν ἔπιασε σὰν ἀσφυξία. Καὶ ἀμέσως κατέβηκε στὴν αὐλή, γιὰ νὰ μάθῃ.

—Ἡ Μπεκροῦ τὸν σκότωσε, τῆς ἔλεγαν ὅλοι, ὅσους ρωτοῦσε.

—Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδε κανείς;...

Ἡ ἱστορία ἑνὸς μαρτυρικοῦ ἔρωτος ποὺ τίθεται στὴν πιὸ ἀπρόοπτη καὶ δραματικὴ δοκιμασία.

Ὀνίρων ὀρφανός

τοῦ ἀφθάστου γάλλου συγγραφέως Ἰουλίου Μαρὺ

Πῶς τὴν κατηγοροῦν;

—Ὦ! Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνουν οἱ δικασταί. Δὲν εἶναι δουλειὰ δική μας...

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπερασπισθῆ περισσότερο τὴν ἀτυχῆ Σαρλότα. Ὑπῆρχε φόβος νὰ παρεξηγηθῆ. Ἀπομακρύνθηκε, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς κι' ἑτοιμαζότανε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸν Ματίς.

Τὸν ἐπλησίασε καὶ εἶδε ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἦταν ἀλλοιωμένα, φέροντα καταφανῆ τὰ ἴχνη τῆς φρίκης ποὺ εἶχε κι' αὐτὸς δοκιμάσει κατὰ τὴν προηγουμένη νύχτα.

—Τὸν ξαναεῖδες; τὴ ρώτησε, χαμηλόφωνα.

—Ναί.

—Λοιπόν;

—Ἦταν τελείως ἀτάραχος. Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν προσκεκλημένων ἦλθε στὸ δωμάτιό μου... Δὲν φαινόταν καθόλου ταραγμένος. Ἂν δὲν τὸν εἶχα δῆ μὲ τὰ μάτια μου, δὲν θὰ πίστευα ποτὲ ὅτι αὐτὸς σκότωσε τὸν ἀτυχῆ Ρενεβίλ.

—Κουράγιο, ἀγαπημένη μου Κλοτίλδη. Φαντάζομαι πόσο θὰ ὑποφέρῃς... Καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα.

—Ὦ!... Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Ματίς, ἔκανες πολὺ καλά... Εἶσαι τόσο καλός...

—Σ' ἀγαπῶ, Κλοτίλδη. Μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ;

—Ὦ! Πᾶψε σὲ παρακαλῶ, πᾶψε! Ὁ ἔρως μας εἶναι καταραμένος!

—Κλοτίλδη!

—Καταραμένος, σοῦ λέγω... μὴ μοῦ κάνῃς πιὰ λόγο γι' αὐτὴ μας τὴν τρέλλα... Βλέπεις ὅτι κοντεύω νὰ τρελλαθῶ... Καὶ ἂν αὐτὸς τὸ μάθαινε... θὰ μὲ σκότωνε, ὅπως ἐσκότωσε καὶ τὸν ἄλλον... Ἀπόψε, στὸν ὕπνο μου, ἔβλεπα ἕνα πλῆθος ἐφιάλτες καὶ μοῦ φαινότανε ὅτι ἑτοιμαζόμουνα νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὸ σφάλμα μας... Ὕστερα ἔβλεπα ὅτι ἔβαζε τὰ γέρια του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό μου καὶ μ' ἔσφιγγε, μ' ἔσφιγγε... καὶ γαμογελοῦσε... Σοῦ λέγω ὅτι μοῦρχεται τρέλλα...

—Δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ!

—Καὶ πῶς εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸ μάθῃ;

Σταμάτησαν κι' οἱ δυό. Ἡ Κλοτίλδη ἀντελήφθη ὅτι οἱ χωρικοὶ ποὺ ἦταν συγκεντρωμένοι στὴν αὐλὴ τοῦ κήπου, τοὺς ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια.

—Ἄς χωρίσουμε, εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς κατασκοπεύουν... Καὶ τώρα πῶς θὰ ζήσω, Θεέ μου, κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Γραμμένη ἀπὸ τὸν τρυφερώτατο καὶ ἀγαπημένο τῶν γυναικῶν συγγραφέα Ἰούλιο Μαρὺ

—Νὰ τὸν ἀποφεύγῃς, ὅσο περισσότερο μπορεῖς.

—Καὶ τὸ νομίζεις εὔκολο; Ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀποφύγω, γιατὶ μ' ἀγαπάει

—Κλοτίλδη!

—Μ' ἀγαπάει τρελλά, παράφορα, μὲ πάθος!.... ὅπως τὶς πρῶτες μέρες ποὺ παντρευτήκαμε... χθὲς τὸ βράδυ μὲ κύτταζε μὲ τέτοια περιπάθεια... μ' ἀγαπάει.. κι' αὐτὸ μὲ τρομάζει...

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι της. Κι' ἐξηκολούθησε:

—Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό... ἔμαθες τὶ διαδίδεται;

—Τί;

—Γιὰ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα, τὴ Σαρλότα Λαμάρς!

—Τὴν Μπε...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴν ἄτιμη λέξη, ὁ Ματίς. Δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ... Ἤξερε ὅτι τὸ λευκὸ κρῖνο τοῦ ἀγροῦ δὲν ἦταν ἄξιο τῆς φρικτῆς συκοφαντίας. Καὶ ψιθύρισε:

—Ἡ κατηγορία αὐτὴ δὲν στέκεται.. θὰ καταπέσῃ εὔκολα... δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ν' ἀνησυχῆς...

—Ματίς, θέλω μιὰ γάρη ἀπὸ σένα.. Θέλω νὰ πᾶς στὸ σπίτι μὲ τοὺς κισσούς, νὰ μάθῃς τὶ λένε, τὶ κάνει ἡ ταλαίπωρη αὐτὴ γυναικοῦλα, πῶς ἀντιμετωπίζει τὶς φρικτὲς κατηγορίες καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα νὰ μοῦ τὰ πῆς.

—Θὰ πάω, Κλοτίλδη. Μεῖνε ἥσυχη. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Καὶ σὲ λίγο θὰ ξαναγυρίσω.

—Σὲ περιμένω.

—Καὶ ἐνῶ ὁ Ματὶς ἔφυγε, ἡ κόμησσα ἐπέστρεψε στὰ διαμερίσματά της.

Κεφάλαιον 15ον

Ποιὸς ὁ ἔνοχος;

Ὁ Λαγκερώμ εἶχε μείνει στὸ ἀσβεστάδικο, κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ γιατροῦ Ρενεβίλ.

Ὁ Μπερτελὲν εἶχε μεταδώσει τὴν εἴδηση σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ εἶχε εἰδοποιήσει τὶς ἀρχές. Δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει. Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα. Τὰ τηλεγραφήματα στὴ γειτονικὴ πόλη εἶχαν σταλῆ πρὸ πολλοῦ καὶ οἱ δικαστικοὶ ἀνεμένοντο ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Γύρω ἀπὸ τὸ καμίνι ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται πλῆθη περιέργων. Ὁ Λαγκερώμ, σὰν παλιὸς στρατιώτης, πιστὸς στὴν σύσταση ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ Μπερτελέν, δὲν ἄφινε κανένα νὰ πλησιάσῃ στὸ βάθος τῆς ἀσβεστοκαμίνου καὶ ἀπαντοῦσε λακωνικὰ στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ὑπέβαλλαν οἱ διάφοροι.

Τὴν μόνη ἐξαίρεση, τὴν ἔκανε γιὰ τὸν κόμητα ντὲ Τιελλαί. Ὁ τελευταῖος, ἀφοῦ πλησίασε στὸ πτῶμα καὶ τὸ ἐξέτασε προσεκτικά, κατάχλωμος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται, σταυροκοπούμενος. Ὕστερα, σηκώθηκε καὶ ρώτησε τὸν Λαγκερώμ:

—Πῶς ἀνεκάλυψες τὸ πτῶμα; Πές μου ὅ,τι ξέρεις...

—Δὲν ξέρω τίποτε. Μόλις ἔφθασα στὰ καμίνια μου, τὸ βρῆκα ἐδῶ πέρα. Ἦταν παγωμένο κι' ἀλύγιστο. Ἀσφαλῶς, ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει πρὸ πολλῆς ὥρας... Χθὲς τὴ νύχτα, κατὰ πάσαν πιθανότητα.

—Ὁ κ. Μπερτελὲν εἰδοποίησε ἄραγε καὶ κανένα γιατρό;

—Ἀσφαλῶς...τὸν δόκτορα Μαρινιὰν ἴσως..

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐσιώπησαν· Ὁ κόμης εἶχε βυθισθῆ σὲ σκέψεις. Ὁ Λαγκερώμ, βέβαιος ὅτι οἱ ἀνακρίσεις θὰ διαρκοῦσαν ἀρκετὲς μέρες, ἄρχισε νὰ σβύνῃ τοὺς φούρνους του. Καὶ φώναξε στοὺς περιέργους, ποὺ ἔσκυβαν τὰ κεφάλια τους πάνω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ καμινιοῦ:

—Μὴ σκύβετε πάνω ἀπὸ τοὺς φούρνους, γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς πιάσῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ κάρβουνα...

Οἱ περίεργοι ἀπεσύρθησαν, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Τρομερὸς ἀναβρασμὸς ἐπικρατοῦσε μεταξὺ τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους τῶν χωρικῶν. Μιλοῦσαν ὅλοι μὲ ἀγανάκτηση, γαμηλόφωνα, ὅμως, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ νεκρό. Ἀλλ' ὁ κόμης,

Τὸ ἄφωνο κρίνο

μέσα στὸ γενικὸ αὐτὸ ψίθυρο, ξεχώριζε μερικὲς λέξεις καὶ ἰδίως τὸ ὄνομα τῆς Μπεκροῦς, ποὺ τὸ πρόφεραν μὲ ὀργὴ ὅλα τὰ στόματα.

Πολλοὶ ἔδειχναν τὶς σφιγμένες τους γροθιὲς ποὺς τὸ σπιτάκι μὲ τοὺς κισσοὺς, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ ἀσβεστάδικο.

Ὁ Ματὶς ἔφθασε καὶ ἀνεμίχθη στὸ πλῆθος.

Ὁ κόμης ντὲ Τιελλαὶ δὲν τὸν ἐπρόσεξε, βυθισμένος καθὼς ἦταν σὲ συλλογή. Ὁ Ματὶς πλησίασε καὶ τὸν ἐκύτταξε. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν χλωμοὶ σὰν τὸ κερί.

«Τί ψυγραιμία ποὺ τὴν ἔχει!» συλλογιζόταν ὁ Ματὶς γιὰ τὸν κόμητα. Καὶ μόλις εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ γιατροῦ, ἐρρίγησε, σὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἔνοχος τοῦ φόνου!...

Καὶ μήπως δὲν ἦταν ἔνοχος; Ἂν ἔτσενε κοντὰ στὸν κινδυνεύοντα γιατρό, δὲν θὰ τὸν ἔσωζε ἀπὸ τὰ νύγια τοῦ δολοφόνου; Ἀλλὰ στάθηκε δειλός, ἀναγδρος, ἀπαθὴς θεατὴς τοῦ φριχτοῦ ἐγκλήματος...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ὑψώνη τὴ φωνή του. Καὶ ὁ Ματὶς εἶδε τοὺς χωρικοὺς νὰ δείχνουν τὶς γροθιές του πρὸς τὸ σπιτάκι μὲ τοὺς κισσούς.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ φόνισσα! ἐκραύγαζαν οἱ χωρικοί. Ἡ Μπεκροῦ!

Καὶ ὁ Ματὶς ἐρρίγησε γιὰ δεύτερη φορά... εἶχεν ἔλθει γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸν κόμητα, γιὰ νὰ προσέξη ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε... Φοβήθηκε.., καὶ ἀπομακρύνθηκε, ζητήσας καταφύγιο πίσω ἀπὸ τὸ πλῆθος...

Τὴ στιγμή, ἄλλωστε, κείνη κατέφθαναν οἱ ἀνακριτικὲς ἀρχές. Εἶχαν ἀφήσει κάτω, στὴν πλατεία τὸ ἁμάξι ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ τώρα ἀνέβαιναν μὲ τὰ πόδια. Ἦταν τρεῖς: Ὁ ἀνακριτὴς κ. Μπαριλλιέ, ὁ εἰσαγγελεὺς Κουντερσὺ καὶ ὁ γιατρὸς Μαρινιάν. Ἐρχόντανε ὅλοι ἀπὸ τὸ Τούρ.

Μόλις ἔφθασαν στὸν τόπο τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πτώματος, οἱ δυὸ δικαστικοὶ ἔκαναν ἕνα κίνημα δυσφορίας, μπροστὰ στὴ θέα τόσων περιέργων. Οἱ χωρικοὶ τὸ ἀντελήφθησαν καὶ ἀποτραβήχθησαν καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα. Μονάχα ὁ κόμης ἔμεινε, γιατὶ ἦταν γνωστὸς στοὺς δικαστάς. Μόλις τοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι, ὁ κόμης ντὲ Τιελλαὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ λεπτότητα. Καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶμαι στὴ διαθεσή σας, γιατὶ ὅταν τελειώσετε τὰς ἀνακρίσεις σας, πρέπει νὰ σᾶς δώσω κάποια σοβαρωτάτη πληροφορία.

—Ἐν τοιαύτη περιπτώσει, κύριε κόμη, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, μπορεῖτε νὰ μείνετε κοντά μας. Δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήση ἡ παρουσία σας...

Ὁ κόμης ἐδίστασε, φάνηκε πὼς ταράσσεται καὶ ὕστερα εἶπε:

—Ἔστω... ὅπως θέλετε...

Καὶ κάθησε πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, ποὺ βρισκότανε στὸ βάθος τῆς ἀσβεστοκαμίνου.

Ὁ δόκτωρ Μαρινιὰν ἐξήτασε τὸ πτῶμα καὶ οἱ δυὸ δικασταί, ποὺ μισοήξεραν τὴν ὑπόθεση ἀπὸ τὸν Μπερτελὲν, ἄρχισαν ν' ἀνακρίνουν τὸν Λαγκερώμ. Ὁ τελευταῖος ἐπανέλαβε τὰ ἴδια ποὺ εἶχε πῆ καὶ στὸν κόμητα. Δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο.

Ὁ γιατρὸς Μαρινιὰν ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐξέταση τοῦ πτώματος. Ἀπὸ τὰ ξεσχισμένα καὶ καταλασπωμένα ροῦχα, προέκυπτε ὅτι τὸ θῦμα ἐπάλαψε ἀρκετὰ κατὰ τοῦ δολοφόνου. Ὅσο γιὰ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο. Κι' ἕνα παιδὶ μποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ ἀτυχὴς Ρενεβὶλ εἶνε στραγγαλισθῆ.

«Εἶναι ὁλοφάνερο, συλλογίστηκε ὁ δόκτωρ Μαρινιάν. Κι' ἔτσι, οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ γίνη λόγος γιὰ μένα...»

Γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο ὄνειρο τοῦ δόκτορος Μαρινιάν.

Νεαρὸς, φτωχὸς, ἐγκατεστημένος μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὸ Τούρ, δυσκολευότανε πολὺ ν' ἀποκτήση τὴν πελατεία ποὺ φιλοδεξοῦσε. Ἡ πόλις τοῦ Τοὺρ ἦταν πολὺ κλειστὴ γιὰ τοὺς ξένους καὶ ὁ δόκτωρ Μαρινιὰν δὲν μποροῦσε ν' ἀποκτήση τὶς κοσμικὲς σχέσεις, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ γνωρισθῆ μὲ τ' ἀριστοκρατικὰ σπίτια.

Εὐθὺς μετὰ τὸν ἐργομό του στὸ Τούρ, ὁ γιατρὸς Μαρινιὰν παντρεύτηκε μιὰ ὡραία κοπέλλα, τὴν Ἰωάννα Ντυβερζέ, ἡ ὁποία, ὅμως, ἦταν τρομερὰ ἐλαφρόϊυαλη. Ἐπὶ πλέον, τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου, ὁ πατέρας τῆς Ἰωάννας ἐγρεωκόπησε καὶ ἡ προῖκα τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ πάρη ὁ γιατρὸς, ἐξηνεμίσθη μαζὶ μὲ τὴν λοιπὴ περιουσία τοῦ πεθεροῦ. Ὁ τελευταῖος, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του. Λίγους μῆνες κατόπιν, τὸν ἀκολούθησε στὸν τάφο καὶ ἡ γυναίκα του, ἡ ὁποία δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸν ψυχικὸ κλονισμό, ποὺ τῆς προξένησαν οἱ τόσες καταστροφές. Καὶ ὁ γιατρὸς Μαρινιὰν ἀναγκάσθηκε νὰ περιορισθῆ μονάχα στὰ εἰσοδήματα ποὺ θὰ τοῦ ἐξησφάλιζε τὸ ἐπάγγελμά του. Εἰσοδήματα πενιχρώτατα, ἄλλωστε.

Καὶ νὰ γιατὶ περίμενε μιὰ συνταρακτικὴ ὑπόθεση, ἕνα τρομερὸ καὶ σκοτεινὸ ἔγκλημα, ποὺ θὰ γίνονταν ἀφορμὴ νὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες τ' ὄνομά του, νὰ μιλάη ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτόν.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτής, μόλις τελείωσε τὴν ἐξέταση τοῦ πτώματος.

Μὲ δυὸ λόγια, ὁ γιατρὸς τοὺς εἶπε τὶ διεπίστωσε. Προσέθεσε, ὅμως καὶ μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ προσήλκυσε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴ τοῦ ἀνακριτοῦ.

—Ἡ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ παλτοῦ τοῦ θύματος εἶναι σγισμένη καὶ λείπει σχεδὸν ὅλη ἡ φόδρα...

Ὁ κ. Μπαριλλιὲ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα καὶ διεπίστωσε τὴν ἀκρίβεια τῆς λεπτομερείας αὐτῆς. Ὁ κόμης ντὲ Τιελλαὶ ποὺ εἶχε ἀκούσει ὅλη αὐτὴ τὴ συνδιάλεξη, πλησίασε στὸν ἀνακριτὴ καὶ εἶπε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς διαφωτίσω ἐπὶ ἑνὸς ὡρισμένου σημείου, ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία;

—Μιλῆστε, κύριε κόμη...

—Εἶδα τὸν δόκτορα Ρενεβὶλ χθὲς τὸ βράδυ. Εἶχεν ἔλθει στὸ Φενεστρὲλ καὶ γιὰ νὰ κανονίσουμε μιὰν ὑπόθεση καὶ γιὰ νὰ παραστῆ στὴ δεξίωση ποὺ ἔδινα στὸν πύργο μου... Ἔφυγε ἀρκετὰ νωρίς...

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποιὰ ὥρα ἀκριβῶς;

—Στὰς ἐννέα.

—Κατόπιν;

—Τὸν συνώδευσα ὡς τὸ σπιτάκι μὲ τοὺς κισσούς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐστράφη πρὸς τὸν δόκτορα Μαρινιὰν καὶ τὸν ρώτησε:

—Ποιὰ ὥρα ὑπολογίζετε ὅτι ἔγινε ὁ φόνος;

—Μεταξὺ τῆς ἐννάτης καὶ τῆς ἑνδεκάτης νυκτερινῆς, ἀπήντησε ὁ γιατρός.

—Μερικὰ λεπτὰ μετὰ τὸν ἀποχωρισμό σας, κύριε κόμη, εἴτε ὁ ἀνακριτής.

—Ναί, εἶπε ὁ κόμης συγκινημένος.. Δὲν μ' ἄφησε νὰ τὸν συνοδεύσω μέχρι τὸ σπίτι του... Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω,.. ἦταν καθήκον μου... καὶ δὲν θὰ συγχωρήσω ποτὲ τὸν ἑαυτό μου, κύριε ἀνακριτά, γι' αὐτὴ μου τὴν παράλειψη... Ὁ Ρενεβὶλ εἶχε χθὲς τὸ βράδυ στὴν τσέπη του διακόσιες χιλιάδες φράγκα σὲ τραπεζογραμμάτια, ποὺ τοῦ τὰ εἶχα μετρήσει ἐγώ...

Ὁ ἀνακριτὴς μὲ τὸν εἰσαγγελέα ἀντήλλαξαν ἕνα ταχὺ βλέμμα ἐκπλήξεως. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ δόκτωρ Μαρινιὰν, φάνηκε νὰ δείχνη ἐνδιαφέρον. Διακόσιες χιλιάδες φράγκα! Ἦταν προφανὲς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ληστείας.

—Καὶ ἄλλη μιὰ λεπτομέρεια, κύριοι, εἶπε ὁ κόμης ντὲ Τιελλαί.. Ὁ Ρενεβὶλ ἦταν πολὺ μετρημένος ἄνθρωπος καὶ πολὺ προσεκτικός. Καὶ ὅταν ἔβαλε τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη του, τὴν ἀσφάλισε μὲ μιὰ παραμάννα... Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ δολοφόνος, χωρὶς νὰ λάβη τὸν κόπο νὰ βγάλη τὴν παραμάννα, ἔσχισε τὴ φόδρα...

—Ἤξερε κανεὶς ὅτι ἐδώσατε στὸ γιατρὸ αὐτὰ τὰ χρήματα;

Ὁ κόμης δὲν ἀπήντησε ἀμέσως.

Καί, πρᾶγμα παράδοξο, φαινόταν τρομερὰ συγκινημένος.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ χωρικοὶ εἶχαν πλησιάσει καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ὁ Ματίς. Ὁ τελευταῖος ἄκουσε τὴν πληροφορία αὐτὴ ποὺ εἶχε δώσει ὁ Οὐμβέρτος ντὲ Τιελλαί.

Ὁ ἀνακριτής, βλέπων τὸν κόμητα νὰ σιωπᾶ, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησή του, τροποποιημένη:

—Ὅταν μετρήσατε στὸ δόκτορα Ρενεβὶλ τὶς διακόσιες χιλιάδες, ἦταν κανένα ἄλλο πρόσωπο μπροστά; Ὁ συμβολαιογράφος, αἴφνης, ἢ ὁ ἐπιστάτης σας ἢ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας;

—Βρισκόμασταν ἐντελῶς μόνοι μέσα στὸ γραφεῖο μου, ἐγώ κι' ὁ Ρενεβίλ.

—Μήπως μιλήσατε σχετικῶς μὲ κανένα φίλο σας;

—Δὲν μίλησα σὲ κανέναν ἀπολύτως.

—Εἴσθε ἀπολύτως βέβαιος, κύριε ντὲ Τιελλαί; ἐπέμεινε ὁ ἀνακριτής.

—Δὲν μίλησα σὲ κανένα!

Καὶ ὁ κόμης ἐκάθησε πάλι στὴν πέτρα, ὅπου καθότανε καὶ πρίν, σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του, ποὺ εἶχε ἱδρώσει.

—Φοβᾶται... ψιθύρισε ὁ Ματίς.

Καὶ δὲν γελοιότανε. Ὁ κόμης φοβότανε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ πάνω ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς ἀσβεσταριᾶς, παρὰ τὴ σύσταση τοῦ Λαγκερώμ, σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά, ἄρχισε νὰ βγάζη ἄναρθρες κραυγὲς καὶ στὸ τέλος ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ βήματα τρικλίζοντας, ἔπεσε χάμω καταληφθεὶς ἀπὸ σφοδροὺς ἐμετούς.

Ἦταν ἕνα παιδί, ἔως δεκαπέντε χρονῶν, ὀνόματι Λορνῶ, ποὺ ὅλοι τὸ θαύμαζαν γιὰ τὴν εὐρωστία του. Δούλευε σὲ μιὰ γειτονικὴ φάρμα.

Ὅλοι ἔτρεξαν εἰς βοήθειάν του, χωρὶς νὰ ξέρουν τὶ εἶχε πάθει.

Ὁ Λορνῶ φώναζε:

—Βοήθεια! Πνίγομαι!.. Πεθαίνω!.. Δὲν βλέπω πιά... Ἔχασα τὸ φῶς μου!...

Καὶ κατελήφθη ἀπὸ βαθειὰ νάρκη.

Ὁ γιατρὸς Μαρινιὰν ἔτρεξε ἀμέσως ἐπάνω καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ παρέχη τὴ βοήθειά του. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Λορνῶ ξαναγύριζε στὴ ζωή, ἀλλ' ἦταν τόσο ἐξηντλημένος, ὥστε χρειάστηκε νὰ τὸν σηκώσουν δυό, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ φάρμα. Καθώς τὸν κρατοῦσαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξιὸ μπράτσο κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀριστερό, ὁ Λορντῶ ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν μεθυσμένος.

Καὶ οἱ συνομήλικοί του ἄρχισαν νὰ τὸν πειράζουν:

—Τὰ κοπάνησες, Λορνῶ, τὰ κοπάνησες! Πόσα ποτηράκια ἄδειασες;

—Δὲν ἤπια τίποτε, ἔλευε ὁ νέος. Ἕνα ποτῆρι νερὸ ἤπια μονάχα σήμερα τὸ πρωΐ.

Μόλις ἔφθασε στὴ φάρμα, σωριάστηκε χάμω καὶ βυθίστηκε σὲ τέτοιο λήθαργο, ὥστεὄλοι νόμισαν ὅτι πέθανε.

Ὁ Λαγκερώμ, εὑρισκόμενος μέσα στὸ καμίνι, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὰ διατρέξαντα. Τώρα, οἱ δύο φοῦρνοι του εἶχαν σβύσει. Δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ βλάψουν κανένα μὲ τὶς ἀναθυμιάσεις των.

Μόλις ὁ δόκτωρ Μαρινιὰν ἐπέστρεψε κάτω, εἶπε:

—Δὲν ἦταν τίποτε... κάποιος μεθυσμένος.

Ὁ Λαγκερώμ, πλησιάσας τὸν κ. Μπαριλλιέ, ρώτησε:

—Μὲ χρειάζεσθε ἄλλο, κύριε ἀνακριτά;

—Ὄχι, Λαγκερώμ.

—Τότε, ὠρβουάρ. Πηγαίνω στὸ Σασέ, γιὰ φαΐ.

Καὶ πρὶν ξεκινήση ὁ ἀσβεστᾶς ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὸ πτῶμα. Κάποια παράξενη λεπτομέρεια τράβηξε τὴν προσοχή του.

—Τὶ συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Βλέπω κάτι πολὺ περίεργο, κύριε, ψιθύρισε ὁ Λαγκερώμ.

—Τί, δηλαδή;

—Νὰ... γιὰ κυττάξτε καὶ σεῖς... ἡ λάσπη τῶν ρούχων τοῦ Ρενεβὶλ δὲν προέρχεται ἀπὸ δῶ.. Τὸ χῶμα ποὺ βρίσκεται γύρω ἀπὸ τὸ ἀσβεσταριὸ εἶναι ἄσπρο... ἐνῶ ἡ λάσπη αὐτὴ εἶναι κίτρινη... Ἑπομένως, ὁ γιατρὸς δὲν ἐδολοφονήθηκε ἐδῶ μέσα... εἶμαι σίγουρος ὅτι ὁ φόνος ἔγινε κοντὰ στὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηριοῦ... ἐκεῖ ἔχει τέτοιο χῶμα.

Καὶ σὰν νὰ εἶχε πῆ τὸ ἁπλούστερο τῶν πραγμάτων ὁ γέρω - Λαγκερώμ, ἐχαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Οἱ δυὸ δικασταί, ὅμως καὶ ὁ γιατρὸς ἄρχισαν νὰ σχολιάζουν αὐτὴ τὴ σοβαρώτατη πληροφορία, ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ Λαγκερώμ ἐν τῇ ἀφελείᾳ του. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀσβεστᾶς εἶχε μιλήσει μεγαλοφώνως καὶ τὰ λόγια του ἀκούσθηκαν ἀπὸ ὅλους τοὺς χωρικούς.

Ὁ Λαγκερώμ δὲν εἶχε γελασθῆ. Ὁ Ματίς, καλλίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον ἤξερε ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ στὰ ἐρείπια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, συνέβη κάτι ἄλλο ἐντελῶς ἀπροσδόκητο.

Ὁ Παταιρνὲλ καὶ ὁ Μυζάρ, οἱ δυὸ γέροι δασοφύλακες τοῦ Μπερτελέν, εἶχαν ἔλθει κι' αὐτοὶ μαζὶ ἄλλους περιέργους, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν πορεία τῶν ἀνακρίσεων. Ἔτσι, μόλις ἔμαθαν τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ ὁ Λαγκερώμ, πλησίασαν τοὺς δικαστὰς καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο τους μὲ σεβασμό, ἑτοιμάσθηκαν νὰ μιλήσουν.

—Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν Παταιρνέλ.

—Θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι, κύριε δικαστά...

—Λέγε.

—Σήμερα τὸ πρωΐ, ἐγώ κι' ὁ σύντροφός μου, ἐπιστρέφαμε ἀπὸ τὴ νυκτερινή μας περιπολία, τελείως ἄπρακτοι, ὅπως συνήθως... Γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε δικαστά, ὅτι εἴμαστε πολὺ δυστυχεῖς... Φαντασθῆτε ὅτι χρόνια ὁλόκληρα τώρα κυνηγοῦμε ἕνα λαθροθήρα, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν πιάσουμε. Ἀφοῦ μᾶς ἔρχεται νὰ πιστέψουμε ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ βρυκόλακας ἢ φάντασμα... Σκοτώνει τὰ πουλιὰ κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μας, στήνει παγίδες μπροστὰ στὰ μάτια μας καὶ ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν συλλάβουμε... Θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸν καϋμό μας κύριε εἰσαγγελέα...

—Αὐτὰ μονάχα εἴχατε νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεὺς εἰρωνικά.

—Ὄχι... ἀλλὰ μιὰ ποὺ πιάσαμε κουβέντα, κύριε πρόεδρε, σᾶς ἀνοίξαμε καὶ τὴν καρδιά μας.

—Ἔχετε νὰ μᾶς δώσετε καμμιὰ πληροφορία, σχετικὴ μὲ τὸ ἔγκλημα;

—Ναί, κύριε πρόεδρε... καθὼς περνούσαμε σήμερα τὸ πρωΐ ἀπὸ τὰ χαλάσματα τοῦ μοναστηριοῦ, βρήκαμε αὐτὸ ἐδῶ τὸ κουρέλι.

Κι' ἔδωσε στὸν εἰσαγγελέα ἕνα κομμάτι πανί.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, οἱ δυὸ δικασταὶ ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ πανὶ αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὴν φόδρα τοῦ θύματος. Ἡ παραμάννα ἦταν ἀκόμα καρφιτσωμένη ἐπάνω. Τὸ πορτοφόλι, ὅμως, μὲ τὰ λεφτὰ εἶχε κλαπῆ. Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε ἢ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

—Αὐτὰ εἶναι ὅλα ποὺ εἴχατε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς τὸν Παταιρνέλ.

Ὁ Παταιρνὲλ δὲν ἀπήντησε ἀμέσως. Κύτταξε τὸν συνάδελφό του Μυζάρ, σὰν νἄθελε νὰ τὸν συμβουλευθῆ. Ἀλλ' ὁ Μυζὰρ δὲν μίλησε. Καὶ ἡ σιωπή του ἔφερε τὸν Παταιρνὲλ σὲ ἀμηχανία. Ἔξυσε λοιπόν, τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε δειλά:

—Συγγνώμην, κύριε πρόεδρε... Θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι...

—Λέγε...

—Ποιὰ ὥρα ὑποθέτετε ὅτι ἔγινε ὁ φόνος;

—Μεταξὺ τῆς ἐννάτης καὶ τῆς ἑνδεκάτης νυκτερινῆς, ἀπήντησε ὁ γιατρὸς Μαρινιάν.

—Κι' ἐμεῖς βρήκαμε τὴ φόδρα, κοντὰ στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς... Ὥστε ἐκεῖ φαίνεται θάγινε ὁ φόνος.. Συνεπῶς...

Ἀλλ' ὁ γέρος σταμάτησε, κομπιάζοντας... ὁ σύντροφός του, ὁ Μυζάρ, τὸν πάτησε στὸ πόδι, γιὰ νὰ μὴ συνεχίση.

—Μίλησε, λοιπόν, εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς. Ἂν ἔχης καμμιὰ πληροφορία, τὶ κάθεσαι; Πρέπει νὰ μᾶς τὴν πῆς.

Ὁ Παταιρνὲλ ἔριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους χωρικούς.. καὶ μόλις εἶδε τὸν Ματὶς, τὸν κύτταξε κάπως παράξενα... Ὕστερα, γαμηλωσε τὸ βλέμμα του καὶ εἶδε τὸν κόμητα ντὲ Τιελλαί, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ μεγάλη ἀγωνία...

—Δὲν ἔχω καιμ-

Ἡ Κλοτίλδη ντὲ Τιελλαὶ τελείωσε τὸ χτένισμά της...

Τὸ ἄρρωστο κρίνο

μιὰ πληροφορία, εἶπε στὸ τέλος.

Ὁ ἀνακριτής, ὅμως, ἀντιληφθείς, ὅτι στὸ βάθος τῆς ἁπλοϊκῆς αὐτῆς καρδιᾶς συνέβαινε κάποια μεγάλη πάλη συνειδήσεως, ἐπέμεινε:

—Φαίνεται πώς κάτι ξέρεις. Μίλησε, λοιπόν!

—Ὄχι, κύριε δικαστά, δὲν ξέρουμε τίποτα, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Μυζάρ.. Ἂν ξέραμε τίποτα τὸ συγκεκριμμένο γιὰ τὸ φόνο, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ διστάζαμε νὰ σᾶς τὸ ποῦμε.

Κύτταξε τὸν κόμητα καὶ ὕστερα προσέθεσε:

—Θέλω νὰ πῶ μονάχα τὸ ἑξῆς... Ἂν κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματος βρισκότανε κανεὶς κρυμμένος μέσα στὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηριοῦ, ἀσφαλῶς θὰ τἄβλεπε ὅλα...

Ὁ ἀνακριτὴς, νομίζων ὅτι ὁ γέροδασοφύλαξ ξανάρχισε πάλι τὶς φλυαρίες του, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ὅσο γιὰ τὸν Ματίς, αὐτὸς δὲν ἄκουσε τίποτε ἀπὸ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Παταιρνέλ.

Ἐξ ἄλλου, τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, ἡ προσοχὴ τῶν δικαστῶν ἐστράφη πρὸς ἕνα μεγάλο θόρυβο ποὺ σηκώθηκε μεταξὺ τῶν χωρικῶν:

—Νάτην! Νάτην, ἡ φόνισσα! φώναζαν ὅλοι. Κρεμάλα στὴ φόνισσα!

Ἡ ταλαίπωρη Σαρλόττα εἶχε βγῆ πρὸς στιγμὴν στὸ παράθυρο. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὴ μανία τοῦ πλήθους, κρύφθηκε καὶ πάλι, μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη.

Ὁ ἀνακριτὴς Μπαιλλιὲ κι' ὁ εἰσαγγελεὺς Κουντεσοῦ ρώτησαν γιὰ ποιὰ φόνισσα μιλοῦσε τὸ πλῆθος. Καὶ μόλις ἄκουσαν τὸ ὄνομα τῆς Σαρλόττας Λαμάρς, συνωφρυώθησαν. Τοὺς ἦταν πολὺ γνωστὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν ποὺ εἶχαν φθάσει στὸ δικαστήριο.

—Ἡ Μπεκροῦ τὸν σκότωσε τὸ γιατρό! φώναξε πάλι κάποιος.

—Ναί, ἡ Μπεκροῦ ποὺ φαρμάκωσε καὶ τὸ παιδί της. Κρεμάλα στὴν κακούργα!

Οἱ δυὸ δικασταὶ ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν γαμηλοφώνως Ἀλλὰ σὲ λίγο σταμάτησαν, γιατὶ εἶδαν νὰ τοὺς πλησιάζουν δυὸ χωρικοί.

—Τὶ θέλετε; τοὺς ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Λέγε.

—Χθὲς τὸ βράδυ, ἐγὼ κι' ὁ σύντροφός μου ἀπὸ δῶ, συναντήσαμε τὸ γιατρὸ μεταξὺ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μπεκροῦς καὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μονῆς. Μᾶς εἶπε ὅτι ἐργότανε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἄτιμης αὐτῆς, ὅπου εἶχε παραστῆ σὲ μιὰ τραγικὴ σκηνή, μεταξὺ τῆς Μπεκροῦς καὶ τοῦ ἀνδρός της... Κατόπιν, ὁ γιατρὸς ἐσυνέγισε τὸ δρόμο του, ἐνῶ ἐμεῖς τραβήξαμε πρὸς τὸ χωριό. Σὲ λίγο εἴδαμε τὴ Μπεκροῦ νὰ τρέχη μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα, σὰν τρελλὴ καὶ νὰ παραμιλάη. Καθὼς πέρασε δίπλα μας, δὲν μᾶς εἶδε. Τὴν ἀκούσαμε, ὅμως, καθαρὰ ποὺ μονολογοῦσε: «Ὁ γιατρὸς θ' ἀρχίση τὶς ψευτιὲς λέγοντας ὅτι φαρμάκωσα τὸ παιδί μου!... Δὲν θέλω!... Δὲν θέλω!» Κι' ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο της, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ μέρος ὅπου κατευθύνετο κι' ὁ γιατρός... Σίγουρα θὰ τὸν ἔφθασε στὰ ἐρείπια καὶ τὸν ἔπνιξε ἡ κακούργα. Αὐτὰ εἴδαμε κι' αὐτὰ ἀκούσαμε, κύριε εἰσαγγελέα. Θεωρήσαμε χρέος μας νὰ ἔλθουμε νὰ σᾶς τὰ ποῦμε.

—Καὶ γιατὶ φαντάζεσθε ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ σκότωσε τὸ γιατρό;

—Θὰ σᾶς τὸ ποῦμε. Ἡ Μπεκροῦ φαρμάκωσε τὸ παιδί της, ἕνα παιδὶ τῆς ἁμαρτίας, ποὺ τὸ ἀπέκτησε ποιός ξέρει μὲ ποιόν. Τὴ δηλητηρίαση αὐτή, μονάχα ὁ γιατρὸς τὴν ἤξερε... Ἂν μιλοῦσε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἡ Μπεκροῦ ἦταν χαμένη... Τὸν σκότωσε, λοιπὸν γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν κατηγορία.

Οἱ δυὸ δικασταὶ ἀποτραβήχθηκαν σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἄρχισαν ν' ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις των.

—Ἡ κατάθεσις τῶν δύο αὐτῶν χωρικῶν, εἶπε ὁ ἀνακριτής, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Λαγκερῶμ εἶχε δίκηο λέγοντας ὅτι ὁ φόνος διεπράχθη μακρυὰ ἀπὸ τὰ καμίνια.

—Ποιὸς μετέφερε, ὅμως, τὸ πτῶμα ἐδῶ πέρα; Εἶχε τόση δύναμη αὐτὴ ἡ γυναίκα; Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς μονῆς εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη.

—Μὴ λησμονῆτε, ὅμως, ὅτι οἱ τρελλοὶ ἔγουν ὑπερφυσικὴ δύναμη... Πρέπει νὰ δοῦμε ὁπωσδήποτε αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

—Ναί, πρέπει Προηγουμένως, ὅμως...

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε δυὸ χωροφύλακες καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ σπιτάκι μὲ τοὺς κισσούς.

—Νὰ προσέγετε αὐτὸ τὸ σπίτι, τοὺς εἶπε καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε τὴ Σαρλόττα Λαμὰρς ν' ἀπομακρυνθῆ, ἐπ' οὐδενὶ λόγω... Σᾶς καθιστῶ ὑπεύθυνους.

—Μείνετε ἥσυχος, κύριε εἰσαγγελεῦ. Δὲν θὰ τὸ κουνήσουμε ἀπὸ τὴ θέση μας.

—Καὶ τώρα, εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτή, πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Ἴσως βροῦμε καμμιὰν ἔνδειξη, ποὺ νὰ μᾶς βοηθήση στὸ δύσκολο ἔργον μας.

—Καὶ οἱ δυὸ δικασταὶ ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ δόκτορος Ρενεβίλ.

Ὁ κόμης ντὲ Τιελλαὶ δὲν τοὺς ἀκολούθησε. Ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Φενεστρέλ. Πίσω του ὅμως, ἐργότανε ὁ Ματίς.

—⊞—

Τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Χῆρος καὶ χωρὶς παιδιά, ὁ ἀτυχὴς ζοῦσε ὁλομόναχος, ὑπηρετούμενος ἀπὸ μιὰ μαγείρισσα κι' ἀπὸ τὸν ἀμαξᾶ του. Τὰ δυὸ αὐτὰ πρόσωπα, ἐρωτηθέντα, ἔμπηξαν τὰ κλάμματα, χωρὶς νὰ δώσουν τὴν παραμικρὴ πληροφορία. Δὲν ἤξεραν τίποτε ἀπολύτως. Μετὰ τὴν πρώτη συγκίνηση, ἡ μαγείρισσα εἰσήγαγε τοὺς δυὸ δικαστὰς στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ.

Συγκίνησις: Ἐπάνω στὸ γραφεῖο, βρισκόταν ἕνας φάκελλος μὲ τὴν ἑξῆς διεύθυνση:

«Πρὸς τὸν Κύριον
Ἀνακριτὴν τοῦ Τούρ»

Οἱ δυὸ δικασταὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα ἐκπλήξεως.

—Ἀνοίξτε το, εἶπε ὁ εἰσαγγελεύς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔσχισε τὸ φάκελλο καὶ στὴν κορυφὴ τῆς ἐπιστολῆς, ἐδιάβασε τὰ ἑξῆς λόλογια:

«Μερικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ἀσθενείας καὶ τοῦ ὑπόπτου θανάτου τοῦ Ἐρρίκου Λαμάρς, νόθου τέκνου τῆς Σαρλόττας Λαμάρς, γνωστοτέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μπεκροῦ».

»Μετὰ πολλοὺς διστασμοὺς, ἔγραφε ὁ δόκτωρ Ρενεβὶλ καὶ μετὰ ὥριμον σκέψιν, νομίζω ὅτι ἔχω καθῆκον νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῆς δικαιοσύνης τὰ κατωτέρω περιστατικά, γιὰ τὰ ὁποῖα, ὅμως, δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ καηγορηματικῶς.

»Στὰς 15 Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος θέρους, προσεκλήθην ἀπὸ τὴν Σαρλόττταν Λαμὰρς νὰ ἐξετάσω τὸ παιδί της Ἀνρύ, ἕνα μωρό, τριῶν μηνῶν τότε. Ἔσπευσα χωρὶς ἀργοπορία στὴν πρόσκληση. Τὸ παιδί, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ἡ μητέρα, γεννήθηκε πολὺ καχεκτικὸ καὶ ἡ ἀδυναμία του ὅσο πήγαινε καὶ καθίστατο πλέον ἀνηουχητική. Ἐξήτασα τὸ ἄρρωστο παιδάκι καὶ παρετήρησα ἐπ' αὐτοῦ συμπτώματα κληρονομικοῦ ἀλκοολισμοῦ. Διατελοῦσε σὲ κατάσταση κωματώδη καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τρομερὴ δύσπνοια. Ἔδωσα ὡρισμένα φάρμακα καὶ τὸ γλύτωσα τότε ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

»Στὰς 23 τοῦ ἑπομένου Αὐγούστου, καθὼς ἐπίσης καὶ στὶς 15 Σεπτεμβρίου, ἐκλήθην καὶ πάλιν πλησίον τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ παιδιοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρετήρησα τὰ αὐτὰ συμπτώματα ποὺ περιέγραψα καὶ ἀνωτέρω. Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἂν τὸ παιδὶ αὐτὸ ὑπεβάλλετο εἰς καλὰς συνθήκας διαβιώσεως καὶ τροφῆς, θὰ ζοῦσε. Ἔδωσα στὴ μητέρα του αὐστηροτάτας ὁδηγίας. Κατὰ τοὺς ἑπομένους μῆνας δὲν ἄκουσα πλέον νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ. Ἔξαφνα κατὰ τὰς ἀργὰς τῆς τρεχούσης ἀνοίξεως, ἐπληροφορήθην ὅτι ἡ κατάστασίς του ἐχειροτέρευε. Ἡ κυρία Λαμὰρς μὲ κάλεσε καὶ πάλι. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπόρεσα πλέον νὰ κάνω τίποτε. Καὶ στὰς 15 Μαΐου, ὁ μικρὸς Ἀνρὺ ὑπέκυψε. Τὸ σῶμα του εἶχε πάρει μιὰν ἀκαμψίαν χαρακτηριστικὴν, σὰν ἐκείνην ποὺ παρουσιάζεται σὲ ὡρισμένας δηλητηριάσεις. Διὰ νὰ ἐνισχυθοῦν, ὅμως, αἱ ὑποψίαι μου ἢ ἀτονήσουν, πρέπει νὰ γίνη νεκροψία.

»Δὲν μπορῶ νὰ διατυπώσω κατηγορίαν. Καὶ ἡ ἐπιστολή μου αὐτή, ὡς μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν προσέλκυσιν τῆς προσοχῆς τῆς Δικαιοσύνης. Οἱ δικασταὶ ἄς ἐνεργήσουν ὅ,τι νομίζουν ὡς ἐπιβαλλόμενον. Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ κατηγορηματικῶς ἂν πρόκειται περὶ δηλητηριάσεως».

Ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ὑπογεγραμμένη.

Ὁ ἀνακριτὴς κ. Μπαριλλιὲ τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασή του. Θὰ ὑπέβαλλε τὴ Σαρλόττα εἰς ἀνάκρισιν.

Σὲ λίγο, οἱ δικασταὶ ἔφθαναν στὸ σπιτάκι μὲ τοὺς κισσούς...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΚΑΡΛΟΤΤΑ

Διήγημα τοῦ Ἐρρῖκο Σερρέντα

Ὁ Λορέντζος ἀφ' οὗ ξυρίστηκε καὶ χτενίστηκε στὸ μπάνιο μπῆκε στὸ δωμάτιό του, ποὺ ἦταν θεοσκότεινο ἀκόμη.

Πῆγε στὸ παράθυρο καὶ τἄνοιξε κι' ἔπειτα γύρισε ν' ἀνοίξη τὴν ντουλάπα.

Στάθηκε ὅμως καὶ καθρεφτίστηκε μερικὰ λεπτά. Ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ αὐτοθαυμάζεται. Λίγο κινηματογραφικὸς τύπος, εἶχε μιὰ σπάνια λεπτὴ σιλουέττα.

Ἡ μεγάλη περιουσία, ποὺ διέθετε καὶ ἡ κοσμικὴ ζωή, ποὺ περνοῦσε δὲν τὸν εἶχαν ἐμποδίσει ν' ἀναπτύξη τὸ πνεῦμα του, ἡ πολεμικὴ δρᾶσις του δὲ στὴν Ἀφρικὴ τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει τρία παράσημα, ποὺ τὰ διάσημά των ἔκαναν κάθε βράδυ μεγάλη ἐντύπωση στὸ διεθνὲς κοινὸ τῆς λουτροπόλεως.

Ὁ Λορέντζος ἄναψε ἕνα σιγαρέττο, κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ ἡλιάζεται σὰν γάτος. Συγχρόνως δὲ συλλογιζότανε πὼς εἶχε περάσει τὸ προηγούμενο βράδυ. Εἶχε πάει πρῶτα στὸν κινηματογράφο. Ἔπειτα ἔκαμε ἕνα θαυμάσιο γεῦμα καὶ κατόπιν ἐχόρεψε... Μὰ τὸ τέλος τῆς βραδυᾶς δὲν ἦταν ὁλόγυρα εὐχάριστο. Ἔπαιξε στὸ Καζίνο κι' ἔχασε ἑφτὰ χιλιάδες λιρέττες, δηλαδὴ ὅ,τι εἶχε ἐπάνω του. Τοῦ εἶχαν μείνει εἴκοσι λιρέττες κι' αὐτὲς τὶς ἔδωσε φιλοδώρημα στὸ παιδὶ τοῦ ἀσανσέρ.

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζότανε χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μιὰ ὡραιότατη γυναίκα.

— Σᾶς ἐνοχλῶ;... Δὲν μὲ θυμόσαστε, ἐπρόσθεσε ἀμέσως.

— Μιὰ ὡραία κυρία δὲν ἐνοχλεῖ ποτέ... Μὰ ὅσο γιὰ νὰ σᾶς θυμηθῶ....

— Δὲν θυμόσαστε, ποὺ μοῦ δανείσατε χθὲς τὸ βράδυ στὸ Καζίνο πεντακόσιες λιρέττες.

— Μὰ τί βία! φωνάζει ὁ Λορέντζος γελῶντας. Καθῆστε, παρακαλῶ καὶ μὴ θυμώσετε ποὺ εἶμαι τόσο ξεχασιάρης. Νὰ ξεχάσω τὸ δάνειο τῶν πεντακοσίων λιρετῶν καλά. Αὐτὸ πολλὲς φορὲς μοῦ συνέβη. Νὰ ξεχάσω ὅμως μιὰ ὡραία κυρία, αὐτὸ πρώτη μου φορὰ τὸ παθαίνω. Ὅσο γιὰ τὶς 500 λιρέττες, σᾶς λέγω εἰλικρινῶς πὼς ἂν σᾶς χρειάζονται.

— Πάρτε της, εἶπε διακόπτοντας ἡ κυρία, καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα πενταποσάρικο. Δὲν μοῦ χρειάζονται πιά. Σᾶς εὐχαριστῶ.

— Τότε πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐγώ, γιατὶ μοῦ πέφτουν σὲ μιὰ στιγμὴ, ποὺ δὲν ἔχω δεκάρα.

— Αὐτὰ συμβαίνουν σ' ὅλους, ὅταν βρίσκωνται σ' ἕνα τόπο ὅπου ὑπάρχει καζίνο.... Τώρα ὅμως σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε... Ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρη. Πρέπει γιὰ σήμερα τουλάχιστον νὰ γίνωμε συγγενεῖς. Σεῖς θὰ εἶσθε ὁ ἐξάδελφός μου Λορέντζος κι' ἐγὼ ἡ ἐξαδέλφη σας Καρλόττα.

— Δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὸ δεχθῶ. Μὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε....

— Χθὲς βράδυ, ὁ ἄνδρας μου ἔχασε πάλι 30 χιλιάδες λιρέττες. Τὸν περασμένο χρόνο κλείσαμε μὲ χασοῦρες στὰ χαρτιὰ 200 χιλιάδες λιρέττες. Ἂν πᾶμε ἔτσι γρήγορα θὰ καταστραφοῦμε. Μετὰ τὸ παιχνίδι λοιπὸν ὁ ἄνδρας μου κι' ἐγὼ εἴχαμε χτὲς βράδυ μεγάλο καυγᾶ.

— Τί κρίμα.

— Μὴ μὲ διακόπτετε, παρακαλῶ. Τοῦ εἶπα πὼς ὀφείλει νὰ διαλέξη μεταξὺ τῶν χαρτιῶν κ' ἐμένα. Ἐπειδὴ δὲ ἀντελήφθην πὼς δὲν ἐπίστευε τὴν ἀπόφασή μου νὰ τὸν ἀφήσω σύξυλο, τοῦ εἶπα πὼς θὰ πάω καὶ θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἐξάδελφό μου καὶ θὰ τοῦ ζητήσω τὴ βοήθειά του. Ὁ ἄνδρας μου ξέρει πὼς ἔχω τωόντι ἕναν ἐξάδελφο ἀεροπόρο, χτὲς δὲ τὸ βράδυ στὸ Καζίνο ἔμαθα πὼς εἶσθε ὁ ἀεροπόρος Λορέντζο Τές. Λοιπὸν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἄνδρας μου ξέρει πὼς βρίσκομαι στὸν ἀριθμὸ 28 δεύτερο πάτωμα τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου ποὺ μένουμε, στὸ δωμάτιο τοῦ ἐξαδέλφου μου Λορέντζου.

— Τοῦ εἴπατε αὐτὸ καὶ σᾶς ἄφηκε νὰ φύγετε;

— Τί μπορροῦσε νὰ κάνη ἄλλο; Τὴν ὥραν ἐκείνην ἔπαιρνε τὸ μπάνιο του κ' ἦταν θεόγυμνος. Ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ρθῆ. Λοιπὸν μὴν ξεχάσετε. Μὲ λένε Καρλόττα Ἀσπέρτι, ὁ πατέρας μου εἶναι τραπεζίτης καὶ ἡ μητέρα μου πέθανε. Εἴμαστε ἀπὸ τὴν Βερόνα. Ὁ ἄντρας μου εἶναι χρηματιστὴς καὶ ὀνομάζεται Ἀλφόνσος Λούτσι. Σεῖς εἶσθε ὁ ἐξάδελφος Λορέντζος ἀεροπόρος.

Ὁ Λορέντζος σηκώθηκε νὰ πάρη ἕνα μολύβι γιὰ νὰ σημειώση ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας κύριος. Ἦταν οὔτε νέος, οὔτε γέρος. Ἕνα πρόσωπο ἀδιάφορο καὶ κουρασμένο.

Χωρὶς νὰ κυττάξη τὸν Λορέντζο εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Ἔλα ἂς τελειώνωμε μὲ τὰ σκέρτσα σου.

— Δὲν κάνω κανένα σκέρτσο. Θὰ φύγω σήμερα κιόλας μὲ τὸν ἐξάδελφό μου.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐπρόσεξε τὸν Λορέντζο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς παρακαλῶ ἀκοῦστέ με... Ξέρω πολὺ καλὰ τὴν γυναῖκα μου καὶ δὲν πιστεύω πὼς τὸ λέει σοβαρὰ πές θέλει νὰ μ' ἀφήση. Τῆς ἔστριψε ἁπλῶς μιὰ βίδα.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν, ἀπήντησεν ὁ Λορέντζος σὲ τόνο σοβαρό. Μά, ἂν ἡ ἐξαδέλφη μου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βοήθειά μου, δὲν θὰ τῆς τὴν ἀρνηθῶ βέβαια.

— Σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλι ἀκοῦστε με, ἐπανέλαβε ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος Σεῖς εἶσθε παίκτης καὶ μπορεῖτε νὰ μὲ καταλάβετε πολὺ καλλίτερα. Χθὲς βράδυ ξετινάχτηκα, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ ἕνα ἁπλό, ἁπλούστατο λάθος. Ἐγὼ ἔχω ἕνα σπουδαῖο σύστημα. Χτὲς τὸ βράδυ ὅμως μοῦ ξέφυγεν ἕνας ἀριθμός.

Ὁ Λορέντζος τὸν ἄκουε ἀδιαφόρετα καὶ κύτταζε κατάματα τὴν Καρλόττα, ποὺ τὸν ἐκύτταζεν ἐπίσης κι' αὐτή. Χαμογελοῦσε τώρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ χαμογελοῦσαν φιλάρεσκα, παθητικά.

Ὁ σύζυγος ρώτησε:

— Πῶς βρίσκετε λοιπὸν τὸ σύστημά μου;

— Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω θαυμάσιο. Πρέπει λοιπὸν Καρλόττα ν' ἀφήσης κι' ἀπόψε τὸν ἐξάδελφο νὰ δοκιμάση ἄλλη μιὰ φορὰ κι' εἶμαι βέβαιος πὼς ἀπόψε θὰ κερδίση.

— Εὖγε! φώναξε ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος. Κι' ἂν ἀπόψε χάσω δηλαδὴ ἀπὸ τώρα ἐπισήμως πὼς δὲν θὰ ξαναπαίξω. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ πάω ὡς στὴν πόλη νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Λοιπὸν ἀντίο Καρλόττα, ἀντίο ἀγαπητὲ ἐξάδελφε!

Ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας. Ὅταν ἔμειναν μόνοι ὁ Λορέντζο γελῶντας εἶπε.

— Νὰ εἶσαι βεβαία, ξαδελφούλα μου, πὼς ἀπόψε θὰ κερδίση. Τοῦ χρειάζεται ὅμως μιὰ τιμωρία. Τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς θὰ παίζη, παραμελῶντας μιὰ τόσο ὡραία γυναῖκα σὺ θὰ φᾶς μαζί μου, ἔπειτα θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε μαζὶ τὸ φεγγάρι κι' ἴσως σὲ μάθω καὶ γὼ μερικὰ συστήματα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε τὸ γκαρσόνι μὲ τὸ πρωϊνό.

Ὁ Λορέντζος, εἶπε.

— Καὶ δὲν ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ πρωϊνό;

— Καὶ γιὰ μένα ἕνα πρόγευμα διέταξε ἡ Καρλόττα. Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Τώρα πρέπει νὰ μάθης καὶ κάτι ἄλλο. Ἀδιαφορῶ τί θὰ κάμη ὁ ἄνδρας μου. Ἐγὼ ἐδημιούργησα ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία γιὰ νὰ σὲ πλησιάσω, γιατὶ χτὲς οὔτε μὲ πρόσεξες. Καὶ πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι μ' ἀρέσεις πάρα πολύ.

ΕΡΡΙΚΟ ΣΕΡΡΕΝΤΑ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ὁ περιηγητής: Καὶ δὲν μοῦ λέτε, θὰ μὲ φᾶτε τώρα;

Ὁ ἀνθρωποφάγος: Μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἔχουμε διαβάσει τὰ συγγράμματα τῆς κ. Κατσίγρα καὶ τοῦμε πλέον μόνον χόρτα!

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ

Διήγημα τοῦ

Ζὰν-Μισὲλ Ρεναιτοὺρ

Στὸ κομψὸ κι' εὐρύχωρο σαλόνι ἑνὸς παρισινοῦ ὀδοντογιατροῦ τῆς μόδας. Πελᾶτες, ὅλοι ἕνας κι' ἕνας, ἀπ' τὴν καλλίτερη κοινωνικὴ τάξη. Τοὐλάχιστον καμμιὰ σαραντάρι. Ὁ γιατρός, ὅμως, δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰς Κάννας, ὅπου εἶχε πάει τὸ πρωῒ ἀεροπορικῶς, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ κούφιο δόντι μιᾶς γρηᾶς δουκίσης. Σύμφωνα μὲ τὴν πληροφορία, φυσικά, ποὺ εἶχε δώσει στοὺς πελάτες ἡ νοσοκόμος. Γιατὶ δὲν ἦταν καθόλου παράξενο, νὰ μὴν εἶχε κάνει βῆμα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ γιατρὸς καὶ νάμενε κρυμμένος στὸ ἰατρεῖο του, γιὰ λόγους ρεκλάμας. Ξεχνᾶτε ὅτι ζοῦμε στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα;

Εἴμασταν, λοιπόν, στὸ σαλόνι, καμμιὰ σαραντάρι. Κι' ὁ καθένας μας, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του καὶ ξεχάσῃ τὸν πονόδοντο ποὺ τὸν βασάνιζε, ἄρχισε νὰ πιάνῃ ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸ διπλανὸ ἢ μὲ τὴ διπλανή του.

Πολὺ γρήγορα, ὅμως, ἡ συνομιλία πῆρε γενικώτερο χαρακτῆρα κι' ὅλοι μας τώρα προσέχαμε τὸ νεαρὸ δανδῆ, ποὺ εἶχε πάρει, χωρὶς κανείς μας νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρηση, τὴν πρωτοβουλία τῆς συζητήσεως καὶ μᾶς ἔκανε ὅλους νὰ κρεμαστοῦμε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χείλη του.

Μίλησε γιὰ χίλια-δυὸ πράματα. Καὶ στὸ τέλος ἔφερε τὴ συζήτηση στὶς Σταυροφορίες.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ἄρχισε νὰ λέγῃ, ὅτι ὅλοι ὅσοι ξεκινοῦσαν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο μὲ τὶς πανοπλίες καὶ τὰ λευκὰ ὡμοφόρια, πήγαιναν πραγματικὰ στοὺς Ἁγίους Τόπους, νὰ σκοτώσουν βαρβάρους; Ἔχετε μεγάλο λάθος, ἀγαπητοί μου. Οἱ περισσότεροι εὐγενεῖς δὲν εἶχαν ἰδῆ οὔτε στὸν ὕπνο τους τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα μέρη. Οἱ Σταυροφορίες ἦταν γι' αὐτοὺς ἕνα ὡραῖο πρόσχημα, ὅπως εἶναι στὰ σημερινά μας χρόνια οἱ λέσχες, γιὰ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Δηλαδή, ἕνα πιστευτὸ ἄλλοθι. Θέλει π. χ. ἕνας σύγχρονος κύριος ν' ἀπατήσῃ τὴ γυναῖκα του; «Θὰ πάω στὴ λέσχη» τῆς λέγει. Καὶ τραβάει γιὰ τὴ γκαρσονιέρα του. Λοιπόν: Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γινότανε καὶ στὸ Μεσαίωνα γιὰ τὶς Σταυροφορίες. Ὁ πυργοδεσπότης ποὺ ἤθελε νὰ μπερμπαντέψῃ σὲ κάποιον γειτονικὸ πύργο, φοροῦσε τὸ σιδηρόπλεκτο θώρακά του, ἀνέβαινε σ' ἕνα περήφανο ἄτι, ἔπαιρνε τὴν ἀκολουθία του καὶ ξεκινοῦσε. «Ποῦ θὰ πᾶτε, ἄρχοντά μου;» τὸν ρωτοῦσε δειλὰ ἡ γυναίκα του. «Στὶς Σταυροφορίες», ἀπαντοῦσε ὁ ἄπιστος. Καὶ τραβοῦσε γραμμὴ γιὰ τὸν πύργο τῆς ὡραίας του, ὅπου ἔμενε ἀνενόχλητος, μέχρις ὅτου ἐπέστρεφαν οἱ πραγματικοὶ σταυροφόροι.

— Καὶ πῶς τὸ συμπεραίνετε αὐτό; ρώτησε τὸν ὁμιλητὴ μιὰ μαυροφορεμένη κυρία μὲ πρισμένο μάγουλο.

— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ γοητευτικὸς κωζέρ. Εἶχα τὴν σπάνια εὐτυχία, σκαλίζοντας μιὰ μέρα τὰ λατινικὰ χειρόγραφα ἑνὸς μοναστηριοῦ, νὰ βρῶ τὴ βιογραφία τοῦ βαρώνου ντὲ Κουσύ, γραμμένη μὲ χίλιες δυὸ σκανδαλιστικὲς λεπτομέρειες, ἀπὸ ἕνα καλογεροπαίδι τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος.

Τεντώσαμε ὅλοι τ' αὐτιά μας. Ὁ συνομιλητὴς μας τὸ πρόσεξε καὶ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, ἄρχισε τὴν ἀφήγησή του:

Ὅταν στὰ 1147, ὁ Ἅγιος Βερνάρδος ξεκίνησε γιὰ τὴ δευτέρα Σταυροφορία, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους εὐπατρίδας καὶ ἱππότας, ξεσηκώθηκε κι' ὁ βαρῶνος ντὲ Κουσύ. Ἀλλ' ἡ ὠμορφη γυναίκα του, ἡ ξανθομαλλοῦσα Ἰζαμπώ, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Καὶ γιὰ νὰ τὸν φοβερίσῃ, τοῦ μίλησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Σᾶς προειδοποιῶ, βαρῶνε, ὅτι ἂν μ' ἐγκαταλείψετε, δὲν θάχω καμμιὰ εὐθύνη, γιὰ τὴν τήρησῃ τῆς συζυγικῆς πίστεως, ποὺ ἀξιώσατε, ὅταν παντρευτήκαμε.

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ βαρῶνος ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου του καὶ ἀνήγγειλε προκαταβολικῶς τρομερὲς ποινές, γιὰ ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ προσβάλῃ τὴ συζυγική του ἀξιοπρέπεια.

— Ἔχω ἀναθέσει σὲ ὡρισμένους ἀπὸ σᾶς, εἶπε, τὴν ἄγρυπνη παρακολούθησῃ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ καθενός. Δὲν ξέρετε τὰ ὀνόματα τῶν ἐμπίστων μου. Οὔτε αὐτοὶ γνωρίζονται μεταξύ τους. Ἔτσι, ὅταν θὰ γυρίσω, εἶμαι βέβαιος ἀπὸ τώρα ὅτι θὰ μάθω τὴν πλήρη ἀλήθεια. Καὶ ἂν συμβῇ τὸ παραμικρό, ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θ' ἀποκαλυφθῇ ἔνοχος. Θὰ φανῶ ἀδυσώπητος. Εἶπα!

Καὶ ὁ βαρῶνος ξεκίνησε μὲ τὴν ἀκολουθία του, κατευθυνόμενος πρὸς Ἀνατολάς.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἡ ζωὴ μέσα στὸν πύργο ἔγινε ἀφόρητη. Ὁ καθένας ὑποπτευότανε τὸ διπλανό του, καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ. Ὅλοι τους εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ μανία καταδιώξεως. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν ὠμορφη πυργοδέσποινα, φοβούμενος μήπως παρεξηγηθῇ. Καὶ ἡ ὡραία Ἰζαμπὼ μαραινότανε μέσα στὸ γυναικωνίτη.....

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἡ Ἰζαμπὼ εἶδε κάποιον νεαρὸ ἀκόλουθο μὲ ξανθὲς μποῦκλες, ἀρκετὰ δυναμωμένον, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε προσληφθῆ στὴν ὑπηρεσία τοῦ πύργου τώρα τελευταῖα. Προηγουμένως ὑπηρετοῦσε στὸ γειτονικὸ πύργο τοῦ Πουρφονταίν, ἀλλ' ἀναγπειράζει ἄσχημα τὴν κόρη τοῦ σταυλάρχου. Ἀγνοοῦσε τὶς ὀδυνηρὲς διαταγὲς τοῦ βαρώνου. Καὶ μόλις εἶδε ὅτι ἡ Ἰζαμπὼ τὸν κύτταζε μὲ βλέμματα γεματα περιπάθεια, ξεθάρρεψε, τῆς ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι μποροῦσε κάλλιστα νὰ τὴν παρηγορήσῃ γιὰ τὴ σκληρή της μοναξιὰ καὶ στὸ τέλος εἰσεχώρησε στὸν κοιτῶνα της.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες. Ὁ ἀκόλουθος κι' ἡ πυργοδέσποινα τρυγοῦσαν ἄπληστα τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ τῆς ἡδονῆς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου ἄρχισαν νὰ ζηλεύουν τρομερά. Ἔτσι, μιὰ μέρα, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ πιὸ ζηλιάρης, πλησίασε τὸν ξανθομαλλο νέο καὶ μὲ ὕφος προστατευτικὸ τάχα, τοῦ συνέστησε νὰ φύγῃ, γιατὶ τὸ κεφάλι του δὲν στεκότανε γερὰ στὴ θέση του. Καὶ τοῦ κατέστησε γνωστὲς τὶς αὐστηρὲς ἀπειλὲς τοῦ βαρώνου.

— Ὅσο γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ νοιάζῃ! ἀπήντησε γελῶντας ὁ νέος.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔτρεξε στὸν κοιτῶνα τῆς κυρᾶς του καὶ τῆς ἄνοιξε τὰ μάτια γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ βαρώνου: Ὁ ἄνδρας της δὲν εἶχε πάει στὶς Σταυροφορίες, ἀλλὰ κρυβότανε στὸν πύργο τοῦ Πουρφονταίν, ξεφαντώνοντας μὲ τὴν πριγκήπισσα Αἰμιλία. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες τῆς ἀκολουθίας του, αὐτοὶ γλεντοῦσαν μὲ τὶς δεσποινίδες τῆς τιμῆς τῆς πριγκηπέσσας, παρακαλῶντας νὰ μὴ γυρίσουν ποτὲ οἱ σταυροφόροι καὶ τοὺς διαταράξουν τὴν ἀτέλειωτη αὐτὴ σελήνη τοῦ μέλιτος.

— Καὶ πῶς τὰ ξέρεις αὐτά; ρώτησε ἡ βαρώνη τὸν ἐραστή της.

Καὶ ὁ καλλιπάρειος ἀκόλουθος ἐκμυστηρεύθηκε στὴν Ἰζαμπὼ ὅτι πρὶν ἔλθῃ στὸν πύργο της ἠπηρετοῦσε στὸν πύργο τοῦ Πουρφονταίν, ὅπου εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὰ ὄργια τοῦ βαρώνου ντὲ Κουσύ.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ἡ Ἰζαμπώ. Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, οἱ ἐρωτές της μὲ τὸν ἀκόλουθο δὲν γνώρισαν πιὰ κανένα χαλινό. Κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου ψιθύριζαν:

— Ἔχει νὰ γίνῃ γλέντι ἄμα γυρίσῃ ὁ βαρῶνος!...

Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε ἀπολύτως. Ὅταν ὁ βαρῶνος ἐπέστρεψε στὸν πύργο του ἀπὸ τὶς δῆθεν Σταυροφορίες καὶ θέλησε ν' ἀγριέψῃ γι' αὐτὰ ποὺ ἔσπευσαν νὰ τοῦ ἀναγγείλουν οἱ ἔμπιστοί του, ἡ γυναίκα του τοῦκωψε ἀμέσως τὸν βῆχα:

— Μὴ μιλᾶς καθόλου, ἄθλιε! τοῦ εἶπε. Τὰ ξέρω ὅλα. Ἔμαθα ὅτι στὸ Πουρφονταὶν ἐπάλαιψες ἡρωϊκὰ μὲ τὴν πριγκήπισσα Αἰμιλία, ἐπάνω στὸ κρεββάτι της. Ἐν τῷ μεταξὺ, μάθε ὅτι ἂν πειράξῃς ἔστω καὶ μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς μου, ἡ ἐκκλησία θὰ σὲ ἀφορίσῃ. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ἀκόλουθό μου. Σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνον γιὰ τὴ ζωή του. Ὁ πνευματικός μου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς ἐκκλησίας εἶνε εἰδοποιημένοι καὶ ἂν θελήσῃς νὰ κᾶνῃς τὸ παραμικρὸ σκάνδαλο, θὰ ἔχῃς νὰ δώσῃς λόγο σ' ὅλη τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. Ὁ βαρῶνος ἔμεινε κόκκαλο. Καὶ πνίγοντας τὴν ὀργή του, ξαναπῆρε ἀμίλητος, τὴ θέση του στὸ συζυγικὸ κρεββάτι, πρὸς μέγιστο σκάνδαλο τῶν ἀνθρώπων τοῦ πύργου.

Καμμιὰ συζήτησις δὲν ἔγινε πλέον γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς ὡραίας Ἰζαμπώ. Καταντροπιασμένος ὁ βαρῶνος γιὰ τὴν ἀποκάλυψη τῆς δικῆς του ἀπιστίας, προσεπάθησε νὰ ρίξῃ τὸ ἁμαρτωλὸ αὐτὸ παρελθὸν στὴ λήθη καὶ ξανάγινε θερμότατος ἀπέναντι τῆς γυναίκας του. Ὁ πύργος ἀντήχησε καὶ πάλι ἀπὸ τὰ γλέντια καὶ τὰ ξεφαντώματα, κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ βαρώνου ἐσταυροκοποῦντο, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσουν τὰ ἀνεξήγητα. Ὅσο γιὰ τὴν Ἰζαμπώ, ἡ τε τραπέρατη γυναίκα, ἔχοντας πλέον τὸν ἄνδρα της δεμένον χεροπόδαρα μὲ τὴ σατανική της ἀπειλή, φλερτάριζε σκανδαλωδῶς μὲ ὅλο τὸν κόσμο.

— Τὸ λιοντάρι ἔγινε ἀρνάκι, ψιθύριζε ὁ ἕνας.

— Ἂν τὸ ξέραμε, δὲν θ' ἀφήναμε τὸ μωρὸ νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρά. Θὰ τὴν παρηγορούσαμε μεῖς, προσέθετε ὁ ἄλλος.

... Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τελειώνει ἡ ἱστορία ποὺ διάβασα στὸ χειρόγραφο τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, εἶπε ὁ ὑπέροχος ὁμιλητὴς καὶ σιώπησε.

— Καὶ τί ἀπέγινε ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος; ρώτησε κάποιος ἡλικιωμένος κύριος, ποὺ τοῦλειπαν ὅλα τὰ δόντια.

— Τὴν περίμενα αὐτὴ τὴν ἐρώτησῃ, εἶπε ὁ ἄλλος. Κάθε φορὰ ποὺ διηγοῦμαι αὐτὴ τὴν ἱστορία, θὰ ἐρεθῇ κάποιος περίεργος νὰ μὲ ρωτήσῃ γιὰ τὸ νεαρὸ ἀκόλουθο, Λοιπόν: Ὁ μικρούλης αὐτὸς κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ἔμαθε λατινικὰ κι' ἔγραψε τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ τὴ μάθουν οἱ μεταγενέστεροι. Τὸ χειρόγραφο ποὺ σᾶς ἀνέφερα εἶνε δικό του. Ἀλλ' ὁ ξανθομάλλης αὐτὸς ἔφηβος δὲν ἔμαθε μονάχα λατινικά. Ἔγινε καὶ σπουδαῖος ζωγράφος. Τὸ χειρόγραφό του εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ὑπέροχα σχέδια καὶ σκανδαλιστικὰ σκίτσα. Ὡρισμένα ἀπὸ τὰ πολύχρωμα αὐτὰ σκίτσα, τὰ πιὸ ἀκίνδυνα, τὰ ἐξέδωσα σὲ μιὰ σειρὰ καλλιτεχνικῶν καρτποστάλ, ποὺ ἔγιναν ἀνάρπαστα. Μοῦ ἔχουν μείνει ἐλάχιστα ἀντίτυπα καὶ ἂν ἔχετε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη, ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς τὰ δείξω. Τάχω μέσα σ' αὐτὴ τὴ σερβιέττα. Κυτάξτε τί προσεχτικὴ ἐργασία, τί ὡραῖα χρώματα, τί πιστὴ ἀπόδοσις τοῦ πρωτοτύπου. Στὰ μαγαζιὰ τὰ πουλᾶνε πρὸς τρία φράγκα τὸ ἕνα. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς τὰ προσφέρω πρὸς δυόμισῃ φράγκα, χάριν ρεκλάμας. Ἔμπρός! Ποιὸς θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας; Δυόμισῃ φράγκα τὸ κομμάτι!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ γοητευτικοῦ συνομιλητοῦ μας εἶχε ξανοπάρει τὸν ἔρρινο τόνο τῶν μικροπωλητῶν. Καὶ ὅλοι μας ἐσπεύσαμε ν' ἀγοράσουμε τὰ καρτποστὰλ ποὺ μᾶς προσέφερε μὲ τέτοιον ἐξυπνο τρόπο, προσπαθῶντας νὰ δείξουμε ὅτι δεχόμασταν καλόβολα τὸ ἀστεῖο του.

Ὅταν σὲ λίγο τὸν συνήντησα στὸ δρόμο καὶ τοῦκλεισα τὸ μάτι, μοῦ ἀπήντησε:

— Τί τὰ θέλετε, φίλε μου.... Γιὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς σήμερα τὸ ψωμί του, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ λίγη ἱστορία. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο δύσκολη....

ΖΑΝ—ΜΙΣΣΕΛ ΡΕΝΑΙΤΟΥΡ

ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

ΤΟΥ Κ. ΒΑΣΟΥ ΣΑΜΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 14ης σελίδος)

ξω, στὸν ἀγέρα. Τὸ σπίτι δὲν τὴν ἔβλεπε παρὰ μονάχα γιὰ φαῖ καὶ γιὰ ὕπνο. Σταθῆτε νὰ σᾶς πῶ τὶ τρώγει! Τρελλαίνεται γιὰ τὴν ρεβυθόσουπα καὶ τὶς πατάτες. Ἀγαπάει ἔπειτα, τὰ γλυκὰ πολύ, καὶ ἀπὸ τὰ φροῦτα τὰ στα... φύ... λια!...

Καὶ ἡ ἀγαθὴ γυναικούλα δὲν μπόρεσε αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ πνίξῃ τὰ ἀναφυλλητά της.

—☵—

Τὰ παρακάτω τῆς ἱστορίας δὲν θὰ μᾶς κουράσουνε πολύ,

Ἡ Ματούλα ἔγινε Ἀθηναία, ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺν καιρό. Οὔτε ὁ ἀπέραντος κῆπος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πατέρα της, οὔτε τὰ γλυκὰ ποὺ τῆς κουβαλοῦσε διαρκῶς αὐτός, οὔτε τὰ σταφύλια ποὺ δὲν ἔλειπαν ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι τους ἔκαναν τὴν Ματούλα νὰ μὴ θυμᾶται πιά.

Ἦταν τώρα τὸ ξερριζωμένο ἀγριολούλουδο. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε λύγιζε περισσότερο τὸν μίσχο του. Μάταια ὁ πατέρας της τὴν ἔδειχε στοὺς καλλίτερους γιατροὺς. Μάταια αὐτοὶ προσπαθοῦσαν νὰ καταλάβουνε τί τρέχει. Ἡ Ματούλα ἔλυωνε... ἔλυωνε.

Δυὸ γλαρὰ ματάκια σὰν τὰ δικά της, ποὺ τὴν γνωρίσανε καὶ μείνανε ἐκστατικά, δυὸ ἀγορίστικα ματάκια ἐρωτευμένα, ἄδικα προσπάθησαν νὰ δώσουν στὰ δικά της τὸ φῶς ποὺ ἔσβυνε... Δὲν μπόρεσε νὰ τὰ νοιώσῃ ἡ Ματούλα.

Κι' ἦρθε ἕνα γινοπωριάτικο πάλι δειλινό, γεμᾶτο γλυκειὰ μελαγγολία, σὰν κάποιο ἄλλο πάλι δειλινό, καὶ ἔβαψε μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμμά του κόκκινο τὸ τέλος τῆς μικρῆς αὐτῆς ἱστοριούλας.

Τί κρίμα!...

Καὶ ἦταν ὡραῖο, τόσο ὡραῖο τὸ μαραμένο Ἀγριολούλουδο μέσ' στὸ κρυσταλλένιο του ἀνθογυάλι...

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Ἑλληνικὴ ποίησις

Ἀμυγδαλιὰ

Ὅταν ἀνθίζῃ ἡ ἀμυγδαλιὰ
πάνω ἀπ' τοῦ κήπου μας τὸν τοῖχο
θάρρω πὼς γίνομαι παιδί,
Κι' ἠχοῦν τὰ λόγια μου βιολιὰ
παθητικὰ μέσα στὸ στίχο
—στὸ στίχο ποὺ Σὲ τραγουδεῖ...

Τάσπρα της μάγια μιὰ χρονιὰ
θυμᾶσαι;...—σοῦχανε σπολίσει
τὰ χρυσομέταξα μαλλιά.
Καὶ τἀνθοπλήμυρα κλωνιὰ
—τόσο τὰ ξήλευα!...—εἶχες κλείσει
στῶν πόθων σου τὴν ἀγκαλιά.

Μὰ τώρα, πέρασε ὁ καιρός...
Κι' ἀλήθεια, ἀνθίζει δὲν ἀνθίζει
στὸν κῆπο μας ἡ μυγδαλιά,
ἕνας λευκός— λευκὸς ἀνθός,
λευκὸς σὰν γιόνι ἀγνοστολίζει
τὸ πρῖν ὁλόχρυσα μαλλιά...

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΓΡΕΔΟΣ

"ΑΛΚΥΟΝΕΣ,,

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΤΗΦΟΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 15ης σελίδος)

μεγαλόπρεπη τελετουργικότητα!

Πῶς λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια νὰ μὴν ὀνοματίσουμε οἱ ἄνθρωποι τὶς ἀπροσδόκητες μέρες τὶς χειμέριας καλωσύνης «Ἀλκυονίδες»; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εὑρεθήκανε καὶ μερικοὶ ἀμουσοι π' ἀδιαφορούσανε γιὰ τὴν ποίησῃ γιὰ νὰ σκεφτοῦνε τὸ πῶς θὰ ἐκμεταλλευτοῦνε αὐτὲς ὅλες τὶς κουβαρντωσύνες τοῦ Δημιουργοῦ.

Πρῶτος, φυσικά, καὶ καλύτερος στὴν περίσταση στάθηκε ὁ τσιγκούνης ποὺ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις ἄρπαξε τὸ τουφέκι, σκότωσε τὸ λαμπρὸ δημιούργημα τὸ βαλσάμωσε καὶ τῶβανε μέσα στὸν καταχωνιασμένο θησαυρό του, πιστεύοντας πὼς, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς τόσο τυχεροῦ καὶ τόσο προνομιοῦχου πουλιοῦ, τὸ χρυσάφι του θὰ σιγουρευότανε καὶ θὰ πλήθαινε.

Ὁ χωριάτης πάλι ἄρπαξε τὴν ἀλκυόνα, τὴν ἔβαλε πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ καλυβιοῦ του καὶ ἡσύγασε μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τ' ἀστροπελέκια, φρονώντας πὼς ἔτσι θάφερνε σὲ πολὺ δύσκολη θέση τὸ Θεό. Γιατί, ὅσο καὶ νὰ εἶχε τὴ διάθεση νὰ τὸν ἀστραποκάψῃ, θὰ τὸ συλλογιζότανε καλὰ - καλά, ἀφοῦ μαζί του θὰ χανότανε κι' ἡ εὐνουμένη του, ἔστω καὶ ἂν ἔκλεινε τὸ ὁλόλαμπρο φτέρωμά της ἀγέρα, ἀντὶ τῆς κακοποιοῦ ζωντάνιας της.

Κατόπι πήρανε σειρὰ οἱ ταξιδιάρηδες οἱ δουλεφτάδες οἱ ἔμποροι τῶν πανηγυριῶν καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἐπιχειρηματίες ποὺ πιστέψανε καὶ πιστεύουνε τὴν ἀλκυόνα σὰν ἕνα καλό τους ἄγγελο ποὺ τοὺς φέρνει νοῦρι.

Οἱ μόνοι ποὺ μείνανε ἀδιάφοροι σ' ὅλες αὐτὲς τὶς μεταθανάτιες ἀρετές της εἶναι οἱ συγγενεῖς της οἱ ψαράδες. Καὶ μὲ τὸ δίκηο τους. Τοὺς ἔκανε τόσες ζημιὲς ζωντανή, ποὺ δὲν θέλουνε νὰ τὴν ἀκοῦνε οὔτε καὶ πεθαμένη. Ἐξαίρεση αὐτοῦ τοῦ κανόνα κάνουνε μόνο οἱ παραγαδιάρηδες. Αὐτοὶ τὴν ἐκτιμᾶνε, καὶ μάλιστα σὰν τὴν δοῦνε κατὰ τὰ γλυκογαράματα νὰ κάθεται πάνω στὸ κολοκοῦθι ποὺ ρίξανε γιὰ σημαδοῦρα τοῦ παραγαδιοῦ τους πιστεύουνε πὼς τὰ παράμαλά τους θὰ εἶναι φύσκα ψάρια.

Ἄσχετο τώρα ἂν τὶς περισσότερες φορὲς ἡ «Διοσημία» αὐτὴ δὲν ἔχει καθόλου περισσότερη ἀξία ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ὅποιος παίρνει συμβουλὲς μονάχα ἀπ' τὸν ἑαυτό του, ἔχει σύμβουλο ἕνα βλάκα.

— Τὰ πόδια τοῦ δειλοῦ εἶνε καμωμένα γιὰ τὸ τρέξιμο.

— Κάλλιο νειὸς καὶ στὸ δρόμο, παρὰ γέρος στὸ κρεββάτι.

— Ὅποιος ἀναχαιτεύει τὸ χῶμα ἢ σκουλήκια θὰ βρῇ ἢ αἰγες.

Λιγόμε...

Οἱ νέοι λογοτέχναι

Ἡ «Ἑβδομάς» εἶναι τὸ μόνον ἀπὸ τὰ περιοδικὰ ποὺ διατήρησε καὶ διατηρεῖ χρόνια τώρα στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς νέους ποὺ γράφουν χάριν τῶν ὁποίων ἔχει ἀφιερώσει καὶ εἰδικὲς σελίδες, ὅπως τῆς «Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας», τοῦ β' ἑλληνικοῦ διηγήματος (Καινούργιες Πένες) κτλ.

Ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς «Ἑβδομάδος» πέρασαν ὅλοι σχεδὸν οἱ σημερινοὶ «φιρμαρισμένοι» Ἕλληνες ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι, τῶν ὁποίων ἡ «Ἑβδομάς» ὑπῆρξε οὕτως εἰπεῖν ἡ φιλολογικὴ ἀνάδοχος

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ὡραῖο ἔργον.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἐχρειάσθηκε ἡ «Ἑβδομάς» νὰ φανῆ αὐστηρή, χάρις δὲ στὴν αὐστηρότητά της αὐτή, ξεχώρισαν τὰ πραγματικὰ ταλέντα ἀπὸ τά... ἀνύπαρκτα καὶ ἐνισχύθηκαν στὸ νὰ γίνουν καλλίτερα, νὰ φθάσουν δηλαδὴ τὴν πληρότητα ποὺ ἔχουν σήμερα.

Αὐτὸ ὑπῆρξε μιὰ ὑπηρεσία καὶ πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ πρὸς τοὺς γράφοντας, πρὸ παντός.

Τὴν παράδοσή της αὐτὴ θὰ τὴν συνεχίση ἡ «Ἑβδομάς» καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον.

■

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ αὐστηρότητος — στοργῆς κι' ἐνδιαφέροντος θἄπρεπε καλύτερα γράψωμε—θ' ἀναφέρωμε καὶ τὸ ἑξῆς... ἀνέκδοτον: Τελευταίως ἕνας νεαρὸς λογοτέχνης μᾶς εἶχε φέρει πρὸς δημοσίευσιν ἕνα εὐθυμογράφημά του. Δηλαδὴ τὸ ἔλεγε εὐθυμογράφημα, γιατὶ ἐμεῖς μ' ὅλη μας τὴν καλὴ διάθεση καὶ θέληση νὰ τὸ θεωρήσουμε ὡς τέτοιο, δὲν τὸ κατορθώσαμε.

Ὁ νεαρὸς χιουμορίστας θύμωσε ἄρχισε νὰ συζητῆ καὶ στὸ τέλος ἔφυγε... ἀμετάπειστος.

Στοὺς «εὐθίκτους» τοῦ εἴδους του ὑπενθυμίζουμε τὴν ἀνάγκη στὴν ὁποία βρισκότανε ἄλλοτε ὁ Σαΐξπηρ, ὅταν ἀνέβαζε ἔργον του, νὰ γράφη πάνω σ' ἕνα πανί, στὸ βάθος τῆς σκηνῆς «ἐδῶ εἶναι δάσος» ἢ «ἡ σκηνὴ παριστάνει σαλόνι». Καὶ τὸ κοινόν, ἀνεπλήρωνε μὲ τὴν φαντασία του τὴν ἔλλειψη κάθε σκηνογραφίας.

Σήμερα ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῆ. Ἔστω καὶ μεταφορικῶς. Δὲν μποροῦμε νὰ γράψωμε πάνω σ' ἕνα χειρόγραφο «εὐθυμογράφημα» καὶ νὰ γίνη τὸ γραπτὸν αὐτὸ εὐθυμογράφημα, ὁπότε πρέπει νὰ γελάσουμε ἢ δρᾶμα, καὶ νὰ γίνη δρᾶμα, ὁπότε πρέπει νὰ κλάψουμε...

■

Σίφουνες καὶ Ἀλκυονίδες.

Εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς καινούργιου βιβλίου ποὺ κυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν.

Ὁ συγγραφέας του, ὁ γνωστὸς λογοτέχνης καὶ δημοσιογράφος κύριος Π. Κατηφόρης χαρίζει μιὰ σπάνια ἀπόλαυση στοὺς ἀναγνῶστες του μὲ τὰ θαλασσινά του κομμάτια τὰ τόσο ζωντανὰ καὶ τὰ τόσο καλογραμμένα.

Οἱ «Σίφουνες καὶ Ἀλκυονίδες» εἶναι ἐκδόσεως «Πυρσοῦ» — μιὰ περίφημη ἔκδοσις — κι' ἔχουν εἰκονογραφηθῆ ὡραιότατα ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη κ. Καστανάκη,

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου αὐτοῦ συναγωνίζεται τὸ περιεχόμενό του σὲ ὀμορφιά. Οἱ σελίδες του μὲ τὶς ἀπολαυστικὲς περιγραφὲς καὶ τὸ συναρπαστικὸ ὕφος δὲν διαβάζονται, ρουφιοῦνται.

Ἡ «Ἑβδομάς» ἀντὶ κριτικῆς προτίμησε νὰ δημοσιεύση ἕνα κομμάτι ποὺ μὲ περισσὴ εὐγένεια τῆς παρεχώρησε ὁ συγγραφέας.

Μᾶς φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ καλλίτερη κριτική.

ΜΙΑ ΚΑΘΕΕΒΔΟΜΑΔΑ

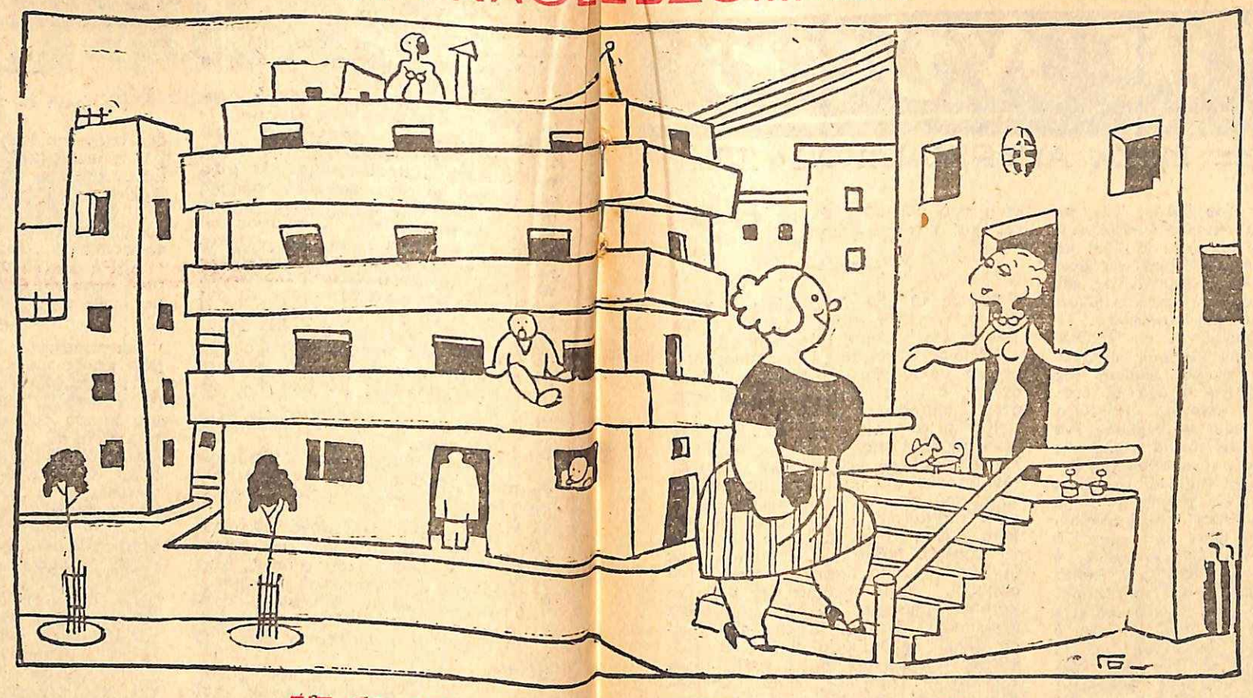

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΑΡΤΜΑΝ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑποψηφίαν ὑπηρέτριαν. —Ναὶ ὅλα καλὰ καϋμένη ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κάνεις. Γιατὶ οὔτε στὴν κουζίνα χωρᾶς οὔτε στὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας...

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

Ν—. Δὲν ξέρω, Ζαχαρία μου, τί γοῦστο τώρα βρίσκει
Ὁ κάθε νέος τῆς μοδὸς
Καὶ κοπανάει ἐπὶ ποδὸς
ἑφτὰ - ὀχτὼ οὐΐσκυ.
Ζ.— Δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται καὶ μὴ τοὺς ἀδικεῖς
Ἡ μόδα τοὺς τουμπάρει.
Ν.— Πίνουν τὸ κρεμυδόζουμο κι' ἀφήνουνε τῆς Ἀττικῆς
Τὸ φίνο κεχριμπάρι
Χάλασε, Ζαχαρία μου χάλασε ὁ κόσμος ὅλος.
Ζ.— Χάλασε ἀναμφιβόλως.
Ξέχασαν τὸν ἀθάνατο τὸν Καλαματιανὸ
Καὶ προσπαθοῦν μὲ τὸ στανιὸ
Νὰ μάθουν, λέει, ροῦμπες
Κι' ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς τοῦρ - Νεοκλῆ, ἀρλοῦμπες.
Ν—. Καὶ γίναν, ἄν τοὺς πρόσεξες, μὲ πόδια στραβοκάνικα
Χορεύονιας καθημερνῶς τὰ φὸξ τ' ἀμερικάνικα.
Ζ.— Ἀμὲ τὸ ἄλλο Νεοκλῆ; Αὐτὸ ποὺ λένε «τάγκο»
Ποὺ ἀφήνουν τὴ γυναῖκα τους στὸν κάθε οὐρακοτάνγκο
Νὰ τὴ χορεύη ἀγκαλιαστὰ μὲ σφίξιμο μυστήριο;
Ν.— Κι' αὐτὸ τὸ λὲν αὐτοὶ χορό.
Ζ.— Ἐγώ, κύρ - Νεοκλῆ, θαρρῶ
Πῶς θἄπρεπε νὰ λέγεται Γαμήλιο ἐμβατήριο!

Λιγένε...

Μία θεατρικὴ κριτική

Ὁ κ. Γεώργιος Βλάχος, Διευθυντὴς τῆς «Καθημερινῆς», ὁ εὐφυέστερος Ἕλλην δημοσιογράφος, ἀναμφισβητήτως, εἶναι συγχρόνως καὶ ἕνας ἄνθρωπος καλῆς πίστεως. Λὲν γεννᾶται ζήτημα ἐπ' αὐτοῦ. Ἢ καὶ ἂν γεννᾶται, ἡμεῖς αὐτὸ πιστεύομεν. Γράφει λοιπὸν μίαν κριτικὴν ὁ κ. Γεώργιος Βλάχος καὶ παραδέχεται ὅτι οἱ «Παγουργίες τοῦ Σκαπὲν» καὶ οἱ «Ψευτοσπουδαῖες» ὑπῆρξαν μία καλὴ παράστασις, παρὰ τὰ μικροψεγάδια ποὺ εὑρίσκει. Ἀλλὰ ὁ σεβαστός μας αὐτὸς δημοσιογράφος καὶ κριτικὸς καὶ ἄνθρωπος καλῆς πίστεως, ὁ κ. Γ. Βλάχος τὸν ὁποῖον ἀπροκαλύπτως ὁμολογοῦμεν ὅτι θαυμάζομεν ὡς ἀξίαν, θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ τοῦ ποῦμε ὅτι βγάζει συμπεράσματα ἀτέχνως τραβηγμένα ἀπὸ τὰ μαλλιά. Εἶναι ἡ πρώτη παράστασις τοῦ «Βασιλικοῦ» ποὺ εὑρίσκει καλήν, ἀφ' ὅτου ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου ὁ κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς. Σύμπτωσις. Παραδεχόμεθα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀποδίδει εἰς τὸν κ. Ματσούκην, τὰς δὲ προηγουμένας ποὺ εὑρῆκε κακάς, τὰς φορτώνει εἰς τὸν κ. Ροντήρην, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε, παλαιότερα, ἐξεθείαζε ὑπερβολικά. Διατὶ ὁ ψυχραίμως σκεπτόμενος κ. Γ Β., δὲν εὑρίσκει ὅτι καὶ ὁ κ. Ροντήρης καὶ ὁ κ. Ματσούκης εἶναι καλοὶ σκηνοθέται, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς εἶναι καλὸς Διευθυντὴς καὶ τοὺς πειθαρχεῖ κα τοὺς ἐμπνέει; Ἔλλειψις ἀνωτερότητος; Ὄχι. Μᾶλλον προκατάληψις. Ἀσφαλῶς....

■

Σὲ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ μεγάλης κυκλοφορίας, ἄρχισε μιὰ πρωτότυπη, εἶναι ἡ ἀλήθεια, «καμπάνια», ποὺ σκοπὸ ἔχει νὰ παρουσιάση σὲ αὐτοτελεῖς σκιαγραφίες στὸ ἀναγνωστικό του κοινὸ τοὺς τακτικοὺς συνεργάτας του.

Στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ γνωστοτάτου συγγραφέως καὶ συνεργάτου μας κ. Χρ. Χαιρόπουλου. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ὁ γράφων ἔσπρωξε τὴν πρωτοτυπία τῆς ὅλης ὑποθέσεως μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ...νὰ ξεχάση τί τοῦ ἀνετέθη καὶ νὰ κάμη καὶ αὐτὸς τὴν φιλολογική του αὐτοβιογραφία! Ἔτσι, βλέπουμε ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ ἄρθρου καὶ κάτω ἕνα συγκινητικώτατον «Ἐμεῖς» νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσο... τόσο ποὺ νὰ διερωτᾶστε ἂν εἶνε ὁ κ. Χαιρόπουλος ὁ ὁποῖος σκιαγραφεῖται ἀπὸ τὸν γράφοντα ἢ ὁ γράφων ἀπὸ τὸν κ. Χαιρόπουλο...

Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ μία ἐκδήλωσις μετριοφροσύνης: ὁ γράφων δὲν βάζει, αὐτός, τὴν φωτογραφία του...

■

Ἀναγνώστης μας μᾶς γράφει:

Ἀγαπητὴ «Ἑβδομάς»,

Στὴν «Καλλιτεχνικὴ Ζωὴ» τοῦ προτελευταίου φύλλου ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ, εἶδα μιὰ στήλη ἀφιερωμένη στὸν «Πλοῦτο» τοῦ Ἀριστοφάνους, ποὺ ἀνέβασε τὶς τελευταίες αὐτὲς μέρες στὸ Παρίσι, τὸ περίφημο θέατρο τέχνης «Ἀτελιέ».

Δυστυχῶς, ὅμως, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ στήλη, ἄδικα ἔψαξα νὰ βρῶ καὶ ἕνα ἑλληνικὸ ὄνομα, ποὺ ἔδωκε, ἐν τούτοις, γενναία τὴν συμβολή του στὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου, τὸ ὄνομα τοῦ σκηνογράφου κ. Βακαλό.

Ἡ παράλειψις δὲν μὲ ἐκπλήττει.

Ὁ κ. Βακαλὸ εἶναι Ἕλλην (Γιῶργος Βακαλόπουλος) καὶ φαίνεται ὅτι ἐπαναφέρεται ἐν ἰσχύϊ τὸ κλασσικὸν «Οὐδεὶς προφήτης... κτλ.».

Τίποτε ἄλλο.

Μετὰ τιμῆς
«Α. Κ.»

Ἡ Νύφη τοῦ Κόκκινου Πύργου

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ Του ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἕνας μυστηριώδης καὶ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς κυνηγᾶ τὴν Νόρα Γῶλτον, κόρη τοῦ μεγάλου ὁπλοβιομηχάνου Γουϊνθροπ Γῶλτον. Ὁ ἄγνωστος αὐτός, ὁ ὁποῖος κυκλοφορεῖ μέσα στὸν Κόκκινο Πύργο ποὺ ἔχουν οἱ Γῶλτον ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ κοντὰ στὰ τεράστια ἐργοστάσιά των, φορώντας ἕνα ντόμινο μὲ κουκούλα, δολοφονεῖ τὸν πατέρα τῆς Νόρας καὶ κατόπι στρέφεται ἐναντίον της θέλοντας μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐξαφανίση, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ περιέλθη σ' αὐτὸν τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἀδικημένο, ἡ κυριότης καὶ διαχείρησις τῆς μεγάλης περιουσίας τῶν Γῶλτον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο, διεκδικηταὶ καὶ συγκυριάρχοι γιὰ τὸ ἐργοστάσιο ἐμφανίζονται ὁ θεῖος τῆς Νόρας Ἔρζα, καὶ οἱ ἐξάδελφοί της, Νοεμὴ καὶ Χάϊνες. Καὶ οἱ τρεῖς των προσπαθοῦν καθένας χωριστὰ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του νὰ ἐπιτύχουν τὴν περιπόθητη συγκυριαρχία μὲ τὴν Νόρα. Ἡ Νόρα ὅμως, δὲν θέλει νὰ ἀκούση τίποτε.

Στὴν ἐπιμονή της αὐτὴ δὲν τὴν κλονίζουν οἱ ἀλλεπάλληλες ἀπόπειρες κατὰ τῆς ζωῆς της, ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν κουκούλα. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἔχει πολύτιμο προστάτη καὶ σύντροφο τὸν χημικὸ τοῦ ἐργοστασίου Χάρβεϋ Γκράχαμ, ἕνα νέο ποὺ τὴν ἀγαπᾶ μυστικὰ καὶ ποὺ κι' αὐτὴ τὸν συμπαθεῖ ἰδιαιτέρως. Οἱ τρεῖς ἄλλοι συγκληρονόμοι ἀνησυχοῦν μὲ τὴν παρουσία αὐτὴ τοῦ Γκράχαμ, καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐκτοπίσουν. Σ' ὅλες ὅμως τὶς ἀπόπειρές των νὰ τὸν ἐκθέσουν στὰ μάτια τῆς Νόρας Γῶλτον, ἀποτυγχάνουν. Τελευταίως, προσεταιρίζονται κάποιον Γερμανὸ πράκτορα, τὸν βαρῶνο φὸν Ρατάϊμ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀγοράση ἕνα νέο μυδραλιοβόλο τοῦ οἴκου Γῶλτον. Βρισκόμαστε στὸν Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ τὸ ὅπλο αὐτὸ θὰ εἶναι πολύτιμο γιὰ τὴν Γερμανία. Τὸ ἴδιο ὅπλο, προσπαθεῖ νὰ ἀγοράση γιὰ λογαριασμὸ τῆς πατρίδος του ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς, ἴλαρχος ντέ Καργκεξέκ. Καὶ στὸ τέλος, τὸ κατορθώνει γιατὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα σκοτώνει τὸν φὸν Ρατάϊμ. Πρόκειται τώρα νὰ δοκιμασθῆ τὸ νέο ὅπλο. Στὸ πεδίο τῶν δοκιμῶν εἶναι ὁ ἴλαρχος μὲ τοὺς τεχνίτας τοῦ ὁπλουργείου, ἐνῶ ὁ Γκράχαμ πηγαίνει νὰ πάρη θέση στὸ παρατηρητήριο γιὰ νὰ ἐλέγξη τὴν εὐθυβολία τοῦ νέου ὅπλου. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ, ἐπεμβαίνει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα καὶ μὲ μιὰ σιδερένια γροθιὰ ξαπλώνει κάτω ἀναίσθητους τοὺς τρεῖς ἄνδρες καὶ κατόπι στρέφει τὸ μυδραλλιοβόλο ἐναντίον τοῦ παρατηρητηρίου. Σὲ λίγο αὐτὸ σωριάζεται εἰς ἐρείπια ἀλλὰ ὁ Γκράχαμ καὶ πάλι σώζεται χωρὶς στὴν ἔγκαιρο ἐπέμβαση τῆς Νόρας. Λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ δραματικὰ αὐτὰ γεγονότα, ἡ Νόρα παίρνει ἀπὸ κάποιον Γκρίμλιχ ἕνα τηλεγράφημα στὸ ὁποῖο αὐτὸς τῆς λέγει ὅτι ξέρει, τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της καὶ τῆς δίνει ραντεβοῦ γιὰ νὰ τῆς τὸ πῆ. Ἡ Νόρα καὶ ὁ Γκράχαμ πάνε στὸ ραντεβοῦ. Πρὶν ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ἔχει πάγει ὁ θεῖος Ἔρζα. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐνεδρεύει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα ὁ ὁποῖος σκοτώνει τὸν Ἔρζα καὶ τοῦ παίρνει τὸ ἀποκαλυπτικὸ χαρτάκι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γκρίμλιχ. Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ Γκρίμλιχ ἀλλάζει διεύθυνση καὶ οἱ δύο φίλοι χάνουν τὰ ἴχνη του. Τότε ὁ Γκράχαμ εἶχε μιὰ καλὴ ἔμπνευση: προτείνει στὴν Νόρα νὰ κάνουν μιὰ ἀντιδιείσευση στὶς ἐφημερίδες προκηρύσσοντας μεγάλη ἀμοιβὴ σ' ὅποιον τοῦ πῆ ποῦ βρίσκεται ὁ δικολάβος.

Ἡ Νόρα ἐπικροτεῖ.

14ον

14ΟΝ

Ὁπωσδήποτε τώρα θὰ πάρω τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ τρέξω ὡς τὰ γραφεῖα τῶν «Νιοῦ Γιὸρκ Τάϊμς». Εἶναι ἐφημερίδα μεγάλης λαϊκῆς κυκλοφορίας. "Αν ἡ δημοσίευσις μόνο σ' αὐτὴν δὲν δώση κανένα ἀποτέλεσμα, θὰ τὴν δώσω καὶ σ' ἄλλα φύλλα.

— Σύμφωνη, Χάρβεϋ καὶ σᾶς εὐριστῶ, εἶπε ἡ νέα, δίνοντάς του τὸ χέρι της.

Ὁ χημικὸς τὸ ἔσφιξε μὲ τρυφερότητα. Ἕνα ρῖγος διέτρεξε τὸ καλλίγραμμο σῶμα τῆς Νόρας στὴν ἐπαφὴ αὐτή. Κύτταξε τὸν Χάρβεϋ στὰ μάτια, καὶ τὸ βλέμμα της ἐξέφραζε ἐκεῖνο ποὺ τὰ χείλη της δὲν εἶχαν τολμήσει ἀκόμη νὰ ποῦν. Τὸ αἴσθημα ποὺ τὴν συνεκλόνιζε ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν ἦταν πιὰ ἁπλῆ εὐγνωμοσύνη...

Αὐτὸ τὸ ἤξερε τὸ δισθάνετο πολὺ καλὰ ὁ Χάρβεϋ. Τῆς ἔσφιξε λοιπὸν ἀκόμη περισσότερο τὸ χέρι καὶ ἐνῶ ἡ νέα γινόταν καταπόρφυρη:

— Πηγαίνω τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά, ἀλλὰ πρὶν φύγω θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς κάτι.

— Ὅ,τι θέλετε ψιθύρισε ἡ νέα καὶ τὰ λόγια της αὐτὰ ἦσαν ἤδη σὰν μιὰ ἀπάντησις στὴν σιωπηρὰ ἐρώτηση τοῦ ἐξομολογήματος.

— .... δὲν θὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι μέχρις ὅτου ἐπιστρέψω, συνεπλήρωσε ὁ Χάρβεϋ.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι Χάρβεϋ!...

Ἦταν αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ μιλοῦσε στὸν ἑνικό Τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρά του, ὁ νέος ἔφυγε τὸ ἀβρὸ χεράκι ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χείλη του καὶ κατόπιν ἔφυγε.

—ΠΠ—

Ὅπως τὸ εἶχε ὑπολογίσει ὁ χημικός, ἡ ἀγγελία στοὺς «Νιοῦ Γιὸρκ Τάϊμς» δὲν πέρασε ἀπαρατήρητη.

Κάποιος ἄνθρωπος ἐνδιεφέρθη ἐξαιρετικὰ μόλις τὴν διάβασε, κι' ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀκριβῶς ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο ἀπηυθύνετο.

Καὶ ἡ ἀγγελία ἦρθε ἀκριβῶς πάγω στὴν ὥρα της. Ὁ ἄτυχος ὁ Γκρίμλιχ εἶχε φοβερὰ χάλια. Εἶχε πάθει μὲ τὴν ἱστορία τοῦ μυστικοῦ μιὰ φοβερὴ νίλα, ποὺ ποτὲ δὲν τὴν περίμενε.

Ὁ μακαρίτης ὁ Ἔρζα, ἔκανε κάποιο λάθος ὑπογράφοντας τὸ τσέκ. Κι' ἀντὶ νὰ βάλη τὴν ἡμερομηνία τῆς ἡμέρας τῆς ὑπογραφῆς, ἔβαλε τὴν αὐριανή. Αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ σημασία, ἂν τὰ πράγματα ἐξελίσσοντο ὁμαλά. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄλλως τε ὁ Γκρίμλιχ δὲν θὰ πρόφθανε νὰ ἐξαργυρώση τὸ τσέκ, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ Τράπεζες εἶχαν κλείσει. Εἶχε ὅμως τὴν ἀτυχία ὁ Γκρίμλιχ, νὰ σκοτωθῆ τὴν δια μέρα ὁ Ἔρζα, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κουκούλα, ἑπομένως δὲν μποροῦσε νὰ παρουσιάση πρὸς εἰσπραξιν τσὲκ ὑπογεγραμμένο... ἀπὸ ἕνα νεκρό. Τὸ ὀλιγώτερο ποὺ θὰ εἶχε νὰ πάθη ἦταν νὰ συλληφθῆ ὡς πλαστογράφος καὶ τὸ χειρότερο, νὰ θεωρηθῆ ὡς συνένοχος τοῦ δολοφόνου τοῦ Ἔρζα ἢ καὶ ὡς κύριος ἀκόμη αὐτουργός! Ἔσπευσε, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀποφύγη ἐνδεχομένην ἔρευναν στὸ σπίτι του, ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, νὰ ἐξαφανίση τὸ τραγικὸ τσέκ.

Εὐτυχῶς ὅμως γι' αὐτόν, νέο φῶς φώτισε τὶς μαῦρες ὧρες ποὺ περνοῦσε, ὕστερ' ἀπὸ τὸ πάθημά του. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν ἡ ἀγγελία τῶν «Τάϊμς».

Μόλις τὴν διάβασε τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἀφήνοντας μισοπιωμένο τὸν καφὲ ποὺ ἔπινε στὸ φτωχικὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε πιάσει στὸ ἕκτο πάτωμα μιᾶς λαϊκῆς πολυκατοικίας, φόρεσε τὸ σακκάκι του καὶ ἔτρεξε στὰ γραφεῖα τῆς ἴδιας ἐφημερίδας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Νόρα καὶ ὁ Γκράχαμ διάβαζαν στὶς «μικρὲς ἀγγελίες» τῆς 4ης σελίδος:

«Ἂν ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ν. Γ. ἐπιθυμῆ τὰς ζητηθείσας πληροφορίας, ἂς προσέλθη ἀμέσως No 53. Ντάβιτς Λίηλυ δωμάτιον 304».

Ε'.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΒΕΛΟΣ

Ὁ Ἄρθουρ Γκρίμλιχ περίμενε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὴν μὶς Γῶλτον.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του εἶχε βγάλει τὸ σακκάκι του, καὶ κάθησε μόνο μὲ τὸ πουκάμισο μπρὸς στὸ γραφεῖο του ὅπου ἄρχισε νὰ φυλλομετρᾷ μιὰ δικογραφία.

Κάπου—κάπου σηκωνό-ανε, πλησίαζε τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλὴ τοῦ κτιρίου καὶ κύτταζε ἔξω. Ἀνυπομονοῦσε νὰ ἰδῆ τὴν Νόρα. Κατόπιν ἐπέστρεφε στὴ θέση του καὶ ξανάρχιζε τὴν ἐργασία του. Τόσο δὲ ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του ποὺ δὲν ἀντελήφθη ὅτι τὸ μικρὸ παράθυρο ποὺ ἦταν πίσω του ἄνοιξε σιγὰ—σιγὰ καὶ φάνηκε στὸ πλαίσιό του ἡ ἀπαίσια μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν κουκούλα.

Φαίνεται ὅτι ὁ τρομερὸς κακοῦργος παραμόνευε τὸν Γκρίμλιχ, γιατὶ μόλις τὸν εἶδε νὰ ξανακαθήση στὸ γραφεῖο του, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦταν κρυμμένος καὶ ἔσπευσε νὰ προλάβη ἐνδεχομένη νέα μετακίνηση τοῦ δικολάβου.

Ἀφοῦ ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἶδος μικροῦ πιστολίου ποὺ λειτουργεῖ μὲ πεπιεσμένο ἀέρα καὶ σκόπευσε μὲ προσοχὴ τὸν Γκρίμλιχ στὸν αὐχένα. Ἀπὸ τὴν κάνη τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ πιστολιοῦ, ἔβγαινε ἡ ἄκρη ἑνὸς λεπτοῦ βέλους ἀπὸ χάλκινο σῦρμα. Ὁ κακοῦργος σκόπευσε καὶ κατόπιν πίεσε τὴ σκανδάλη. Ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε καὶ τὸ μικρὸ βέλος σφηνώθηκε στὸν αὐχένα τοῦ δικολάβου, λίγο κάτω ἀπὸ τὸ τριχωτὸ μέρος τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Γκρίμλιχ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ τινάχτηκε ἐπάνω. Ταυτοχρόνως, ἔφερε τὸ χέρι στὸν σβέρκο του καὶ ἔπιασε τὸ βέλος. Τὸ τράβηξε μὲ ὁρμή. Λίγο αἷμα ὑπῆρχε στὴν αἰχμή του. Ὁ Γκρίμλιχ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρο, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Κατόπιν ἔφερε τὸ χέρι στὸ τραῦμα. Ἡ πληγὴ ποὺ εἶχε προξενήσει τὸ βέλος ἦταν σχεδὸν ἀσήμαντη, ἐν τούτοις οἱ συνέπειές της ἐπρόκειτο νὰ εἶναι τρομερές. Γιατὶ τὸ βέλος ἐκεῖνο ἦταν βαπτισμένο μέσα στὸ κουράρε τὸ φοβερὸ δηλαδὴ ἐκεῖνο δηλητήριο ποὺ μεταχειρίζονται στὰ βέλη τους οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ἀμαζωνίου.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ ἦταν κεραυνοβόλος.

Εὐθὺς μόλις ἔλθη σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ αἷμα προσβάλλει τοὺς βρόγχους καὶ ἐπιφέρει μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸν θάνατο ἀπὸ ἀσφυξία.

Πραγματικά, ἀμέσως σχεδόν, φάνηκαν κιόλας στὸν δυστυχῆ τὸν Γκρίμλιχ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου.

Ὁ δικολάβος ἄρχισε νὰ ἀναπνέη σπασμωδικά.

Ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα τὸν κυρίευε.

Νόμιζε ὅτι ἀποναρκωνότανε σιγὰ—σιγά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δοκίμασε νὰ σηκωθῆ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Ξανάπεσε βαοὺς στὸ κάθισμά του.

Τότε κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος.

Καὶ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν προέλευση τοῦ βέλους.

Τότε τὸν κυρίευσε μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἄρπαξε ἀμέσως ἕνα φύλλο χαρτιοῦ καὶ σημείωσε πάνω σ' αὐτὸ λίγες λέξεις μὲ τὸ μολύβι.

Θέλησε νὰ συνεχίση ἀλλ' ὁ θάνατος ἐρχότανε ἀκάθεκτος.

Ἕνας δυνατὸς σπασμὸς τὸν συνεκλόνισε ὁλόκληρο κι' ἀμέσως ἔπεσε βαρὺ τὸ σῶμα του ἔπεσε πάνω στὸ πάτωμα.

Λίγο αἷμα φάνηκε τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του κι' ὕστερα τίποτε πιά.

Ὁ Γκρίμλιχ ἦταν νεκρός.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκαν κτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου.

Ἦταν ἡ Νόρα καὶ ὁ Γκράχαμ.

Τὰ χτυπήματα ἐπανελήφθησαν ἀλλὰ χωρὶς ἀπάντηση πάντοτε.

— Δὲν θᾶναι μέσα... ἔκανε ἡ Νόρα ἀπογοητευμένη.

Ὁ χημικὸς γιὰ νὰ βεβαιωθῆ καλλίτερα, ἔβαλε τὸ αὐτί του στὴν κλειδαρότρυπα. Κάτι σὰν ἐλαφρὸ ροχαλητὸ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τοῦ ἄτυχου δικολάβου.

— Ἐν τούτοις κάποιος εἶναι μέσα, εἶπε ὁ Γκράχαμ.

Ξαναχτύπησε.

Καὶ πάλι ἡ ἴδια σιωπή.

Τότε ὁ νέος ἐστήριξε τοὺς ὤμους στὴν πόρτα καὶ ἔσπρωξε μὲ δύναμη. Ἡ πόρτα ὑπεχώρησε.

Οἱ δυὸ νέοι ὥρμησαν μέσα, ἀλλ, ἀμέσως σχεδόν, ὑποχωροῦσαν μὲ φρίκη.

Μπροστά τους ἦταν ἕνα πτῶμα.

— Φτάσαμε ἀργά, εἶπε ὁ Γκράχαμ.

Ἡ Νόρα δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλ' ὥρμησε στὸ τραπέζι ὅπου τὸ μάτι της εἶχε πάρει κιόλας τὸ λευκὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ Γκρίμλιχ.

Τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε μὲ ἀπληστία.

Τὸ χαρτὶ ἔλεγε:

«Μὲ σκότωσε ὁ δολοφόνος τοῦ ἐργοστασιάρχου Γῶλτον.

»Ἂν δὲν ἐμποδισθῆ ἐγκαίρως, θὰ τινάξη τὸ ἐργοστάσιο στὸν ἀέρα. Ὀνομάζεται....»

Ὁ θάνατος ἔσωσε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κουκούλα.

Δὲν ἄφησε τὸν δικολάβο νὰ ἀποτελειώση τὴν φράση του.

Ἡ Νόρα, ἀφῆκε τὰ χέρια της νὰ πέσουν ἀδρανῆ ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τοὺς ξέφευγε ὁ δολοφόνος, ἡ ταυτότης του.

Ἀλλὰ πῶς ὁ Γκρίμλιχ μποροῦσε νὰ ξέρη τὰ σχέδια τοῦ φοβεροῦ δολοφόνου;

Ὁ Γκράχαμ πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε ἀφήσει νὰ πέση κάτω ἡ Νόρα καὶ τὸ διάβασε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸ μικρὸ παράθυρο ξανάνοιξε καὶ πάλι πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους, ποὺ εἶχαν στραμμένα τὰ νῶτα τους σ' αὐτό, καὶ ξαναφάνηκε ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν κουκούλα!

Ὁ μυστηριώδης κακοῦργος ἔβγαλε καὶ πάλι τὸ πιστόλι του μὲ τὸ τρομερὸ βέλος καὶ σκόπευσε καλὰ τὴν Νόρα, στὸ ἴδιο μέρος ὅπως καὶ τὸν Γκρίμλιχ. Κατόπιν ἐπίεσε τὴν σκανδάλη.

Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὴν νέα, αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ φονικὸ βέλος βρῆκε ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο μπροστά του. Ἡ Νόρα φοροῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μιὰ γοῦνα τοῦ λαιμοῦ. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε ὑπολογίσει καλὰ τὴν ἀπόσταση καὶ τὸ βέλος ἀντὶ νὰ σφηνωθῆ στὸν λαιμὸ τοῦ νέου [illegible] ἀκάλυπτο ἡ γοῦνα, χώθηκε δυὸ μόλις χιλιοστόμετρα πιὸ πάνω, μέσα στὸ παχὺ γουναρικό.

Πρῶτος ὁ Χάρβεϋ ἀντελήφθη τὸ βέλος ἐξαπεστέλλετο ἐναντίον του τὸ ἀποσπάση ἀπὸ τὴν γοῦνα. Ἡ κίνησις λοιπὸν αὐτὴ τὸν ἔσωσε. Γιατὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ἕνα δεύτερο βέλος ;ξαπεστέλλετο ἐναντίον του αὐτὴ τὴ φορά. Ἀλλ' ἀστόχησε χάρις στὴν ξαφνικὴ ἐκείνη κίνηση τοῦ νέου κίνηση ποὺ δὲν τὴν εἶχε προβλέψει ὁ κακοῦργος, καὶ πῆγε νὰ σφηνωθῆ ἀπέναντι στὴν πόρτα,

— Περίεργο πρᾶγμα! φώναξε ὁ Γκράχαμ κυττάζοντας τὸ βέλος.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, ἔκανε ἡ Νόρα βιαστικά. Κάποιος μᾶς παραμονεύει καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ μᾶς ἀφήση νὰ βγοῦμε ζωντανοὶ ἀπὸ ἐδῶ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντηση, πῆρε τὸν νέο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ θανάτου.

Μιὰ κραυγὴ λύσσας, μιὰ χυδαία βλαστήμια ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μικροῦ παραθύρου.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα, ποὺ ἔβλεπε καὶ πάλι νὰ τοῦ ξεφεύγουν τὰ παρ' ὀλίγον θύματά του,

Καθὼς κατέβαιναν βιαστικὰ τὴν σκάλα, ὁ Γκράχαμ σταμάτησε ξαφνικά.

— Μιὰ στιγμὴ, εἶπε τῆς Νόρας.

Καὶ τέντωσε τ' αὐτί του.

— Κάποιος μοῦ φαίνεται πὼς ἀνεβαίνει τὴ σκάλα πρόσθεσε ψιθυριστά.

Ἔσκυψε καὶ εἶδε πραγματικά, κάποια σκιὰ νὰ ἀνεβαίνη σιγὰ—σιγά, κρατώντας στὸ χέρι περίστροφο.

— Ὠ! ἔκαμε σιγά. Θᾶχωμε πανηγῦρι φαίνεται.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ Νόρα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἔκανε ὁ νέος, βγάζοντας τὸ πιστόλι του. Ἐλᾶτε ἀπὸ πίσω μου.

Καὶ ἄρχισε νὰ ξανακατεβαίνη μὲ προσοχὴ ὅμως, τὴ σκάλα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Νόρα.

Στὸ παρακάτω κεφαλόσκαλο ἔγινε ἡ μοιραία συνάντησις.

Ὁ Γκράχαμ βρέθηκε ξαφνικὰ μύτη μὲ μύτη μὲ τὸν ἄγνωστο ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι,

Σὰν ἀστραπὴ ὥρμησε ἐπάνω του. Ὁ ἄλλος πρόκανε νὰ πυροβολήση ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ Γκράχαμ τότε τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ μπραουνίγκ του στὸ κεφάλι. Ὁ ἄγνωστος κυλίσθηκε κάτω ἀναίσθητος.

—Μπορεῖτε τώρα νὰ κατεβῆτε, δεσποινίς! φώναξε ὁ Γκράχαμ τῆς Νόρας. Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος.

Δὲν εἶχαν ἐν τούτοις ξοφλήσει ὅσο εὔκολα φανταζόταν.

Δὲν εἶχαν φθάσει καλὰ καλὰ στὸ ἄλλο κεφαλόσκαλο, ὅταν ἕνας δεύτερος ἄγνωστος κρυμμένος ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα μέσα σὲ μιὰ πόρτα, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Γκράχαμ, ποὺ κατέβαινε πρῶτος. Αὐτὸς κρατοῦσε ἕνα δίκοπο ναπολιτάνικο ἐγχειρίδιο. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἡ Νόρα τὸν ἀντελήφθη ἐγκαίρως.

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Προτοῦ προφθάση ὁ κακοῦργος νὰ χτυπήση, ἡ Νόρα ὥρμησε πάνω στὸν Γκράχαμ καὶ τὸν ἔσπρωξε δυνατά, φωνάζοντας:

— Φυλαχθῆτε! Βοήθεια!...

Ὁ Γκράχαμ στράφηκε ἀπότομα, μόλις ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία του, καὶ ὥρμησε πάνω στὸν δεύτερο ἄγνωστο. Νέο τρομερὸ χτύπημα μὲ τὴν λαβὴ τοῦ ὅπλου του καὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαχαῖρι ἦταν ξαπλωμένος κάτω στὸ πάτωμα ἀναίσθητος.

— Πᾶμε δεσποινίς, φώναξε ὁ νέος. Κατέβηκαν κάτω καὶ βγῆκαν στὸ δρόμο.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Νόρα ἔμπηξε μιὰ κραυγή:

— Μὰ ἐσεῖς Χάρβεϋ, εἶσθε πληγωμένος.

Πραγματικά, τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἦταν ματωμένο. Κατὰ τὴν πάλη του μὲ τοὺς κακούργους εἶχε τραυματισθεῖ ἐλαφρὰ ὅμως.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε ὁ Γκράχαμ. Θὰ πάγω στὸ πλησιέστερο φαρμακεῖο νὰ μοῦ πλύνουν τὶς ἀμυχές, γιατὶ μόνον ἀμυχὲς εἶναι. Ἐσεῖς ὅμως πᾶρτε ἐν τῷ μεταξὺ τ' αὐτοκίνητο καὶ τρέξτε ἀμέσως στὸν Πύργο. Ποέπει νὰ προλάβουμε τὸν κακοῦργο. Ἡ νέα ἔσφιξε μὲ συγκίνηση τὸ χέρι τοῦ χημικοῦ καὶ πήδησε στ' αὐτοκίνητό της.

— Γρήγορα, Τζάκ, στὸ ἐργοστάσιο! φώναξε το σωφέρ.

ΣΤ'.

Η ΑΙΘΟΥΣ ΤΩΝ ΔΙΫΛΙΣΤΗΡΙΩΝ

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε πρὸς τὰ ἐργοστάσια Γῶλτον.

— Γρηγορώτερα Τζάκ! φώναζε ἡ Νόρα κάθε τόσο τοῦ σωφέρ, χτυπώντας τὸ τζάμι.

Ὁ σωφὲρ ἄνοιξε καὶ ἄλλη ταχύτητα καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε ὁλοταχῶς, μὲ κίνδυνο νὰ προκαλέση κανένα δυστύχημα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ φάνηκαν οἱ πανύψηλοι καπνοδόχοι τοῦ Ἐργοστασίου.

— Τζάκ, φώναξε πάλι ἡ Νόρα, ὄχι ἀπὸ τὴν μεγάλη εἴσοδο. Νὰ προχωρήσης κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μικρὸ κτίριο ποὺ εἶναι ἀπὸ πίσω καὶ ὅπου γίνεται ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν,

Ὁ σωφὲρ ἔκανε μισὴ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιά.

— Ποιός, λοιπόν, νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — σκεπτόταν τρομαγμένη ἡ Νόρα — ὥστε νὰ μὴν ὑποχωρῇ μπρὸς σὲ τίποτε; Νὰ φθάσω τουλάχιστον ἐγκαίρως...

Τέλος τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπότομα μπροστὰ στὸ μικρὸ κτίριο ποὺ εἶχε πῆ ἡ Νόρα. Ἡ πόρτα τοῦ κτιρίου αὐτοῦ ἔμενε διαρκῶς κλειστή,

Ἡ νέα πήδησε κάτω καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα αὐτή, τὴν ὁποία καὶ χτύπησε δυνατά.

Σὲ λίγο ἡ θύρα ἄνοιγε καὶ παρουσιαζόταν στὸ ἄνοιγμά της ἕνας γέρος ἐργάτης.

Μόλις εἶδε τὴν Νόρα, ἔβγαλε τὴν τραγιάσκα του καὶ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασιό.

Ἡ Νόρα τοῦ φώναξε ἀμέσως:

— Γρήγορα Τζαίημς, φώναξέ τους ὅλους νὰρθοῦν νὰ μὲ συναντήσουν στὴν αἴθουσα τῶν διϋλιστηρίων! Κινδυνεύουν τὰ ἐργοστάσια!...

Ὁ ἐργάτης ἔσπευσε νὰ ὑπακούση.

Ἡ σύνθεσις τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ποὺ κατεργάζοντο τὰ ἐργοστάσια Γῶλτον δὲν εἶχε τίποτε τὸ μυστικό.

Βάσις ὅλων ἦταν ἡ νιτρογλυκερίνη ποὺ γίνεται, ὅπως εἶναι γνωστό, μὲ βαμβάκι καὶ ξυλώδη πολτὸν ποὺ βαφτίζεται μέσα σὲ χημικὰ λουτρὰ θεϊκοῦ ἢ νιτρικοῦ ὀξέος.

Ἡ νιτρώδης αὐτὴ κυτταρόπαστα διαλύεται κατόπιν μέσα σὲ οἰνόπνευμα ἢ σὲ αἰθέρα.

Κατόπιν ὅλη ἡ ὑγρὰ μᾶζα ξηραίνεται καὶ ἡ οὐσία ποὺ ἐπιτυγχάνεται ἔτσι κόβεται σὲ μικρὰ ἐλάσματα.

Ἀπὸ τὴν ἴδια πάστα γίνεται καὶ ἕνα εἶδος μπαρούτης σὲ σκόνη ποὺ χρησιμεύει στὰ πυρομαχικὰ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ σὲ μεταλλευτικὲς ἐργασίες.

Μέσα στὴν αἴθουσα αὐτὴ τῶν μεγάλων διϋλιστηρίων τὰ δέματα τῆς νιτρογλυκερίνης ὑποβάλλονται σὲ κατεργασία μέσα σὲ λουτρὰ ὀξέος, Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε ἕνας τεράστιος τετράγωνος κάδος πλάτους σὲ κάθε του πλευρὰ 30 μέτρων.

Ὁλόγυρα τῆς αἰθούσης ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη στοὰ ἐφωδιασμένη μὲ προφυλακτῆρα καὶ στὸ ὕψος τοῦ πρώτου πατώματος ἦταν μιὰ σιδερένια γέφυρα, διευκολύνουσα τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ στὴν ἄλλη καὶ στὴν ὁποία ἀνέβαιναν μὲ μιὰ σιδερένια σκάλα.

Στὴ μέση τῆς αἰθούσης ὑπῆρχε ἕνας γονδρὸς γαλύβδινος στύλος ποὺ ὑποβάσταζε ἕναν γερανὸ ποὺ ἦταν προωρισμένος γιὰ τὴν ἀνέλκυση τῶν δεμάτων τῆς νιτρογλυκερίνης, ποὺ βυθιζόταν κατόπιν μέσα στὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξύ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ ἀπέραντη αἴθουσα ἦταν ἔρημη.

Οἱ ἐργάται μόλις εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά τους καὶ τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἔμπαινε σ' αὐτὴν, ἡ Νόρα διέκρινε μὲ κατάπληξη καὶ φρίκη, σὲ μιὰ γωνία τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κουκούλα, νὰ παλεύη μὲ κάποιον ἐργάτη.

Τὸν εἶχε προλάβει ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ἀνάψη τὸ φυτίλι ἑνὸς φυσιγγίου δυναμίτιδος γιὰ νὰ τὸ ρίξη μέσα στὸν τεράστιο κάδο.

Ἂν ὁ κακοῦργος κατώρθωνε νὰ θέση σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του, δὲν θἄμενε τίποτε ἀπὸ τὸ τεράστιο ἐργοστάσιο. Θὰ κατέρρεε ὁλόκληρο σὲ ἐρείπια.

Ὥστε ὁ Γκρίμλιγ ἦταν καλὰ πληροφορημένος, Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ φρουρὸς ἐργάτης ἐρχόταν νὰ καταλάβη τὴν θέση του.

Βλέποντας τὸν ἄγνωστο νὰ ἀνάβη τὸ φιτίλι, ὥρμησε κατ' ἐπάνω του γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὸν ἀναπτῆρα.

Ὁ ἀγὼν ὅμως ἦταν ἄνισος. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα ἦταν προικισμένος μὲ ἡράκλειο δύναμη. Σὲ λίγο ἄρπαζε τὸν ἀντίπαλό του σὰν ἕνα μικρὸ δέμα, τὸν ὕψωνε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐξεσφενδόνιε μὲ δύναμη πρὸς τὸ μέρος τοῦ πελώριου κάδου μὲ τὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξύ. Ἕνας παφλασμὸς ἀκούστηκε καὶ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος χανόταν μέσα στὸ τρομερὸ καυστικὸ ὑγρό. Σὲ λίγο διαλυότανε ὁλόκληρος!...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα, ἀπηλλαγμένος πιὰ ἀπὸ κάθε ἐνόχληση, θέλησε νὰ συνεχίση τὸ καταστρεπτικὸ ἔργο του, ἐκείνη ὅμως τὴν ὥρα εἶχε διοκρίνει τὴν Νόρα.

Ἡ νέα εἶχε παρακολουθήσει γεμάτη φρίκη τὴν φοβερὴ σκηνή.

Ἀνίσχυρη γιὰ νὰ ἐπέμβη καὶ νὰ σώση τὸν δυστυχισμένο ἐργάτη, περιωρίσθηκε—μόλις εἶδε ὅτι ὁ τρομερὸς διώκτης της τὴν εἶχε ἀντιληφθεῖ —νὰ τραπῆ εἰς φυγήν.

Ὁ ἄλλος ὅμως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ θριάμβου καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καταδιώκη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῦ διέφευγε.

Ἡ νέα τρελλὴ ἀπὸ τὸν φόβο της, ἔκανε νὰ τρέξη πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ μ' ἕνα βλέμμα εἶδε ὅτι δὲν θὰ πρόφθαινε νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ καὶ παραιτήθηκε τῆς σκέψεως της ἐκείνης. Ἀπότομα εἶδε μπροστά της τὴν μικρὴ σιδερένια σκάλα.

Ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τέσσερα—τέσσερα τὰ σκαλιά. Ὁ διώκτης της τὴν ἀκολούθησε. Καὶ τότε ἕνα τρελλὸ κυνηγητὸ ἄρχισε στὸν στενὸ σιδερένιο ἐξώστη ποὺ ἔζωνε τὴν αἴθουσα. Ἡ νέα ἔτρεχε μ' ὅλη της τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν της, κραυγάζοντας γοερά. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ διώκτης της τὴν κατέθανε καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του.

Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση ἡ Νόρα ἔνοιωσε τότε κάτι ποὺ ἕνας λογικὸς σκεπτόμενος καὶ ψύχραιμος ἄνθρωπος δὲν θὰ τὸ ἔκαμε ποτέ. Μὲ ἕνα ἠήδημα δρασκέλισε τὸ σιδερένιο διάζωμα καὶ ρίχτηκε στὸ κενό. Κάτω της ἔγαινε ἀγνίζοντας ὁ φοβερὸς ὑγρὸς τάφος, ὅπου χάθηκε πρὸ δλίγου ὁ ἄτυχος ἐκεῖνος ἐργάτης, Λίγα ἑκατοστὰ πιὸ πέρα ἂν ἔπεφτε ἡ Νόρα θὰ ἦταν ἤδη χαμένη. Εὐτυχῶς ὅμως γι' αὐτήν, ἔπεσε μόνον στὸ πλακόστρωτο τοῦ διϋλιστηρίου. Τὸ ὕψος βέβαια δὲν ἦταν μεγάλο ἀλλὰ τὸ χτύπημα πάντως ἦταν δυνατό.

Ἡ Νόρα λιποθύμησε. Αὐτὴ τὴ φορὰ πιὰ ἦταν ἐντελῶς στὴ διάθεση τοῦ τρομεροῦ δολοφόνου. Αὐτὸς ἔκανε νὰ ὁρμήση ἀπὸ τὴν σκάλα πρὸς τὸ θῦμα του, ἀλλὰ εἶχε ἀκόμη μέρες νὰ ζήση ἡ ἄτυχη νέα.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ διϋλιστηρίου καὶ φάνηκαν οἱ ἐργάται τοὺς ὁποίους εἶχε σπεύσει νὰ φωνάξη κατ' ἐντολὴν τῆς κυρίας του ὁ γέρος ἐκεῖνος ἐργάτης.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα, ἔπνιξε μιὰ βλαστήμια καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του. Ἐκεῖνο ποὺ τώρα πιὰ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαινομένου ἐκείνου πλήθους ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ ἀνεβαίνη τὴν σιδερένια σκάλα γιὰ νὰ τὸν πιάση.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος φοβήθηκε γιὰ καλά. Διέξοδος ἀπὸ πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε καὶ οἱ ἐργάται πλησίαζαν.

Ξαφνικὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ πάνω του καὶ σὲ ἀπόσταση δέκα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἦταν ἕνας φεγγίτης. Μὲ μιὰ γροθιὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα ἔσπασε τὸ τετράγωνο τζάμι, κατόπιν πήδησε πρὸς τὰ ἐπάνω σὰν ἀλλουρος, πιάσθηκε ἀπὸ τὸν σιδερένιο σκελετὸ τοῦ παραθύρου καὶ μ' ἕνα δεύτερο πήδημα βρέθηκε πάνω στὴν στέγη. Ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ ἐργάται φωνάζοντες ἔφθαναν κάτω ἀπὸ τὸ φεγγίτη. Ἀλλ' ὁ μυστηριώδης κακοῦργος δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ!...

[Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο]

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ Μυστικὸ

Ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ

ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΥΡ

Φίλε μου εἶπε ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ, δόκτωρ Γκαέλ. Ἤλθα νὰ σᾶς πάρω νὰ πᾶμε σὲ μιὰ κηδεία.

— Σὲ μιὰ κηδεία; ρώτησα ἔκπληκτος. Μά, γιατρέ μου, νομίζετε πῶς ἦρθα στὸ Πὸρ—Μπλάν, γιὰ νὰ παρακολουθῶ κηδεῖες; Ἂν ἐγκατέλειψα τὸ Παρίσι κι' ἦρθα στὴ Βρετάνν αὐτὸ τὸ ἔκανα, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀγακτήσω κάπως τὴν πνευματική μου ἠρεμία. Καὶ σεῖς μοῦ λέτε...

— Ὅταν θὰ μάθετε τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θὰ συνοδεύσουμε στὴν τελευταία του κατοικία, θὰ αἰσθανθῆτε μέσα σας μιὰ μεγάλη ἱκανοποίηση γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε. Τέτοια εὐκαιρία δὲν θὰ παρουσιασθῆ δεύτερη φορὰ στὴ ζωή σας.

Ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρουμαι

— Ποιὸς πέθανε, λοιπόν; ρώτησα τὸ γιατρό,

— Ὠ! Ἕνας ἄθλιος, ἕνας παοίας ποὺ ἔκανε διάφορες γοντροδουλειὲς σὲ μιὰ μικρὴ φάρμα τοῦ χωριοῦ. Ἕνα εἶδος ὑπηρέτου.

— Ἕνας ὑπηρέτης! Καὶ λέτε ὅτι...

— Ἀκοῦστε, φίλε μου, μὲ διέκοψε ὁ γιατρός. Γιὰ νὰ ἐπιμένω νὰ ἔλθετε σ' αὐτὴ τὴν κηδεία, θὰ πῆ ὅτι πρέπει νὰ ἔλθετε. Ἔπειτα, ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἔκανε στρατιώτης στρατιώτης..., πολέμησε κι' ὑπερασπίσθηκε τὴν πατρίδα μας, ὅπως καὶ τἄλλα παιδιὰ τῆς Γαλλίας... Ἐμπιστευθῆτε στὰ λόγια μου κι' ἐλᾶτε. Θὰ περάσω νὰ σᾶς πάρω τὸ ἀπόγευμα καὶ μετὰ τὴν κηδεία θὰ σᾶς πῶ τὰ λίγα πράγματα ποὺ ξέρω γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Ἔστω, εἶπα. Θὰ σᾶς περιμένω. Ἀλλὰ γιὰ πέστε μου: Πῶς λέγεται ὁ μακαρίτης;

— Ἰσχυρίζεται ὅτι τὄνομά του ἦταν Μεριαντέκ. Ἀγνοῶ ὅμως ἂν αὐτὸ ἦταν τὸ ἀληθινό του ὄνομα. Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε καθόλου ὄνομα. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἄγνωστος στρατιώτης.

—⊞—

Τὸ ἀπόγευμα ὁ γιατρὸς ἦλθε καὶ μὲ πῆρε μὲ τὸ μικρό του αὐτοκίνητο. Καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴ δὲν ἀλλάξαμε οὔτε μιὰ λέξη. Τέλος, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μέτριο χωριατόσπιτο χτισμένο στὸ κέντρον ἑνὸς μεγάλου λαχανοκήπου. Ὁ γιατρὸς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ σπιτονοικοκύρη, ἑνὸς μαυροφορεμένου μεσόκοπου, μὲ μάτια πρισμένα ἀπὸ τὸ κρασὶ ἢ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Πλάϊ του, ἡ γυναίκα του πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτόν, ἐσκούπιζε διαρκῶς τὰ δάκρυά της. Μιὰ κοπέλλα ἴσαμε εἴκοσι χρονῶν, σφιχτοδεμένη καὶ ψημένη ἀπὸ τὸν ἥλιο, φαινόταν τελείως ἀδιάφορη, ὅπως κι' ἕνα μικρὸ παιδί, ποὺ στεκόταν κοντά της.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφιξή μας, κατέφθασε καὶ ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ μὲ τὴ συνοδεία του. Καὶ ἀμέσως ἡ σχηματισθεῖσα νεκρικὴ πομπὴ τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου.

Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκανε ἐντύπωση σ' ὅλη αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ὑπόθεση, ἦταν ἡ συγκίνησις τοῦ παπᾶ. Ἡ φωνή του μόλις ἀκουγόταν καὶ τὰ μάτια του ἦταν δακρύβρεκτα.

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμό ὁ δόκτωρ Γκαέλ, χωρὶς νὰ χαιρετήση κανένα, λὲς καὶ ἤλθε ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸ νεκρό, μὲ τράβηξε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἐπιστρέψαμε στὸ Πὸρτ—Μπλάν.

—Ἡ ὥρα εἶναι πέντε, μοῦ εἶπε βιαστικά. Ἔχω ἕνα ἄρρωστο μὲ ἰσχυρὸ πυρετὸ καὶ πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ. Τὸ σπίτι του βρίσκεται ἐδῶ κοντά. Σὲ λίγο μόνος μου θὰ ἐπιστρέψω νὰ σᾶς πάρω καὶ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία, ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα.

—⊞—

— Τὸ φέρετρο ἦταν σκεπασμένο καὶ δὲν μπορέσατε νὰ δῆτε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ συνωδεύσαμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὴν τελευταία του κατοικία. Καὶ ὅμως, ἂν βλέπατε τὸ πρόσωπο αὐτὸ θὰ τρομάζατε. Ἦταν ἀποτρόπαιο, φριχτό, τερατῶδες.

Ἔτσι ἄρχισε τὴν ἀφήγησή του ὁ γιατρὸς Γκαέλ, ἀφοῦ τελειώσαμε τὸ βραδυνό μας φαγητό, στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ μου.

— Ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἐξηκολούθησε, τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ, αὐτὸν ποὺ εἴδατε στὴν κηδεία. Ἐλπίζω νὰ κινήσω τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀφήγησίς μου δὲν εἶναι πλήρης.

»Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλᾶμε ἦρθε στὸ χωριό μας πρὸ ἐξ ἀκριβῶς ἐτῶν, τὸ Μάη τοῦ 192...

»Ἦταν ἕνα ὄμορφο γελαστὸ πρωϊνό. Καὶ ὅπως ὅλοι οἱ χωρικοί, ὁ Ἐρνέστος Λαβέρν, στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου πήγαμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα βρισκότανε στὰ χωράφια του.

»Ἡ γυναίκα του Ὑβόννη, ἔπλενε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ της μερικὰ ρουχαλάκια τοῦ Γκιρέκ, τοῦ μικροῦ της παιδιοῦ, ποὺ ἔπαιζε μέσα στὸν κῆπο, κυνηγώντας πεταλοῦδες.

»Ἔξαφνα ἡ Ὑβόννη ἄκουσε τὴν κόρη της Ἀλίκη, ποὺ φώναζε:

»— Μητέρα! μητέρα!

»Στὴ φωνὴ τοῦ κοριτσιοῦ διεκρίνετο ἀνησυχία καὶ τρόμος. Χωρὶς νὰ σταματήση τὴ δουλειά της ἡ Ὑβόννη, ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν πόρτα καὶ ρώτησε:

»— Τί ἔγεις καὶ φωνάζεις;

»Ἡ Ἀλίκη ἦταν τότε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἀλλ' ἦταν τόσο δυναμωμένη, ὥστε νὰ δείχνη πολὺ περισσότερο.

»— Τί θέλεις; τὴν ξαναρώτησε ἡ μητέρα της, χωρὶς νὰ βγάλη τὰ χέρια της ἀπὸ τὴ σαπουνάδα. Ἄπλωσες τὰ ροῦχα ποὺ σοῦδωσα;

»— Ὄχι ὅλα. Κάποιος ἄνθρωπος ποὺ θαρρεῖς ὅτι βγῆκε ἀπὸ τὴν κόλασι, μὲ κυττάζει τόσο περίεργα, ὥστε τρόμαξα κι' ἦρθα πάλι στὸ σπίτι.

»— Εἶσαι μιὰ ἀνόητη! φώναξε ἡ Ὑβόννη Λαβέρν.

»— Μά, μητέρα, σοῦ λέγω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι φρικτός, σὰν τὸ διάβολο.

»— Καλά, μεῖνε κοντά μου. Σὲ λίγο ὁ ξένος αὐτὸς θὰ φύγη καὶ θὰ ἡσυχάσης.

»— Δὲν θέλεις νὰ τὸν δῆς; ρώτησε ἡ Ἀλίκη.

»— Γιὰ νὰ τρέξω νὰ τὸν δῶ, θἄπρεπε νἆταν οὐρανοκατέβατος ἄγγελος! Εἶχα ὄρεξη τώρα νὰ τρέχω νὰ βλέπω τοὺς διαβάτες...,

»Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν ἐλαφροὶ χτῦποι στὴν πόρτα.

»— Κάποιος εἶναι, εἶπε ἡ Ὑβόννη στὴν κόρη της. Πήγαινε ν' ἀνοίξης.

»— Δὲν ἀνοίγω, μητέρα. Φοβᾶμαι. Ἂν ἦταν αὐτός;

»Οἱ χτῦποι ἐπανελήφθησαν.

»— Θ' ἀνοίξω ἐγώ, εἶπε ἡ Ὑβόννη, κουρδισμένη γιὰ τοὺς φόβους τῆς κόρης της καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Μόλις, ὅμως, τὴν ἄνοιξε, ὀπισθοχώρησε μὲ φρίκη.

»Στὸ κατῶφλι στεκόταν ἕνας ἄνδρας μὲ ροῦχα κουρελιασμένα καὶ μὲ πρόσωπο τραγικὰ παραμορφωμένο. Τὸ σῶμα του φαινόταν γερὸ καὶ καλοδεμένο, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμᾶτο ἀποτροπιαστικὲς οὐλές. Τὸ ἕνα του μάτι ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα μαῦρο πανί καὶ τὸ ἄλλο μισοχαλασμένο. Φρύδια δὲν εἶχε καθόλου. Ἡ μισὴ μύτη του ἦταν κομμένη καὶ τὰ χείλη του νόμιζες ὅτι τὰ εἴχανε φάει τὰ σκουλήκια. Ἀνατριχιαστικώτερη μάσκα δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῆ.

»— Κύριε τῶν δυνάμεων! φώναξε ἡ Ὑβόννη περίτρομη. Τί θέλεις, καλέ μου ἄνθρωπε;

»— Δὲν... δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀνησυχήσω, ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος, μὲ βραχνὴ φωνή. Ζητῶ μονάχα ἕνα ποτηράκι κρασί, ποὺ θὰ τὸ πληρώσω... Βαδίζω δυὸ μερόνυχτα τώρα καὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴ δίψα.

»— Καὶ γιατὶ δὲν πᾶς στὸ μαγαζάκι τῆς πλατείας; ρώτησε ἡ Ὑβόννη. Ἐμεῖς δὲν πουλᾶμε κρασί.

»— Ἕνα ποτῆρι νερό, τότε... μονάχα ἕνα ποτῆρι νερὸ δόστε μου κι' ἀφῆστε με νὰ ξεκουραστῶ μερικὰ λεπτὰ πάνω σ' αὐτὸν τὸν πάγκο. Δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε λίγο νερὸ σ' ἕνα χριστιανό!

»Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη ἱκεσία:

»— Μὴν κυττάζετε τὸ πρόσωπό μου. Ὁ πόλεμος μ' ἔκανε τόσο φριχτό. Ἡ καρδιά μου ὅμως εἶναι γεμάτη καλωσύνη καὶ δὲν ἔχω βλάψει κανένα στὴ ζωή μου...

»Ὑπῆρχε μέσα στὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου μιὰ τέτοια σπαρακτικὴ ἱκεσία, ὥστε ἡ Ὑβόννη ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Καὶ μετὰ βραχύλεπτο διστάγμό, φώναξε στὴν κόρη της νὰ φέρη ἕνα ποτηράκι κρασί.

»Βωβὴ ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξη ἡ Ἀλίκη, ἔτρεξε μέσα στὸ σπίτι κι' ἐπέστρεψε μ' ἕνα ποτῆρι κρασὶ ποὺ τὸ ἄφησε μπροστὰ στὸν ἄγνωστο, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξη.

»— Τῆς προξενῶ φόβο τῆς μικρῆς.

δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

»— Μὴ δίνετε προσοχή.

»— Κόρη σας εἶναι;

»— Ναί, τὴν ἔχω ἀπὸ τὸν πρῶτο μου ἄντρα.

»— "Α! ἔκανε ὁ ἄγνωστος, φέρνοντας ἕνα βλέμμα γύρω του, σὰν νἄθελε νὰ ἐξετάση τὸ περιβάλλον. "Εχεπαντρευτῆ δυὸ φορές;

»—Ναί.. Τὸν πρῶτο μου ἄνδρα μοῦ τὸν πῆρε ὁ πόλεμος. "Εμεινα χήρα καὶ ἀπροστάτευτη καὶ δὲν ἤξερα πῶς νὰ θρέψω τὴν κόρη μου. Εὐτυχῶς, βρέθηκε ἕνα καλὸ παιδί, δουλευτάρικο καὶ τίμιο, ποὺ μὲ παντρεύτηκε καὶ μὲ βοήθησε νὰ ξανακάνω τὴ ζωή μου.

»— Καὶ ἀποκτήσατε κι' ἄλλα παιδιὰ μὲ τὸ δεύτερο ἄντρα σας;

»— Ναὶ τὸ παιδάκι ποὺ εἴδατε πρίν.

»—"Ενα ἀγόρι... ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος. Ξαναπαντρευτήκατε κι' ἔχετε κι' ἕνα γυιό... Καὶ περνᾶτε καλὰ τώρα; Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς κάνω αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Δὲν τὸ κάνω ἀπὸ περιέργεια ἀλλ' ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Μ' ἐπιτρέψατε νὰ ξεκουρασθῶ, μὲ δροσίσατε καὶ ἡ καλωσύνη σας μὲ σκλαβώνει.

»— "Ω! εἶπε ἡ Ὑβόννη. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κρύψω. Δόξα τῷ Θεῷ ὕστερ' ἀπὸ τόσα βάσανα ξαναβρῆκα λίγη χαρὰ στὴ ζωή. Ὁ ἄντρας μου ξανάχτισε τὸ σπίτι ποὺ εἶχε μισογκρεμισθῆ καὶ ἀγόρασε πέρυσι τὸ διπλανὸ κτῆμα. Χωρὶς νὰ τὸ παινεθῶ, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶναι ὁ καλλίτερος κτηματίας τοῦ χωριοῦ.

»— Καὶ ὁ πρῶτος σας ἄντρας;..... Αὐτὸς ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο; "Αξιζε τουλάχιστον;...

»— "Ηταν πρώτης τάξεως ἄντρας. Στὶς δουλειές του δὲν τὰ πολυκατάφερνε καὶ στενοχωριόμασταν πολύ, ἦταν ὅμως λεβέντης, παλληκάρι, ἄντρας σωστός. Ὁμορφότερον ἄντρα δὲν ἔχω ξαναδῆ στὴ ζωή μου. "Ημουνα περήφανη γι' αὐτόν, Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπάψη τὴν ψυχή του!..

»— Καὶ τώρα, ἀφῆστε με, κυρία, νὰ φύγω.., ξεκουράστηκα ἀρκετά... Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σας;

»— Ὑβόννη Λαβέρν.

»— Ἀντίο, κυρία Λαβέρν. Θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσω τίποτε γιὰ τὸ κρασὶ ποὺ μοῦ δώσατε;

»— Αὐτὸ δὰ ἔλειπε! εἶπε ἡ Ὑβόννη. "Οχι, καλέ μου ἄνθρωπε, δὲν θέλω τίποτε... Περαστικὸς εἶσθε. Δὲν θὰ μείνετε φαντάζομαι στὸ χωριό μας.

»— Δὲν ξέρω ἀκόμα, Εἶμαι χωρὶς δουλειά. "Αν εὕρισκα ἐδῶ καμμιὰ δουλίτσα...

»Εἶδε τὴν Ὑβόννη νὰ κατεβάζη τὸ κεφάλι της.

»— Μᾶλλον θὰ φύγω, εἶπε... Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι κυρία Λαβέρν.

»Κι' ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ μακελωμμένο πρόσωπο ἔφυγε.

»Ὡστόσο ἡ Ὑβόννη Λαβὲρν τὸν ξανᾶδε πάλι. "Οταν τὸ βράδυ ἀφηγήθηκε στὸν ἄντρα της τὸ πέρασμα τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ Λαβὲρν τῆς ἀνήγγειλε ὅτι γνώρισε κι' αὐτὸς τὸν παραμορφωμένο πολεμιστή, τὸν ὁποῖον μάλιστα προσέλαβε στὴ δουλειά του, γιὰ νὰ μαζέψη τὶς πατάτες.

»— Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶναι ὄμορφο, σύμφωνοι! Φοβᾶται κανεὶς νὰ τὸν βλέπη. Τὰ μπράτσα του, ὅμως, εἶναι γερὰ καὶ ξέρει ἀπὸ χωράφι. Ἡ ἀξίνα καὶ τὸ φτυάρι βγάζουν φωτιὲς στὰ χέρια του. Τὸν λυπήθηκα, Καὶ τὸν κράτησα στὴ δουλειά μου, χωρὶς νὰ μ' ἐπιβαρύνη καὶ πολύ. Δὲν ζητάει παρὰ μονάχα τὸ φαΐ του, μιὰ γωνιὰ

Τὸ μεγάλο μυστικό

γιὰ νὰ κοιμᾶται κι' ἕνα κουτὶ καπνό. Τὸν λένε Μεριαντέκ.

»— Καὶ ποῦ θὰ τὸν βάλης νὰ κοιμηθῆ; Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸν κουβαλήσης ἐδῶ!

»— Μήπως θέλεις νὰ τὸν βάλω στὸ δημαρχεῖο ἢ σὲ κανένα ξενοδοχεῖο; Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ τὸν βάλω νὰ κοιμᾶται στὸ σταῦλο. Τὸν εἰδοποίησα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κοιμᾶται στὰ πούπουλα. Μοῦ ἀπήντησε ὅτι λίγο τὸν νοιάζει, ἀφοῦ θἄχη δουλειὰ καὶ φαγητό. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔκανα μιὰ πολὺ καλὴ δουλειά.

»Ἔτσι, ὁ Μεριαντὲκ ἔμεινε στὴν ὑπηρεσία τῆς οἰκογενείας Λαβέρν. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ζήτησε νὰ τοῦ δίνουν χωριστὰ τὸ φαγί του. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, τὰ ἀφεντικά του τὸν ἐσυνήθισαν καὶ τοῦδωσαν μιὰ γωνία στὸ τραπέζι τους. "Ηταν τόσο καλός, τόσο πρόθυμος, τόσο λιγόλογος...

»"Οταν δὲν ἦταν στὰ χωράφια μαζὶ μὲ τὸν Λαβέρν, βοηθοῦσε τὴν Ὑβόννη στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔτρεχε νὰ ξαλαφρώση τὴν Ἀλίκη, ὅταν τὸ βράδυ ἐρχόταν φορτωμένη μὲ τὶς στάμνες. Ἀλλ' ἡ κοπέλλα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρη. Ὁ τρόπος καὶ ἡ στοργὴ μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιέβαλλε ὁ Μεριαντέκ, τὴν ἐξώργιζαν. Τὰ νειᾶτα της ἐξανίσταντο κατὰ τέτοιας φρικτῆς ἀσχήμιας. "Ετσι, μιὰ μέρα, ἡ Ἀλίκη εἶπε στὴν μητέρα της:

»—Μαμά, μπορεῖς νὰ πῆς σὲ παρακαλῶ αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ τρέχη διαρκῶς ἀπὸ κοντά μου μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλει τάχα νὰ μὲ βοηθήση στὶς δουλειές μου;

»— Μὰ τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ κόρη μου, ὅτι αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήση.

»— Πολὺ πιθανόν. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω. Νἄβλεπες πῶς μὲ κυττάζει μὲ τὸ μισό του μάτι...

»— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ μποροῦν νὰ κάνουν γάλος στὴν ἡλικία...

»— Δὲν ξέρω, μαμά. Σὲ παρακαλῶ ὅμως, νὰ τοῦ πῆς δυὸ λόγια. Δὲν τομό μου.

»Ἡ Ὑβόννη δίσταση πρὸς στιγμήν. "Υστερα, ὅμως, πῆρε τὴν ἀπόφασί της καὶ κάλεσε τὸν ὑπηρέτη.

»— "Ακουσε Μεριαντέκ, τοῦ εἶπε. Ἡ Ἀλίκη εἶναι ἀκόμα πολὺ μικρὴ καὶ δὲν ξέρει νὰ ἐκτιμήση τοὺς ἀνθρώπους. Λέγει ὅτι τὴ στενοχωρεῖς πολὺ μὲ τὶς περιποιήσεις σου. Ξέρω ὅτι τὸ κάνεις ἀπὸ προθυμία καὶ καλὴ καρδιά, ἐν τούτοις, ὅμως...

»— Συγγνώμη, εἶπε ὁ Μεριαντέκ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Δὲν τώξερα ὅτι εἶμαι τόσο ἀντιπαθητικὸς στὴν κοπέλλα... "Εχει, ὅμως, δίκηο... "Ενας ἄντρας σὰν ἐμένα!...

»— Δὲν θέλω νὰ στεναχωριέσαι καλέ μου Μεριαντέκ. Ἀλλὰ τί νὰ γίνη; "Ασε τὴν Ἀλίκη νὰ κάνη μονάχη της τὶς δουλειές της.

»Ὁ Μεριαντὲκ στεκότανε στὴν πόρτα, ἕτοιμος νὰ φύγη. Ξαφνικὰ, ὅμως, ἄλλαξε γνώμη καὶ εἶπε:

»— Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, κυρία. Πάντως ἂν σᾶς ἀγαπῶ ἐσένα καὶ τὴν κόρη σου, αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ σᾶς γνωρίζω. Σᾶς ἐγνώριζα πρὶν ἔλθω στὸ χωριό σας. Εἶναι λοιπὸν πολὺ φυσικὸ νὰ ἐνδιαφέρομαι γιὰ σᾶς...

»— Εἶπες ὅτι μᾶς γνώριζες; Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν; φώναξε ἡ Ὑβόννη κατάπληκτη.

»— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. "Εκανα κι' ἐγὼ στὸ Βερντέν, μέσα στὴ φρικτὴ ἐκείνη κόλασι τῆς φωτιᾶς. "Επειτα ἔκανα αἰχμάλωτος στὴ Γερμανία καὶ γνώρισα πολὺ καλὰ τὸν πρῶτο ἄνδρα σου. "Ηταν ὁ στενώτερός μου φίλος.

»— Ὁ Λεγκουέκ; Γνώρισες τὸν ἄνδρα μου τὸν Λεγκουέκ; "Ησουνα φίλος του; Ἀλλὰ γιατὶ δὲν μοῦ τῶχες πῆ ὡς τώρα;

»— Δὲν ξέρω. Ἡ καρδιά μου ματώνει ὅταν σκαλίζω τὶς παληὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις.., "Αν σκεπτόμουνα διαρκῶς αὐτὰ ποὺ εἶδα, αὐτὰ ποὺ ἔκανα κι' αὐτὰ ποὺ ἔπαθα, δὲν θἄχα πιὰ τὸ κουράγιο νὰ συνεχίσω αὐτὴ τὴν ἀθλία ζωή...

»— Γνώρισες, λοιπὸν τὸν ἄνδρα μου, ρώτησε πάλι μὲ ἀγωνία ἡ Ὑβόννη. Δός μου λεπτομέρειες γιὰ νὰ σὲ πιστέψω! Τὶ ξέρεις γι' αὐτόν; Στὴν ἀρχὴ λάβαινα γράμμα του κάθε βδομάδα. "Υστερα ὅμως σταμάτησε νὰ μοῦ γράφη. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, μοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι πέθανε καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ πίστευα ὅτι θὰ ξαναγύριζε. Οἱ ἄλλοι, μετὰ τὴν ἀνακωχὴ ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους. Κι' αὐτοὶ ἀκόμα ποὺ εἶχαν θεωρηθεῖ ὡς ἐξαφανισθέντες. Καὶ τώρα ἀκόμα ἔρχονται στιγμὲς ποὺ νομίζω ὅτι θὰ ξαναγυρίση.

»— "Ω! "Οχι! Μὴν ἀνησυχῆς, καλή μου κυρία. Δὲν θὰ ξαναγυρίση. Τὸν εἶδα ποὺ πέθανε μπροστά μου, στὴ Γερμανία, ὅπου ἤμασταν αἰχμάλωτοι, στὸ ἴδιο στρατόπεδο. Καὶ καλλίτερα ποὺ πέθανε, παρὰ νὰ πάθη αὐτὰ ποὺ ἔπαθα ἐγώ, ποὺ ἔγινα σὰν σκιᾶχτρο, σὰν βρυκόλακας καὶ φοβᾶται ὁ κόσμος νὰ· μὲ δῆ.

»— Ἀπὸ τὶ πέθανε; Ὑπέφερε πολὺ ὁ ἄμοιρος;

»— "Αν ὑπέφερε.., ἀλλ' ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό.

»— Σοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ μένα

»— Μονάχα γιὰ σένα μοῦ μιλοῦσε, γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν κόρη του, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει πολὺ μικρή. Κοατοῦσε τὴ φωτογραφία σου ὧρες ὁλόκληρες καὶ σοῦ μιλοῦσε, σὲ χάϊδευε, σὲ φιλοῦσε σὰν νἄσουνα μπροστά του. "Ηπιζε νὰ ξαναγυρίση στὸ χωριό του, νὰ σὲ ξανασφίξη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ ἐργασθῆ γιὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης του,...

»— Ναί! Μ' ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ πολύ. Τὰ νειᾶτα μου, τὴν καρδιά μου, ὅλο τὸ εἶναι μου, σ' αὐτὸν τὰ εἶχα δώσει. Καὶ ξέρω ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν δίνονται δυὸ φορές...

»— Τὰ ξέρω ὅλα. Μοῦ διηγήθηκε πῶς πρωτογνωριστήκατε σ' ἕνα πανηγῦρι, στὴ ἐκκλησία τῆς Παναγίας, πῶς ξεγελοῦσες τὴ μητέρα σου τὰ βράδυα κι' ἔτρεχες κοντά του, πῶς σὲ πρωτοφίλησε στὸ χορὸ τοῦ Περρὸς καὶ πῶς τὸν ζήλευες σὰν λέαινα γιὰ τὴν ὁμορφιά του, ποὺ λίγωνε ὅλες τὶς κοπέλλες τοῦ χωριοῦ,...

»— Ναί, ἦταν ὡραῖος σὰν θεός! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὶ ὄμορφος ἦταν! Ἐν τούτοις μ' ὅλο ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν ὅλα τὰ κορίτσια, ὁ Λεγκουὲκ μόνο ἐμένα κύτταζε. "Αχ! Γιατί μοῦ τὸν πῆρε ὁ Θεός;

»Καὶ ἡ ταλαίπωρη ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. Ὁ Μεριαντὲκ σεβάστηκε τὸν πόνο της καὶ δὲν τῆς μιλοῦσε Σὲ λίγο, ὅμως, ἡ Ὑβόννη σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ τοῦπε:

— Μίλα μου γι' αὐτόν, Μεριαντέκ! Στὰ λόγια σου θαρρῶ πώς ξαναβρίσκω τὸν ἄντρα μου,

»— Καλύτερα ποὺ ἦλθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα, πιστέψτε με, κυρία Ὑβόννη. Ὁ καϋμένος ὁ Λεγκουὲκ δὲν εἶχε ὁταθεῖ τυχερὸς στὴ ζωή του. "Αν ξαναγύριζε, δὲν θὰ τὰ κατάφερνε νὰ ζήση τοὺς δικούς του. Γιὰ φαντάσου τὶ καταστροφὴ θὰ ἦταν γιὰ σᾶς ἄν, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια αἰχμαλωσίας ἐκεῖ κάτω, ξαναγύριζε γιὰ νὰ σὲ ἀποσπάση ἀπὸ τὴν καινούργια σου οἰκογένεια καὶ νὰ σὲ ξαναρίξη στὴν ἀθλιότητα, στὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία... Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μεγάλα δικαιώματα, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τοῦ τ' ἀμφισβητήση. Σκέψου πρὸ πάντων γιὰ νὰ παρηγορηθῆς ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κινδυνεύει νὰ πάθη κάτι χειρότερο κι' ἀπὸ τὸ θάνατο. Μποροῦσε νὰ ἔχη τὴ δική μου τύχη, Θὰ τὸν ἤθελες νὰ ξαναγύριζε παραμορφωμένος, σὰν βρυκόλακας, σὰν στοιχειό, γιὰ νὰ καταστρέψη τὴν ὡραία καὶ γλυκειὰ ἀνάμνηση ποὺ λὲς ὅτι ἔχεις διατηρήσει γιὰ τὴ λεβέντικια μορφή του;... Τὸν γνώρισα τόσο καλὰ τὸν ἄνδρα σου, ὥστε νὰ ξέρω ὅτι θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς τὸ θάνατο, παρὰ μιὰ τέτοια καταστροφή. Ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται τώρα, ἔχει τουλάχιστον τὴν παρηγοριὰ νὰ λέγη ὅτι ἡ ἀγάπη σου πρὸς αὐτὸν ἔχει παραμείνει ἀπείραχτη, ὅτι μένει ἀκόμα μέσα στὴν καρδιά σου ἡ εἰκόνα του κι' ὅτι χάρις στὸ θάνατό του, σοῦ ἐπέτρεψε νὰ ξαναφτιάσης τὴ ζωή σου καὶ νὰ βρῆς λίγη γαλήνη, λίγη εὐτυχία.

»Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα κάθε ἀπόγευμα ὁ Μεριαντὲκ καθότανε μέσα στὴν κουζίνα καὶ τῆς μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸν πρῶτο της ἄντρα. Τώρα ἡ Ὑβόννη δὲν ἔβλεπε καθόλου τὴν ἀσχήμια του. Κάποια μυστηριώδης καὶ ἀκατανίκητη δύναμη τὴν τραβοῦσε κοντά του. Καὶ μιὰ μέρα καθώς τὴ βασάνιζε μὲ πεῖσμα μιὰ παράξενη σκέψη, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ εἶπε στὸν Μεριαντέκ:

»— Ξέρεις, φίλε μου, ὅτι ἡ φωνή σου μοῦ θυμίζει τὸν Λεγκουέκ; "Οταν μιλᾶς, κλείνω τὰ μάτια μου καὶ θαρρῶ πὼς αὐτὸν ἀκούω. Μοῦ λὲς ἄραγε τὴν ἀλήθεια; Μήπως;...

»Ἀλλ' ὁ Μεριαντὲκ τὴ διέκοψε:

»— Οὔτε λέξη περισσότερο, τῆς εἶπε. Ὁ ἄντρας σου ἔχει πεθάνει κι' ἐγὼ δὲν σοῦ εἶμαι τίποτα. "Αν μὲ τὶς κουβέντες μου παρασύρεσαι καὶ κάνεις τέτοιες σκέψεις, καλλίτερα νὰ φύγω καὶ νὰ μὴ μὲ ξαναδῆς...

»Τὰ μάτια τῆς Ὑβόννης εἶναν βουρκώσει. Ὁ Μεριαντὲκ εἶδε τὰ δάκρυα ποὺ ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της καὶ τῆς εἶπε:

»— Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ μ' ἀφήσης νὰ φύγω καλή μου κυρία. Εἶμαι πεντάρφανος στὸν κόσμο καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω. Λυπήσου με. Πίστεψέ με εἰλικρινῶς ὅτι ἂν ἤμουν ὁ ἄντρας σου θὰ προτιμοῦσα ν' αὐτοκτονήσω, παρὰ νὰ παρουσιασθῶ μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο στὴ γυναῖκα ποὺ ἀναποῦσα περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ξεγνᾶς ὅτι ὁ Λεγκουὲκ ἦταν πολὺ περήφανος; Αὐτὸ μὲ λυπεῖ...

»Ἡ Ὑβόννη καθησύχασε καὶ δὲν ξαναμίλησε πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

»Τὸν πίστεψε;

»Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ ξέρη.

»Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ καινούργια της ζωὴ τὴν εἶχε τελείως ἀπορροφήσει. Ἀγαποῦσε τὸ ἀγοράκι της καὶ ἦταν εὐγνώμων ἀπέναντι τοῦ δευτέρου της συζύγου. Προτίμησε λοιπὸν νὰ μείνη στὴν ἀμφιβολία, ἀλλὰ προσπάθησε ταυτοχρόνως νὰ γλυκάνη ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὴ ζωὴ τοῦ Μεριαντὲκ ποὺ τῆς ξανάφερνε στὸ νοῦ ἀναμνήσεις τῆς παληᾶς της εὐτυχίας.

—FIN—

»Ἀπὸ μιὰ περίεργη διαίσθηση ἐπίσης, ἡ Ὑβόννη προσπάθησε νὰ πείση τὴν κόρη της, νὰ μὴ δείχνη τέτοιαν ἀποστροφὴ πρὸς τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἀφοῦ τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ πῆ οὔτε λέξη στὸν Λαβέρν, τῆς εἶπε ὅτι ὁ Μεριαντὲκ εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα της στὰ χαρακώματα τοῦ Βερντέν. "Ετσι, κατόρθωσε νὰ κάνη τὴν κόρη της, ἂν ὄχι ν' ἀγαπήση τὸν Μεριαντέκ, τοὐλάχιστον νὰ τὸν ἀνέχεται. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἀλίκη ἀπέτεινε τὸ λόγο στὸν παληὸ πολεμιστὴ καὶ καθότανε κοντά του, χωρὶς νὰ τὸν περιφρονῆ.

»Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Καὶ μιὰ μέρα ὁ Μεριαντὲκ ἔπεσε ἄρρωστος βαρειά. "Οταν κατάλαβε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ ξαναση κηθῆ, ζήτησε τὸν πνευματικό. Τί τοῦ εἶπε; Δὲν ξέρω. Ὁ παπᾶς μοῦ διηγήθηκε ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία χωρὶς νὰ μοῦ ἀποκαλύψη καί τι τοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ ἑτοιμοθάνατος. Πάντως, ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶναι ὅτι μόλις ὁ Μεριαντὲκ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του, ἡ Ὑβόννη Λαβὲρν ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε τρυφερὰ στὸ μέτωπο. Κι' ἡ Ἀλίκη ἐπίσης».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ γιατρὸς Γκαὲλ σταμάτησε τὴν ἀφήγησί του. Δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέση. Μὲ ρώτησε μονάχα:

— Κάναμε λοιπὸν καλά, ποὺ συνωδεύσαμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας;

— Εἴχαμε ὑποχρέωση νὰ τιμήσουμε αὐτὸν τὸν ἥρωα. Ψιθύρισα.

Ἐξ ἄλλου, προσέθεσε ὁ γιατρὸς Γκαέλ, ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ παπᾶ—Κεντὰλ ποὺ μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορία, δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῆ τίποτα τὸ βέβαιο γιὰ τὴν ταὐτότητα τοῦ Μεριαντέκ. Καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ θύμιζε τὸ θρῦλο τοῦ νεαροῦ ρωμαίου, γυιοῦ ἑνὸς συγκλητικοῦ, ποὺ ἀφοῦ ἐγκατέλειψε μηνιστή, γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς γιὰ ν' ἀσπασθῆ τὸ μοναχικὸ βίο, ἐπέστρεψε κατόπιν ἄγνωστος στὸ πατρικό του σπίτι ποὺ θρηνοῦσαν τὴν ἀπώλειά του καὶ τοὺς ὑπηρέτησε σὰν σκλάβος χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ποτέ, ὁ παπᾶς μοῦ εἶπε:

»— Ὁ ἅνιος Ἀλέξιος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλᾶτε ἤθελε μ' αὐτή του τὴ θυσία νὰ κερδίση τὸν παράδεισο πρᾶγμα ποὺ τὸ πέτυχε, Ὁ δυστυχὴς ὅμως αὐτὸς ποὺ θάψαμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἂν ἦταν πραγματικῶς ὁ Λεγκουέκ, ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἅνιο Ἀλέξιο. Γιατὶ τὸν Γολγοθᾶ αὐτὸν τὸν ἀνέβηκε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διατηρήση ἀνέπαφη τὴν εὐτυχία τῶν προσώπων ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ὄχι γιὰ νὰ ὠφεληθῆ αὐτὸς ἴδιος».

ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΕΓΚΙΟΥΡ

...Εἶδε ἕνα ἄνθρωπο μὲ φρικτὰ παραμορφωμένο πρόσωπο!

ΑΓΑΠΙΟΜΑΣΤΑΝ....

Ἕνα αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ (Βραβεῖον Νόμπελ τοῦ 1935)

Μόλις ἔφθασα στὴ Μόσχα, τράβηξα μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, σὰν κλέφτης, σ' ἕνα πολὺ φτηνὸ ξενοδοχεῖο, σφηνωμένο μέσα σὲ μιὰ στενὴ ἀδιέξοδο, ὅπου κλείσθηκα σὰν ἐρημίτης, μὴ βγαίνοντας παρὰ μονάχα γιὰ νὰ πάω στὰ ραντεβοῦ τῆς 'Ελένης.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς διαμονῆς μου στὴ Μόσχα, δὲν ἦλθε στὸ ξενοδοχεῖο μου, παρὰ μονάχα τρεῖς φορές. 'Αλλὰ κάθε φορὰ ποὺ διάβαινε τὸ κατῶφλι τοῦ ταπεινοῦ δωματίου, μοῦλεγε:

—"Ερχομαι γιὰ λίγες στιγμὲς μόνον...

Τὸ πρόσωπό της ἦταν γλωμὸ κι' ἡ ἀνάσα της κομμένη. "Ετρεμε ἀπὸ τὸ φόβο της. Καὶ μοῦλεγε:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἄνδρας μου μὲ ὑποπτεύεται κι' ὅτι ξέρει ὡρισμένα πράγματα. "Ισως ἀκόμα νὰ βρῆκε κανένα ἀντικλεῖδι καὶ νἀνοιξε τὸ συρτάρι μου — δὲν ξέρω τίποτα, δὲν μπορῶ νὰ ὑποθέσω τίποτα. Σκέπτομαι, ὅμως, ὅτι εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα, γιατὶ ὁ χαρακτῆρας του εἶναι βίαιος. Μιὰ μέρα μοῦ μίλησε χωρὶς περιστροφὲς, μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Γιὰ νὰ ὑπερασπίσω τὴν τιμή μου, ὡς συζύγου καὶ ὡς ἀξιωματικοῦ, δὲν θὰ σταματήσω πρὸ οὐδενός, 'Ελένη. 'Εν ἀνάγκη, θὰ κάνω καὶ χρῆσιν τῶν ὁπλων μου...» Καὶ τώρα, φίλε μου, παρακολουθεῖ ὅλες μου τὶς κινήσεις. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, σοῦ λέγω ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοί, ὥστε νὰ μὴν ἀποτύχη τὸ σχέδιό μας. 'Επείσθη νὰ μ' ἀφήση νὰ πάω γιὰ λίγες μέρες στὴ θάλασσα, γιὰ ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα μου. 'Αλλὰ μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος. Χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ περίσκεψις.

Πραγματικά, τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεώς μας ἦταν πολὺ τολμηρό. Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ Μόσχα μαζί, μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο καὶ νὰ περάσουμε τρεῖς - τέσσερις ἑβδομάδες στὸν Καύκασο, κοντὰ στὴ θάλασσα, σὲ μιὰ μικρὴ ἄγρια γωνιά, λησμονημένη ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο.

Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἀδυνατούσαμε νὰ πιστέψουμε ὅτι τὸ ὡραῖο αὐτὸ σχέδιό μας, θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ.

—

Ἐν τούτοις, ἐπραματοποιήθηκε.

'Επὶ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, ἡ Μόσχα ἦταν βουτυγμένη στὴν πιὸ φριχτὴ ὑγρασία, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀκατάπαυστης ψιλῆς βροχῆς, ἀπίστευτα ἐκνευριστικῆς. "Ολος ὁ κόσμος εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ καλοκαῖρι εἶχε πιὰ περάσει κι' ὅτι δὲν θὰ ξαναγύριζε πιὰ ποτέ. Στοὺς βρώμικους καὶ σκοτεινοὺς δρόμους, οἱ ὀμπρέλλες τῶν διαβατῶν γυάλιζαν μὲ μιὰν ὀγρὴ καὶ μαύρη λάμψη κι' ἦταν ἕνας πραγματικὸς διαβολόκαιρος τὸ βράδυ ποὺ τράβηξα μ' ἕνα ἀμάξι στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. "Ολα μέσα μου ἦταν ψύχος καὶ ἀγωνία. Μόλις ἔφθασα στὸ σταθμό, διέσχισα βιαστικὰ τὴν πλατφόρμα, μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένο ὡς τὰ μάτια καὶ τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ μου ἀνεβασμένο ὡς τ' αὐτιά. 'Η βροχὴ ἔπεφτε μὲ ἀπίστευτη ὁρμὴ στὴ στέγη τοῦ βαγονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως, ὅπου εἶχα κρατήσει μιὰ θέση. Μόλις βρέθηκα μέσα στὸ κομπαρτιμάν, κατέβασα τὴν κουρτίνα τοῦ παραθύρου, πλήρωσα τὸν ἀχθοφόρο ποὺ εἶχε φέρει τὶς ἀποσκευές μου καὶ μόλις αὐτὸς ἔφυγε, κλείδωσα τὴν πόρτα κι' ἔτρεξα πάλι στὸ παράθυρο, κυττάζοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ νταντέλλα τῆς κουρτίνας, στὴν πλατφόρμα. Εἴχαμε συμφωνήσει μὲ τὴν 'Ελένη, ἐγὼ μὲν νὰ πάω στὸ σταθμὸ ἀπὸ τοὺς πρώτους, αὐτὴ δὲ νὰ φθάση τὴν τελευταία στιγμή, ὥστε νὰ μὴ συναντηθοῦμε καθόλου, πρὸ τῆς ἐκκινήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας.

'Η ὥρα, ὅμως, τῆς ἐκκινήσεως ἐπλησίασε κι' ἡ 'Ελένη δὲν εἶχε ἀκόμα φανῆ. "Αργισα ν' ἀνυπομονῶ. Κι' ἡ ἀδημονία μου μετεβλήθη σὲ τρομερὴ ἀνησυχία, ὅταν ἄκουσα νὰ σημαίνη ὁ κῶδων τοῦ σταθμάρχου.

«Νὰ ἔχη ἄραγε ἀργοπορήσει, συλλογιζόμουνα, ἢ μήπως ὁ ἄνδρας της τὴν ἐμπόδισε τὴν τελευταία στιγμή;»

Μόλις, ὅμως, ἔκανα αὐτὴ τὴ σκέψη, νὰ την, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός της, νὰ προχωρῆ βιαστικὰ πρὸς τὴν ἀμαξοστοιχία. 'Η καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ εὐτυχία.

Τραβήβτηκα ἀμέσως ἀπὸ τὰ τζάμια καὶ κάθησα στὸ βάθος τοῦ κομπαρτιμάν. Ξέροντας ὅτι πλάϊ στὸ βαγόνι μου βρισκόταν τὸ βαγόνι τῆς δευτέρας θέσεως, εἶδα νοερῶς τὸ συνταγματάρχη Κούρσκυ ν' ἀνεβαίνη μὲ τὴ γυναῖκα του, προσέγοντας ἀχθοφόρους, γιὰ νὰ μὴ γαθῆ καμμιὰ βαλίτσα καὶ κυττάζοντας τριγύρω του φιλύποπτα, μήπως ὁρὸς καὶ ὅμορφος ταξιδιώτης. Τὸν εἶδα ἐπίσης μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας μου νὰ βγάζη τὸ γάντι του καὶ τὸ πηλίκιό του καὶ νὰ κατευοδόνη τὴν 'Ελένη μ' ἕνα φιλί...

"Ενας δεύτερος κωδωνισμὸς, ὁ τελευταῖος μ' ἔφερε καὶ πάλι στὴν πραγματικότητα Καὶ ἀμέσως ἀντελήφθην ὅτι ὁ συρμὸς ἐξεκίνησε, ἀργὰ στὴν ἀρχή, μὲ ταχύτητα ὕστερ' ἀπὸ τὰ πεντακόσια πρῶτα μέτρα.

"Εξαφνα, σὲ λίγο, ἄκουσα ἕναν ἐλαφρὸ γτῦπο στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου. "Ανοιξα κι' ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος μὲ τὸν ὁποῖον τὰ εἴχαμε πῆ προηγουμένως. φάνηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, φορτωμένος μὲ τὶς ἀποσκευὲς τῆς 'Ελένης, ποὺ στεκότανε πίσω του. Χωρὶς νὰ βγάλη λέξι, ὁ ὑπάλληλος ἐπῆρε τὸ γαρτονόμισμα τῶν δέκα ρουβλίων ποὺ τοῦβαλα στὸ χέρι κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀφήνοντας σὲ μένα τὴ φροντίδα τῆς τακτοποιήσεως τῶν ἀποσκευῶν.

—

Μόλις βρεθήκαμε μόνοι μέσα στὸ κομπαρτιμάν, ἡ 'Ελένη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου, ἐξηντλημένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση ποὺ τῆς ἔδινε ἡ ἀπέραντη καὶ ἀπίστευτη εὐτυχία μας. Τὴν ἔβαλα νὰ καθήση στὸ βελουδένιο καναπὲ καὶ τὴ βοήθησα νὰ βγάλη τὸ καπέλο της. "Ετρεμε ὁλόκληρη

—Δὲν ἔφαγα καθόλου σήμερα, μοῦ εἶπε. Θαρροῦσα πώς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φθάσω ὡς τὸ τέλος τῆς προσπαθείας. Τὶ συντριπτικὸς ρόλος, Θεέ μου!

Καὶ προσέθεσε:

—"Εχεις νὰ μοῦ δώσης τίποτε νὰ πιῶ;

"Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ μιλοῦσε στὸν ἑνικό. Τῆς γέμισα ἕνα ποτῆρι μὲ λευκὸ κρασὶ καὶ ἀφοῦ τὸ ἄδειασε ἀπνευστί, μοῦ προσέφερε τὰ ὑγρά της χείλη μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ τρυφερότητα.

Καὶ σὲ λίγο, εἶπε:

—Εἶμαι ἀπολύτως βεβαία ὅτι πολὺ γρήγορα, αὔριο ἴσως, θὰ ἔλθη νὰ μὲ πάρη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου. Τοῦ ἔδωσα δυὸ διευθύνσεις: Τὴ μιὰ στὸ Γκελετζὶκ καὶ τὴν ἄλλη στὸ Γκάγκρυ.

—Τὸ πιστεύεις;

—Εἶμαι βεβαία, σοῦ λέγω. Καίτοι ἀδυνατεῖ νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Μόσχα χωρὶς ἄδεια, θὰ ἔλθη. 'Αλλὰ λίγο μὲ νοιάζει. Προτιμῶ χίλιες φορὲς νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ ὑποφέρω τὰ ἀβάσταγτα αὐτὰ μαρτύρια. "Ο,τι καὶ ἂν συμβῆ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶμαι εὐτυχισμένη!

—

Τὸ πρωῒ τῆς ἐπαύριον, ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Τὸ βαγόνι, πλημμυρισμένο ἀπὸ ἥλιο, εὐωδίαζε μοσχοσάπουνα καὶ κολώνια, ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ τουαλέττα τῶν ταξιδιωτῶν. "Εξω ἀπλωνότανε τὸ θέαμα τῆς στέππας, μὲ τὰ γωριατόσπιστα καὶ τὰ κοπάδια τῶν ζώων.

Μόλις φθάσαμε στὸ Γκελετζὶκ κι' ὕστερα στὸ Γκάγκρυ, ἡ 'Ελένη ἔστειλε στὸν ἄνδρα της δυὸ κάρτ - ποστάλ, γράφοντας ὅτι δὲν εἶχε ἀποφασίσει ποῦ θὰ ἔμενε. 'Εν τούτοις, τὴν ἴδια κι' ὅλας μέρα, εἴχαμε βρῆ ἕνα ὑπέροχο ἐξοχικὸ σπιτάκι, σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιὰ τῆς μαγευτικῆς ἀκρογιαλιᾶς, πνιγμένο μέσα στὴν ὀργιαστικὴ βλάστηση.

Κι' ἄρχισε τὸ μεγάλο, τὸ γλυκό, τὸ εὐτυγισμένο ὄνειρο τῆς ζωῆς μας. Κάθε πρωῒ, κατεβαίναμε μὲ τὴν 'Ελένη στὴν ἔρημη πλάζ καὶ παίρναμε τὸ μπάνιο μας, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο βλέμμα. "Υστερα ξαπλωνόμαστε στὴν πυρωμένη ἀμμουδιά, παραδίνοντας τὰ κορμιά μας στὰ χάδια του ἡλιου.

Μέναμε ἔτσι μέχρι τὸ μεσημέρι. "Υστερα ἐπιστρέφαμε στὴ φωλίτσα μας, ὅπου μᾶς περίμεναν τὰ πιὸ λαγταριστὰ ψάρια, τὰ πιὸ εὔχυμα φρούτα καὶ τὰ πιὸ γλυκὰ κρασιά. Τρώγαμε μὲ ἀπίστευτη ὄρεξη κι' ὕστερα παίρναμε τὸν ἀπογευματινό μας ὕπνο, ποὺ τόσο εἶναι ἀπαραίτητος στὰ νότια μέρη.

Τὰ βράδυα, μετὰ τὴ μαγεμμένη δύση τοῦ ἡλιου παράξενα καὶ τερατόμορφα σύννεφα μαζευόνταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Κι' ἡ 'Ελένη, ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαίζ - λόγκ, σκέπαζε τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ τούλλινη σάρπα κι' ἔκλαιγε σιγανά...

—'Αλλοίμονο, ψιθύριζε κάθε τόσο... Λίγες μέρες ἀκόμα κι' ὕστερα πάλι στὴ Μόσχα!... "Οσο τὸ συλλογίζομαι...

"Ενα βράδυ, ξέσπασε μιὰ τρομερὴ καταιγίς, ἀγριωτάτης μεγαλοπρεπείας. 'Ο Ποσειδὼν κι' ὁ Αἴολος συνηγωνίζοντο σὲ μανία καὶ σὲ ὀργή. Τὰ μεγάλα δέντρα ποὺ τριγύριζαν τὰ σπιτάκια μας ἐσπάραζαν ἀπὸ τὸν πόνο κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμᾶτος ἀστραπὲς καὶ βροντές. Οἱ ἀετοὶ θρηνοῦσαν μέσα στὸ δάσος. Οἱ λαγοὶ περίτρομοι εἶχαν κουρνιάσει στὶς κουφάλες τῶν δέντρων. Τὰ ζαρκάδια καὶ τὰ ἐλάφια εἶχαν συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι μας ὅπου τα τραβοῦσε τὸ φῶς.

'Εκείνη τὴ νύχτα, ἡ 'Ελένη ἔχυσε θερμὰ δάκρυα, χωρὶς νὰ κλείση ὡς τὸ πρωῒ μάτι. Μὲ κρατοῦσε διαρκῶς στὴν ἀγκαλιά της, ἐκφράζοντας ἀκατάπαυστα τὴ χαρά της, ποὺ ζοῦσε μαζί μου ἀνάμεσα στὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς φύσεως. Καὶ μ' ὅλη τὴ χαρά της, τὰ δάκρυα ἔτρεγαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της, μόλις θυμότανε ὅτι σὲ λίγες μέρες, τὸ γλυκό μας ὄνειρο θὰ ἔπαιρνε τέλος.

—

Καὶ πράγματι: 'Η ὕπαρξή μας ἀναστατώθηκε καὶ συγκλονίστηκε συνθέμελα, πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι τὸ περιμέναμε.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἐγὼ καὶ ἡ 'Ελένη νομίζαμε πώς βρισκόμασταν εἰς τὸ ἀπώγειον τῆς εὐδαιμονίας μας, ἐμάθαμε μιὰν εἴδηση ποὺ μᾶς πάγωσε.

'Ο συνταγματάρχης Κούρσκυ, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Μόσχα βιαστικά, χωρὶς ἄδεια, ἔφθασε στὸ Γκελιτζὶκ κι' ὕστερα στὸ Γκάγκρυ, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὴν 'Ελένη. Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς του στὸ Γκάγκρυ, πῆγε στὴν πλάζ καὶ κολύμπησε. "Υστερα ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο του, ξυρίσθηκε, φόρεσε μιὰ λευκὴ στρατιωτικὴ στολή, προγευμάτισε στὴ βεράντα, ἤπιε μιὰ μποτίλλια σαμπάνια, ζήτησε ἕναν καφέ, ἄναψε ἕνα ποῦρο κι' ἄδειασε ἕνα ποτηράκι σαρτρέζ.

Κατόπιν ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό του, ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι καὶ φύτεψε στὸ κεφάλι του δυὸ σφαῖρες, πυροβολώντας μὲ τὰ δυὸ του πιστόλια ταυτοχρόνως...

'Ομολογῶ πώς κι' αὐτὴ τὴ λύση δὲν τὴν περίμενα, οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ 'Ελένη. 'Από τὸ νοῦ μας περνοῦσαν γίλιοι δυὸ ἐφιάλτες γιὰ τὸ ἀπότομο ξύπνημά μας ἀπὸ τὸ γλυκὸ μας, ὄνειρο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. "Ετσι, ὅταν ἀκούσαμε τὴ φριχτὴ εἴδηση ποὺ θὰ μάθετε καὶ σεῖς σὲ λίγο, στὴν ἀρχὴ δὲν θελήσαμε νὰ τὴν πιστέψουμε. Σὲ λίγο, ὅμως, ἐξηκριβώσαμε ὅτι δυστυχῶς, αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀπηγγέλθη ἦταν ἀληθινό. Καὶ ἡ ἰδέα ποὺ εἴχαμε γιὰ τὸν συνταγματάρχη Κούρσκυ, ἄλλαξε. Τώρα πλέον δὲν τὸν μισούσαμε, οὔτε τὸν θεωρούσαμε ὡς ἐχθρὸ τῆς εὐτυχίας μας. 'Αντιθέτως, τὸν πονούσαμε καὶ τὸν ἐκτιμούσαμε γιὰ τὴν ἀφάνταστη μεγαλοψυχία του καὶ γιὰ τὸ εὐγενικὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του. "Ηταν πραγματικὰ μεγάλος. Καὶ γι' αὐτὸ σεβασθήκαμε καὶ μεῖς τὴ μνήμη του. Χωρίσαμε μὲ τὴν 'Ελένη καὶ δὲν ξαναϊδωθήκαμε ποτὲ πιά.

ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

"Αγαπιόμασταν!... "Ημασταν εὐτυχισμένοι...

"Εξυπνα 50%

ΤΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ ΘΑ ΕΚΑΝΑΝ

'Η μία:

—'Αφοῦ ὁ ἀρραβωνιαστικός σας κερδίζει τόσο λίγα, πῶς θὰ κάνετε ὅταν θὰ παντρευθῆτε;

'Η ἄλλη:

— Θὰ περιορίσουμε τὰ ἔξοδά μας: θὰ κόψη ὁ Τάκης τὸ τσιγάρο, δὲν θὰ πηγαίνη στὸ καφενεῖο καὶ θὰ πηγαίνη στὸ γραφεῖο του μὲ τὰ πόδια του.

—

ΚΑΤΙ ΠΗΡΕ ΚΙ' ΑΠ' ΑΥΤΟΝ

'Η μία κυρία:

— Χαριτωμένο τὸ μικρό σας...

'Η ἄλλη κυρία.

— "Εχει τὰ μάτια τῆς μαμᾶς του.

'Η τρίτη κυρία:

— Καὶ τὸ στόμα τῆς γιαγιᾶς του.

'Η ...τέρα τοῦ μικροῦ:

— 'Από τὸν μπαμπᾶ του δὲν πῆρε τίποτε.

Καὶ ὁ μικρός:

—Πῶς καλὲ μαμᾶ! Τὸ πανταλόνι ποὺ φορῶ!

—

ΜΕΤΡΙΟΦΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στὸ τμῆμα:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ἀπὸ ποῦ προέρχονται καὶ πῶς βρεθῆκαν στὶς τσέπες σου αὐτὰ τὰ πράγματα:

— "Αχ, κύριε ἀστυνόμε, ὄχι τέτοιες ἐρωτήσεις, σᾶς παρακαλῶ. Συχαίνομαι νὰ μιλῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου!...

—

ΒΡΕΘΗΚΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στὸ βουνὸ, τὸ ζεῦγος μαζεύει μανιτάρια.

'Εκεῖνος.— Αὐτὸ ἐδῶ μοῦ φαίνεται ὑποπτο. Θὰ τὸ δώσουμε τῆς μαμᾶς μου, καὶ ὅπως πάσχει ἀπὸ τὸ στομάχι δὲν θὰ καταλάβη τίποτε...

—

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

— "Αν μοῦ πῆς ποῦ κάθεται ὁ μικρὸς Τοτὸς ὁ συμμαθητὴς τοῦ παιδιοῦ μου, θὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμή.

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, δόστε πρῶτα τὴν δραχμή.

— Νάτην.

— 'Εγὼ εἶμαι!...

—

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙΟΥ

Δυὸ κύριοι πίνουν στὸν πάγκο ἑνὸς μπάρ. Εἶναι ἤδη ἀρκετὰ μεθυσμένοι καὶ σὲ λίγο ἀρχίζουν νὰ μαλλώνουν.

— Κύριε, λέγει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἕνας, ἀπαντώντας στὶς ἀπειλὲς τοῦ ἄλλου, δὲν μὲ τρομάζετε καὶ οἱ δυὸ σας μὲ τὶς ἀπειλές σας!...

— Καὶ ὁ ἄλλος.

— Καὶ σεῖς κύριοι, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν εἶναι διόλου ἀνδρικὸν νὰ τὰ βάζετε δυὸ ἄνθρωποι μὲ ἕναν!....

Ἡ κατασκοπεία ὀργιάζει παντοῦ

Ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρο τοῦ διασήμου ἐπιθεωρητοῦ τῆς Σκότλαντ Γυάρδ,

σὲρ ΜΠΑΖΙΛ ΤΟΜΣΟΝ

Ποτὲ ἄλλοτε ἡ κατασκοπεία καὶ ἡ ἀντικατασκοπεία, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου δὲν ἔφθασε στὴν σημερινή της ἔνταση.

»Οἱ ἐντατικοὶ ἐξοπλισμοὶ ὅλων τῶν χωρῶν εἶχαν ὡς συνέπεια καὶ τὴν ἀνάλογη αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατασκόπων.

»Ἡ Μεγάλη Βρεττανία, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ξένων στρατιωτικῶν εἰδικῶν, κατέχει τὴν τελειότερη μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ κόσμου ὅλου.»

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀρχίζει ἕνα ἄρθρον του περὶ τῆς κατασκοπείας ὁ σὲρ Μπάζιλ Τόμσον, ὁ περίφημος ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γυάρντ, τοῦ ὁποίου ἡ «Ἑβδομὰς» δημοσιεύει ἀπὸ τοῦ περασμένου ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα μυθιστόρημα «Μιὰ γυναίκα βρέθηκε σκοτωμένη».

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μεγάλου πολέμου ὁ σὲρ Τόμσον ἦταν ἀρχηγὸς τῆς ἀγγλικῆς ἀντικατασκοπευτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἀπὸ τὸ δωμάτιο 40β τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ ὁ σὲρ Μπάζιλ Τόμσον διηύθυνε μιὰ τεραστία ὀργάνωση, τῆς ὁποίας ποσορισμὸς ἦταν ἡ ἐξόντωσις τῶν κατασκόπων ποὺ δροῦσαν στὴν Ἀγγλία.

Τὸ πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ σὲρ Μπάζιλ ὑπερηφανεύετο, εἶνε ὅτι παρὰ τὸ τρομερὰ ἐπικίνδυνο τοῦ ἐπαγγέματός του, ποτέ του δὲν ὡπλοφόρησε.

Ἀλλὰ ἰδοὺ μερικὰ πολὺ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ σὲρ Μπάζιλ Τόμσον:

«Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς «Λεπτῆς Ὑπηρεσίας» — αὐτὴ εἶνε ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασις τῆς περίφημης «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» — εἶνε τόσο ἀναγκαῖοι καὶ χρήσιμοι γιὰ τὸ Κράτος, ὅσο εἶνε χρήσιμοι καὶ σὲ μιὰ Τράπεζα ἢ σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιχείρηση.

Ἡ ἱστορία μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ ποῖα ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν στὶς διάφορες χῶρες.

Ἂν π. χ. ὁ Φασὰν εἶχε μιὰν ὥρα νομμένη ὑπηρεσία πληροφοριῶν, δὲν θὰ γινότανε ἡ Ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ γιὰ τὴν τύχη ποὺ περμένει ἕνα κατάσκοπο ἐν καιρῷ εἰρήνης ἢ ἐν καιρῷ πολέμου.

Στὴν πρώτη περίπτωση παίζει τὴν προσωπική του ἐλευθερία. Στὴ δεύτερη παίζει τὴν ζωή του.

Ὁ κατάσκοπος εἶνε κατὰ κανόνα ἕνας τολμηρὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος διακινδυνεύει τὴν ζωή του, καὶ ὅμως οἱ ὑπηρεσίες του, τεραστίας σημασίας, μένουν ἀφανεῖς. Ὁ πολὺς κόσμος τὶς ἀγνοεῖ.

—

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τοῦ θάρους καὶ τῆς ἀνδρείας ἑνὸς κατασκόπου ὑπῆρξε ἡ περίπτωση τοῦ Γερμανοῦ ἀνθυποπλοιάρχου Κὰρολ Λόντου, τὸν ὁποῖο συνελάβαμε τῷ 1915 καὶ ὁ ὁποῖος ἐτυφεκίσθη στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Γερμανὸς ἐκεῖνος εἶχε ταχθῆ ἀπὸ τὴν μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ Γερμανικοῦ Ναυαργείου νὰ μείνῃ στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ συγκεντρώνῃ κάθε πληροφορία γιὰ τὶς κινήσεις τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν. Ἡ ἐκλογή του ἦταν πολὺ ἐπιτυγημένη γιατὶ ὁ Λόντου μιλοῦσε θαυμάσια τὴν ἀγγλικὴ μὲ ἀμερικάνικη προφορά, καὶ διέμενε στὸ Λονδῖνο ὡς Ἀμερικανὸς ὑπήκοος.

Ἐν τούτοις, ἡ δρᾶσις του ὑπῆρξε σύντομη. Οἱ Ἄγγλοι κατάσκοποι στὴν Γερμανία εἰδοποίησαν τὴν ὑπηρεσία τῆς ἀντικατασκοπείας ὅτι κάποιος Ἀμερικανὸς ὑπήκοος, ποὺ μένει στὸ Λονδῖνο, ἔστελνε τὶς πληροφορίες.

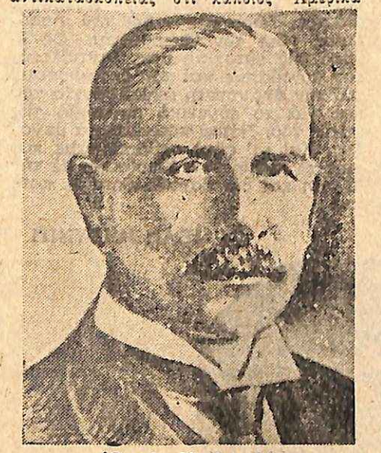

Ὁ σὲρ Μπάζιλ Τόμσον.

—

Ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι μέρες ὁ Λόντου ἀνεκαλύπτετο. Λοιπὸν ὁ Γερμανὸς αὐτὸς κατάσκοπος ἐπέδειξε μιὰν ἀξιόλογη ἀνδρεία, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὰ συγχαρητήρια τοῦ προέδρου τοῦ στρατοδικείου, ποὺ τὸν κατεδίκασε. Καὶ ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ ἔστεινε τὸ χέρι του, ὁ Λόντου τοῦ εἶπε:

— Ἔχετε τὴν τόλμη νὰ σφίγγετε τὸ χέρι ἑνὸς κατασκόπου;

Ὁ πρόεδρος τοῦ στρατοδικείου τοῦ ἀπήντησε:

— Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σφίγγω τὸ χέρι ἑνὸς γενναίου πατριώτη...

Ἔπειτα ἀπὸ 10 λεπτὰ ὁ γενναῖος Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ἐτυφεκίζετο.

Σήμερα ἐπικρατεῖ γενικῶς ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ Ἀγγλία διαθέτει τὴν τελειότερη μυστικὴ ὀργάνωση.

Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια ἑνὸς ἀνωτάτου ἐπιτελικοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε πῆ κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ παγκοσμίου πολέμου ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ ἐπανελάμβανε ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάμει κατὰ τοὺς πολέμους μας ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος. "Ὅτι ἀρχίζαμε τὸν πόλεμο μὲ μιὰ κάποια ὠργανωμένη μυστικὴ ὑπηρεσία καὶ ὅτι θὰ τὸν τελειώναμε μὲ τὴν ἀρτιώτερη ὑπηρεσία.

Τότε συνεφώνησα καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ ἐκεῖνο καὶ μετὰ τὴν λῆξη τοῦ πολέμου διεπίστωσα ὅτι εἶχε δίκαιο καὶ γιὰ τὴν δεύτερη πρόβλεψή του.

Τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς συνέβη στὴ Γερμανία.

Κλασικὴ ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω εἶνε τὸ ἑξῆς γεγονός:

Οἱ Γερμανοὶ ἔτρεφαν μιὰν ἀδικαιολόγητη περιφρόνηση πρὸς τὴν ὀργάνωση τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἀντιπάλων των καὶ μιὰν ὑπερβολικὴ ἐκτίμηση ποὸς τὴν δική τους. Ἔφθαναν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι οἱ μυστικοί των κώδικες εἶνε οἱ τελειότεροι τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δῇ τὸ κλειδί τους.

Καὶ ὅμως οἱ Γερμανοὶ ἀγνοοῦσαν ὅτι σ' ἕνα θάλαμο τοῦ Βρεταννικοῦ Ναυαρχείου ὑπῆρχε ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴν καταπληκτικὴ πράγματι ἱκανότητα νὰ ἀποκρυπτογραφῇ ὅλα τὰ συνθηματικά των ραδιογραφήματα. Ἀπόδειξις ὅτι τὸ Βρεταγνικὸν Ναυαργεῖο ἐγνώριζε ἐπακριβῶς τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα καὶ τὰ λεπτὰ ἀκόμη τῆς ἐξόδου τοῦ γερμανικοῦ στόλου ἀπὸ τὶς βάσεις του. Ὁ ἀγγλικὸς στόλος εἰδοποιήθηκε ἀμέσως καὶ ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ὁ διοικητὴς τῆς μοίρας τῶν γερμανικῶν καταδρομικῶν μάχης ναύαρχος Χίππερ βρέθηκε μπροστὰ στὴν μοίρα τῶν ἀγγλικῶν καταδρομικῶν μάχης ὑπὸ τὸν ἀντιναύαρχον Μπῆττυ.

—

Ἂν θέλετε ἀκόμη μιὰν ἀπόδειξη τῆς ἀδικαιολόγητα ὑπερβολικῆς πίστης τῶν Γερμανῶν πρὸς τὶς ἱκανότητές τους, εἶνε ἡ περίπτωση τοῦ Γερμανοῦ κατασκόπου Μύλλερ.

Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, ἐξυπνότατος, εἶχε κατορθώσει νὰ προμηθεύεται πληροφορίες καὶ σχέδια ἀγγλικά. Ἐν τούτοις ὅμως, παρὰ τὴν ἐξυπνάδα του, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ἐκείνοι ποὺ τοῦ ἔδιδαν τὶς πληροφορίες ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ ἀνῆκαν στὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι μὲ τὸ πρόσχημα τῆς παροχῆς πληροφοριῶν εἶχαν κατορθώσει νὰ ἀνακαλύψουν τὸν κώδικα συνεννοήσεως τοῦ Γερμανοῦ κατασκόπου ποὺ ἦταν στὴν Ἀγγλία, μὲ τὴν μυστικὴ γερμανικὴ ὑπηρεσία.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακαλύψεως ἐκείνης ὑπῆρξε ἡ σύλληψις 18 Γερμανῶν κατασκόπων ποὺ δροῦσαν στὴν Ἀγγλία. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μύλλερ τυφεκίσθηκε ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι 18 σύντροφοί του.

Καὶ ὅμως ὁ Μύλλερ καὶ οἱ ἄλλοι 18 Γερμανοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς προϊσταμένους των καὶ νὰ στέλνουν πληροφορίες καὶ τέσσερες μῆνες μετὰ τὸν θάνατόν των:

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἁπλούστατα, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις εἶχαν κατορθώσει χάρις στὸν μυστικὸ κώδικα, νὰ διατηροῦν στὴν γερμανικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία τὴν ἰδέα, ὅτι οἱ πράκτορές της ζοῦσαν. Ἐχρειάσθηκε νὰ περάσουν 4 μῆνες καὶ ἀπὸ μιὰν ἀκριτομύθια ἑνὸς στρατιώτου τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος νὰ πληροφορηθοῦν οἱ Γερμανοὶ ὅτι οἱ πράκτορές των εἶχαν τυφεκισθῆ.»

Μια γυναίκα βρέθηκε σκοτωμένη

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΔ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΤΟΜΣΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἕνα ὁμιχλῶδες ἀπόγευμα, στὴ διασταύρωση τῆς Μπαίκκερ Στρὴτ καὶ τῆς Κράουφορντ-Στρὴτ τοῦ Λονδίνου, ἕνα καμιόνι παρασύρει ἕνα γέρο καὶ τὸν ἀφήνει στὸν τόπο. Ὁ ἀστυφύλαξ τῆς τροχαίας Ρίτσαρντσον φροντίζει γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ θύματος στὸ Νεκροτομεῖο, ὅπου, ὅμως, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ βρέθηκε στὴν τσέπη του ἦταν τὸ μπιλιέτο ἑνὸς νέου ἀριστοχράτου, ὀνόματι Ἄρθουρ Κάρρις. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ρίτσαρντσον ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο, κατέφθασε κάποιος νέος, ὀνόματι Κέρμπερτ Ρῆς, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ πτῶμα. Ἀνῆκε στὸ θεῖο του Κάτσπουλ, ἕνα ἐκκεντρικὸ παλαιοπώλη, πολὺ πλούσιον, ποὺ ζοῦσε χωρισμένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Κατόπιν τούτου, ὁ Ρίτσαρντσον ἀποφασίζει νὰ πάῃ μὲ τὸν Χέρμπερτ Ρῆς στὸ σπίτι τῆς κυρίας Κάτσπουλ γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Ἀλλ' ἡ κυρία Κάτσπουλ ἔχει γίνει ἄφαντη. Περνάει μιὰ ὁλόκληρη νύχτα καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης, ὅταν ὁ Ρίτσαρντσον μὲ τὸν Ρῆς, παραβιάζουν τὸ κατάστημα τοῦ γέρο-Κάτσπουλ, βρίσκουν μέσα στὸ γραφεῖο του, τὸ πτῶμα μιᾶς γυναικός. Ἦταν ἡ ἐξαφανισθεῖσα κυρία Κάτσπουλ, ἡ ὁποία ἔφερε στὸ λαιμό της ἴχνη στραγγαλισμοῦ.

Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ τῆς ἀστυνομίας εἶναι ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐφονεύθη κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄνδρας της εὑρίσκετο μέσα στὸ κατάστημα. Γιατὶ ὁ Κάτσπουλ ἦταν φοβερὰ τσιγκούνης καὶ φιλόπτοπος καὶ δὲν ἐμπιστευόταν σὲ κανένα τὸ κλειδὶ τοῦ μαγαζιοῦ του. Συνεπῶς, ὁ φονεὺς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κάτσπουλ, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε κατόπιν ἀπὸ τυχαῖο αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, ἢ κάποιος τρίτος γνωστὸς στὸν Κάτσπουλ.

Ὑπάρχει, ὅμως καὶ ἕνα σκοτεινὸ σημεῖο σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ὁ ρόλος τοῦ Ἄρθουρ Κάρρις, τοῦ ὁποίου τὸ μπιλλιέτο βρέθηκε στὴν τσέπη του γέρο-Κάτσπουλ. Ὁ Κάρρις αὐτός, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Ρίτσαρντσον, ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν Κάτσπουλ οὔτε κατ' ὄνομα. Ὁ ἀνεψιός, ὅμως, τοῦ γέροντος τοκογλύφου, Χέρμπερτ Ρῆς, ἐβεβαίωνεν ὅτι ὁ Κάρρις ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ θεῖο του. Ἄλλη περιπλοκή: Ψάξαμε καὶ βρήκαμε τὸ βιβλίο ὅπου ὁ Κάτσπουλ ἔγραφε τὶς τοκογλυφικές του πράξεις. Μιὰ σελίδα εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Ἄρθουρ Χάρρις καὶ ἀναφέρει ἕνα δάνειο πεντακοσίων λιρῶν. Τὸ ποσὸν αὐτὸ κατεβλήθη στὸν Χάρρις εἰς δύο δόσεις... Κατόπιν, μέσα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου, βρήκαμε τὰ γράμματα τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Κάτσπουλ. Παραβάλαμε τὰ γράμματα αὐτὰ μὲ τὶς πράξεις τοῦ βιβλίου καὶ τὰ βρήκαμε ὅλα. Δὲν ἔλειπε παρὰ μόνον τὸ γραμμάτιο τοῦ Ἄρθουρ Χάρρις... Ψάξαμε παντοῦ, φέραμε τὸ γραφεῖο ἄνω—κάτω, ἀλλὰ δὲν τὸ βρήκαμε πουθενά. Ἐπὶ πλέον, παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ συρτάρι μὲ τὰ γραμμάτια τὸ βρήκαμε ἀνοικτό... Ὁ Ἄρθουρ Χάρρις, ἐρωτηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, μᾶς ὑπέδειξε ἕνα μάρτυρα, τὸν ὁποῖον ἐξετάσαμε. Ὁ μάρτυς αὐτὸς βεβαιώνει ὅτι κατὰ τὴν πιθανὴ ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ἄρθουρ Χάρρις τὸν πῆρε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, γιὰ μιὰ βόλτα μέχρι τὴν Ὀξφόρδη. Καὶ ὅμως, ὁ Ἄρθουρ Χάρρις εἶναι ἕνας κοινὸς ψεύτης... Ἀλλὰ γιατὶ νὰ ψεύδεται;

Ὁ Μόρντεν εἶπε:

— Οἱ νεαροὶ ἀριστοκράται ποὺ ἔχουν δοσοληψίες μὲ τοκογλύφους, δὲν θέλουν νὰ μάθουν μόνον τὶς σχέσεις τῶν αὐτὲς οἱ γονεῖς των. Ἔτσι νομίζω τουλάχιστον.

— Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἄκουσε τὸν Κάτσπουλ νὰ λέγῃ ὅτι θὰ καταφύγῃ σ' ἕναν πόλισμαν, ἀσφαλῶς ἡ γυναίκα αὐτὴ λέγει τὴν ἀλήθεια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμειναν ἀμίλητοι. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τοὺς στενοχωροῦσε ἀρκετά.

Πρῶτος ξαναπῆρε τὸ λόγο ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέκκετ:

Καὶ νὰ τώρα στὰ γραφεῖα τῆς Σκότλαντ-Γυάρδ, ὁ ἐπιθεωρητὴς Φόστερ ἀναπτύσσων στοὺς συνεργάτες του Μπίκκετ καὶ Μόρντεν, τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

2ΟΝ

Θὰ πᾶς ποῦ; ἀπήντησεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Φόστερ... Οἱ δύο αὐτοὶ σύζυγοι βρισκόντανε διαρκῶς στὰ μαχαίρια καὶ ζοῦσαν χωρισμένοι σχεδόν... Ὁ σύζυγος ἤθελε νὰ ἐξώσῃ τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει κι' αὐτὴ ἔφερνε ἀντιρρήσεις, μὴ θέλοντας νὰ φύγῃ... Τὴ μέρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἔξωσις, τὴν Τρίτη δηλαδή, ὁ γέρος παρεσύρθη ἀπὸ ἕνα καμιόνι κι' ἔμεινε στὸν τόπο. Τὴν ἐπαύριον βρίσκουμε μέσα στὸ γραφεῖο του, τὸ πτῶμα τῆς συζύγου... Ὁ γέρο—Κάτσπουλ, ὅμως, δὲν ἐμπιστευόταν σὲ κανένα τὸ μοναδικὸ κλειδὶ τοῦ μαγαζιοῦ του... Ἐπὶ πλέον δὲν βρήκαμε κανένα ἴχνος διαρρήξεως... Πῶς βρέθηκε ἡ γυναίκα του μέσα στὸ κατάστημα; Ἡ ἀπάντησις εἶναι εὔκολη. Πῆγε νὰ δῇ τὸν ἄντρα της πρὶν ἐκεῖνος φύγῃ ἀπὸ τὸ μαγαζί του... Ποιὸς τὴ σκότωσε τώρα; Ἢ ὁ ἄντρας της ἢ ἕνας τρίτος.

— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ «νομικὸς σύμβουλος» τῆς Σκότλαν̀δ—Γυάρδ, ἐπιθεωρητὴς Μόρντεν, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη τῆς ἀστυνομίας, ποὺ σκοπεύετε νὰ ἐκθέσετε στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ Μπέρκετ τὸν διέκοψε:

—Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὴν ξέρει κιόλας αὐτὴ τὴν ἐκδοχὴ ἀπὸ τοὺς πηχυαίους τίτλους τῶν ἐφημερίδων... Ὁ θάνατος τοῦ γέρο—Κάτσπουλ ἀπαλλάσσει ἀπ' τοὺς φλυάρους αὐτοὺς δημοσιογράφους, κάθε φόβο μηνύσεως ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει... Ὅλοι τους ἔχουν ἀσπασθῆ «χονδρικῶς» αὐτὴ τὴν ἐκδοχή.... Διάβασα μερικὲς δημοσιογραφικὲς συνεντεύξεις μὲ τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸ θυρωρὸ τοῦ θύματος, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου κολακευτικὲς γιὰ τὸ μακαρίτη Κάτσπουλ.

Ὁ Φόστερ ξαναπῆρε δειλὰ τὸ λόγο.

— Ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ ποὺ σᾶς ἀνέπτυξα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ δεκτή, γιατὶ ὑπάρχουν πολλὲς περιπλοκὲς στὴν σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεση. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε Μπέκκετ, ἀλλ' οἱ περιπλοκὲς αὐτὲς εἶναι σοβαρώτατες.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέκκετ συνωφρυώθηκε.

— Ἐν πρώτοις εἶπε ὁ Φόστερ, δὲν ἐναναβρήκαμε τὸ κλειδὶ τοῦ καταστήματος. Δεύτερον, ὁ ἀστυφύλαξ Ρίτσαρντσον βρῆκε ἕνα μάρτυρα, ποὺ ἄκουσε τὸ γέρο—Κάτσπουλ νὰ φωνάζῃ στὴν Μπαίηκε —Στρήτ: «Πολὺ καλά, θὰ φωνάξω ἕναν πόλισμαν!» Καὶ καθὼς ὁ ἀτυγὴς ἑτοιμαζότανε νὰ πλησιάσῃ τὸν Ρίτσαρντσον, πέρασε ἀπὸ μπροστά του τὸ καμιόνι καὶ τὸν σκότωσε. Ὁ μάρτυρας αὐτός, εἶναι μιὰ γυναίκα. Τὴν εἶδα καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι λέγει τὴν ἀλήθεια. Δὲν μπόρεσε ὅμως δυστυχῶς, ν' ἀντιληφθῆ μὲ ποιὸν μιλοῦσε ὁ γέρος ποὺ ἦταν κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του, Ὁ Ἄρθουρ Χάρρις...

— Αὐτὸς τὸ ὁποίου τὸ μπιλιέττο εἶχε τὸ θῦμα στὴν τσέπη του;

— Μάλιστα. Ὁ Κάτσπουλ ἦταν ἕνας τρομερὸς καὶ ἀπαίσιος τοκογλύφος. Τὴ διεύθυνση τοῦ Ἄρθουρ Χάρρις ὁ ὁποῖος τοῦ χρεωστοῦσε ἕνα σεβαστὸ ποσόν, τὴν εἶχε στὴν τσέπη του ὁ Κάτσπουλ γιατὶ ἐσκόπευε νὰ πάῃ μαζὶ μὲ τὸν ἀνεψιό του, τὸν Χέρμπερτ Ρῆς, στὸν πατέρα τοῦ Χάρρις, γιὰ νὰ τὸν ἐκβιάσουν... Ἐκεῖ ἀσφαλῶς πήγαινε ὅταν διέσχισε τὴν Μπέκκερ Στρήτ. Ὁ νεαρὸς Χάρρις ὑπεστήριξε ὅτι ἀγνοοῦσε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ὕπαρξη τοῦ Κάτσπουλ. Τὸν ἀνέκρινα. Ἐξακολουθεῖ ν' ἀρνῆται κάθε γνωριμία μὲ τὸ γέρο. Καὶ ὅμως ὁ ἀνεψιὸς τοῦ γέρου, ὁ Χέρμπερτ Ρῆς, βεβαιώνει ὅτι ὁ Ἄρθουρ Χάρρις ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ θεῖο του. Ἄλλη περιπλοκή: Ψάξαμε καὶ βρήκαμε τὸ βιβλίο ὅπου ὁ Κάτσπουλ ἔγραφε τὶς τοκογλυφικές του πράξεις. Μιὰ σελίδα εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Ἄρθουρ Χάρρις καὶ ἀναφέρει ἕνα δάνειο πεντακοσίων λιρῶν. Τὸ ποσὸν αὐτὸ κατεβλήθη στὸν Χάρρις εἰς δύο δόσεις... Κατόπιν, μέσα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου, βρήκαμε τὰ γράμματα τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Κάτσπουλ. Παραβάλαμε τὰ γράμματα αὐτὰ μὲ τὶς πράξεις τοῦ βιβλίου καὶ τὰ βρήκαμε ὅλα. Δὲν ἔλειπε παρὰ μόνον τὸ γραμμάτιο τοῦ Ἄρθουρ Χάρρις... Ψάξαμε παντοῦ, φέραμε τὸ γραφεῖο ἄνω—κάτω, ἀλλὰ δὲν τὸ βρήκαμε πουθενά. Ἐπὶ πλέον, παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ συρτάρι μὲ τὰ γραμμάτια τὸ βρήκαμε ἀνοικτό... Ὁ Ἄρθουρ Χάρρις, ἐρωτηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, μᾶς ὑπέδειξε ἕνα μάρτυρα, τὸν ὁποῖον ἐξετάσαμε. Ὁ μάρτυς αὐτὸς βεβαιώνει ὅτι κατὰ τὴν πιθανὴ ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Ἄρθουρ Χάρρις τὸν πῆρε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, γιὰ μιὰ βόλτα μέχρι τὴν Ὀξφόρδη. Καὶ ὅμως, ὁ Ἄρθουρ Χάρρις εἶναι ἕνας κοινὸς ψεύτης... Ἀλλὰ γιατὶ νὰ ψεύδεται;

Ὁ Μόρντεν εἶπε:

— Οἱ νεαροὶ ἀριστοκράται ποὺ ἔχουν δοσοληψίες μὲ τοκογλύφους, δὲν θέλουν νὰ μάθουν μόνον τὶς σχέσεις τῶν αὐτὲς οἱ γονεῖς των. Ἔτσι νομίζω τουλάχιστον.

— Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἄκουσε τὸν Κάτσπουλ νὰ λέγῃ ὅτι θὰ καταφύγῃ σ' ἕναν πόλισμαν, ἀσφαλῶς ἡ γυναίκα αὐτὴ λέγει τὴν ἀλήθεια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμειναν ἀμίλητοι. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τοὺς στενοχωροῦσε ἀρκετά.

Πρῶτος ξαναπῆρε τὸ λόγο ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέκκετ:

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

— Ὁ Κάτσπουλ αὐτὸς φαίνεται ἑνας γεροπαράξενος ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Δὲν ἀποκλείεται καθόλου, νὰ πήγαινε στὸν ἀστυφύλακα, γιὰ νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του....

Ὁ Φόστερ τὸν διέκοψε:

— Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριοι συνάδελφοι... Στὸ πάτωμα τοῦ μαγαζιοῦ βρήκαμε μιὰ μεγάλη καφετιὰ κόλλα, διπλωμένη στὰ δύο. Πλάϊ της βρισκόταν ἕνας μεγάλος σπάγγος, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἀναρίθμητα κομματάκια σπάγγων,, διαφόρου πάχους. Ἀπὸ αὐτὸ προκύπτει ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τυλιχθῆ κάποιο μεγάλο δέμα. Ἂν βρίσκαμε ἴχνη διαρρήξεως, θὰ ἔδινα ξεχωριστὴ σημασία σ' αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια, τὴν ὁποίαν ἔχω σημειώσει στὴν ἔκθεσί μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε τὸ τηλέφωνο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σκότλανδ Γυάρδ ἤθελε ν' ἀκούση τὸν Φόστερ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση Κάτσπουλ, ποὺ ἔπαιρνε τέτοιες διαστάσεις.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔσπευσαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ Σὲρ Οὐΐλλιαμ Λόριμερ.

Ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ, ἕνας συμπαθὴς πενηντάρης μὲ πολὺ λεπτοὺς τρόπους, ἦταν προικισμένος ἀπὸ χιουμοριστικὴ διάθεση. Ἂν δὲν τὸν ἤξερε κανεὶς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς διηύθυνε τὴ μεγάλη ἀστυνομία τοῦ κόσμου. Ὅταν οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ μπῆκαν μέσα στὸ γραφεῖο του, εἶδαν πλάϊ στὸν ἀρχηγό τους ἕνα συμπαθέστατο νέο, ψημένον ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ μὲ ἀθλητικὸ σῶμα, ποὺ καθότανε σ' ἕνα μεγάλο πέτσινο φωτέϊν.

Ὁ Μόρντεν, μόλις εἶδε αὐτὸν τὸν νέο, ἔβγαλε ἕνα ἐπισώνυμα χαρᾶς.

— Κέννεντυ! φώναξε. Ποιὸς καλὸς ἀέρας σ' ἔφερε στὰ γραφεῖα μας;

—Γνωρίζεσθε; ρώτησε ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ, ἐλαφρῶς ἔκπληκτος.

— Ναί, εἶπε ὁ Κέννεντυ, Ἔχω πολὺ κακοὺς φίλους!

Ὁ ἀρχηγὸς ἄρχισε τὴ συζήτηση:

— Σὲ ποιὸ σημεῖο βρίσκεται ἡ ὑπόθεσίς μας·

Ὁ Μπέκκετ ἐδήλωσε ὅτι ἡ ἀνάκρισις μποροῦσε νὰ κηρυχθῆ περαιωμένη καὶ νὰ παραστεμοθῆ ἡ δικογραφία στὸ δικαστήριο. Ὁ Φόστερ, ὅμως, δὲν ἦταν τῆς ἰδίας γνώμης.

— Οἱ ἐφημερίδες, εἶπε γελώντας ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ, φαίνεται πῶς ἔβγαλαν κι' ὅλας ἀπόφαση. Γιατὶ λέτε κ. Μπέκκετ ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἔχει κλείσει;

Ὁ Μπέκκετ ἀνέπτυξε καὶ πάλι τοὺς λόγους του.

Ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ εἶπε:

Κατὰ τὴ γνώμη σας, ἐφ' ὅσον δὲν βρέθηκε κανένα ἴχνος διαρρήξεως στὸ κατάστημα, ἡ κυρία Κάτσπουλ ἔμπηκε ὅταν ἀκόμη ὁ σύζυγός της ἦταν ἐκεῖ. Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ Κάτσπουλ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ καμιόνι στὶς πεντέμισι ἀκριβῶς, ὁ θάνατος τῆς γυναικὸς ἐπῆλθε ποὸ τῆς ὥρας αὐτῆς... Ἐν τούτοις ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ κύριε.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ, ἔδειξε τὸ νέο ποὺ καθότανε πλάϊ του.

— Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ, εἶπε, εἶναι ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Κέννεντυ τὸν ὁποῖον ἀναφέρει κατόπιν ὁ ἀστυφύλαξ Ρίτσαρντσον, ὡς στενώτατο φίλο τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς κυρίας Κάτσπουλ, Ὁ κύριος Κέννεντυ, λοιπόν, ἦλθε νὰ βεβαιώση ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐθεάθη στὶς ἕξ τὸ ἀπόγευμα, ἤτοι μισὴ ὥρα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σὲρ Λόριμερ προεκάλεσαν μεγάλη αἴσθηση. Ἀλλ' ὁ Μπέκκετ ἀνέκτησε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του. Καὶ εἶπε:

— Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω κύριε Κέννεντυ ἀν τὴν εἴδατε σεῖς ὁ ἴδιος;

— Ὄχι, δὲν τὴν εἶδα ἐγώ... Τὴν εἶδε, ὅμως, ὁ ἀνεψιός της, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Μικαὲλ Σάρπ, μὲ τὸν ὁποῖον συνδέομαι στενώτατα.

— Ποῦ τὴν εἶδε; ρώτησε ὁ Μπέκκετ.

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως. Ὁ φίλος μου Σὰρπ κατέβαινε μ' ἕνα λεωφορεῖο τὴ λεωφόρο Μαίηρμπλ, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε στὸ πεζοδόμιο τὴ θεία του. Ἐστράφη λοιπὸν ἀμέσως ὁ Σὰρπ στὴ νέα ποὺ συνώδευε καὶ τῆς εἶπε: «Σ' ἀφήνω, γιατὶ εἶδα τὴ θεία μου Αἰμιλία... Τρέχω νὰ τὴν προφθάσω...» Κι' ἀμέσως ὁ Σὰρπ πήδησε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο.

— Καὶ τὴν ἐπρόφθασε τὴ θεία του; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μπέκκετ.

— Δὲν ξέρουμε. Ὁἀνθυποπλοίαρχος Σὰρπ ταξιδεύει τὴ στιγμὴ αὐτὴ πρὸς τὴ Μεσόγειο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐφάνησαν ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἀπάντηση αὐτή.

Ὁ Φόστερ εἶπε:

— Ἡ δεσποινὶς ποὺ ἦταν μὲ τὸν κ. Σὰρπ στὸ λεωφορεῖο εἶδε τὴ θεία; Θάπρεπε νὰ τὴν ἐξετάσωμε...

— Ὄχι, δὲν τὴν εἶδε. Ἐκείνη τὴν ὥρα, τὸ πεζοδρόμιο τῆς λεωφόρου Μαίηρλιμπ ἦταν γεμάτο ἀπὸ διαβάτες... Μπορεῖ ὅμως νὰ βεβαιώση ὅτι ὁ Μικαὲλ Σάρπ εἶδε τὴ θεία του, πρᾶγμα ποὺ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ βεβαιώσω κι' ἐνώ... Ἔτσι, μόλις εἶδα στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ γέρο—Κάτσπουλ ἐθεωρεῖτο ὡς φονεὺς τῆς συζύγου του, ἐθεώρησα ὑποχρέωσή μου νὰ ἔλθω τὴ Σκότλανδ Γυάρδ καὶ ν' ἀναφέρω αὐτὸ ποὺ ξέρω.

— Ἑπομένως, εἶπε ὁ Σὲρ Λόριμερ, ἔχουμε τὰ ἑξῆς διδόμενα. Ὁ Κάτσπουλ σκοτώθηκε στὶς πεντέμισι τὸ ἀπόγευμα... Καὶ στὶς ἕξ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ γυναίκα του ἐθεάθη στὸ δρόμο...

Ἐπηκολούθησε βραχυλεπτος σιγή, τὴν ὁποίαν διέκοψεν ὁ Μόρντεν.

— Εἴπατε, κύριε Κέννεντυ ὅτι ὁ Σὰρπ ταξιδεύει ποὸς τὴ Μεσόγειο; Ποιὸ εἶναι τὸ πρῶτο λιμάνι ὅπου θὰ προσεγγίση τὸ πλοῖο;

— Τὸ Γιβραλτάρ. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς πῆ τὰ ἴδια ποὺ σᾶς εἶπα κι' ἐγώ.

Ὁ Μπέκκετ ἐξακολουθοῦσε νὰ δυσπιστῆ.

— Ἀποκλείεται νὰ ἔκανε λάθος ὁ Σὰρπ καὶ νὰ πῆρε μίαν ἄλλη γυναῖκα γιὰ τὴ θεία του;

— Ἀμφιβόλλω, εἶπε Κέννεντυ. Τέτοιο λάθος δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Ἦταν ἡ μοναδική του θεία, Αὐτὴ τὸν μεγάλωσε καὶ τὸν σπούδασε, σὰν ἀληθινὴ μητέρα... εἶναι ἀδύνατον νὰ παραγνώρισε ὁ φίλος μου.

— Ἀσφαλῶς ὄγι καὶ μάλιστα ἂν τὴν ἐπρόφθασε καὶ μίλησε μαζί της, εἶπε ὁ Μόρντεν. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦμε. Θὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Ναυαρχεῖον νὰ διακόψη τὸ ταξίδι τοῦ Σὰρπ στὸ Γιβραλτὰρ καὶ νὰ τὸν διατάξη νὰ ἐπιστρέψη στὸ Λονδῖνο... Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἡ ἀνάκρισις θὰ παραμένη ἐκκρεμής... νομίζω πῶς ὁ κ. Φόστερ θάπρεπε νὰ ἐξετάση τὸ συντομώτερο τὴ δεσποινίδα, ποὺ συνώδευε ὁ κ. Σὰρπ στὸ λεωφορεῖο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθυποπλοιάρχου Κέννεντυ σκοτείνιασε.

—Πολὺ λεπτὸ αὐτὸ τὸ διάβημα, εἶπε. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω... Ὁ φίλος μου εἶναι μισοαρραβωνιασμένος μ' αὐτὴ τὴ δεσποινίδα καὶ ἡ θεία του δὲν συμπαθοῦσε αὐτὴ τὴν ἕνωσι... Ἡ κυρία Αἰμιλία ἔλεγε ὅτι ὁ ἀνεψιός της δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῆ ἀκόμα μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου... Ἡ περὶ ἧς πρόκειται κοπέλλα εἶναι δασκάλα σ' ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο καὶ θὰ ἦταν πολὺ δυσάρεστο γι' αὐτὴν ν' ἀναμιχθῆ στὴν ὑπόθεσι... Ἂν ἐπιμένετε νὰ τὴν ἐξετάσετε, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἔλθετε στὸ σπίτι μου, ὅπου θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ νὰ μιλήσετε μαζί της...

— Μὰ ὁ κανονισμὸς λέγει ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἐξετάσουμε κατὰ μόνας...

— Ὠ! ναί. Τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολο. Τέλος πάντων, κάντε, ὅπως καταλαβαίνετε. Μεταχειρισθῆτε τὴν μὲ καλὸν τρόπο, γιὰ νὰ μὴν ἐγείρετε τὴ δυσπιστία της.

Καὶ προσέθεσε:

— Πάντως θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ παρίσταμαι κι' ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ἐξέταση.

Ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ Λόριμερ γέλασε.

— Τί κρῖμα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ παραβιάσουμε τὸν κανονισμὸ γιὰ γνῆρι σας! εἶπε. Τὸ σπουδαιότερο, ὅμως, εἶναι ἄλλο. Πρέπει νὰ ξαναφέρουμε τὸ φίλο σας ἀπὸ τὸ Γιβραλτὰο καὶ νὰ μάθουμε ἂν συνηντήθη καὶ μίλησε μὲ τὴ θεία του στὴν λεωφόρο Μαίηρμπλ. στὶς ἕξ τὸ ἀπόγευμα...

Ἡ συνομιλία ἔληξε. Ὁ Μόρντεν, φεύγοντας, πῆρε μαζί του τὸν Κέννεντυ. ἐνῶ ὁ Φόστερ μὲ τὸν Μπέκκετ πῆγαν στὸ γραφεῖο του δευτέρου.

— Ξέρεις τί πιστεύω; εἶπε ὁ Μπέκκετ, μόλις κλείσθηκε μὲ τὸν Φόστερ στὸ γραφεῖο του. Ὅταν ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Σάρπ ἔλθη. θὰ μᾶς—πῆ ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ τὴ θεία του. ποὺ νόμισε ὅτι εἶδε στὴ λεωφόρο Μαίηρμπλ...

Ὁ Φόστερ ἀπήντησε:

— Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ. ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ γέρο—Κάτσπουλ διέπραξε αὐτὸ τὸ φόνο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ θεωρία ποὺ ἀναπτύσουν οἱ ἐφημερίδες θὰ καταπέση πολὺ γρήγορα.

Ὁ Μπέκκετ ἄνοιξε τὸ συρτάρι του καὶ πῆρε κάποιο ἔγγραφο, ποὺ τῶδωσὲ στὸν Φόστερ:

— Διαβᾶστε, εἶπε, εἶναι ἡ κατάθεσις τῆς Κατερίνας Οὐΐντερ, τῆς γυναίκας ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴν κυρία Κάτσπουλ. Διαβάστε....

Ὁ Φόστερ ἄρχισε νὰ διαβάζη:

»Πήγαινα κάθε μέρα κι' ἔκανα τὶς δουλειὲς τῆς κυρίας Κάτσπουλ. Ἦταν μιὰ κυρία πολὺ καλή. ἀλλ' εἶχε καταντήσει νευρική, λόγω τῶν διαρκῶν προστριβῶν ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἄνδρα της... Ὁ Κάτσπουλ ἦταν ἕνας στριγγλόγερος ποὺ δὲν ἔβγαζε γλυκειὰ κουβέντα ἀπὸ τὸ στόμα του..., Τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἔλθει στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας του. Φαινότανε ἀποθηριωμένος.... Οἱ δικηνόροι τὸν εἶχαν ὑποχρεώσει, ὅταν ἐχώρισε μὲ τὴ γυναῖκα του, νὰ τῆς παραχωρίση δυὸ δωμάτια σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά του σπίτια... Θέλοντας καὶ μὴ ὁ γερο—φιλάργυρος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήση ὕστερα, ὅμως, μετάνοιωσε καὶ βάλθηκε νὰ πωλήση αὐτὸ τὸ σπίτι, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι ἀπέναντι τῶν ἐνοίκων. Ἐπρότεινε λοιπὸν στὴ γυναῖκα του νὰ ἐγκαταλείψη αὐτὸ τὸ διαμέρισμα καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ σὲ δυὸ φρικτὰ παληοδωμάτια σ' ενα ἄλλο σπίτι του. μισογκρεμισμένο καὶ μουχλιασμένο ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἡ κυρία Κάτσπουλ ἡ ὁποία εἶχε μαζί της τὸ νόμο δὲν ἤθελε νὰ μετοικήση, Τότε ὁ γέρος τῆς εἶπε: «Σοῦ δίνω προθεσμία ὡς αὔριο γιὰ νὰ δεχθῆς τὴν πρότασί μου. Ἂν ἀρνηθῆς θὰ σὲ πετάξουν ἔξω οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες». Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, τὴν ἐπαύριον δηλαδὴ τῆς ἀνωτέρω συνομιλίας των, ἡ κυρία Κάτσπουλ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε στὸ κατάστημα τοῦ ἀνδρός της γιὰ νὰ τοῦ τὰ πῆ ἀπὸ τὴν καλή. Τὴν παρακάλεσε νὰ μὴν πάη, γιατὶ μὲ τέτοιους ἀνθρώπους δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῆ. Αὐτὴ ὅμως δὲν μὲ ἄκουσε, πῆγε στὸ κατάστημα τοῦ γέρου καὶ νὰ τί συνέβη...»

Ὁ Φόστερ ἐπέστρεψε τὴν κατάθεσι στὸ Μπέκκετ ὁ ὁποῖος πῆρε ἀμέσως ὕφος.

— Ἡ κατάθεσις αὐτὴ εἶνται ἀρκετὰ σαφής, εἶπε. Ἀποκλείεται λοιπόν, νὰ ἔγινε μεταξὺ τῶν δύο συζύγων καυγᾶς καὶ νὰ σκότωσε ὁ Κάτσπουλ τὴ γυναῖκα του;

Ἀλλ' ὁ Φόστερ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πεισθῆ.

— Ἴσως... εἶπε σὰν ἀφηρημένος... Ἀλλὰ ὁ ρόλος τοῦ Ἄρθουρ Χόρρις; Ξέρουμε ὅτι ὁ Κάτσπουλ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης καὶ νὰ τὸν ἐκβιάση γιὰ τὴν ἐξόφλησι τοῦ χρέους του. Ξέρουμε ἐπίσης ὅτι τὸγραμμάτιο τοῦ νέου αὐτοῦ λείπει ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ τοκογλύφου. Τὸ γεγονὸς ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν γνώριζε καθόλου τὸν Κάτσπουλ... Ἂς ὑποθέσουμε... κάνω μιὰ ὑπόθεση τέλος πάντων, θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε;

— Σᾶς ἀκούω, εἶπε ὁ Μπέκκετ.

— Ἂς ὑποθέσουμε, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἄρθουρ Χόρρις συνηντήθη στὸ δρόμο μὲ τὸν Κάτσπουλ, ὅτι τοῦ ἄσπαξε τὸ κλειδὶ τοῦ μαγαζιοῦ, ὅτι ἔτρεξε στὸ κατάστημα καὶ γωρὶς νὰ κλείση πίσω του τὴν πόρτα ἔτρεξε στὸ γραφεῖο, ἔκλεψε τὸ ἀπλήρωτο γραμμάτιο καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη μπῆκε στὸ κατάστημα ἡ κυρία Κάτσπουλ... ἡ γυναίκα ἀντελήφθη τὴν κλοπὴ καὶ ἄρχισε νὰ φωνάξη, καλοῦσα εἰς βοήθειαν... Τότε ὁ Χόρρις τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του μήπως συλληφθῆ ὁ κλέπτης, θέλησε νὰ ἐξασφαλίση τὴν μοναδικὴ μάρτυρα τοῦ ἐγκλήματός του. Ἔπισαε λοιπὸν τὴν κυρία Κάτσπουλ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔπνιξε... Ὕστερα ἔφυγε, κλειδώνοντας τὴν πόρτα καὶ παίρνοντας τὸ κλειδὶ μαζί του.

Ὁ Μπέκκετ συνεπλήρωσε:

— Ὡραῖο παραμύθι, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ συμπληρώσω ὅλα τὰ κενά, εἶπε ὁ Φόστερ κι' ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Ἡ διαθήκη τοῦ φιλαργύρου

— Τὸ συνεργεῖο σας, εἶπε γελώντας ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Κέννεντυ. μόλις ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Μόρντεν. δὲν φαίνεται νὰ δίνη καὶ μεγάλη σημασία στὴν πολύτιμη πληροφορία ποὺ σᾶς ἔφερα... Ἔτσι τὴν παθαίνετε ὅλοι σεῖς οἱ ἐπαγγελματίαι ἀστυνομικοί.. Δὲν βλέπετε ποτὲ καθαρά!... Καὶ χάνετε ἀνώφελα τὸν καιρό σας.. Ἀλλὰ ἔχετε καὶ κάποιο δίκηο... Πῶς μπορεῖ νὰ δῆ καθαρὰ ἕνας ἄνθρωπος ὅταν εἶναι κάθε μέρα βουτηγμένος στὰ ἔγγραφα καὶ στὶς ἀναφορές!.... Πρέπει νὰ βγῆ ἔξω, νὰ βρεθῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, στὴ ζωή, στὸν καθαρὸ ἀέρα... Ἄκουσε, Μόρντεν,... στοιχηματίζω ἕνα σελλίνιο ὅτι ἂν μὲ ὁδηγήσης ἐμένα, τὸν ἁπλοϊκὸ θαλασσινό, στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. θὰ λύσω τὸ μυστήριο ποὺ σᾶς ἀπασχολῆ μέσα σὲ πέντε λεπτά...

Ὁ Μόρντεν γελοῦσε,

— Σοῦ προτείνω, ξαναᾶπε ὁ Κέννεντυ, ν' ἀφήσης τὸ γραφεῖο σου γιὰ μιὰ ὥρα. Θὰ πᾶμε στὸ μαγαζὶ τοῦ Κάτσπουλ καὶ ὕστερα θὰ σοῦ κάνω τὸ τραπέζι στὸ «Σαββόϋ», ὅπου θὰ σοῦ πῶ τὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης μου. Συμφωνεῖς;

Ὁ Μόρντεν ἐδέχτηκε τὸ στοίχημα. Καὶ γελοῦσε προκλητικῶς γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ φίλου του.

Μόλις οἱ δυὸ ἄνδρες ἔφυγαν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Σκότλανδ—Γυάρδ, ὁ κλητήρας ἔφερε στὸν Σὲρ Οὐΐλλιαμ Λόριμερ τὸ ἐπισκεπτήριο ἑνὸς κυρίου Σέττλ. συμβολαιογράφου ὁ ὁποῖος εἶχε σημειώσει κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά του μὲ μολύβι, τὴν ἑξῆς φράση: «Σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεση Κάτσπουλ».

— Νὰ εἰσέλθη ἀμέσως, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σκότλανδ—Γυάρδ.

Ὁ κ. Σέττλ ἦταν ἕνας κύριος πολὺ καθώς πρέπει, ἀρκετὰ ἡλικιωμένος.

— Καθῆστε, κύριε Σέττλ, τοῦ εἶπε ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ. Ὑποθέτω νὰ μᾶς φέρνετε καμμιὰ πληροφορία σχετικῶς μὲ τὸ ἔγκλημα τῆς Ἄϊ—Στρήτ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔβγαλε μιὰ ψιλὴ φωνὴ σὰν γυναικεία:

— Μᾶλλον νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία, Σὲρ Οὐΐλλιαμ, εἶπε.... Εἶμαι ὁ συμβολαιογράφος τοῦ μακαρίτη Τζὼν Κάτσπουλ καὶ τῆς γυναίκας του... Ἐγὼ ἔχω συντάξει τὶς διαθῆκες των καὶ ἔχω τὴ σχετικὴ ἐντολὴ τῆς ἐκτελέσεώς των... Γνωρίζετε ὅτι ὁ Κάτσπουλ ἀφήνει μιὰ περιουσία μυθώδη;

— Αὐτὸς ὁ παλαιοπώλης; ρώτησε ὁ Σὲρ Λόριμερ περιφρονητικά.

— Μὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παλαιοπώλου, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, ἦταν γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ὁ πελάτης μου ἔκανε καὶ πολλὲς ἄλλες ἐργασίες. Ἐδάνειζε χρήματα σὲ διαφόρους καὶ κέρδιζε ἀπὸ τὴν τοκογλυφία μεγάλα ποσά... Δὲν ἔχω κάνει ἀκριβῆ ἀπολογισμὸ τῆς περιουσίας του, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅμως, κατὰ προσέγγισιν, ὅτι ἀφήνει τουλάχιστον ἑκατὸ χιλιάδες λίρες.

— Τί λέτε; ρώτησε κατάπληκτος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σκόντλανδ—Γυάρδ. Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ κληρονόμος;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ μάθω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος. Καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα... Ἡ διαθήκη τοῦ Τζὼν Κάτσπουλ ἔχει συνταχθεῖ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἰσχυρὰ καὶ ἔγκυρος... Λοιπόν, ὅλη του τὴν περιουσία, ὁ Κάτσπουλ, τὴν ἀφήνει στὴ γυναῖκα του. Στὴν περίπτωσι, ὅμως, ποὺ ἡ γυναίκα του θὰ πεθάνη πρὶν ἀπ' αὐτόν, ἡ περιουσία θὰ ἐρεύρεται ὁλόκληρη στὸν ἀνεψιό του Χέρμπερτ Ρῆς... Ὡς κτελεστής, λοιπόν, τῆς διαθήκης ἦλθα νὰ διαλευκάνω αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους πέθανε πρῶτος; Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ἔμαθα ὅτι ὁ Κάτσπουλ ἐσκότωσε τὴ γυναῖκα του καὶ ὕστερα, ἐκ λόγων ἐντελῶς τυχαίων, σκοτώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο... Ἀλλ' ἐκεῖνα σωστὰ αὐτὰ ποὺ γράφουν οἱ ἐφημερίδες;...Σᾶς βεβαιῶ ὅτι πρώτη φορὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς συμβολαιογραφικῆς μου καρριέρας βρίσκομαι πρὸ τοιαύτης περιπλοκῆς... Ἦλθα, λοιπόν, νὰ σᾶς παρακαλέσω, Σὲρ Οὐΐλλιαμ...

— Ἡ ἀνάκρισις δὲν ἔληξε ἀκόμη, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σκότλαντ Γυάρδ. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, κύριε Σέττλ, εἶνε νὰ περιμένετε τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου.

— Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ, σὲρ Οὐΐλλιαμ, εἶπε πάλι ὁ συμβολαιογράφος, καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς διαθήκης τῆς κυρίας Κάτσπουλ. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀφίνει τὴν μετὰ θάνατον εὐρεθησομένην περιουσίαν της εἰς τὸν ἀνεψιό της Μικαὲλ Σάρπ, ἀνθυποπλοίαρχον τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὰ πράγματα περιπλέκονται... Ἂν κυρία Κάτσπουλ πέθανε μετὰ τὸν ἄνδρα της, τότε ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Σάρπ γίνεται καὶ κληρονόμος τῆς περιουσίας τοῦ γέροντος τοκογλύφου...

— Ἔστω, εἶπε ὁ σὲρ Οὐ λλιαμ,μποροῦμε νὰ περιμένουμε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ Φία.

Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος ἐξακο-

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

Ἡ χαρτομάντις: Ἂν θὲς λοιπὸν νὰ σ' ἀγαπήση σὲ τρία τέρμενα, θὰ μοῦ φέρης αὔριο μιὰ ὀκᾶ ζάχαρη καὶ μισὴ ὀκᾶ καφὲ γιὰ νὰ κάνω τὰ μάγια. Κι' ἂν δῆς ἀποτέλεσμα θὰ μοῦ δώσης χίλιες δραχμές!

Ὁ πελάτης: Κι' ἂν δὲ δῶ;

Ἡ χαρτομάντις: Θὰ μοῦχη μείνει ὁ καφὲς κι' ἡ ζάχαρη!

λουθοῦσε ν' ἀνυπομνῇ.

— Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ κάτι, σὲρ Οὐΐλλιαμ. Ἔχω ἐρῇ τὸν μπελά μου ἀπὸ τὸν ἀνεψιό τοῦ Κότσπουλ, τὸν Χέρμπερτ Ρῆς, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶνε ὁ μοναδικὸς κληρονόμος καί...

— Πολὺ βιαστικὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος, εἶπε ὁ σὲρ Λόριμερ.

— Ναί, πάρα πολὺ βιαστικός, εἶπε κι' ὁ συμβολαιογράφος. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ζητάει μιὰ προκαταβολὴ ἀπὸ τὴν κληρονομία!.. Μπορῶ ὅμως νὰ τοῦ δώσω ἔστω καὶ μιὰ πεντάρα; Πέστε καὶ σεῖς, σὲρ Λόριμερ. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ συμβουλή σας θὰ εἶνε πολύτιμη γιὰ μένα...

Ὁ σὲρ Οὐΐλλιαμ ἐχαμογέλασε. Καὶ εἶπε:

— Κύριε Σέττλ, σᾶς θεωρῶ ἄνθρωπον σοβαρὸν καὶ μυαλωμένον. Ἔχω λοιπὸν τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ προβῆτε σὲ καμμιὰν ἐνέργειαν, σχετικὴ μὲ τὴν ἐκτέλεση τῶν δύο διαθηκῶν, προτοῦ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. Πάντως, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐπίσκεψή σας, ἡ ὁποία μοῦ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μάθω ὡρισμένα ἐνδιαφέροντα πράγματα.

—⊞—

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Σκότλαντ Γυὰρδ, ὁ Μόρντεν μὲ τὸν Κέννεντυ βρῆκαν καὶ τὸν Φόστερ. Τὸν πῆραν μαζί τους καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ παλαιοπωλεῖο τῆς Ἄϊ-Στρὴτ ὅπου περίμεναν σμήνη δημοσιογράφων καὶ φωτορεπόρτερς.

Ὁ Φόστερ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἰσήγαγε μέσα τοὺς δύο ἄλλους, μὲ τοὺς ὁποίους τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ Κάτσπουλ.

Μόλις ἐμπῆκαν στὸ γραφεῖο, ὁ Φόστερ ἀνέτρεψε μιὰ καρέκλα καὶ σημείωσε μὲ μιὰ κιμωλία τὸ μέρος ὅπου εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα τῆς κυρίας Κάτσπουλ.

— Νὰ ἡ σκηνοθεσία τοῦ δράματος, εἶπε κυττάζοντας τὸν Κέννεντυ. Σας παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴν ἀκουμπήσετε τὰ χέρια σας πουθενά, γιατὶ πιθανὸν νὰ ξαναγίνουν ἔρευνες ποὺς ἀνεύρεσιν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων...

Ὁ Κέννεντυ τὸν καθησύχασε λέγοντας:

—Μὴν ἀνησυχῆτε, φίλε μου, δὲν εἶμαι τόσο κουτὸς ὥστε ν' ἀφίσω καὶ τὰ δικά μου ἀποτυπώματα ἐδῶ μέσα... Ἀλήθεια, ἐξετάσατε τὰ διάφορα ἀντικείμενα τοῦ γραφείου αὐτοῦ μὲ τὸ μικροσκόπιο, ὅπως γίνεται στὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα;

Ὁ Φόστερ τοῦ ἀνταπέδωκε τὸ ἀστεῖο:

— Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, κύριε ἀνθυποπλοίαρχε...

Ὁ Κέννεντυ ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ δωμάτιο προσεκτικά. Ὁ Φόστερ τὸν πρόσεχε φιλύποπτα. Ὁ Μόρντεν ποὺ γνώριζε καλὰ τὸν φίλο του, ἀναρωτιότανε ποιὸς ἄραγε νᾶταν ὁ πραγματικὸς του σκοπός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κέννεντυ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἔχανε τὸ θάρρος του. Δὲν εὕρισκε τίποτε ποὺ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχή του. Περιεργάσθηκε ὅλες τὶς ἀντίκες τοῦ καταστήματος, καὶ τέλος σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ταμπλὼ πνιγμένο στὴ σκόνη.

— Θάθελα νάξερα, εἶπε, πῶς διάβολο βρέθηκε αὐτὸ τὸ ταμπλὼ ἐδῶ μέσα.

— Μωρὲ μάτι! εἶπε ὁ Μόρντεν. Πῶς μπόρεσες νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς μὲ τόση σκόνη;

— Εἶνε ἐπειδὴ τὸ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ ταμπλώ, εἶπε ὁ ἀνθυποπλοίαρχος. Παριστάνει ἕνα ὁλλανδικὸ χωριό... καὶ κάτι στρατιῶτες ἱσπανοὺς ποὺ βασανίζουν μιὰ ὄμορφη γυναῖκα... Εἶνε πλιατσικολόγοι...

— Μήπως ὁ πίναξ αὐτὸς σᾶς ἀνήκει, κύριε Κέννεντυ; ρώτησε ὁ Φόστερ.

— Ὄχι, ἀνήκει σὲ μιὰ φίλη μου, τὴ λαίδη Τάρνχαμ. Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο ποὺ τὸ βρίσκω ἐδῶ μέσα.... Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις, ξέρετε, γιὰ τὴν ἀποία ἤθελα νὰ κάνω λόγο στὴν ἀστυνομία.

— Μήπως ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὁ πίναξ αὐτὸς ἔχει κλαπῆ; ρώτησε ὁ Φόστερ.

— Ναί. Μᾶλλον αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου. Ἡ γυναίκα μου γνώριζε ἕναν ἀνθρωπάκο κουτσό, ποὺ ἐπισκεύαζει παλαιὰ ταμπλώ... Τοῦ ἐνεπιστεύθη λοιπὸν αὐτὸν τὸν πίνακα, γιὰ νὰ τὸν καθαρίσῃ... Καὶ νὰ τί συνέβη: Ὅταν ὁ κουτσὸς αὐτὸς διάολος βρέθηκε μπροστὰ στὸ ταμπλώ, ἔμεινε σὰν ἐκστατικός. «Κυρία, εἶπε, ξέρετε ὅτι ὁ πίναξ αὐτὸς ἀξίζει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία;». Καὶ πῆρε τὸ ταμπλὼ στὸ ἐργαστῆρι του, γιὰ νὰ τὸ καθαρίσῃ. Ἀπὸ τότε πέρασαν μῆνες καὶ μῆνες, ἀλλ' ἡ γυναίκα μου δὲν μπόρεσε νὰ ξαναδῇ τὸ ταμπλώ. Καὶ εἶνε ἐκτεθειμένη στὴ φίλη της, τὴ λαίδη Τάρνχαμ, στὴν ὁποία καὶ ἀνήκει τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς ζωγραφικῆς. Ὅσο γιὰ μένα, ἐνῶ εἶχα σχηματίσει τὴν πεποίθηση ὅτι ὁ κουτσὸς εἶχε βάλει τὸ ταμπλὼ ἐνέχυρο...

—Ἀλλὰ τότε θὰ πάῃ φυλακή, εἶπε ὁ Φόστερ. Καὶ τί λέγει ὁ κουτσὸς αὐτὸς ὅταν τοῦ ζητᾶτε τὸ ταμπλώ;

—Πάντοτε τὴν ἴδια ἀπάντηση. Ἡ δουλειὰ προχωρεῖ πολὺ ἀργά.. εἶναι πολὺ λεπτὴ δουλειά... καὶ ὅταν ἡ γυναίκα μου τοῦ λέγει ὅτι θέλει νὰ δῇ τὸ ταμπλώ, ὁ πονηρὸς βρίσκει πάντοτε ἕνα πρόσχημα καὶ ἀποφεύγει..

Ὁ Φόστερ ἔβγαλε τὸ καρνέ του.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνση τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἐπιδιορθωτοῦ τῶν ζωγραφικῶν πινάκων;

—Ὀνομάζεται Φρὰνκ Γκρόνιν. Μένει στὸ Κὶνγκ — Γκρὸς Ρόαντ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν καταδιώξω, γιατὶ εἶναι ἀξιολύπητος.

Ὁ Φόστερ ἀπήντησε ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ μάθῃ πῶς τὸ ταμπλὼ αὐτὸ βρισκόταν μέσα στὸ μαγαζί τοῦ Κάτσπουλ.

—Ἔστω, εἶπε ὁ Κέννεντυ, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸν κακομεταχειρισθῆτε... Ἂν ὅμως, κατὰ τύχην, ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σκότωσε τὴν κυρία Κάτσπουλ, τότε ὁ Μόρντεν πρέπει νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα σελλίνι, γιὰ τὴν πολύτιμη πληροφορία μου..

Σὲ λίγο, ὁ Μόρντεν καὶ ὁ Κέννεντυ τελείωναν ἕνα πλουσιώτατο πρόγευστὸ Σαβοΐ. Τὴ στιγμὴ τῶν πούρων, ὁ Μόρντεν ρώτησε ἀθῶα τὸν φίλο του, γιὰ τὸν ἀνθυποπλοίαρχο Σάρπ.

—Τί εἴδους ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Κάτσπουλ; Φαντάζομαι νὰ εἶπε ἀλήθεια στὴ φίλη του ὅτι εἶδε τὴ θεία του στὸ δρόμο... Δὲν πιστεύω νὰ τῆς τῶπε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ..

—Ὁ Μικαέλ, εἶπε ὁ Κέννεντυ, εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα λεβεντόπαιδα τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ.

Ὁ Μόρντεν εἶπε:

—Στὰς ἕξη τὸ ἀπόγευμα, ἡ λεωφόρος Μαίηρμπλ εἶναι γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Μπορεῖ, λοιπόν, εὔκολα νὰ νελασθῆ κανεὶς καὶ νὰ νομίσῃ ὅτι εἶδε ἕνα πρόσωπο...

Ὁ Κέννεντυ ἄρχισε νὰ γελάῃ.

—Μιλᾶς. ἀγαπητέ μου, γιατὶ δὲν ἔχεις δῆ στὰ μάτια σου τὴν καϋμένη τὴν κυρία Κάτσπουλ! Ἦταν γιγαντόσωμη σὰν γρεναδιέρος καὶ ξεχώριζε σὰν φαινόμενο μέσα στὸ πλῆθος.

—Πρέπει νὰ περιμένουμε τὴν ἀφιξῆ τοῦ Σάρπ, εἶπε ὁ Μόρντεν, συλλογισμένος. Διαφορετικὰ δὲν μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε βῆμα.

—Θὰ εἶναι ἐδῶ τὴν ἄλλη βδομάδα, εἶπε ὁ Κέννεντυ. Θὰ τὸν φιλοξενήσω στὸ σπίτι μου.

Ὁ Μόρντεν σηκώθηκε

—Τ: Ἀπὸ τώρα φεύνεις· εἶπε ὁ Κέννεντυ.

—Ναί. πρέπει νὰ φύγω... εἶναι ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὸν Σὲρ Λόριμερ,

—⊞—

Μόλις ὁ Μόρντεν ἐπέστρεψε στὰ γραφεῖα τῆς Σκότλανδ - Γυάρδ, τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ Σὲρ Λόριμερ τὸν ζητοῦσε ἐπειγόντως.

Ἔτρεξε ἀμέσως.

—Ἀγαπητέ μου «νομικὲ σύμβουλὲ», εἶπε ὁ Σὲρ Οὐΐλλιαμ, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω κάτι πολὺ σπουδαῖο.

Καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὰ τῶν δύο διαθηκῶν.

—Καθὼς βλέπεις, εἶπε, οἱ δύο πιθανοὶ κληρονόμοι, ὁ Χέρμπερτ Ρῆς καὶ ὁ Μικαὲλ Σὰρπ εἶναι καὶ οἱ δυὸ σπουδαιότεροι μάρτυρες Ἑπομένως ἔχουν συμφέρον νὰ καταθέσουν ἐκεῖνα ποὺ τοὺς εὐνοοῦν. Ὁ ἕνας μάλιστα, ὁ Χέρμπερτ Ρῆς, φαίνεται πολὺ βιαστικός. Πῆγε στὸν συμβολαιογράφο καὶ ζητάει προκαταβολὴ ἀπὸ τὴν κληροονομιά!

Ὁ Μόρντεν συνωφρυώθηκε.

—Ὡραία περιπλοκή, εἶπε.

Καί σὲ λίγο:

—Σὲ μιὰ περικοπὴ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἀστυφύλακος Ρίτσαρντσον, διάβασα ὅτι ὁ Χέρμπερτ Ρῆς, μόλις εἶδε τὸ πτῶμα τῆς θείας του μέσα στὸ παλαιοπωλεῖο, εἶπε ὅτι ἡ θεία του δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε μπῆ στὸ κατάστημα, παρὰ ὅταν ὁ γέρος Κότσπουλ ἦταν ἐκεῖ... Συνεπῶς ὁ θάνατός της ἐπῆλθε πρὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Φυσικά, ὁ ἀνεψιὸς αὐτὸς δὲν κατηγορεῖ τὸ θεῖο του ὡς δολοφόνο, μᾶς ἀφήνει ὅμως νὰ βγάλουμε ὡρισμένα συμεράσματα ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἄποψή του.

(Συνέχεια στὸ προσεχὲς)

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ!

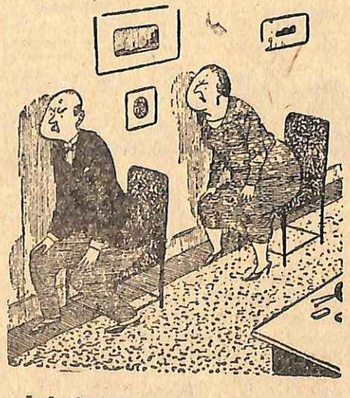

Φοβερό! Δὲν καταλαβαίνω λέξη. Οἱ καινούργιοι μας γείτονες μιλοῦν φαίνεται γαλλικά...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

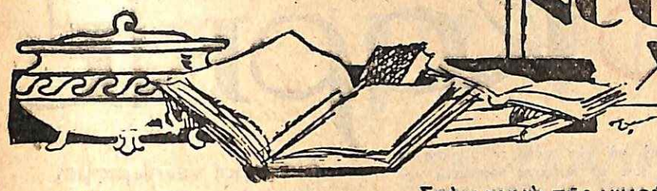

Ἡ συμπόνοια σου

Κι' ὅταν τὰ πρῶτα λουλούδια τῆς ἄνοιξης στόλιζαν τὴν ψυχή μου στοχάστηκα νὰ πλάσω μιὰν ἀγάπη...Καὶ πῆρα τὴ φλόγα τῶν ἀστεριῶν καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν χλωμῶν κρίνων... Μάζεψα τὰ φιλιὰ τοῦ φεγγαριοῦ στὴ γοητευτικὴ νύχτα καὶ τὴν τρελλὴ χαρὰ τῆς πλουμιστῆς πεταλούδας σὰν στήνει γιορτάσι τριγύρω στ' ἄνθη. Γήτεψα τοὺς γλυκοὺς χυμοὺς τῶν ρόδων, κι' ἔπλεψα τὴ θεία λαλιὰ τ' ἀηδονιοῦ κι' ἔπλεξα τῆς ἀγάπης τὸ τραγοῦδι.

Κι εἶπα νὰ τοὺς δώσω ἀπ' τὴ ψυχή μου, νὰ τοὺς φυσήξω ἀπὸ τὴ χλωμὴ πνοή μου, γιὰ νὰ ἐνσαρκώσω ἐκεῖνο τὸν μενάλο πόθο ποὺ λαχτάρισε ἡ ψυχή μου.

Κι' ὅταν, Μαρία, γνώρισα ἐσένα, τὴν ἀνίδεη ἀνθρώπινη πεταλουδίτσα, στὸ πρῶτο της λαχταριστὸ πέταγμα τ' ἄνθος τῆς καρδιᾶς μου ἄνοιξε τὰ πέταλά του, καὶ σ' ἀγκάλιασε στοργικά, γιατὶ πίστεψα πῶς θὰ μοῦ χάριζες μι' ἀγάπη θερμὴ σὰν τὶς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου, γλυκειὰ σὰν τὸ μέλι τ' ἀνοιχτοῦ κρίνου.

'Ω! Πόσο πικρὰ γελάστηκα...

Θάρρεῦσα πῶς εἶχα ἀγγίξει μιὰ καρδιὰ στὰ πρῶτα της σκιρτήματα, ποὺ θὰ ἔδινε τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης, κι' ὅμως εἶχα ἀγκαλιάσει μιὰ καρδιὰ ποὺ χάριζε τὴν ἀγάπη,ἀπὸ συμπόνοια... Πίστεψα πῶς θἄβρισκα τὰ δροσερὰ χείλη μιᾶς παιδούλας, ποὺ θὰ χάριζαν τὴν εὐτυχία κι' ὅμως γεύτηκα τὸ σαρκασμὸ τὴν εἰρωνεία.

Μὰ ἐγὼ—δὲν εἶνε ψέμμα— εἶχα πιστέψει πῶς ποτὲ δὲ θὰ ἔσβυνε ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης σου, ποὺ φώτιζε τὴν εὐτυχία, καὶ τὶς ἐλπίδες μας... Καὶ σὰν ξέφτισε ἡ φλόγα τοῦ ρομάντσου μας, μοῦδινες τὴν ἀγάπη ἀπὸ συμπόνοια, ἀπὸ ἐλεημοσύνη ποὺ μπῆκε στὴ ψυχή μου φέρνοντας τὸν πόνο καὶ τὴν πικρὴ ἀπογοήτευσι. Ποιὸς νὰ τῶλεγε πὼς κάθε ὄνειρο, κάθε πόθος τῆς καρδιᾶς μου θὰ ἦτανε κι' ἕνα μαρτυρικὸ δάκρυ...

Καὶ τώρα ποὺ ἔνοιωσα πὼς ἡ ἀγάπη σου ἦταν σὰν τὸ κομμάτι ποὺ θὰ ἔδινες σ' ἕνα ζητιάνο, καὶ τὸ φιλί σου ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ θὰ χάριζες σὲ κάποιο φίλο πεθαμένο προσπαθῶ νὰ ξαναβρῶ τὴ γαλήνη μου, τὰ πρῶτα μου ἰδανικὰ ποὺ ἀλλοίμονο δὲ θὰ πραγματοποιηθοῦν ποτέ... Τώρα ποὺ στέρεψαν ὅλες οἱ πηγὲς τῆς εὐτυχίας ἀπὸ τὴν ψυχή μου, καὶ σκορπισαν ὅ,τι μοῦχε μείνει, λίγα δάκρυα, λίγες χλωμὲς ἐλπίδες, θὰ σοῦ ποῦν τὰ χείλη μου τὰ λόγια τῆς σιωπῆς ποὺ σοῦ μιλοῦσαν, τὰ μάτια μου...

— 'Ω! Μαρία... Δὲ θέλω τὴ συμπόνοια σου, δὲν ποθῶ τὸ ξεγέλασμα τῆς εὐτυχίας κι' ἄς ἤμουνα καταδικασμένος νὰ μετρῶ τὰ θολὰ δάκρυά μου... Δὲ θέλω τὴ συμπόνοια σου... Κάλλιο νὰ ἔφευγα ζητώντας τὴ μοναξιὰ θωρώντας τὰ ὄνειρά μου, σκιὲς νὰ ζωντάνευαν στὴ φαντασία μου... Μόνο ποθῶ νὰ σβύσω τὰ περασμένα ποὺ δὲν τὸ κατώρθωσαν τὰ δάκρυά μου... Ποθῶ νὰ σβύσω ἀπὸ τὴν ψυχή μου, τὴν ἀγάπη μας ποὺ θυμάστηκε νιὰ μιὰ καινούργια ἀγάπη σου.

ΜΙΜΗΣ ΦΙΛΟΣ

Στὴν ψυχὴ τῆς μικρῆς μου ἀδελφῆς.

Τὰ λουλούδια σκυφτὰ
σιγοκλαῖνε πνιχτὰ
τὴ θανή σου
τὴν μικρή σου ζωή,
τὴ στερνή σου πνοή,
τὴν ταφή σου..

—⊞—

Τὰ μικρούλια πουλιὰ
μὲ σβυστὴ τὴ λαλιὰ
σιγοψέλνουν...
Τὴν ἀγνή σου ψυχὴ
στὰ οὐράνια, καλή-
γοργοστέλνουν.

—⊞—

'Ω! Θὰ φύγῃς μικρή!
Ἀγγελοῦδι καὶ σὺ
θὲ νὰ γίνῃς.
Σὲ σκληρὴ μοναξιὰ
πεοπατώντας πακρυὰ
μᾶς ἀφήνεις.

ΝΙΚ ΚΟΣ

Δέηση

Μέσ' στὴν νοσταλγικὴ στιγμὴ τοῦ ὠραίου δειλινοῦ,
μέσα στὴν ρέμβη ποὺ ἀπαλὰ ἡ μοναξιὰ μᾶς δίνει.
Κάνε, Θεέ, νὰ ξεχαστοῦν σ' ὀνείρου μακρυνοῦ,
τοὺς ἀχνοδιάφανους ἀτμοὺς τῶν συμφορῶν τὰ σμήνη.

—⊞—

Κάνε, ἀπλώνοντας, σὲ σέ, τ' ἀδυναμά μας χέρια,
ν' ἀνυψωθοῦμε ὡς τ' ἄδυτα τῆς πίστης καὶ τοῦ νοῦ.
Κάνε, νὰ φτάσῃ ἡ σκέψη μας, ὡς τὰ λαμπρά σου ἀστέρια,
καὶ νὰ σμιχτοῦν οἱ πόθοι μας στὰ ὕψη σ' οὐρανοῦ.

—⊞—

Κάνε ἡ καθ' ἐπιθυμιὰ ποὺ ἀπλήρωτη δῶ μένει,
νὰ βρῇ κοντὰ σὲ σένανε ἐκπλήρωση γλυκειά,
κι' ἡ καθ' ἐλπίδα ποὺ θερμὴ ἐλπίδα πάντα μένει...

—⊞—

Κι' ὦ κάνε, στὴν νοσταλγικὴ τοῦ δειλινοῦ ἐρημιά,
μέσα στὸν δρόμο τῆς ζωῆς ξανὰ ν' ἀνταμωθοῦμε,
ἐνὼ κι' ἡ 'Αγάπη, κι' ὕστερα ποτὲ ἄς μὴ χωριστοῦμε.

Π. ΓΑΛΑΝΗΣ

Τὸ χαλασμένο γεφύρι

Θυμᾶμαι στὰ μικρά μου χρόνια, ὅταν σ' ἔβλεπα, πὼς τὴν καρδιά μου μοῦσφιγγε κάποια κρυφὴ συγκίνηση μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο σου, γιοφῦρι. Θυμᾶμαι πὼς τὰ μάτια μου κρεμοῦσα ὀνειροπόλα, ἀπ' τοὺς ἀρμούς σου μέσ' στὰ γαλήνια τὰ νερὰ ποὺ γλύφαν τὰ πλευρά σου. Ἴσως καὶ νἄβλεπα, κάποιο παλάτι κρύσταλλο, ἁπλό, γαληνεμένο, στολισμένο, μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς παιδικῆς ψυχῆς μου.

Θυμᾶμαι πὼς ἀργότερα ἄρχισα μὲ τὴ φαντασία μου κι' ἄλλα στολίδια νὰ τοῦ φέρνω· κογχύλια καὶ πετράδια ἀπ' τ' ἀκρογιάλι,, λουλούδια καὶ κλαριὰ ἀνθισμένα, εὐλαβικὰ κομμένα ἀπὸ τὸν ἁπλὸ ἀνθῶνα τῆς ψυχῆς μου. Κι' ἀκόμ' ἀργότερα διαμάντια καὶ ρουμπίνια καὶ ζαφείρια, κι' ὥσες πολλὲς τὰ δάκρυά μου σκορποῦσα στὰ κρύσταλλά του.

Κι' ὅταν ἐφτάσανε τὰ ἐφηβικά μου χρόνια, στολίδια ἀτίμητα, τὰ ὄνειρα, τὶς ἀγάπες, τοὺς πόθους μου ἔρριξα στ' ἀνθογυάλια του τὰ πλούσια. Κι' ὅταν εὑρῆκα τὴν ἀγάπη μου, νεράϊδα στολισμένη στὰ ἐρωτικὰ μαγνάδια, ἀρχόντισσα τὴν ἔσυρα στὰ γαλανά του βάθια.. Κι' ἔτσι ἔπλασα κοντά σου τὸ γλυκὸ τῆς νειότης μου παραμύθι. Καὶ κάποια μέρα ρίχτηκα στὸ δρόμο τῆς ζωῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μακρυὰ σὲ μιὰ χώρα μαγικὴ θὰ τῶνοιωθα χειροπιαστό, ὅπως τὸ εἶχα φανταστῆ κοντά σου...

Μὲ τῆς ἀπελπισιᾶς καὶ τῆς ἀπόγνωσης τὰ κρέπια στολισμένος ἐγύρισα ἀπ' τ' ἀλαργινό μου τὸ ταξίδι. Γιατὶ εἶχα ζήσει τὸ μαρτύριο στὸ ταξίδι μου. Κι' ὅπου καθόμουν νὰ ὀνειροπολήσω τῆς θλίψης ὁ δαρμὸς μὲ κυνηγοῦσε· κι' ὅπου ἐζήτησα τὴ δίψα μου νὰ σβύσω, φαρμάκι τὸ νερὸ στὰ διψασμένα μου τὰ χείλια. Καὶ νάμαι πληγωμένος στὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχή μου μέσ' στὸν πόνο πεθαμμένη, ἤρθα κοντά σου, ἴσως καὶ στὰ νερά σου τ' ὀνειρεμμένο παραμύθι ξαναζήσω.

Μ' ἀλλοίμονο κάποια ὄλεθρου μοῖρα σ' ἐγκρέμισε σὲ ἐρείπια, καὶ στὸ στερνό σου δάκρυ, βοῦρκο θόλωσε τὸ ρυάκι κι' ἐχάθηκε μαζὶ καὶ τ' ὄνειρό μου.

Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐρείπιο δίπλα στὰ δικά σου τὰ χαλάσματα. Θὰ μείνω ἀκόμη ἴσως γιὰ πολὺ κοντά σου. Σοῦ φέρνω γιὰ στερνὸ στολίδι στὰ νερά σου τὸν γοερό μου θρῆνο, κι' ἐσὺ θ' ἀχολογήσῃς πένθιμα μέσα ἀπ' τὰ λείψανά σου τὰ νεκρά.

Μέσ' στὴν ἀγνότητα... μέσα στὰ νειάτα... σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ συντροφιασμένοι!!... Τώρα δὲν θέλω νὰ χωρίσωμε ἄς μείνωμε ἔτσι πάντα ἀγκαλιασμένοι!

ΓΙΩΡΓΗΣ ΠΑΝΤΖΕΛΟΥΔΑΚΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τὸ Καρνὲ τῆς γυναικὸς

Μάσκες

Ἦρθαν οἱ Ἀπόκρηες... Ἔφθασε τὸ τρελλὸ Καρναβάλι μὲ τοὺς χορούς του, μὲ τὰ γλέντια του, μὲ τὶς σερπαντίνες καὶ τὶς μάσκες...

Ἀλήθεια, πῶς μὲ θυθίζουν σὲ σκέψεις οἱ μάσκες αὐτὲς κάθε φορὰ ποὺ τὶς ἀντικρύζω! Μάσκες χαρούμενες, εὔθυμες ξένοιαστες, ἀδιάφορες, κι' ἄλλες πάλι μελαγχολικές, λυπημένες, τραγικές, τρομακτικές...

Τί πρόσωπα, ἢ μᾶλλον τί ψυχές, θὰ κρύψουν ἄραγε; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ... Μήπως καὶ στὴν καθημερινὴ ζωὴ δὲν φοροῦμε ὅλοι μας μιὰ μάσκα; Μήπως τὸ τυπικό μας χαμόγελο ποὺ μοιάζει σὰν ν' ἀπολιθώθηκε στὰ χείλη μας, ἐκφράζει τὴν πραγματική μας διάθεση; Ὄχι βέβαια, ἐννέα φορὲς στὶς δέκα.

Κι' ὅμως χαμογελοῦμε ἀπὸ συνήθεια, ἀκόμα κι' ὅταν ἔχομε τὴν διάθεση νὰ ξεσπάσωμε σὲ λυγμούς. Δὲν μποροῦμε φυσικά, νὰ κάνουμε θέαμα τὸν πόνο μας. Ποιὸς θὰ σκοτισθῇ ἄλλωστε; Εἶνε τόσο λίγοι σήμερα οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἐνδιαφεροθοῦν καὶ θὰ πονέσουν γιὰ ξένους καϋμούς... Κι' ἔτσι, φοροῦμε τὴ μάσκα μας.

Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἀκόμη βλέπω τὶς κωμικὲς ἐκείνες μάσκες μὲ τὸ ἰλαρὸ χαμόνελο, νοιώθω ἕνα παράξενο συναίσθημα, ἕνα συναίσθημα ποὺ δὲν εἶναι καθόλου χαρά, ἀλλὰ μιὰ μελαγχολία ἀνάμικτη μὲ οἶκτο. Γιατὶ μοῦ θυμίζει μερικὰ χαμόγελα ποὺ σαρκάζουν γιὰ νὰ κρύψουν τὴν πίκρα ποὺ σπαράζει τὰ στήθη, μερικὰ γέλοια παράφωνα γεμάτα κρυμμένους λυγμούς. Καὶ δὲν θ' ἀποροῦσα καθόλου ἂν, τραβώντας τὴ μάσκα αὐτή, ἔβλεπα δυὸ δάκρυα νὰ κατρακυλοῦν στὰ μάγουλα...

Τί νὰ κάνωμε ὅμως; Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀλλάξωμε ἐμεῖς. Θὰ φορέσωμε λοιπὸν τὴ μάσκα μας καὶ θὰ πᾶμε στὸ χορό. Θὰ τῆς ἀναθέσωμε νὰ μᾶς δείξῃ εὔθυμους ἢ τραγικοὺς ὅπως θέλουμε καὶ θ' ἀφήσουμε γιὰ λίγες ὧρες ἥσυχα τὰ πραγματικά μας χαρακτηριστικὰ νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὴ στερεότυπη μάσκα ποὺ φοροῦν κάθε μέρα. Τώρα ποὺ θὰ τὰ προστατεύη ἡ πραγματική—κι' ἄς εἶνε ψεύτικη—μάσκα εἶναι ἐλεύθερα νὰ κλάψουν νὰ γελάσουν, ἢ νὰ μελαγχολήσουν.

Κάτι εἶναι κι' αὐτό...

ΛΟΡΑ

—⊞—

Ἡ ΜΟΔΑ

Ἀποκρηάτικα κοστούμια

Οἱ χοροὶ ἄρχισαν. Οἱ κυρίες πρὸ πολλοῦ ἑτοίμασαν τὶς τουαλέττες των ἢ τὶς μεταμφιέσεις των καὶ οἱ κύριοι φρεσκάρισαν τὰ σμόκιν ἢ τὰ φράκα των. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθοῦμε καὶ γιὰ τὰ κοστουμάκια ποὺ θὰ φορέσουν τὰ παιδιά μας.

Μπορεῖτε ὡραιότατα μὲ λίγα ἔξοδα νὰ ἑτοιμάσετε ἕνα κοστουμάκι γιὰ τὸν μικρό σας ἢ τὴν κοροῦλα σας ποὺ θὰ ἐνθουσιασθῇ γιὰ τὴν μεταμφίεση αὐτή. Στὶς εἰκόνες μας βλέπετε μερικὰ χαριτωμένες «μασκαράτες» γιὰ παιδιὰ καὶ δὲν ἔχετε παρὰ τὴν δυσκολία τῆς ἐκλογῆς.

1. Ἂν ἔχετε μιὰ κοροῦλα 5—7 χρόνων, φρόνιμη καὶ σοβαρὴ μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ νὰ τὴν ντύσετε μαρκησία. Τὸ κορσὰζ καὶ τὰ διπλανὰ κομμάτια γίνονται ἀπὸ σατέν. Ἡ φοῦστα, σουρωμένη στὴ μέση, γίνεται ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια.

2. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ὁ γυιόκας σας εἶναι 8—10 χρόνων, ζωηρὸς καὶ ἀεικίνητος. Θὰ τοῦ κάνετε ἕνα κοστοῦμι πιερρότου ἀπὸ σατέν, περκάλι ἢ ἄλλο παρόμοιο ὕφασμα. Τὸ πανταλόνι θὰ γίνῃ φαρδύ, καὶ ἡ μπλοῦζα εὐρύχωρη. Τὰ μανίκια ἐξαιρετικὰ φαρδειὰ πρὸς τὰ κάτω. Μιὰ ὡραία κολερέττα γαρνίρει τὸν λαιμό. Ἡ καλότα στὸ κεφάλι γίνεται ἀπὸ σατὲν μαῦρο καὶ γαρνίρεται μὲ πομπόν.

3. Ἂν ἡ κόρη σας εἶναι μιὰ ντεμουαζελίτσα 14—16 χρόνων, ἄς φορέσῃ ἕνα κοστοῦμι Πιερέττας ἀπὸ λευκὸ σατέν, Ἡ καζάκα πολὺ ἐφαρμοστὴ στὴ μέση φαρδαίνει πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω ἀπὸ μιὰ φοῦστα σουρωμένη. Τὰ μανίκια, μονταρισμένα μὲ σοῦρες εἶναι φαρδυὰ πρὸς τὸ κάτω μέρος. Μιὰ ἕτοιμη κολερέττα κι' ἕνα μυτερὸ καπέλλο συμπληρώνουν τὸ σύνολο.

4. Ἡ «πεταλοῦδα» εἶναι ἕνα κομψότατο κοστοῦμι γιὰ παιδὶ 8—10 χρόνων. Ἕνα κορσελὲ ἀπὸ βελοῦδο θὰ κατεβαίνῃ σὲ σχῆμα μυτερὸ στὴν φουσκωτὴ κυλότα ἀπὸ σατέν. Δυὸ φτερὰ παγιετὲ γαρνίρουν τὴν πλάτη. Τὸ καπελλάκι ποὺ περιβάλλει τὸ κεφάλι γίνεται ἀπὸ βελοῦδο.

5. Ἕνα δροσερώτατο ἐπίσης κοστουμάκι εἶναι τὸ «τριαντάφυλλο» κατάλληλο γιὰ παιδὶ 5—7 χρόνων. Ἡ φοῦστα ἀποτελεῖται ἀπὸ πέταλα μὲ ταφτὰ μονταρισμένα σ' ἕνα κορσελὲ ἀπὸ βελοῦδο. Τὰ μανίκια γαρνίρονται μὲ φύλλα ἐπίσης ἀπὸ ταφτά. Ἕνα τριαντάφυλλο στερεωμένο μὲ μιὰ κορδέλλα στολίζει ὡραιότατα τὸ καπάλι.

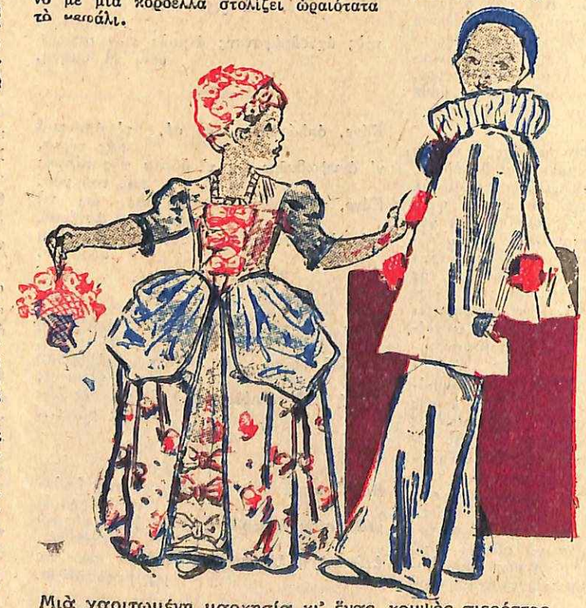

Μιὰ χαριτωμένη μαρκησία κι' ἕνας κομψὸς πιερόττος

Διάφοροι νεωτερισμοί

ΜΑΝΤΩ

Τὰ ἀνοιξιάτικα μαντὼ ἔχουν ἁπλῆ καὶ σαφῆ γραμμή. Εἶναι ἴσια, ἐλαφρῶς ἐφαρμοστὰ καὶ ἔχουν μιὰ ἀθέατη «φερμετούρ». Εἶδα ἕνα μοντέλλο ποὺ ἔκλεινε πίσω στὴν πλάτη: δὲν εἶχε οὔτε γιακᾶ οὔτε παραμέντα, πρᾶγμα ποὺ ἔδινε στὴν σιλουέττα μιὰ ἐξαιρετικὴ λεπτότητα καὶ σβελτάδα. Τὰ τρουβά-κὰρ μαντὼ γίνονται λίγο κοντήτερα ἀπὸ πρίν.

ΖΑΚΕΤΤΕΣ

Οἱ ζακέττες τῆς μόδας, σὲ μάκρος δύο-τρίτων, γαρνίρονται μὲ βελονιὲς στὴν πλάτη καὶ διακρίνονται ἀπὸ τὴν ἐλλειψη τῆς ζώνης, ἡ ὁποία ἀντικαθίσταται μὲ κάποια «ἐνκρυστασιόν».

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο λαινάζ, συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ μπλοῦζα ἀπὸ «συρὰ» θαλασσί, κουμπωμένη καθ' ὅλο τὸ μῆκος της μὲ μιὰ σειρὰ μικρῶν κουμπιῶν ἀπὸ ζαί μαῦρο. Περισσότερο ἀμπιγιὲ καὶ κατάλληλη γιὰ μιὰ φοῦστα ἀπὸ μαῦρο σατὲν εἶναι ἕνα «καζακέν» ἐφαρμοστό, ἰδίως στὴν μέση, ἀπὸ σατὲν λακὲ λευκὸ ἢ μιὰ ὄμορφη μπλοῦζα ἀπὸ λευκὴ δαντέλλα ποὺ κλείνει μπρὸς μὲ μιὰ δέσμη ἀπὸ κορδέλλες κόκκινες, πράσινες καὶ μπλέ. Γιὰ τὸ βράδυ συνηθίζονται οἱ μπλοῦζες ἀπὸ μουσσελίνα μεταξωτὴ μούρη ποὺ σχηματίζει πελώρια φύλλα μὲ παγιέττες ζωηρόχρωμες, πράσινες ἢ κόκκινες. Φοῦστα ἀπὸ σατὲν μαῦρο ἢ ὀργκαντζὰ πλισσέ.

ΦΡΑΝΤΖΕΣ

Οἱ φράνζες εἶνε πάλι τῆς μόδας. Τὶς χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ γαρνίρουν τὰ ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ στὰ ὁποῖα δίνουν μεγάλη κομψότητα. Ὁ Πατοῦ γαρνίρει ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ φασονὲ μαῦρο μεταξωτὸ μὲ μιὰ φαρδειὰ φράνζα στὸν ποδόγυρο τῆς φούστας. Ἡ ἴδια φράνζα γαρνίρει τὶς τσέπες καὶ τὰ μανίκια κατὰ μῆκος τοῦ ἀγκῶνος ἕως τὸ πουανιέ.

ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

Εἶναι πολὺ μοντέρνες οἱ κορδέλλες Πομπαντοὺρ σὲ τόνους πράσινου καὶ μπλέ. Τὶς βλέπομε σὲ ἁπλικασιὸν στὰ ζιλὲ καὶ τὰ ρεβέρ τους. Ἐπίσης κάνουν ὡραιότατες ζῶνες ποὺ γαρνίρουν τὰ σκοῦρα φορέματα. Τέλος οἱ κορδέλλες Πομπαντοὺρ συνηθίζονται πολὺ ὡς γαρνιτοῦρες στὰ καπέλλα ἀπὸ ψάθα σκοῦρα καὶ ἰδίως στὰ «φελεβέ» ἀπὸ μαύρη λεπτὴ ψάθα, ὁπότε τοποθετοῦνται πίσω.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΡΕΔΙΓΚΟΤΕΣ

Οἱ βραδυνὲς ρεδιγκότες γίνονται σὲ μάκρος τρουβά-κὰρ καὶ εἶναι πολὺ ἐφαρμοστὲς στὴ μέση. Προτιμᾶται πάντοτε τὸ λαμὲ γιὰ τὴν κατασκευή των. Τὰ μανίκια τῶν μαντὼ αὐτῶν εἶναι ἐξαιρετικὰ στενά.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μπουκέτα ἀπὸ λουλούδια μικρὰ καὶ πολύχρωμα γαρνίρουν τὰ ἀνοιξιάτικα καπέλλα τῆς μέρας. Γιὰ τὸ βράδυ, μερικὰ μεγάλα λουλούδια ἀποτελοῦν τὸ ὡραιότερο κολλιὲ ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ συγκρατοῦν ἐμπρὸς τὸ κορσάζ ποὺ εἶναι ἐντελῶς ντεκολτὲ στὴν πλάτη.

—⊞—

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τριχόπτωσις

Ἐκπληρώντας τὴν ἐπιθυμίαν τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς ἀναγνώστριες τῆς στήλης αὐτῆς θὰ ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα σειρὰν ἄρθρων συντόμων καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν πιὸ εὔληπτων, γιὰ τὶς διάφορες αἰτίες τῆς τριχοπτώσεως καὶ γενικῶς τῶν παθήσεων τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς καθὼς καὶ γιὰ τὴν προφύλαξη ἀπ' αὐτές.

Ὁσονδήποτε κι' ἄν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἁπλὸ τὸ θέμα τοῦτο, ἐντούτοις εἶναι ἀρκετὰ πολύπλοκο, γιατὶ δὲν εἶναι σπάνιο, ὡς θὰ δοῦμε παρακάτω μιὰ τριχόπτωση νὰ εἶναι ἁπλῶς δευτεροπαθὴς ἐκδήλωσις καὶ ἐπακολούθημα μιᾶς ἄλλης σοβαρᾶς νόσου τοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ ὁποία παραμελουμένη θὰ ἔχῃ πολὺ σοβαρὰ ἀποτελέσματα μελλοντικῶς γιὰ τὸν πάσχοντα. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους πρέπει νὰ γνωρίζετε τὶς διάφορες αἰτίες τῆς τριχοπτώσεως, ποὺ βάζουν σὲ ἀμηχανία τοὺς πάσχοντας, οἱ ὁποῖοι βλέποντες τὴν καθημερινὴ ραγδαία πτώση τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς των, καταφεύγουν πρὸ τοῦ φάσματος τῆς φαλακρώσεως, σὲ διάφορα πρόχειρα θεραπευτικὰ δῶθεν μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιδεινώνουν τὴν πάθησή των.

Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ μάθετε ὅτι ἡ ἡλικία ἔχει ἰδιαιτέραν ἐπίδρασιν μόνον στὴν κατάστασιν τῶν μαλλιῶν. Ἀπὸ τοῦ 17ου ἕως τοῦ 25 ἔτους τῆς ἡλικίας μπορεῖ κανεὶς νὰ ποιήσῃ τὰ ἄτομα ποὺ θὰ γίνουν φαλακροί. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡλικία ἀρχίζει ἡ προοδευτικὴ τριχόπτωση, ποὺ διαφέρει κατὰ φύλον, κι' ἡ ὁποία καθιστᾶ τὸ μαλλὶ ἀραιότερα. Μεταξὺ τῶν 10 καὶ 15 ἔτους τῆς ἡλικίας παρατηρεῖται μιὰ ἰδιαιτέρα κατάστασις τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς ποὺ εἶναι προάγγελος τῆς ἐπικειμένης τριχοπτώσεως. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας λοιπὸν αὐτῆς τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς σκεπάζεται ἀπὸ λεπτὰ λέπια, τὰ ὁποῖα στὴν ἀρχὴ μὲν εἶναι ξηρά, μεταβαλλόμενα μετὰ καιρὸν σὲ λιπαρά. Τὰ λέπια αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ πιτυρίθρα.

Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐπιμένει παρ' ὅλες τὶς φροντίδες ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος. Ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὁπότε συμπληροῦται ἡ δευτέρα τριχοφυΐα τοῦ σώματος, τὰ ξηρὰ λέπια μεταβάλλονται πιὰ ἀπολύτως σὲ λιπαρά, καὶ σκεπάζουν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὡς εἶδος ἀλοιφῆς. Πολλὲς δὲ φορὲς τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχει κι' ἀρκετὴ δυσοσμία. Ἂν ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν βελτιωθῇ τότε καταλλήλως, οἱ τρίχες ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν, νὰ σπάνε, νὰ πέφτουν. Ἀπ' ἐδῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει κι' ὁ φαῦλος κύκλος καὶ ἡ χρῆση τῶν πλέον παραδόξων φαρμάκων καὶ μεθόδων.

Ἐν πρώτοις ἐφαρμόζεται τὸ σύρριζα κόψιμο τῶν μαλλιῶν, ἢ ξυράφισμα τῆς κεφαλῆς. Ἡ γνώμη αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀστεία θεωρία τῶν ἐμπειρικῶν τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι νόμιζαν ὅτι τὸ βαθὺ κούρεμα τῶν μαλλιῶν ἐνεργεῖ ἀκριβῶς, ὅπως τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων. Οἱ τρίχες ὅμως ἔχουν τὶς ρίζες κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ συνεπῶς ἡ ἀπάνω ἀπὸ τὸ δέρμα ἀποκοπή των δὲν μπορεῖ οὔτε ν' αὐξήσῃ οὔτε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δραστηριότητα τῶν κυττάρων τὰ ὁποῖα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα φυτρώνουν οἱ τρίχες.

Στὸ ἑπόμενο ἡ συνέχεια

Δερματολόγος

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Μιὰ πεταλοῦδα, μιὰ πιερέττα, κι' ἕνα τριαντάφυλλο.

Στὴν πρωτεύουσαν τοῦ φίλμ μὲ τοὺς ἀστέρας

Σαρλὼ-Ἔρρολ Φλύν-Γκάρυ Κοῦπερ

Ἐντυπώσεις τῆς κ. Μ. Σερὲλ

Τὴ θραδυὰ ποὺ συνάντησα, γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Σαρλώ, τὴ σημειώνω γιὰ τὴν πιὸ ἐξαιρετικὴ ἀπ' ὅσες πέρασα στὸ Χόλλυγουντ.

Ὁ Σαρλὼ εἶναι γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θαυμάζω περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸ κόσμο, κι' ἂς λένε οἱ Ἀμερικανοὶ πὼς τὸ ἄστρο του ἔσβυσε. Εἶμαι σίγουρη πὼς εἶναι πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ νοιώθουν τὸν ἴδιο θαυμασμὸ μὲ μένα γιὰ τὴν μεγαλοφυΐα του.

Κάθομαι μὲ τὸν ἄντρα μου σὲ μιὰ χαριτωμένη γωνίτσα τοῦ Κλόδερ Κλάμπ. Στὸ μέρος αὐτὸ βρίσκει κανεὶς τὰ πιὸ θαυμάσια θουτήματα, συναντᾶ τὰ πιὸ γνωστὰ ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ, καὶ μπορεῖ νὰ χάσῃ πέντε χιλιάδες δολλάρια μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, γιατὶ τὸ χαρτοπαίγνιο ἐκεῖ μέσα εἶναι ἀδιάκοπο.

Ὁ Γκρέκορυ Ράτοφ, ἡ Λιλὴ Νταμιτά, κι' ἡ Ντολορὲς Ντὲλ Ρίο εἶναι ἥσυχαι ἐκεῖ.

Ὁ Σαρλὼ μπαίνει σὲ λιγάκι. Συνοδεύεται μὲ τὴ γυναῖκα του τὴν Πωλέτα Γκοντάρ, κι' ἀπ' τὴν περίφημη Κωνσάνς Κόλλιερ.

Ἡ Πωλὲτ εἶναι ἡ πιὸ ὤμορφη, γυναῖκα ἀπ' ὅσες ἔχω συναντήσει ἀπ' τὴ μέρα ποὺ βρίσκομαι στὸ Χόλλυγουντ. Φορεῖ μιὰ ἁπλούστατη μαύρη θραδυνὴ του αἰλέττα, κι' ἀπάνω στοὺς ἀγαλματένιους ὤμους της ἔχει ρίξει ἕνα θαυμάσιο μαντὼ ἀπὸ ἐρμίνα. Τὰ κατάλευκα ψαλιστερὰ μαλλιά της συγκρατοῦνται ἀπὸ μιὰ λεπτὴ κορδέλλα, μαύρη φυσικὰ κι' αὐτή.

Ὁ Σαρλώ, ἀντίθετα μὲ τὴν γυναῖκα του, δὲν φορεῖ θραδυνὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ ἕνα μπλὲ σκοῦρο κοστούμι, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ὁμοιόχρωμο πουκάμισο, καὶ μιὰ φτωχικιὰ μικρὴ γραβατούλα μὲ βουλίτσες, σὲ σχῆμα παπιγιόν.

Φτωχὲ Σαρλώ: — συλλογίζουμαι σοῦ κάνουν κακομοιριὲς ἀκόμα κι' ἐδῶ....

Μόλις ὁ Σαρλὼ μὲ τὶς ντάμες του κόβεται ἀοχίζει μιὰ ἀτραξιόν. Γίνα δὺ κωμικοὶ ντιζὲρ, ποὺ σίγουρα ἐλίζουν τὸ κόπο, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ γέλιο τοῦ Σαρλώ, ποὺ φαίνεται νὰ διασκεδάζῃ ἐξαιρετικὰ μαζί τους.

Μόλις τελειώνει τὸ νούμερο, ὁ Σαρλώ, χειροκροτῶντας ἀκόμη μ' ἐνθουσιασμὸ σηκώνεται καὶ διευθύνεται στὴ πίστα μὲ τὴν Πωλέτ.

Χορεύει ρούμπα μὲ κινήσεις ἤρεμες, σφίγγοντας τουφερὰ τὴ ντάμα του. Τοὺς κυττάζω καθὼς χορεύουν τουφερὰ τόσο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, καὶ χωρὶς νὰ προσέχουν κανέναν γύρω τους.

Ἀπ' τὸ ὕφος τους μαντεύει κανεὶς ἀμέσως πὼς εἶναι εὐτυχισμένοι.

ΕΡΟΛ ΦΛΥΝ ΛΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ

Ὁ κ. Ἔρολ Φλύν, ὁ ἥρωας τοῦ «Καπταὶν Μπλοὺντ», μᾶς προσκαλεῖ στὸ σπίτι του γιὰ κοκτέϊλ.

Μοῦ φαίνονται ἀλήθεια τόσο ἀστεῖοι καὶ τόσο ἀταίριαστο ζευγάρι αὐτὸς καὶ ἡ Λιλὴ Νταμιτά ἡ γυναίκα του.

Ὅσο ὁ Ἔρολ φαίνεται ἁπλός, τρυφερός, ἤρεμος, τόσο ἐκείνη ἔχει ἕνα ὕφος ἀκατάδεχτο, ξερὸ καὶ ἀγέρωχο.

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς κάνοντας τὴ γνωριμία σας», μουρμουρίζω λακωνικὰ στὴν Λιλὴ ποὺ εἶναι συμπατριώτισσά μου. Μὰ ἡ Νταμιτὰ μοῦ ἀπαντάει ἀγγλικά.....

Καθὼς συνομιλεῖ τὸ ἀντρόγυνο, μοῦ κάνει ἀμέσως ἐντύπωση τὸ ὅτι φωνάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ ἰδιαίτερό του ἐπίθετο.

Ὁ Ἔρολ φωνάζει τὴν γυναίκα του Νταμιτά, κι' ἡ Λιλὴ φωνάζει τὸν ἄντρα της Φλύν.

Δὲν ξέρω, ἴσως καὶ νὰ γελιέμαι, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ νοικοκυριό τους δὲν πάει καθόλου καλά, καὶ τὸ ὕφος τους κάθε ἄλλο δείχνει παρὰ πὼς εἶναι εὐτυχισμένοι....

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Στὸ στούντιο τῆς Παραμάουντ συναντῶ ξαφνικὰ τὴν πρώτη μου ἀνάπη, τὸν Γκάρυ Κοῦπερ....

Εἴμαστε ποοσκαλεσμένοι νὰ φᾶμε ἐκεῖ μὲ τὸν Ἔρνεστ Λούμπιτς.

Ὁ Γκάρυ καταφθάνει στὸ στούντιο βιαστικά, ἔρχεται ἀπ' τὸ καλλίτερο ἰταλικὸ ρεστωράν τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν Παραμάουντ.

Γοητεύει μὲ παρτεναίο του τὴν Κλωντὲτ Κολμπὲρ τὴν «Ὀγδόη Γυναίκα τοῦ Κυανοπώγωνος».

Ὁ Λούμπιτς μᾶς παρουσιάζει τὸν ἕνα στὸν ἄλλον, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Γκάρυ, ἀστράφτει ἀπὸ εὐτυχία καὶ ὑπερηφάνεια καθὼς τὸν συγχαίρουμε γιὰ τὴν γέννηση τῆς κόρης του ποὺ εἶδε τὸ φῶς ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες μονάχα....

Τὸν βρίσκω ἀπὸ κοντὰ ἀκόμα πιὸ ἑλκυστικό, ἀπ' ὅσο τὸν εὕρισκα στὶς ταινίες του. Ἡ ὀδύνη εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀποδώσῃ ὅλη τὴν γλύκα τῆς ματιᾶς του, καὶ νὰ μᾶς δείξῃ τὰ ἀσπιδένια μαλλιὰ στοὺς κροτάφους του, ποῦνε τὸ μεγαλύτερο θέλγητρο τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἔχουν φτάσει τὰ σαράντα χρόνια τους. Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ δὲν ἔχει τὴ κλασικὴ ὡμορφιὰ οὔτε τὸ ἀρυτίδωτο πρόσωπο τοῦ Ρόυπερτ Ταίηλορ, μὰ ἕνα πρόσωπο, δυνατό, ἐκφραστικὸ γεμᾶτο ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη τουφερότητα.

Ἡ κόρη του, ἡ μικρούλα Μαρία—Βερονίκα εἶναι ἕνα ἀτέλειωτο θέμα συζητήσεως.... Ὁ Γκάρυ μᾶς περιγράφει τὴ συγκίνησι ποὺ δοκίμασε ὅταν ἡ κοροῦλα του τοῦ γαυγέλασε γιὰ πρώτη φορά, καὶ μᾶς μιλᾶ γιὰ τὰ σχέδια ποὺ ἔχει γιὰ τὸ μέλλον.

Λογαριάζει ν' ἀγοράσῃ ἕνα «ὀλντς» στὴν Λοιζόνα, καὶ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν κτηνοτροφία.

Γιὰ τὴν ὥρα κάθεται στὸ Μπρέν-γουντ μερικὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ. Εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ εὐνοούμενα μέρη τῶν ἀστέρων.

ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ

Ἐπὶ τέλους, νὰ κι' ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ, ποὺ ἔρχεται κοντὰ μας γιὰ λίγες στιγμές. Εἶναι χαοιτωμένη, ἁπλή, ὤμορφη καὶ τόσο Παοιζιάνα ἀλήθεια....

Φορεῖ μιὰ ξανθειὰ περούκα, γιατὶ ἡ περμανάντ τῆς ἔχει καταστρέψει κάπως τὰ μαλλιά, μὰ διατηρεῖ πάντα τὶς ἀφέλειές τῆς.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Λούμπιτς ποὺ τὴν φωνάζει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Κλωντὲτ μοῦ ἐκφράζει τὴ χαρά της γιὰ τὸ προσεχές της ταξίδι στὴν Γαλλία μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της.

Κι' ἡ Κλωντὲτ ἀπομακρύνεται βιαστικὰ ψιθυρίζοντάς μου ἕνα φιλικώτατο «ὠρεβοὺάρ» καὶ στέλνοντάς μου τὸ πιὸ γοητευτικὸ χαμόγελό της....

ΜΙΣΑΙΝ ΣΕΡΕΛ

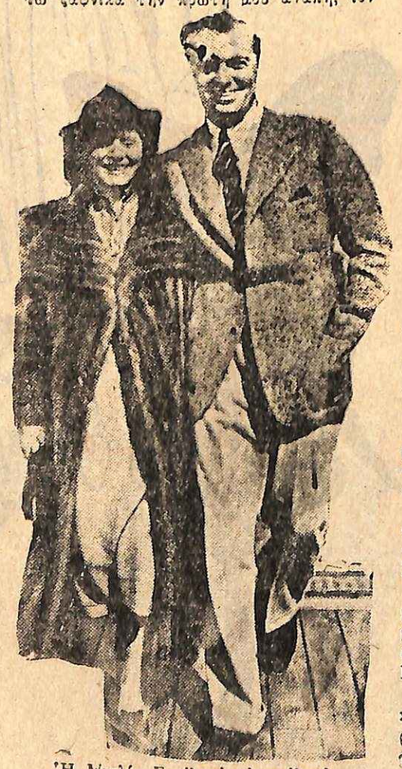

Ἡ Μισλὶν Σερὲλ μὲ τὸν σύζυγό της, Τζὼν Λόντερ.

Τὸ φρικτὸ μυστικὸ τοῦ ἀρχος Χόκιν

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ ντέτεκτιβ Ντάνιελ Ρόκ καὶ ἡ συνεργάτις του, Ἄνν Λάνκαστερ, καταδιώκουν μῆνες τώρα τὸν διάσημο ἄλλοτε, ἀλλὰ τρελλὸ τώρα χειροῦργο δορα Χόκιν, ποὺ ἔχει διαπράξει πλεῖστα ἐγκλήματα, γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο, ποὺ θὰ ἀντικαθιστοῦσε κατὰ τὴν γνώμη του, τὸν δικό του. Ὁ δωρ Χόκιν, ἀφοῦ κατώρθωνε νὰ ξεφεύγῃ τὴν τελευταία πάντα στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν διωκτῶν του, εἶναι τώρα μὲ τὴν γυναῖκα του στὴν Γαλλικὴ Ριβιέρα.

19 Ν

-Καταλαβαίνω, μουρμούρισε ὁ τρελλός. Ἤρθατε πρώτη ἐσεῖς γιὰ προκαταρκτικὲς ἐρευνες.

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ τοὺς περιμένετε, λοιπὸν αὔριο;

— Ἴως ἀργοπορήσουν λίγο, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ νέα. Πάντως θὰ ἔρθουν ὁπωσδήποτε.

— Καὶ ἐν τῷ μεταξύ... εἶσθε μόνη σας;

— Ὁλομόναχη.

— Τότε πρέπει νὰρθῆτε νὰ φᾶτε μαζί μας ἀπόψε, τὴ βίλλα μας, ἔκανε ὁ τρελλός. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ γυναίκα μου θὰ ἐνθουσιασθῇ...

Ἀπότομα ἡ μουσικὴ καὶ οἱ εὔθυμες φωνὲς τριγύρω της, λὲς καὶ ἔσβυσαν. Ἡ Ἄνν ἔνοιωθε τὸ φρικτὸ συναίσθημα ἑνὸς ἐφιαλτικοῦ ὀνείρου. Δὲν τὸ χωροῦσε ὁ νοῦς της, πὼς ἦταν δυνατὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ τρόμος τῆς ζωῆς της, νὰ κάθεται, ἀπέναντί της ἀκριβῶς, ἀπαθέστατος, ἀνάμεσα στοὺς ὑγιεῖς συνανθρώπους του, γεμᾶτος ἀξιοπρέπεια, μὰ καὶ κάποια εὐθυμία, καὶ καλωσύνη ἀκόμα; Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν προσκαλῇ, δίχως τὸν παραμικρὸ δισταγμό, νὰ δεχθῇ τὴν φιλοξενειά του; Ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο, τὸ ἀπίστευτο.

— Δυστυχῶς.... θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ Ἄνν.

— Ὄχι, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε, τὴν διέκοψε πρόσχαρα ὁ Χόκιν Ἀπόψε ἔχω καλεσμένους μερικοὺς φίλους μου: τὸν κ. καθηγητή, τὸ γιατρό, τὸν ὑποκόμητα ντ' Αἴζ καὶ... πιθανὸν καὶ μερικοὺς ἄλλους, γιὰ τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ ἔρθουν τελικά. Ὁπωσδήποτε, λοιπόν, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀφήσουμε μόνη, στὸ ξενοδοχεῖο σας.

— Ἔχω κάποια πεῖρα, σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο τῆς φιλοξενείας σας, ἔκανε ἡ νέα, προσπαθῶντας νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἔτρεμε ἀπὸ τὴν νευρικὴ ὑπερέντασή της.

Ὁ τρελλὸς γέλαστ παράξενα.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπόθεσις, καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ κανεὶς σ' ὅλη της τὴν ὀμορφιά, ἀξίζει νὰ ἀντιμετωπίζῃ κάπου-κάπου, καὶ κάποια περιπέτεια, κάτι τὸ ἀπροσδόκητο, μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθηση. Στὶς ὁκτὼ ἀκριβῶς, θὰ ἀπτράσῃ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ ὑποκόμης ντ' Αἴζ. Εἶναι ἕνας θαυμάσιος νέος, ποὺ λατρεύει, κυριολεκτικὰ τὴ γυναίκα μου. Θὰ σᾶς συνοδεύσῃ, μετά, καὶ στὴν ἐπιστροφή. Πῆτε μου, λοιπόν, σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο μένετε;

— Στὸ «Σὲντ Τζέημς», ψιθύρισε ἡ Ἄνν.

— Ἐν τάξει. Ὅπως εἴπαμε, λοιπόν, ἔκανε ὁ Χόκιν, καὶ σηκώθηκε πρῶτος ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

ΥΠΝΟΣ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ Ἄνν ἀναρωτιόταν μήπως εἶχε ὀνειρευτῆ. Οἱ τρεῖς ἄνδρες, ἀφοῦ τὴν ἀποχαιρέτησαν, διευθυνόνταν πρὸς κάποιο ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο. Ἀναμτσά τους ξεχώριζε ἡ ἐπιβλητικὴ σιλουέτα τοῦ κομψοντυμένου Χόκιν, καὶ τὸ βλέμμα τῆς νέας ἔμεινε, ἀθελά της, καρφωμένο ἐπάνω του. Θὰ ἦταν, κατὰ τὰ φαινόμενα πολὺ γνωστὸς στὴν πόλη αὐτή. Ἕνας ἀστυνόμος τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμό, κάποια κυρία ὑπεκλίθη ἐλαφρά, καὶ ἕνα ζεῦγος, τὸν χαιρέτησε ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο.

Ἦταν ἀξιοπρεπέστατος, καὶ σχεδὸν ἀξιαγάπητος ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνιση... Κι' ὅμως εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της, ἦταν ἕνας παράφρων ἐγκληματίας, ποὺ εἶχε ξεγελάσει πάνω ἀπὸ δέκα φορὲς τὴν ἀστυνομία. Γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ τὸν συλλάβουν, διέσχιζαν τώρα σὰν τρελλοί, ὁ Ἰφίλοι της, τὴ Γαλλία, καὶ ἡ ἰδία, εἶχε ταξειδέψει δίχως νὰ φάῃ δίχως νὰ κοιμηθῇ, γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία, καὶ νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τουσ

Κι' αὐτὸς τὴν εἶχε ὑποδεχθῆ μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό, τὴν εἶχε καλέσει σὲ γεῦμα στὴ βίλλα του, τῆς εἶχε φερθῆ εὐγενικώτατα, σὰν τέλειος τζέντλεμαν, παραβλέποντας μὲ θαυμαστὴ διπλωματία, τὸ αἱμάτινο ποτάμι ποὺ τοὺς χώριζε. Ὅλα αὐτὰ τῆς φαινόνταν ἀπίστευτα, ἐξωφρενικά....

Ἡ Ἄνν πέρασε τὴν ὑπόλοιπη μέρα σὲ διαρκῆ ἀγωνία. Δὲν πῆρε γράμμα ἀπὸ τὸν Ντάντελ, οὔτε κἀν τὸ τηλεγράφημα ποὺ θὰ τὴν πληροφοροῦσε ὅτι εἶχαν ξεκινήσει. Κατὰ τὶς ἑπτά, ἀλλαξε φόρεμα, καὶ φόρεσε τὴν πιὸ ὄμορφη θραδυνὴ τουαλέττα της, καὶ ἔλαβε ὁριστικὰ τὴν ἀπόφαση νὰ μεταβῇ στὴν βίλλα, μὲ τὴν προϋπόθεση ὅμως ὅτι θὰ τὴν συνώδευε ὁ ὑποκόμης. Θὰ ἄφηνε μιὰ σχετικὴ σημείωση στὸ θυρωρεῖο τοῦ ξενοδοχείου, γιὰ τοὺς φίλους της, πληροφορώντας τους ποῦ θὰ βρισκόταν. Ἂν ὅμως διεπίστωνε ὅτι ὁ Χόκιν δὲν εἶχε καὶ ἄλλους προσκεκλημένους, θὰ εὕρισκε μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφαση καὶ θὰ ἔφευγε. Δὲν διέτρεχε συνεπῶς κανένα κίνδυνο. Ὁ ὑποκόμης ἦταν γνωστότατος στὴν ἀνωτέρα γαλλικὴ κοινωνία, καὶ θὰ τὴν συνώδευε στὴν μετάβασῃ καὶ στὴν ἐπιστροφή. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Ντάνιελ, δὲν θὰ τὴν κατέκρινε γιὰ τὴν ἀπόφασή της αὐτή, ποὺ θὰ τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ κατοπτεύσῃ τὰ περίχωρα, καὶ νὰ μανεύσῃ κατὰ πόσον ἡ στάσις τοῦ τρελλοῦ ἦταν ἁπλῶς σταθερὴ ἀπόφασις νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ, μὲ ἀσπίδα τὴν φήμη του, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ διεκινδύνευε ἐν ἀνάγκῃ γιὰ νὰ σωθῇ.

Στὶς ὀκτὼ, ἡ Ἄνν κατέβηκε στὸ χὼλ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ, λίγα λεπτὰ ὑστερώτερα, ἐνεφανίσθη ἕνας κομψότατος, ἀθλητικὸς νέος, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισε ἀμέσως, ἀπὸ τὴ φωτογραφία του στὸ περιοδικό. Ἦταν ὁ ὑποκόμης ντ' Αἴζ, ποὺ ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω του, καὶ ὅταν τὴν διέκρινε, τὴν πλησίασε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Ἔχω μήπως τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνομαι πρὸς τὴν δεσποινίδα Λάνκαστερ; ρώτησε ὑποκλινόμενος ἐλαφρά.

— Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἄνν. Εἴσθε μήπως ὁ ὑποκόμης ντ' Αἴζ;

Ὁ νέος ὑποκλίθηκε ξανά.

— Μοῦ δίδεται ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὴ βίλλα «Βιολέτ». ἐδήλωσε.

— Εἶμαι ἕτοιμη νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

Μπῆκαν ἀμέσως στὸ μικρό, ἀλλὰ πολυτελέστατο, αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς περίμενε στὴν ἔξοδο καὶ ξεκίνησαν. Στὴν ἀρχὴ ἔμειναν σιωπηλοί.

— Θὰ γνωρίζεσθε πολὺ μὲ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπρώντιμπεντ; τὸν ρώτησε κάποια στιγμὴ ἡ Ἄνν.

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι ἀπὸ τοὺς πολὺ παληοὺς φίλους τους, ἔκανε ὁ νέος, πάντως τοὺς ἐπισκέπτομαι τακτικώτατα. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἡ κ. Μπρώντιμπεντ εἶναι ἡ ὡραιοτέρα γυναίκα ποὺ συνήντησα ποτὲ στὴ ζωή μου.

— Δὲν φαντάζεσθε πόσο θὰ χαρῶ ποὺ θὰ τὴν ξανασυναντήσω, ψιθύρισε ἡ Ἄνν.

— Μοιάζει μὲ ὑπέροχο λουλούδι, ποὺ ἀνθεῖ λίγο-λίγο, μέσα μὲ τὴ μέ-

Τὸ φρικτὸ μυστικὸ τοῦ δρ Χόκιν

φα, συνέχισε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ ὑποκόμης. Εἶναι θελκτικωτάτη.

— Ποιὲς εἶναι οἱ σχέσεις σας μὲ τὸν σύζυγό της ; ρώτησε ἀπότομα ἡ νέα.

Τὸ ὕφος τοῦ συνοδοῦ της, ἔδειξε φανερὰ ὅτι ἡ ἐρώτησίς της, δὲν τὸν εἶχε ἐνθουσιάσει ἐξαιρετικά.

— Ὁ κ. Μπρώντμπεντ εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἐπιστήμων, παρετήρησε, καὶ τὸν σέβομαι ἀπόλυτα. Δὲν εἰμεθα ὅμως πολὺ σχετικοί, δὲν μπορῶ, δηλαδή, νὰ τὸν χαρακτηρίσω ὡς φίλο μου.

— Μήπως γνωρίζετε ἂν σκοπεύουν νὰ φύγουν, αὐτὲς τὶς μέρες, ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο ; τὸν ρώτησε ἡ Ἄνν.

— Δὲν ἄκουσα νὰ γίνεται σχετικὸς λόγος, ἔκανε συλλογισμένα ὁ ὑποκόμης. Πάντως δὲν τὸ φαντάζομαι...

Ὅταν ἔφθασαν στὴ βίλλα, τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ κάποια ἐπισημότητα ἕνας ὑπηρέτης μὲ στολή, στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῷ ἄλλοι ὑπηρέτες στεκόταν ἀκίνητοι στὸ βάθος τοῦ χώλ.

Μιὰ νεαρά, καλοντυμένη καμαριέρα ἐτέθη ἀμέσως στὴν διάθεση τῆς Ἄνν.

Ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα γύρω τους φαινόταν ἤρεμη, ἥσυχη. Ὅταν δὲ πέρασαν στὸ σαλόνι, ἔσβυσε κάθε φόβος τῆς μίς Λάνκαστερ. Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὸ Παρίσι βρισκόταν ἤδη ἐκεῖ καθὼς καὶ ὁ τοπικὸς γιατρὸς, καὶ τέλος ὁ Χόκιν μὲ τὴν γυναῖκα του.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς Ἐσθήρ, ἡ Ἄνν ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμό, παράξενο μὰ ὄχι κι' ἀνεξήγητο.

Πάντως ἐδικαιολόγησε ἀπολύτως τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ ὑποκόμητος. Ἡ γυναίκα τοῦ τρελλοῦ ἦταν ἀληθινὴ καλλονή. Φοροῦσε ἕνα βελούδινο ἀνοικτογάλανο βραδυνὸ φόρεμα, καὶ γύρω στὸν λευκότατο λαιμό της ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Τὰ ὑπέροχα μαλλιά της πλαισίωναν τὸ νεανικό, δροσερὸ πρόσωπό της. Φαινόταν μόλις εἰκοσιπέντε χρονῶν καὶ εἶχε ὕφος γυναίκας ποὺ συνήθισε νὰ βλέπη τοὺς ἄνδρες νὰ σέρνωνται στὰ πόδια της.

Χαιρέτησε τὴν Ἄνν εὐγενικά, ἀλλὰ ἀδιάφορα, λὲς καὶ δὲν τὴν εἶχε ξανασυναντήσει, λὲς καὶ τῆς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη.

Ἀμέσως σχεδὸν μετά, πέρασαν στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ γεῦμα.

Ἡ βραδυὰ αὐτὴ ἔμεινε γιὰ πάντα ὁμιχλώδης στὴ μνήμη τῆς Ἄνν. Κι' ὅμως ἦταν τελεία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως: τὰ φαγητὰ καὶ τὰ κρασιὰ ἦσαν ἐκλεκτά, ὁ φωτισμὸς ὑποβλητικός, κι' οἱ ὑπηρέτες σοβαροὶ κι' ἀμίλητοι.

Κάπου-κάπου τῆς ἀπηύθυνε τὸ λόγο, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας, καὶ ἐκείνη ἀπαντοῦσε μὲ πνεῦμα,ἀλλὰ μᾶλλον μηχανικά. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήση τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὸν Χόκιν. Ἐφέρετο σὰν τέλειος οἰκοδεσπότης, πρόσχαρος, εὐγενικὸς, ὁμιλητικὸς μὲ ὅλους.

Ὅταν συζητοῦσε μὲ τὸν καθηγητὴ Τρενσὰρ, σνετικὰ μὲ θέματα ἐπιστημονικά. Ὅν ἔκανε νὰ κρέμεται κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ χείλη του, κι' ὅμως φρόντιζε συγχρόνως νὰ προκαλῆ καὶ πιὸ γενικὴ συζήτηση, γιὰ νὰ μὴν στενοχωροῦνται οἱ λοιποὶ καλεσμένοι τοῦ.

Ἔδωσε τὴν γνώμη του σχετικὰ μὲ μιὰν εἰδικὴ περίπτωση, ποὺ εἶχε παρουσιαστῆ τελευταίως στὸν γιατρό, ἀνέλυσε κατόπιν λεπτομερῶς τὸ μόνο τέλειο σύστημα τοῦ νὰ παίζη κανεὶς στὴ ρουλέττα ἀποφεύγοντας νὰ χάνη πολλά, καὶ, τέλος, χαμογελῶντας τοὺς ἐξήγησε ὅτι τὰ ὑπέρογκα κέρδη του στὸ παιχνίδι, ὠφείλοντο ἀποκλειστικῶς στὴν τύχη, γιατὶ δὲν εἶχε ὁ ἴδιος τὴν ἀπαιτούμενη ὑπομονὴ νὰ θέση εἰς ἐφαρμογὴν ὡρισμένο σύστημα παιξίματος.

Ὅταν τέλειωσε τὸ δεῖπνον, ὁ Χόκιν ἐπρότεινε νὰ πάρουν τὸν καφὲ καὶ τὰ λικέρ τους στὸ τραπέζι, γιατὶ, καθὼς ἐξήγησε, δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ ἀφίσουν μόνες τὶς δυὸ γυναῖκες.

Σὲ λίγο ἕνα ἐλαφρὸ σύννεφο καπνοῦ τῶν σιγαρέττων τους κυμάτιζε ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ κουβέντα εἶχε ζωηρέψει ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ τραπεζιοῦ, καὶ εἶχε χαμηλώσει ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὁ ὑποκόμης εἶχε γείρει ἐλαφρὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐσθήρ. Τὰ μάτια της πίσω ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ καπνὸ ἀστραφταν, σὰν λαμπερὰ ἀστέρια...

Καὶ ξαφνικὰ ἡ Ἄνν ἀντελήφθη ὅτι ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύη μιὰ παράξενη ὑπνηλία. Οἱ φωνὲς τριγύρω της ἔπαυσαν ἀπότομα, μετὰ ζωήρεψαν καὶ τέλος ἔσβυσαν σὰν τὸ ἀπαλὸ κῦμα τῆς θαλάσσης. Τὰ μάτια τῆς πονοῦσαν, τὸ κεφάλι της ἦταν βαρύ. Ἄθελά της ψιθύρισε κάποια συγγνώμη... Ἔγειρε λίγο πρὸς ὁλότελα καὶ πάλι... Ἔνοιωσε κάποια ἀνακούφιση.. Καὶ τὴν τύλιξε ἡ ἀπόλυτη σιωπή...

—

Τὸ ξύπνημά της ἦταν τὸ καταπληκτικώτερο πρᾶγμα ποὺ τῆς εἶχε ποτὲ συμβῆ. Ἦταν ἐντελῶς ἀπότομο, ἀπρόοπτο, δίχως ἀρχή, λὲς καὶ πρωτοάνοιγε τὰ μάτια της ὕστερα ἀπὸ χρόνο, ξεκουραστικὸ ὕπνο στὸ ἴδιο της τὸ κρεββάτι.

Ἀνακάθησε καὶ κύτταξε τριγύρω της, ξαφνιασμένη καὶ μὴ πιστεύοντας τὰ μάτια της.

Τὸ πιὸ περίεργο ἦταν ὅτι βρισκόταν ἀκόμα καθισμένη στὸ τραπέζι. Ὁ ἥλιος ἔμπαινε ἅπλετα ἀπὸ τὰ παράθυρα. Χλωμαίνοντας τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ποὺ ἔκαιε ἀκόμα, καὶ προσδίνοντας μιὰ παράξενη ἐντύπωση ὁλοτὰ ὑπόλοιπα τῶν φρούτων, τὰ μισοτσιγαρισμένα ποτήρια τοῦ λικὲρ καὶ μὲ τὶς στάντες τῶν σιγαρέττων μέσα στὰ πιάτα.

Ἀντίκρυ της ἀκριβῶς, λὲς καὶ τὸν εἶχε ξυπνήσει κάποια κίνησίς της, ὁ γιατρὸς ἔτριβε τὰ μάτια του καὶ κύτταζε ξαφνιασμένος τριγύρω του. Σὲ λίγο τὸν μιμήθηκε ὁ καθηγητής. Τελευταῖος συνῆλθε ὁ ὑποκόμης καὶ τινάχθηκε ἀπότομα ὄρθιος. Δυὸ μόνον θέσεις γύρω στὸ τραπέζι ἦταν τῆς γυναίκας του!

— Μά.. ἂν δὲν γελιέμαι, ξημέρωσε, φώναξε ὁ ὑποκόμης μὲ ὕφος ἀξιολύπητο.

— Τί συνέβη ἄραγε σ' ὅλου μας; ξεφώνισε ὁ καθηγητὴς θυμωμένα.

Τότε μόλις ἀντελήφθησαν ἕνα κομμάτι χαρτί, καρφιτσωμένο στὸ τραπεζομάντηλο, στὴ θέση ἀκριβῶς ὅπου καθόταν ὁ Χόκιν.

Ὁ καθηγητὴς τὸ ἄρπαξε καὶ διάβασε δυνατά:

«Οἱ Βοργίαι συνήθιζαν, κάπου-κάπου νὰ διασκεδάζουν κάπως πρωτότυπα τὴν ἀνία τῶν συνδαιτημόνων νισμένοι, ἀκολουθοῦμε πιὸ ἤπια μέγὼ ἀποφεύγουμε κατὰ κανόνα τοὺς τυπικοὺς ἀποχαιρετισμούς. Διαλέξαμε λοιπὸν αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ σᾶς διαβιβάσουμε τοὺς χαιρετισμούς μας. Ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν ἀγαπητὸν καθηγητὴν ἀφιερώνω τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὕπνου δίχως ὄνειρα, ποὺ ἐλπίζω νὰ ἀπήλαυσε, ὡς ἁπλὸ παράδειγμα τῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ ἐπιφέρει τὸ φάρμακο σχετικὰ μὲ τὸ ὁποῖο συζητούσαμε χθὲς τὸ ἀπόγευμα.—Τ α ρ τ οῦ φ ο ς.»

Ὁ καθηγητὴς ἦταν, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἐπιστήμων, καὶ μετὰ ἄνθρωπος. Προσπαθοῦσε λοιπὸν νὰ καθορίση τὰ διάφορα συναισθήματα ποὺ τὸν εἶχαν κυριεύσει.

— Εἶνε πολὺ περίεργο, εἶπε τέλος. Φαίνεται ὅτι βυθίστηκα στὸν ὕπνο σὰ διάστημα ἐλαχίστων δευτερολέπτων. Δὲν εἶδα ὄνειρα. Κοιμήθηκα σὰν μωρὸ παιδί.

— Σίγουρα θὰ ἔχασα πολλοὺς τελάτες μου, μουρμούρισε θυμωμένα ὁ γιατρός. Ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ καὶ θὰ μὲ ζήτησαν ἤδη δώδεκα ἀσθενεῖς μου... Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἦταν πολὺ γελοῖο.

— Ἀστεῖο, εἴπατε; φώναξε ἀγανακτισμένα ὁ ὑποκόμης. Θεέ μου!.. Μὰ ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι δραπέτευσαν, ἐγὼ εἶμαι χαμένος!

Ἡ Ἄνν ἄνοιξε διάπλατα τὶς μπαλκονόπορτες. Μιὰ ἀνάλαφρη αὔρα,ἀρωματισμένη ἀπὸ τὰ λουλούδια τῶν κήπων, καὶ τὴ μακρινὴ μυρωδιὰ τῆς θάλασσας, γέμισε τὸ δωμάτιο. Πέρα, στὸν ὁρίζοντα, ξεχώριζε, ἀστραστερὸ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ κατάλευκο σκάφος ἑνὸς γιώτ.Τὸ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀστεία πλευρὰ τῆς ὑποθέσεως, ἔκανε μὲ πικρία. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι μόνον ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀντιληφθῶ ἐγώ.Μοῦ ξέφυγαν καὶ πάλι μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ὑπηρέτης ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ ὑπεκλίθη.

— Τὸ πρόγευμα τῆς δεσποινίδος καὶ τῶν κυρίων εἶνε ἕτοιμο στὴν βεράντα, ἀνήγγειλε.

ΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Τὸ μελαγχολικὸ κρώξιμο τῶν νυκτοπουλιῶν, ποὺ κούρνιαζαν στὰ ἔλατα τῶν κήπων τῆς Ἀλγεθίρας, ἀτήχησε μέσ' στὴν ἀπόλυτη νυκτερινὴ σιγαλιά... Σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ γλυκοχάραζε.

Στὴν πέτρινη βεράντα μιᾶς μικρῆς βίλλας, βημάτιζε νευρικὰ — ἐπάνω-κάτω — κάποιος ποὺ τὸ ὠχρὸ πρόσωπό του καὶ τὸ κάτασπρο μέτωπό του θεχώριζε ἀκαθόριστα μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Κάποια στιγμὴ στράφηκε ἀπότομα καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν πόρτα ἑνὸς δωματίου. Μὲ τρεμάμενα δάκτυλα ἄναψε τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη, καὶ τὸ φῶς πλημμύρησε τὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἡ γυναίκα, ποὺ τὸ ἁρμονικό της σῶμα διαγραφόταν κάτω ἀπὸ τὰ κλινοσκεπάσματα, ξύπνησε καὶ χασμουρήθηκε τεμπελίκα. Διέκρινε μετὰ τὸν ἄνδρα ποὺ στεκόταν δίπλα της, καὶ συνήλθε ἀμέσως ἐντελῶς.

Ἀνακάθησε στὸ κρεββάτι καὶ τὸν κύτταξε παράξενα.

— Μὰ τί συμβαίνει, Τζόζεφ; Δὲν κοιμήθηκες ὅλη τὴ νύχτα;

Ὁ δοκτωρ Χόκιν δὲν της ἀπήντησε, κι' ὅσο διαρκοῦσε ἡ σιωπή του, τόσο καὶ πιὸ ἔντονα ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του ἡ ἀγωνία κι' ὁ θυμός.

— Μήπως πρόκειται νὰ μᾶς συλλάβουν; ρώτησε ξανὰ τρομαγμένη ἡ Ἐσθήρ, πετῶντας μακρυά της τὸ μετεξωτὸ σκέπασμα καὶ πηδῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Πές μου, λοιπὸν τί συνέβη; Δὲν ἀκούω κανένα ὕποπτο θόρυβο.

Ὁ Χόκιν τῆς ἀπάντησε μὲ φωνὴ βραχνή, τσακισμένη. Ἡ καταπληκτικὴ ψυχραιμία του εἶχε σβύσει ὁλότελα, καθὼς κι' ἡ αὐτοπεποίθησίς του.

— Ἐσθήρ, ψιθύρισε. Πέρασα φρικτὲς ὧρες ἀπόψε! Μιὰ τρομερὴ σκέψις ἔχει φωλιάσει σὰν φαρμακερὴ ὀχιὰ στὸ μυαλό μου. Φοβοῦμαι ὅτι εἶμαι τρελλός, ὅτι εἴμαστε κι' οἱ δυὸ τρελλοί!

—Τρελλοί; ἐπανέλαβε ἡ γυναίκα του με φωνὴ σκληρή.

— Τί κάναμε; Γιατί κρυβόμαστε; Στὸ μυαλὸ τριγυρνοῦν ἀκαθόριστες εἰκόνες. Ἤρθε ξανὰ ὁ ἐφιάλτης ποὺ μὲ κυνηγᾷ, καιρὸ τώρα. Ἀνειρεύτηκα πὼς ἐγχειρίζα ὑγιεῖς ἀνθρώπους, σχίζοντας μὲ τὸ μαχαῖρι μου τὶς σάρκες τους, ἀναζητῶντας νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἐγκέφαλό τους, γιὰ νὰ τὸν μεταχειρισθῶ σὲ κάποιο φοβερὸ, ἄνομο πείραμά μου!

Ἡ γυναίκα του φόρεσε βιαστικὰ τὴν ρόμπα της. Ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο.

— Ἄνομο πείραμα, εἶπες; τὸν ρώτησε. Μὰ τί κάθεσαι καὶ συλλογιέσαι τέτοια πράματα, τυλιγμένος στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, τὴν ὥρα ποὺ σὲ προσμένει τὸ ζεστὸ κρεββάτι σου, κι' εἶνε ὁ ὕπνος τόσο γλυκός; Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος χειροῦργος τοῦ κόσμου — συνέχισε μὲ φωνὴ γλυκειά. Κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔκανες, εἶχες ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ τὸ κάνης. Ἔλα, λοιπόν, Τζόζεφ, βγάλε τὰ ροῦχα σου, καὶ πέσε νὰ κοιμηθῆς.

— Δικαίωμά μου; ἐπανέλαβε ὁ Χόκιν, ἐνῷ τὸ λαμπερό του βλέμμα καρφωνόταν σ' ἕνα σημεῖο τοῦ τοίχου. Κι' ὅμως, Ἐσθήρ, εἶχα τὴν ἐντύπωση γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ σήκωσαν κάποιο πέπλο ;μπροὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου. Γιατί φύγαμε ἀπὸ τὸ Ντρέντλεϋ; Τί ἀπέγινε ἐκεῖνος ὁ νεαρὸς, τὸ γκαρσόνι τοῦ Σόρμπορου, ποὺ μοῦ ἔφερνε τακτικὰ τὰ τεύχη τοῦ «Ἀσκληπιοῦ»; Τί ἀπέγινε μετά, κι' ὁ νέος μὲ τὸ ποδήλατο τῆς πεδιάδος τοῦ Σάλισμπουρυ; Εἶνε κι' ἐκεῖνος ὁ Γουόρτον, κι' ὁ ἀποκρυπτογράφιστής, ὁ Ρόκ, ποὺ γλύτωσαν. Γιατί ἦσαν ὅλοι τους τρομοκρατημένοι; Ἄκουσα τὰ ξεφωνητά τους, ποὺ ἐρχόνταν πέρα ἀπὸ τὸ πέλαγος, καθὼς στεκόμουν πρὶν μέσ' στὸ σκοτάδι... Μὰ γιατί συνέβησαν ὅλ' αὐτά, Ἐσθήρ:

— Δὲν συνέβη τίποτε. τὸν καθησύχασε ἡ γυναίκα του. Ζήτησες ἁπλῶς ἀπὸ ἀχάριστους ἀνθρώπους — ἐσὺ ποὺ ἔσωσες τὴ ζωὴ ἑκατοντάδων ἀπὸ αὐτοὺς — ζήτησες ἁπλῶς ἀπὸ μερικοὺς νὰ δεχθοῦν νὰ καθίσουν στὸ χειρουργικὸ τραπέζι καὶ νὰ τοὺς ἐξετάσης.

Τὸ φρικτὸ μυστικὸ τοῦ δρ Χόκιν

— Μὰ γιατί; Γιὰ ποιὸ λόγο; ἐπέμενε ὁ Χόκιν.

— Γιὰ νὰ ἀντικαταστήσης τὸ ματωμένο τμῆμα τοῦ ἐγκεφάλου σου, τοῦ ὑπεριθύμισε ἀπορῶντας κάπως ἡ Ἐσθήρ. Μόνον πού, ὅσους καὶ ἂν ἐξέτασες, βρῆκες τὸ μυαλό τους ἐπίσης πειραγμένο. Δὲν θυμᾶσαι πόσο ἀπογοητευμένος ἤσουν μετὰ ἀπὸ κάθε πείραμα;

— Τὸ ματωμένο τμῆμα, ἐπανέλαβε σκεπτικὰ ὁ χειροῦργος. Μὰ τότε... τότε, εἶνε ἀλήθεια.. Εἶμαι τρελλός!

— Ὦ Τζόζεφ, μὲ τρομάζεις! ψιθύρισε μὲ ἀγωνία ἡ γυναίκα του.

— Ἤμουν τρελλός, τῆς ἀπάντησε ὑπάκωφα ἐκεῖνος. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ λὲς ὅτι ζητοῦσα, εἶνε σκέψις τρελλοῦ ἀνθρώπου... Εἶμαι δολοφόνος!.. Σκότωσα τόσους ἀθώους!

— Μπᾶ! ἔκανε ἡ Ἐσθήρ. Ἕνα-δυὸ μόνον. Οἱ ἄλλοι γλύτωσαν. Γιὰ σκέψου ὅμως καὶ τὶς χιλιάδες τοὺς ἄλλους ποὺ τοὺς ἔσωσες τὴ ζωή! Ἔλα λοιπόν, ξαπλώσου καὶ κοιμησου... Κάθεσαι καὶ συγχίζεσαι γιὰ τὸ τίποτε...

— Κι' ὅμως ἡ κατάστασις εἶνε σοβαρή! τῆς ἀπάντησε ἀπότομα. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε κρυβόμαστε διαρκῶς καὶ ἀποφεύγουμε τὸν κόσμο; Γιατὶ τρομοκρατούμεθα καὶ φεύγουμε διαρκῶς μόλις ἀντικρύσουμε ἐκείνους τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τὴν κοπέλλα;

— Εἶνε ἐχθροί μας καὶ παράλογοι ἄνθρωποι. Κι' ἐπειτα φταίω κι' ἐγὼ ποὺ δὲν σκότωσες τὸν συνταγματάρχη... ποὺ μοῦ εἶχε ἀρέσει. Κάποια μέρα θὰ τοὺς ξεφορτωθοῦμε τελειωτικά, καὶ τότε θὰ ἡσυχάσουμε γιὰ πάντα...

— Πόσο διψῶ τὴν ἀνάπαυση, τὴν ἠρεμία, ψιθύρισε ὁ τρελλός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γυναίκα του εἶχε βγάλει τὴ ρόμπα της καὶ εἶχε πέσει ξανὰ στὸ κρεββάτι.

— Μοῦ πόνεσε τὸ κεφάλι, τοῦ παραπονέθηκε. Ἀπὸ τότε ποὺ τέλειωσε ὁ πόλεμος, ποὺ σίγησαν τὰ κανόνια, δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ πιά... Κουράζομαι. Ἔλα στὸ κρεββάτι, Τζόζεφ, ἡ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιό σου. Εἶμαι κουρασμένη...

Ὁ Χόκιν ἀπομακρύνθηκε. Ἤδη ἡ Ἐσθὴρ εἶχε κλείσει τὰ μάτια της κι' ἀνέπνεε κανονικά. Κοιμόταν σὰν μωρό, ἀνίδεη τοῦ κακοῦ, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον.

Καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ τρελλὸς ἄνδρας της εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τοὺς ἐφιάλτας του.

—

Τὴν ἑπομένη ἡ Ἐσθὴρ εἶχε κάποια ἐξαιρετικὴ ἔμπνευση. Πῆραν τὸ πρωϊνό τους σὲ μιὰ ἠλιόλουστη γωνιὰ τοῦ μπαλκονιοῦ. Φοροῦσε μιὰ ρόδινη ρόμπα, ἀνοικτὴ στὸ στῆθος, καὶ μὲ μετάξινη ζώνη. Τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της ἔλαμπαν σὰν χρυσαφένια στὶς θερμὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Δὲ εἶχε ὅμως ὁλότελα ξεχάσει ὅσα εἶχαν συμβῆ. Ἔγειρε πίσω στὸ κάθισμά της καὶ περιεργαζόταν τὸν ἄνδρα της. Ἦταν κατωχρος καὶ φαινόταν συλλογισμένος. Εἶχε ἀδυνατίσει ἐξαιρετικὰ τὸν τελευταῖο καιρό, καὶ τὰ μάτια του εἶχαν βαθουλώσει. Θύμιζε ἄθυμο, ποὺ ζῆ. κάπου-κάπου, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς μεγάλου κινδύνου.

Ἡ γυναίκα του ἀπεναντίας, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινόταν καὶ πιὸ ὄμορφη, πιὸ θελκτική. Τὸ δέρμα της ἦταν ἁπαλό, σὰν βελουδένιο, τὰ μάτια της ἦσαν λαμπερὰ καὶ γλυκά, καὶ τὰ χείλη της πορφυρὰ καὶ προκλητικά.

Τῆς ἔλειπε ὅμως ἐντελῶς καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος ψυχῆς. Ἔμοιαζε μὲ πεντάμορφη ἄψυχη κούκλα.

— Φαίνεσαι κουρασμένος, εἶπε κάποια στιγμὴ στὸν ἄνδρα της, προσπαθῶντας νὰ ἀντιληφθῆ ἂν θυμόταν τὰ γεγονότα τῆς προηγουμένης νύχτας.

— Κοιμήθηκα ἄσχημα! τῆς ἀποκρίθηκε. Πολὺ ἄσχημα! Κι' ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη φρικτοὺς ἐφιάλτας.

— Τοὺς θυμᾶσαι μήπως; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι... ἢ μᾶλλον πολὺ ἀκαθόριστα. Πάντως γιὰ κάτι εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος: ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἀχάριστος. Ξέρω καλὰ ὅτι κινδυνεύω, μόνον καὶ μόνον γιατὶ ζητῶ ν' ἀντικαταστήσω τὸν ἐγκέφαλό μου ποὺ τὸν θυσίασα γιὰ τὴν πατρίδα μου...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΤΟ ΞΕΧΑΣΕ ..

Ὁ φακίρης ἔχει ναυτολογηθῆ ἀλλὰ δὲν ξεχνᾶ καὶ τὰ παλιά.

Ὁ ὑ π α ξ ι ω μ α τ ι κ ό ς.— Τί κάνεις αὐτοῦ ναύτη;

Ὁ φ α κ ί ρ η ς ν α ύ τ η ς.— Ἀνέβασα ψηλὰ τὴν ἀλυσίδα μὲ τὴν ἄγκυρα ἀλλὰ ξέχασα τώρα πῶς πρέπει νὰ τὴν κατεβάσω.

ΤΑ 'Ωδεῖα μας

Καλλιτεχνικὸ ρεπορτὰζ τοῦ Πιμπρινὲτ (κ Σ. Πετρᾶ)

'Η Κα Νίνα Φωκᾶ

Ὁλ καλλιτέχναι τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ωδείου, ποὺ βγήκανε καὶ διαπρέπουν τώρα, ἄλλοι ἐδῶ καὶ ἄλλοι στὸ ἐξωτερικό— ὅπως ἀνέφερα στὸ προηγούμενο φύλλο, δώσανε καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ δίνουνε τὸ καλὸ παράδειγμα καὶ στοὺς ἄλλους, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ποὺ σπουδάζουν καὶ ἔχουν ταλέντο, νὰ ἐπιμελοῦνται περισσότερο, γιὰ νὰ μπορέσουν γρήγορα νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ δίπλωμα καὶ νὰ βγοῦν «ἀριστεῖς», κι' ὅσους εὐνοήσει ἡ τύχη καὶ διακριθοῦν νὰ πάνε καὶ πιὸ ἔξω, νὰ ἀκολουθήσουνε τὴν τύχη τῆς Νικολαΐδου, τοῦ Μισχονᾶ, τῆς Τασοπούλου, τῆς Παπαναστασίου καὶ ἄλλων πολλῶν ποὺ τραγουδοῦν στὰ ξένα μεγάλα θέατρα καὶ δοξάζονται δίπλα σὲ μεγάλες ἀρτίστες...

—

Καὶ νᾶμαστε στὴν τάξη—ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ προτίμησις—τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ. 'Η ἐξαιρετικὴ αὐτὴ καλλιτέχνις διδάσκει τριάντα χρόνια συνέχεια στὰ 'Ωδεῖα μας. 'Η πιὸ παλὴ καθηγήτρια τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς μουσικῆς. Ἔχει βγάλει τοὺς περισσότερους τραγουδιστὰς καὶ σημερινοὺς μουσικοὺς καὶ καθηγητάς. Σπούδασε στὸ Κονσερβατουὰρ τῶν Παρισίων καὶ μᾶς ἦλθε ἐδῶ στὰ 1906. Μία μεγάλη ἀρτίστα τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἄν ἔβγαινε στὸ θέατρο θὰ ἄφηνε ἐποχή.

—'Ο σύζυγός μου— μοῦ λέει ἡ ἴδια— δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ βγῶ νὰ τραγουδήσω στὴ σκηνή.

— Θὰ δοξασθῆς τῆς εἶπε ὡς κυρία Φωκᾶ καὶ ὄχι ὡς ἀρτίστα!...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία του καὶ τὴν ἐξεπλήρωσα συμπληρώνει — ἡ σεβαστὴ καθηγήτρια! — 'Ηλθα στὰ 1906 στὴν 'Ελλάδα — συνεχίζει— στὴν ἀρχὴ στὸ 'Ωδεῖο Πότνερ (νῦν «'Ελληνικὸν 'Ωδεῖον») καὶ ὕστερα στὸ «'Ωδεῖον 'Αθηνῶν». 'Αλήθεια λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἐπειδὴ ἐσπούδασα δωρεὰν στὸ Κονσερβατουὰρ γιατὶ μπῆκα μὲ διαγωνισμὸ καὶ ἠρίστευσα, ἤμουν ὑποχρεωμένη μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν μου, νὰ παίξω στὴν Γαλλικὴ Ὄπερα, ὑποχρεωμένη καὶ μὲ ποινικὴν ρήτραν σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ Κονσερβατουάρ. 'Αλλὰ ὁ σύζυγός μου, ἐπροτίμησε νὰ πληρώσῃ τὴν ποινικὴν ρήτραν, ἕνα πολὺ σεβαστὸν ποσὸν τότε, παρὰ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ βγῶ...

'Αλλὰ ἄς μὴ τὰ θυμώμαστε πιὰ τὰ παλιά—μοῦ συμπληρώνει μὲ κάποια πίκρα —ἄς κυττάξουμε τώρα τὸ παρόν... ἄς ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ νέα ταλέντα.

Καὶ τὸ ρεπορτάζ ἀρχίζει.

— Πόσους μαθητὰς ἔχετε στὴν τάξη σας; Τὴν ρωτάω...

(Τώρα ποὺ μιλάμε πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος. Λίγο λίγο καὶ ἡ εὐρύχωρη αἴθουσα τῆς τάξεώς της γεμίζει ἀπὸ μικρὲς καὶ μεγάλες μαθήτριες καὶ ἀπὸ μαθητάς... Κάθε μιὰ καὶ κάθε ἕνας ποὺρχεται προχωρεῖ καὶ ὑποκλίνεται μπρὸς στὴν σεβαστὴ μὲ τὰ κατάλευκα μαλλιὰ καθηγήτρια, τῆς φιλεῖ τὸ χέρι καὶ παίρνει θέση ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ στὸ πιάνο...

'Ο Πιμπρινὲτ βρίσκεται ἔτσι περικυκλωμένος ἀπὸ τραγουδιστὰς θηλυκοὺς καὶ ἀρσενικούς. Οἱ θηλυκοὶ ὁ ἕνας καλύτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Κοριτσόπουλα,

'Η Κα Μαρίκα Καλφοπούλου.

ὅλο ζωὴ καὶ νειάτα, δροσερὰ καὶ γελαστά, ἔρχονται μὲ ἔρωτα στὴν τέχνη καὶ γιὰ τὸ μάθημα στὴν λατρευτή τους δασκάλα.

—Ἔχω ἀρκετὲς μαθήτριες καὶ ἀρκετοὺς μαθητάς—μοῦ λέει ἡ καλὴ κυρία Φωκᾶ. Κάνω ὅμως ἐκλογή. Δὲν παίρνω στὴν τάξη μου παρὰ ἐξαιρετικὰ ταλέντα. Καὶ ἀρχίζει ἡ σύστασις:

'Η κ. Μιχοπούλου, δραματικὴ ὑψίφωνος. Ἔχει γλυκειὰ φωνὴ καὶ μεγάλη μουσικότητα. Βγαίνει σὲ ἕνα χρόνο.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ Δημητρίου Ἄννα καὶ Μαριάννα. Δύο ἀηδόνια πραγματικά. Λετζέρες καὶ οἱ δύο. Τώρα θὰ τ' ἀκούσετε:

'Ο ἐξαιρετικός μας μαέστρος καὶ καθηγητὴς τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ωδείου κ. Βαλτετσιώτης κάθεται στὸ πιάνο καὶ ἀρχίζει τὸ μάθημα. 'Ακούω συν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰς ἀδελφὰς Δημητρίου, πρῶτα τὴν Ἄννα καὶ ὕστερα τὴ Μαριάννα. Πραγματικῶς ἀηδόνια καὶ τὰ δύο! Καὶ καλὰ ἡ Ἄννα ποὺ σπουδάζει ἀρκετὸ καιρὸ ἀλλὰ ἡ Μαριάννα; Στὸ πρῶτο ἔτος ἀκούῃ κάνει θαύματα!... Μιὰ βελούδινη φωνή, δροσερὴ καὶ γλυκειά.

— Θὰ γίνῃ— μοῦ λέει ὁ κ. Βαλτετσιώτης — μιὰ μεγάλη καλλιτέχνις!

Καὶ πῶς τῆς πάει ἀλήθεια. Ἔχει καὶ μιὰ παράξενη ὁμορφιὰ· αὐτὸ τὸ κορίτσι. 'Ανάστημο τέλειο ζωηρὰ μάλλον γαλανὰ μάτια, θάρρος, ἔκφρασις, ὅλα... Καὶ μέταλλο φωνῆς σπάνιο!...

—Μία ἐπίσης ἐξαιρετικὴ φωνὴ Λετζέρα κι' αὐτὴ εἶπε ἡ δνὶς Ματθίλδη Παναγοπούλου ἐξ Αἰγύπτου. (Ἄλλο ἐλπιδοφόρο ταλέντο τῆς τάξεως τῆς κ. Φωκᾶ).

— Ἔρχεται ὕστερα ἡ δνὶς 'Αλεξάνδρα Νικολοπούλου. 'Επίσης καλὴ μαθήτρια τῆς κ. Φωκᾶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν περιμένει ὅπως λέει πολλά, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν δίδα, Ἑλένη Κουστογιαννοπούλου, ἀπὸ τὴν δίδα 'Αλίκα Γαλάνη καὶ τὴν δίδα Τιτίκα Κωνσταντινίδου.

— 'Από τὴν ἀρσενικὴν ἐσοδείαν σας; Ἐρωτῶ συμπληρωματικά:

— Ἔχω τὸν βαθύφωνον κ. Κ. Κουλίκωφ 'Ελληνορῶσσον, μὲ μεγάλο μέλλον, τὸν βαθύφωνον ἐπίσης Κ. Φωληᾶν.

(Τὸν κ. Φωληᾶ τὸν ἄκουσα: Χτίζει πραγματικῶς ψηλὰ τὴ φωλιά του καὶ ἀσφαλῶς δίπλα στὴν μεγάλη του καθηγήτρια δεν ὑπάρχει φόβος νά... λυγίσῃ ὁ κλῶνος!). 'Η κ. Φωκᾶ ἔχει ἐπίσης στὴν τάξη της τοὺς τενόρους κ. κ. Π. Χρηστίδην, Κλ. Κουφαλᾶν, τὸν βαρύτονον κ. Χρ. 'Αθηναῖον κ.λ.π.

'Η κ. Φωκᾶ ὅπως εἶπα καὶ παρὰ πάΜεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ὁ τενόγάλους μας ἀρτίστας, τοῦ τραγουδιοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλγονται ὁ τενόρος κ. Πέτρος Ἐπιτροπάκης—τὸ γκράν φαβορὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ὁ μεγάλος βαρύτονος κ. Γιάννης μας 'Αγγελόπουλος, ἡ διακεκριμμένη λυρικὴ σοπράνο Μαίρη Κουράκου, τὴν Ναυσικᾶ Βουτυρᾶ (Γαλανοῦ) κτλ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες δημιουργίες τῆς κ. Φωκᾶ εἶνοι καὶ ἡ κόρη της ἡ νῦν ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ καὶ καθηγήτρια τοῦ ἰδίου 'Ωδείου κ. Μαρίκα Φωκᾶ (Καλφοπούλου).

Καὶ ἀφοῦ εἴδαμε τὴν μητέρα καθηγήτρια πρέπει νὰ δοῦμε καὶ τὴν κόρη. Ἄς φιλήσω κι' ἐγὼ τὸ χέρι τῆς σεβαστῆς κυρίας Φωκᾶ, καὶ ἄς τὴν ἀφήσω νὰ συνεχίσῃ τὸ μάθημά της, νὰ πάω στὴ διπλανὴ αἴθουσα τραγουδιοῦ, ὅπου διδάσκει ἡ κόρη της ἡ κ. Καλφοπούλου.

—

Ἄλλος παράδεισος ἀπὸ ἀηδόνια! Ἄλλη αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ μέλλοντας τραγουδιστὰς καὶ τῶν δύο φύλων! Κυριαρχεῖ καὶ ἐδῶ τὸ θῆλυ! Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν διακοπὴ ἀπὸ τὴν εὐγενεστάτη καθηγήτρια, ἡ ὁποία μὲ ὑποδέχεται μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ προθυμοποιεῖται νὰ μοῦ πῇ λίγα λόγια γιὰ τὴν τάξη της.

'Ακριβῶς ὅπως καὶ ἡ μαμᾶ της! Εἶναι καὶ αὐτὴ αὐστηρὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν μαθητριῶν της, καὶ ἔχει ἀρκετὰ ταλέντα ἀναδείξει ἀπὸ τὴν τάξιν της.

— Ἔχω ὄχι καὶ λίγους μαθητὰς καὶ μαθήτριες. Μοῦ λέει γεμάτη ἱκανοποίηση. Εἶμαι ὑπερήφανη, γιατὶ ἡ τάξη μου ἔχει ὄχι καὶ λίγα ἀνδρικὰ καὶ θηλυκὰ ταλέντα... Χωρὶς νὰ κάνω διάκριση βέβαια, γιατὶ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ σωστὸ θὰ σᾶς ἀναφέρω λίγα ὀνόματα. Τὴν δίδα 'Αθηνᾶ Μαυρίδου δραματικὴν ὑψίφωνον, τὴν κ. Μαρίκα Παπαδοπούλου, τὴν δίδα Ε. Κατσιρέλη, τὸν Δημητριάδη, τὸν βαρύτονον κ. Χρ. 'Αθηναῖον, τὸν βαθύφωνον κ. Βουλαλᾶν, καὶ τὸν τενόρον κ. Μ. Κορώνην...

(Τὸν κ. Κορώνη τὸν ἔχουν ἀκούσει οἱ 'Αθηναῖοι—εἰς πολλὰς ἐπιδείξεις καὶ τὸ καλοκαῖρι εἰς τὴν «Μάντρα» τοῦ 'Αττικ. Μαθητὴς ἀκόμα ἔχει ἀποκτήσει πολλὲς συμπάθειες τοῦ φιλομούσου κοινοῦ καὶ ὑπόσχεται πὼς πολὺ γρήγορα ὅταν θὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του θὰ βγῇ ἕνας τενόρος ποὺ θὰ τὸν ζηλεύῃ καὶ ἡ Εὐρώπη).

'Η κ. Καλφοπούλου μοῦ τονίζει, ὅτι ἔχει τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλες τῆς τάξεώς της.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ κάνω διακρίσεις. Ὅταν μὲ τὸ καλὸ βγοῦν ἀπὸ τὸ 'Ωδεῖο καὶ φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου, τὸ «κοινόν» εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοὺς κρίνῃ. Ἐγὼ διδάσκω ὅλους καὶ ὅλες μὲ τὴν ἴδια ὄρεξη, ὅλους τοὺς περιβάλλω μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ μὲ τὴν ἐκτίμησί μου χωρὶς νὰ ξεχωρίζω κανένα...

Τίποτε ἄλλο...

Ἄς σταματήσουμε λοιπὸν μέχρι ἐδῶ τὸ ρεπορτάζ μας γιὰ τὴν τάξη τῆς κ. Καλφοπούλου καὶ ἄς τῆς εὐχηθοῦμε, ὅπως ὅλες καὶ ὅλοι ποὺ θὰ φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια της νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς τέχνης τῆς καθηγητρίας των.

'Ο κ. Μοσχονᾶς
Βαθύφωνος τοῦ Μετροπόλιταν τῆς Ν. 'Υόρκης.

—

Καὶ τώρα ἄς πᾶμε στὴν ἄλλη τάξη τραγουδιοῦ, τῆς δίδος Σμαράγδας Γενάδη. 'Η δνὶς Γεννάδη εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον γνωστὲς καὶ ὀνομαστὲς στὸν μουσικό μας κόσμο καθηγήτριες τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια της ἕνα σωρὸ μεγάλα στὸ τραγοῦδι ὀνόματα ὅπως ἡ Ἄννα Τασοπούλου ἡ ὁποία τώρα ὅπως καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο ἀνέφερα θριαμβεύει στὴ Γερμανία, καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀκόμα ἐθαυμάσθη καὶ ἀπεδείχθη στὴν «Μπατεφλάϊ» ποὺ ἔπαιξε στὴν Ὄπερα τοῦ Βερολίνου. 'Η Ἄννα Τασοπούλου ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ προσατευομένη τοῦ ὑπουργοῦ τῆς γερμανικῆς προπαγάνδας κ. Γκέμπελς καὶ μέσα σὲ δυὸ χρόνια τελειοποίησε τὰς σπουδάς της καὶ τώρα προσελήφθη εἰς τὴν

'Η Δὶς Σμ. Γεννάδη.

Ὄπεραν τοῦ Βερολίνου. 'Επίσης μαθήτρια τῆς δίδος Γεννάδη ὑπῆρξε καὶ ἡ δὶς Φανὴ Παπαναστασίου. Ἄλλο ἐξαιρετικὸ ταλέντο αὐτό. Ἔφυνε πέρυσι γιὰ εὐρυτέρας σπουδὰς στὴν 'Ιταλία καὶ ἡ τελευταία της θριαμβευτικὴ ἐμφάνιση εἰς τὴν συμφωνικὴν συναυλίαν, τοῦ Βαρέζελ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάλου μαέστρου Ροντεστὰ ἐτίμησε τὸ 'Εθνικὸν 'Ωδεῖον καὶ τὴν μεγάλην της καθηγήτριαν κ. Γεννάδη.

'Η ἐφημερὶς «Κρεουάκα Πρεσλπίνα» πλέκουσα ἐγκώμια γιὰ τὴν φωνὴ καὶ τὴν τέχνην τῆς Παπαναστασίου γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς. «'Η Παπαναστασίου ἀπεκάλυψε στὸ κοινόν μας ὅλες τὶς ἀρετὲς τῆς ἄριστα προετοιμασμένης τραγουδιστρίας τῆς καλῆς Σχολῆς. Ἄν καὶ πρώτη φορὰ ἐμφανιζομένη στὸ 'Ιταλικὸ κοινό, ἐπεβλήθη μὲ τὴν δροσερότητα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς της, τὴν ὁποίαν γνωρίζει νὰ ὁδηγῇ ἀκόμη καὶ ὅταν κάμῃ δεξιοτεχνίαν, καθὼς στὴν ἄρια τῆς «Λουκίας» καὶ τὴν ρομάντσα τοῦ κουρέως τῆς Σεβίλλης».

Ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν θηλυκῶν ταλέντων ἡ δνὶς Γεννάδη ἐδίδαξε καὶ τοὺς δύο διπλωματοῦχους τοῦ 'Εθν. 'Ωδείου βαθυφώνους κ. κ. Τότην Στεφανίδην καὶ Θ. Μπούρλον. 'Ο δεύτερος φεύγει σὲ λίγο καιρὸ γιὰ τὴν Γερμανία καὶ αὐτὸς δι' ἀνωτέρας σπουδάς. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ καλλιτέχναι ὅπως φρονεῖ ἡ δνὶς Γεννάδη καὶ ὅπως ἐκφράζονται οἱ μουσικοί μας κριτικοὶ πολὺ γρήγορα ἂν δὲν ἔχουν βέβαια τὴν τύχην τοῦ Μοσχονᾶ ἀσφαλῶς θὰ πάρουν θέση στὸ 'Εθνικὸ 'Ελληνικὸ μελόδραμα τὸ ὁποῖο ἀργὰ ἢ γρήγορα δὲν μπορεῖ πιὰ παρὰ νὰ γίνῃ ἀφοῦ τόσο ἔμψυχο ὑλικὸ ἄφθονο καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους ἀκόμη ζηλευτὸ ὑπάρχει στὴν 'Ελλάδα...

'Η δνὶς Γεννάδη προθυμοποιεῖται καὶ αὐτὴ νὰ μοῦ δώσῃ λίγη ὕλη γιὰ τὸ ρεπορτάζ μου διακόπτουσα τὸ μάθημά της.

— Ἔχω σχεδὸν ἕναν ὁλόκληρο λόχο ἀπὸ μαθητὰς καὶ μαθητρίας τοῦ τραγουδιοῦ στὴν τάξη μου—μοῦ λέει.

(Καὶ ἡ δνὶς Γεννάδη ἀποφεύγει τὶς ἐξαιρέσεις).

—Θὰ σᾶς ἀναφέρω ὅσους βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν τάξη μου καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τοὺς ἀρσενικοὺς πρῶτα. Λοιπόν. 'Ο τενόρος κ. Τσουμπρῆς, (τὸ φαβορὶ τῆς τάξεως), Φροῖξος Θεολογίδης, δραματικὸς τενόρος, 'Αντ. Σταυρόσενης, λυρικός, Εὐάγ. Μαρσέλος, βαθύφωνος, Β. Σημηριώτης, ἐξαιρετικὸ μουσικὸ καὶ φωνητικὸ ταλέντο, Β. Δουμάνης, βαθύφωνος κ.λ.π.

'Από τὰς μαθητρίας μου: Νάντια Χατζηνικολάου, σοπράνο, Λ. Χατζηϊωάννου, ἐπίσης λυρικὴ σοπράνο, Μ. Παυλάκη δραματικὴ ὑψίφωνος, Ζινὲτ 'Αγγελή, Ζωῇ Ρεμούνδου, Λουκία Νεφελούδη, Κ. Γαλιατσάνη, Ντ. Κοντούζογλου, Νίτσα Κρητικοῦ, Λ. Σκορδούλη, Ἐλδίρα Ματαρόγκα, Κ. Μισιοῦ, Δ. Δημητριάδου, Ν. Καρακώστα, ὅλες αὐτὲς ὡραῖες φωνὲς σοπρὲ ὁ ποὺ ἀξίζει ὁ κόπος νὰ κουράζεται μιὰ καθηγήτρια γι' αὐτὲς γιατὶ περιμένει πολλὰ ἀπὸ τὸ ταλέντο τους!...

'Η δνὶς Γεννάδη ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχει καὶ πολλὲς μαθήτριες ποὺ ἀρχίζουν ἐφέτος καὶ ποὺ εἶναι ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὰ πρῶτα τους μαθήματα...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

'Η δνὶς Φανὴ Παπαναστασίου.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Οἱ τάξεις τῆς Κας Χαρ. Καλομοίρη καὶ ἄλλες.—'Η Μελοδραματικὴ Σχολὴ τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ωδείου. — 'Η Δραματικὴ Σχολὴ κτλ.

ΣΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΦΥΛΛΑ

Τὰ ἄλλα ὠδεῖα μας.

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Θεατρικαι ζυμώσεις

«Κοτοπούλη-'Αργυρόπουλος»

Σοβαραὶ θεατρικαὶ ζυμώσεις ἄρχισαν νὰ γίνουνται ἀπὸ τώρα κι' ὅλας γιὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα.

Κάτι ποὺ ἀπὸ μηνὸς ἐψιθυρίζετο ἱεροκρυφίως στὰ θεατρικὰ παρασκήνια, ἀρχίζει νὰ ἀποκτᾷ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

Πρόκειται — μπούμ! — γιὰ τὴν συνεργασία τῶν δύο μεγαλειτέρων ἠθοποιῶν τῆς σημερινῆς 'Ελλάδος:

Τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη καὶ τοῦ Βασίλη Αργυροπούλου.

Φαίνεται ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι καλλιτέχναι μας, βρίσκουνται ἤδη σὲ συνεννοήσεις, ποὺ βαδίζουν, μᾶλλον, πρὸς αἴσιον ἀποτέλεσμα.

Τὸ πράμα ὅμως κρατιέται ἀκόμα ζηλοτύπως μυστικόν,διότι τόσον ἡ Μαρίκα ὅσον καὶ ὁ 'Αργυρόπουλος, δὲν θέλουν νὰ τὸ φέρουν σὲ δημοσιότητα, προτοῦ καταλήξουν σὲ κάτι θετικό.

Συντάκτης μας κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ τὶς πρῶτες ὁμολογίες τους.

— Πάντοτε εἶχα τὴν ἐπιθυμία, μᾶς εἶπε ἡ κυρία Κοτοπούλη, νὰ συνεργασθῶ μὲ τὸν Βασίλη. Εἶχα συνεργασθῆ καὶ παληότερα μαζί του, καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῆς συνεργασίας μας μοῦ μένει, ὁμολογῶ, ἀλησμόνητη.

— Ἔχετε μιλήσει, κυρία Μαρίκα, μὲ τὸν κύριο 'Αργυρόπουλο σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Ναί... Κάτι εἴπαμε ἀπ' ἔξω-ἀπ' ἔξω καί..

— Καί;

— Καὶ ἐλπίζουμε πὼς στὸ τέλος θὰ συμφωνήσουμε. 'Εννοεῖται πὼς ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐντελῶς ἀνεπίσημα ἀκόμα, καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε...

— Μείνετε ἥσυχη! Σᾶς βεβαιῶ... 'Αλλὰ ἡ δημοσιογραφικὴ «βεβαίωσις», ὅσο σοβαρὰ καὶ ἂν λέγεται, εἶνε πάντοτε... ἀστεία.

—☵—

Τὸν κ. 'Αργυρόπουλο τὸν βρίσκουμε στὸ θέατρο 'Αλίκης»,ποὺ παίζει τώρα, προσωρινά, γιατὶ τὸ δικό του θέατρο, τῆς ὁδοῦ 'Ιπποκράτους, ἔχει διατεθῆ γιὰ χορούς.

— Κύριε 'Αργυρόπουλε... μάθαμε κάτι..

— Τί μάθατε;

— Ὅτι θὰ συνεργασθῆτε μὲ τὴν κυρία Κοτοπούλη... Εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, ἔχουν γίνει κάτι τέτοιες συζητήσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἀκόμα καταλήξει σὲ συμπέρασμα.

— 'Εσεῖς ἐλπίζετε ὅτι στὸ τέλος θὰ ἐπέλθῃ συμφωνία;

— Τὸ ἐλπίζω, γιατὶ, εἶνε ἡ ἀλήθεια, πὼς τὸ θέλω πολύ... 'Η Μαρίκα εἶνε μεγάλη καλλιτέχνις καὶ θὰ ἤμουν πράγματι εὐτυχὴς ἂν συνεργαζόμουν μαί της. Ἄλλως τε αὐτὴ ἡ συνεργασία δὲν θὰ ἦταν, νομίζετε, καὶ μιὰ ἐνδιαφέρουσα «ἀταξιόν»;

— 'Ενδιαφέρουσα; Κάτι παραπάνω...

— Κι' ἂν καταλήξετε, κύριε 'Αργυρόπουλε, σὲ ἀποτέλεσμα εὐχάριστον, πότε, μὲ τὸ καλό, θ' ἀρχίσετε;

— Μά, τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ἐλπίζω...

— 'Εν τῷ μεταξύ, τὸ καλοκαῖρι, τί θὰ κάνετε;

Ὁ ἐκλεκτὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Δημ. Μπόγρης τοῦ ὁποίου ἕνα νέον ἔργον θὰ ἀνεβάσῃ προσεχῶς ὁ θίασος τῆς Κας Κοτοπούλης.

— Ἢ θὰ πάω τουρνὲ στὴ Κύπρο, ἢ στὴν Αἴγυπτο ὅπου ἔχω ἤδη συμφέρουσες προτάσεις...

— Ἤ;...

— Ἢ θὰ μείνω ἐδῶ στὴν 'Αθήνα. Δὲν μπορεῖμε νὰ συγκρατήσουμε τὴν ἔκπληξή μας.

Ὁ κ. 'Αργυρόπουλος, ὡς γνωστόν, τὸ καλοκαῖρι — χρόνια τώρα — λείπει πάντα ἀπ' τὴν πρωτεύουσα.

— Καὶ πῶς τὸ ἀποφασίσατε, κύριε 'Αργυρόπουλε;...

— Εἶχα κάτι προτάσεις. Μοῦ δίνουν ἕνα περίφημο θέατρο, ἐπιτρέψτε μου νὰ μὴ σᾶς πῶ ποῦ, καὶ σχεδιάζω νὰ ἐμφανισθῶ μὲ τὸν θιασό μου σ' ἕνα εἶδος «λογοτεχνικῶν ἐπιθεωρήσεων», μὲ κάποιαν κεντρικὴ ὑπόθεση βέβαια καὶ λίγη μουσική. Νά, σὰν τὸ «Τζιτζίκι» τοῦ Τίμου π. χ.,

— Καὶ θὰ μπορέσετε νὰ ἐξασφαλίσετε ἕνα ρεπερτόριον μὲ τέτοια ἀξιόλογα ἔργα γιὰ ὅλο τὸ καλοκαῖρι;

— Πρῶτα-πρῶτα, φαντάζουμαι ὅτι δὲν θὰ μοῦ χρειασθοῦν «ἔργα». 'Η σαιζὸν ἀσφαλῶς θὰ βγῇ μὲ ἕνα ἢ δύο...

— Κι' ἂν γίνῃ αὐτό, ποιὸς θὰ σᾶς γράψῃ τὸ πρῶτο;

— Ὁ κ. Τίμος Μωραϊτίνης, ἢ οἱ κύριοι Εὐαγγελίδης, Σακελλάριος... Τώρα, φυσικά, ὅλα αὐτὰ εἶνε σχέδια καὶ ἰδέες. Δὲν ξέρω ἀκόμα τί ἀποτέλεσμα θὰ βγῇ. Ἂν τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά, θὰ μείνω ὅλο τὸ καλοκαῖρι στὴν 'Αθήνα. Τὸ φθινόπωρο σχεδιάζω νὰ πάω μὲ τὴν γυναῖκα μου γιὰ λίγο στὴν Εὐρώπη.

'Εδῶ ἐπεμβαίνει ἡ κ. Γιώτα:

— Μᾶς εἶνε ἀπολύτως ἀπαραίτητο ν' ἀναπαυθοῦμε λίγο. Νὰ ξεσπάσουμε... Ἔχει κουραστῆ πολὺ ὁ Βασίλης τελευταῖα.

'Εδῶ ἐπεμβαίνει ὁ κ. 'Αργυρόπουλος:

— Καὶ ἡ Γιώτα ἔχει κουραστῆ πολύ.

— Καὶ θὰ γυρίσετε πότε;

— Ὅταν ἀρχίσῃ ἡ συνεργασία μας μὲ τὴν Μαρίκα ἂν τελικῶς ἀποφασισθῇ. 'Αλλοιῶς θὰ γυρίσουμε,γιὰ ν' ἀρχίσουμε τὴ χειρινὴ σαιζὸν στὸ θέατρό μας, τῆς ὁδοῦ 'Ιπποκράτους.

— 'Εμεῖς σᾶς εὐχόμεθα τὸ πρῶτο.

Καὶ αὐτὸ φυσικὰ εὔχονται καὶ ὅλοι οἱ 'Αθηναῖοι, ποὺ θὰ τοὺς δοθῇ ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσουνε συγχρόνως τοὺς δύο μεγάλους καλλιτέχνας μας.

Χ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ θίασος τῆς κ. Κοτοπούλη ἑτοιμάζει πυρετωδῶς μιὰ ὡραιοτάτη«κομεντί», ποὺ τιτλοφορεῖται «Τὸ ἕκτο πάτωμα».

Τὸ ἤδη παιζόμενον, τὸ χαριτωμένο ἐργάκι τοῦ Μπενεντέτι«30΄΄ ἔρωτα», δὲν πραγματοποιεῖ ἱκανοποιητικὰς εἰσπράξεις.

Μετὰ ἀπὸ τὸ «Ἕκτο πάτωμα» θ' ἀνεβῇ τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Δ. Μπόγρη.

Πρόκειται περὶ μιᾶς ἠθογραφίας, ποὺ γράφεται ἤδη, καὶ ποὺ πρὸς τὸ μενον τοῦ κ. Λεκοπούλου ἐξακολου-

—☵—

Ὁ θίασος τοῦ κ. Β. 'Αργυροπούλου ἑτοιμάζει τὴν σατυρικὴ «φαντασία» τῶν κ. κ. Δ. Εὐαγγελίδη—Α. Σακελλάριου «Ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Ἄρη».

Τὸ καινούργιο αὐτὸ ἑλληνικὸ ἔργο θ' ἀνεβῇ πιθανώτατα τὴν Σαρακοστή, δεδομένου ὅτι τὸ ἤδη παιζόμενον τοῦ κ. Λεκοπούλου ἐξακολουθεῖ νὰ σημειώνῃ πολὺ καλὰς εἰσπράξεις.

—☵—

Τὰ «συγκροτήματα» καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ κ. 'Ανδρέα Μακέδου ἀνέβασαν τὴν νέαν ἐπιθεώρηση τῶν κ. κ. Ρηγοπούλου καὶ Κιούση ποὺ τιτλοφορεῖται «Μιντινέτα». Τὴν μουσικὴ ἔγραψεν ὁ συμπαθὴς βιολίστας τῆς «Μονμάρτρης» κ. Θ. Παπαδόπουλος.

'Η ἐπιθεώρησις μοιάζει μὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἐπιθεωρήσεις τῶν κ.κ. Ρηγοπούλου καὶ Κιούση. 'Η διαφορὰ εἶνε ὅτι τὴν μουσικὴ ἔγραψεν ὁ συμπαθὴς βιολίστας τῆς τΜονμάρτρης» κ. Θ. Παπαδόπουλος.

Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά.

—☵—

Ὁ θίασος τῶν κ. κ. Κοκκίνη-Μαυρέα μετὰ ἀπὸ τὴν «Κλώσσα» θ'ἀνεβάσῃ μίαν νέαν ἠθογραφικὴν ὀπερέτταν γνωστοῦ συγγραφέως. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦν μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν αἱ παραστάσεις τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως. τοῦ κ. Γιαννουκάκη.

—☵—

Οἱ θιασάρχαι ἀπὸ τώρα προσπαθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς συγγραφεῖς ποὺ θὰ ἔχουν τὸ καλοκαῖρι. Ἔτσι ὁ κ. Δ. Σαμαρτζῆς ὑπέγραψε ἢ πογράφει συμβόλαιον μὲ τοὺς κ.κ. Παπαδούκαν καὶ Σπυρόπουλον γιὰ τὴν «Κοκέττα τοῦ 1938». Τὴν μουσικὴ θὰ γράψῃ ὁ κ. Γιαννίδης.

Οἱ κ. κ. Κοκκίνης καὶ Μαυρέας δὲν ἔχουν κατασταλάξει ἀκόμα. Πιθανὸν νὰ ἀνεβάσουν τὸ καλοκαῖρι ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Χρ. Γιαννακοπούλου, πιθανὸν ὅμως ἐπίσης ν' ἀνεβάσουν ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Γιαννουκάκη.

Πάντως οἱ κ.κ. Κοκκίνης καὶ Μαυρέας ἔχουν ἔλθει ἤδη σὲ διαπραγματεύσεις καὶ μὲ τοὺς δύο προαναφερ-

—☵—

θέντας ἀρίστους συγγραφεῖς τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου.

'Ανέκδοτα

Τὸ διηγεῖται ὁ ἀνεξάντλητος κ. Ν. Λάσκαρης.

Ἕνας θίασος περιοδεύων εὑρίσκετο εἰς τὴν Κόρινθον τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν. Ἔπαιζε λοιπὸν τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας». Κόσμος ὑπῆρχε ἀλλὰ μόλις ἐπέρασεν ἡ πρώτη πρᾶξις ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐφαίνοντο σὰν ἀδημονοῦντες γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν.

Εἰς τὴν πρᾶξιν λοιπὸν ποὺ ἡ Μαργαρίτα πνέει τὰ λοίσθια καὶ εἰσέρχεται ὁ 'Αρμάνδος — τὴν δραματικωτέραν δηλαδὴ σκηνὴν τοῦ ἔργου—ὁ ρωμαντικὸς καὶ ἱππότικος 'Αρμάνδος, εἶπε μὲ στόμφον:

— Μαργαρίτα! Ἄκουσε ἀγάπη μου καὶ κάτι ποὺ θὰ σὲ κάνῃ νὰ χαρῇς πολύ! Ὁ συνδυασμὸς τοῦ κ. Τσαλδάρη ἐβγῆκε μὲ καταπληκτικὴ πλειοψηφίαν!...

Καὶ ὁ 'Αλέξανδρος Δουμᾶς— υἱὸς ἔγινε ρεζίλι!...

—☵—

Κάποτε ὁ συμπαθὴς ἠθοποιὸς κ. Πέτρος Κυριακὸς γύριζε ξημερώματα σπίτι του ξενυχτισμένος στὸ Πράσινο Τραπέζι τοῦ πόκερ καί, φυσικά, χαμένος. Εἶχαν ἤδη ἀρχίσει νὰ κυκλοφοροῦν τὰ πρῶτα τραμ. 'Ανέβηκε σ' ἕνα, βυθίστηκε στὸ κάθισμα καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια του. Σκεπτότανε τὰ «φοῦλ» τὰ «φλώς» τὰ «καρρέ» τῆς βραδυᾶς.

Τὸν πλησίασε ὁ εἰσπράκτωρ.

— Εἰσιτήρια παρακαλῶ...

Ἔβγαλε ὁ Κυριακὸς, ἕνα πενηντάρι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν εἰσπράκτορα. Αὐτὸς πάλι τοῦκοψε εἰσιτήριο καὶ τοῦ ἔδωσε ταξὶ μὲ τὰ ρέστα του.

— Τὰ ρέστα σας...

Κι' ὁ Κυριακὸς ποὺ δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον πόκερ ἀπήντησε ἀπαθῶς.

— Πάσσο!...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

— Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος παρουσιάστηκα ὅταν μὲ ζήτησε τὸ κοινὸν ἐπιμόνως μετὰ ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν πρεμιέρα ποὺ εἶχα. 'Εδῶ ἀκριβῶς ἐστάθηκα. Νὰ καὶ ἡ ντομάτα!

ΟΙ ΘΙΑΣΟΙ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

'Από τώρα — πολὺ προώρως εἶνε ἡ ἀλήθεια — ἄρχισαν νὰ ζωηρεύουν οἱ κινήσεις γιὰ τὰ θεατρικὰ συγκροτήματα:

— Θιάσους, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἔχουμε ἀφθόνους.

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα «πρόζας».

— Τῆς Μαρίκας εἰς τὸ «Ρέξ».

— Τοῦ κ. 'Αργυροπούλου, ἂν, ὅμως, δὲν πάῃ «τουρνέ», ποὺ φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανον.

—Τῆς 'Ανδρεάδη στὸ ὁμώνυμο θέατρο.

— Τῆς 'Αλίκης, ἐνδεχομένως ποὺ δὲν ἔχει ἐφέτος... «ἄστεγον στέγην», δηλαδὴ θερινήν, γιατὶ τὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ 'Ηπείρου γίνεται ὁλοταχῶς πολυκατοικία.

— 'Η 'Αλίκη λοιπὸν ἢ θὰ στεγασθῇ στὸ παλαιὸ θερινὸν θέατρον Μαρίκας ἤ... θὰ ἐξαφανισθῇ.

— Καὶ μουσικά:

— Τοῦ Σαμαρτζῆ στοῦ «Σαμαρτζῆ» μὲ τὸ ἴδιο σχεδὸν συγκρότημα τοῦ περυσινοῦ θεάτρου.

— Τοῦ Κοκκίνη-Μαυρέα στοῦ «Λαοῦ» μὲ ἐντελῶς ἄλλο συγκρότημα.

— Γιατὶ φεύγουν ἡ Ρένα Ντόρ, ἡ Ρίτα Δημητρίου, ἡ Γκιουζέππε, ὁ Δούκας καὶ ὅλος σχεδὸν ὁ θίασος.

—Ἄλλοι ἀποχωροῦν κι' ἄλλοι...ἀναγκάζονται ν' ἀποχωρήσουν.

— 'Ιδίως μία ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν ποὺ λαμβάνει μισθὸν 18.000 μηνιαίως ἔχει κάτσει κυριολεκτικῶς στὸ στομάχι τοῦ Κοκκίνη.

— Τέλος θὰ ἔχωμεν ἀναποφεύκτως ἕνα ἢ δύο «συγκροτήματα» Μακέδου.

— Ὁ κ. Μακέδος ἐπισκευάζει ἐκ βάθρων τὸ «'Αθήναιον» κι' ἔχει συγχρόνως εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ τὸ «Μακέδο».

— Θίασοι λοιπὸν καὶ στὰ δυό.

— 'Αλλὰ ποῦ θὰ βρεθοῦν ἠθοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς;

— Ἕνας θεὸς τὸ ξέρει.

— Τώρα ὑπάρχει καὶ τὸ «Περροκέ».

— Γι' αὐτὸ ψιθυρίζεται θίασος Παρασκευᾶ Οἰκονόμου.

— Ἢ θίασος Χαντᾶ.

— Ἴδωμεν ὅμως.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

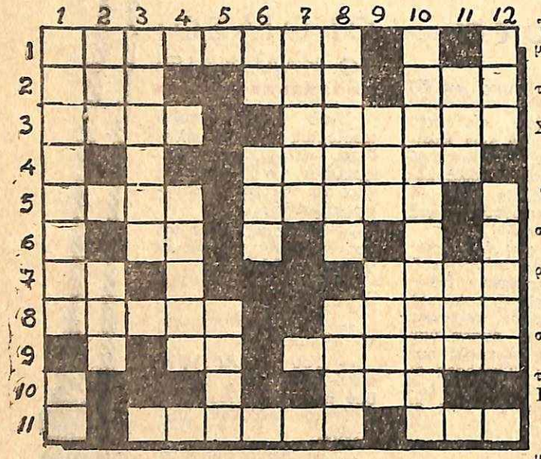

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Στρατιωτικὸν σκεῦος.
2. Τοπικὸν ἐπίρρημα. — Χρονικὴ ὑποδιαίρεις. — Ὄχι ἄνισο.
3. Χαρτοπαικτικὸ παιγνίδι. — Τὸ μεταχειρίζονται οἱ ἐλαιοχρωματισταί.
4. Ποταμὸς μὲ θρυλικοὺς βαρκάρηδες.
5. Κλωστὴ (γενική). — Βαθμὸς ἁγιότητος.
6. Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
7. Ἄγγλος συγγραφεύς. — Τὴν καπνίζουν πολλοὶ (λίγο ἀνορθόγραφος).
8. Οἰκοδομικὴ ὕλη. — Μέγας φιλέλληνας.
9. Νότα. — Μάρκα ραδιοφώνων.
10. ΑΗΟ.
10. Πατριάρχης ἀποθανών. — Κατεφατικόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. — Δεκτικὸν μόριον.
2. Πρόθεσις. — Ἄψητα.
3. Ἐξεδίδετο ὑπὸ τοῦ Σουρῆ.
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Ἀρχικὰ αὐτοκινητιστικῆς ὀργανώσεως.
6. Ἡ ψυχὴ (Γαλλιστί). — Νότα βυζαντινή.
7. Γεωγραφικὸς ὅρος.
8. Μηχάνημα γιὰ τὸ ὕδωρ. — Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν.
9. Τρία γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «Γολγοθᾶς». — Πόρτα.
10. Ναὸς τῆς Θέμιδος.
11. Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Διάσημος Ἕλλην νομομαθὴς καὶ χιουμορίστας.
12. Σῆμα κινδύνου. — Πρώτη ὕλη τοῦ ἀρώματος (Ξενικὴ λέξις).

(Ἀποστολεύς: Γεώργιος Δ. Καλλίρης, Ζευγολατιὸ Κορινθίας).

Ὁ τυφλὸς καὶ ὁ παράλυτος

(Ζωγραφικὸ παιχνίδι).

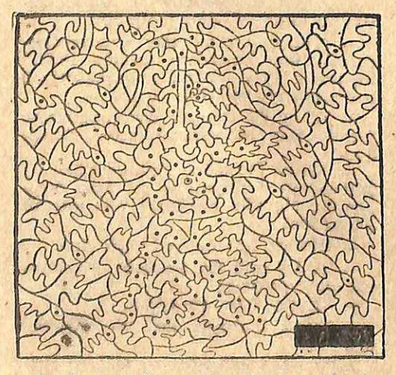

Γεμίστε μ' ἕνα πολὺ μαῦρο μολύβι τὰ μέρη ποὺ σημειώνονται μὲ κουκίδες καὶ θ' ἀχετε μιὰ τέλεια εἰκόνα.

Μιὰ νυχτοκλοπὴ

Ἐπιστρέφοντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ σπίτι του ἀπὸ τὸ θέατρο ὁ μεγαλοβιομήχανος κ. Χ. βρῆκε τὸν γραμματέα του δεμένο καὶ φιμωμένο πάνω σ' ἕνα κάθισμα καὶ κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἦταν ὁλάνοικτο.

Ὁ κ. Χ. ἔκοψε ἀμέσως τὰ δεσμὰ τοῦ γραμματέως του, τοῦ ἔβγαλε τὸ μαντῆλι ποὺ εἶχε στὸ στόμα του καὶ ἀμέσως τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι κονιὰκ μὲ νερὸ καὶ τὸν ρώτησε τί συνέβη.

— Μοῦ ἐπετέθησαν κλέφτες! μίλησε τότε τρομαγμένος ἀκόμα ὁ γραμματεύς. Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία.

Ἀμέσως τότε ὁ κ. Χ. τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία καὶ σὲ λίγο κατέφασε ἕνας ντέτεκτιβ

— Τί συνέβη; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Ἰδού, εἶπε ὁ γραμματεύς. Θᾶταν κοντὰ μία ἡ ὥρα ὅταν βλέπω νὰ ἀνοίγῃ ἀπότομα ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ὅπου ἐργαζόμουν ἀκόμα καὶ νὰ μπαίνουν δυὸ προσωπιδοφόροι. Δὲν πρόλαβα νὰ κάνω βῆμα, ὅταν οἱ δυὸ κακοποιοὶ ρίχτηκαν ἐπάνω μου, μὲ ἔδεσαν, μὲ φίμωσαν καὶ κατόπιν ἄρχισαν νὰ λητεύουν τὸ σπίτι.

— Σᾶς ἔκλεψαν πολλὰ πράγματα, ρώτησε τὸν κ. Χ. ὁ ἀστυνομικός.

— Ἀσημικά, μερικὰ γουναρικὰ τῆς γυναίκας μου καὶ κάτι μετρητὰ ποὺ εἶχα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα ξαναρώτησε τὸν κ. Χ.

— Εἴπατε ὅτι τὸ κονιὰκ ποὺ δώσατε τοῦ γραμματέως σας, ἦταν ἀνάμικτο μὲ νερό....

— Ναί.

— Ἀπὸ ποῦ ρίξατε νερό; Μήπως

ἀπέναντι, ἐδῶ στὴν καρέκλα;

— Ναί.

— Εἶχε πάγο μέσα;

— Ὄχι.

— Συνήθως ὅμως βάζετε πάγο.

— Ναί.

— Λαμπρά. Μπορεῖτε αὔριο νὰ φροντίστε γιὰ νέο γραμματέα.

— Πῶς; ἔκανε ὁ κ. Χ. ἔκπληκτος.

— Μάλιστα, γιατὶ συλλαμβάνω τὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

Ποῦ βασίσθηκε ὁ ἀστυνομικὸς γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα αὐτό;

Λύσεις προηγουμένων

ΤΟ ΚΑΡΡΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ἰδού πῶς θὰ τοποθετήσετε τοὺς ἀριθμούς, 8 ἀριθμοὺς ὅπως σᾶς δίνουμε

32	35	20
17	29	41
38	23	26

στὸ προηγούμενο φύλλο, γιὰ νὰ χετε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ἄθροισμα 87.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 542

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Σ	Α	Λ	Α	Μ	Ι	Σ	■	Υ	Ε
2	Α	Δ	Ω	Ν	Ι	Σ	■	Ο	Α	■
3	Λ	Ω	Τ	Ο	Σ	■	Ο	Π	Λ	Α
4	Α	Ν	Ο	Υ	■	Α	■	Ω	Ο	Ν
5	Μ	Ι	Σ	■	Ο	Σ	Π	Ρ	Ι	Α
6	Ι	Σ	■	Α	Σ	Ε	■	Α	■	■
7	Σ	■	Ο	■	Π	■	Α	Ι	Ω	Ν
8	■	Ο	Π	Ω	Ρ	Α	Ι	■	Ρ	Α
9	Υ	Α	Λ	Ο	Ι	■	Ω	Ρ	Α	Ν
10	Ε	■	Α	Ν	Α	■	Ν	Α	Ν	Α

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ...

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. Π. ΚΛΑΔΑΚΗ

Μέσα σὲ μιὰ μονότονη ἠρεμία περνοῦν οἱ μέρες μας — μέρες ἀνίας... Κάποτε ὅμως τὰ πράγματα ἀλλάζουν:

Δυὸ μάτια. Δυὸ χείλη. Κάποιο χαμόγελο. Καὶ ἡ ζωὴ ξαναπαίρνει ἐνδιαφέρον.

—

— Νοιώθω κάτι παράξενο γιὰ σᾶς. Κάτι νέο. Ἕνα συναίσθημα γλυκὸ καὶ ξάστερο. Δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὴν βαρειὰ ἐπιθυμία τοῦ πόθου, μὰ οὔτε κι' πὸ τὶς ὑποχρεωτικότητες τῆς φιλίας. Εἶνε κάτι ἁπλὸ καὶ πηγαῖο.

— Ποῦ λέτε νὰ τραβήξῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

—Καὶ τί μᾶς νοιάζει τὸ μέλλον; Ζοῦμε σὲ μιὰ διαρκῆ ἀβεβαιότητα. Αἰώνιοι νοσταλγοὶ τῆς ἀλλαγῆς. Ἀνικανοποίητοι ἀναζητηταὶ τῶν χιμαιρῶν. Βαδίζουμε ὅλοι στὸν ἴδιο μεγάλο δρόμο, τὸν δρόμο τῆς ζωῆς. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ βρεθήκαμε πλάϊ-πλάϊ, ἂς προχωρήσουμε λίγο μαζί...

— Μόνο λίγο;

— Ἀπλήστη μικρούλα, ἡ ζωή μας εἶνε τὸ ἀπόλυτα λίγο μπροστὰ στὴν αἰωνιότητα.

— Ὑπόσχεσαι πολλὰ καὶ τίποτε.

— Ὑπόσχομαι μόνο λίγες στιγμές. Λίγες στιγμὲς ζητῶ κι' ἀπὸ σένα... Δὲν ὑπάρχουν στὴν ζωή μας στιγμὲς πιὸ γλυκές, στιγμὲς πιὸ εὐτυχισμένες, ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς ἀγάπης. Μὰ καὶ κάθε χαρὰ στὴ ζωή μας εἶνε τόσο σφιχτὰ δεμένη μὲ μιὰ θλίψη, ποὺ θαρρεῖς πὼς ἀποτελοῦν ἕνα ἀδιάσπαστο σύνολο...

—

...Ἡ αἰώνια ἱστορία. Ἡ ἱστορία ἡ τόσο ἀνθρώπινη: ἡ πανάρχαια ἱστορία τῆς ἀπιστίας. Τὸ Ἀνθρώπινο Ζῶο, δαμασμένο κάτω ἀπὸ σιδερένια δεσμὰ ποὺ τοῦ σφυροκόπησαν αἰώνιοι ὀνειροπόλοι, ζητᾷ πάντα ἀσυγκράτητο νὰ τὰ σπάσῃ. Τὸ κατορθώνει σχεδὸν πάντα.

Ἕνας ἄλλος. Ἕνας τρίτος:

— Μικρή μου, σ' ἀγαπῶ τόσο: Σὲ θέλω μόνο γιὰ μένα. Δὲν ἀνέχομαι τὸν ἄλλον. Μὴν ζητᾷς νὰ μὲ φέρῃς στὴν ἀπελπισία...

— Καὶ γιατί; Δὲν ξέρει τίποτε. Ζῶ μαζί του. Ἡ συντροφιά του μὲ ξεκουράζει. Τὰ συναισθήματά του εἶνε ἁπλᾶ κι' ἤρεμα. Μ' ἀρέσει βέβαια τὸ πάθος καὶ ἡ ὁρμητικότης — προτερήματα δικά σου — μὰ καὶ ἡ λεπτὴ ραφιναρισμένη εὐγένεια μὲ σκλαβώνει.

— Μισῶ τέτοιους δεσμούς. Αὐτὸ εἶνε ἀνήθικο. Σ' ἀγαπῶ: Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ νοιώσῃς: Ἡ ἀγάπη μου εἶνε ἐγωϊστική, ὅπως κάθε πραγματικὴ ἀγάπη. Δὲν εἶμαι σὰν τὸν ἄλλο, τὸν ψυχρό, τὸν ἀδιάφορο. Θὰ γίνῃς δική μου, μόνο δική μου...

—

Ἕνα γράμμα καὶ ἡ ζωή μας ἀλλάζει τὸν ρυθμό της.

«Πέτρο. Ἡ στιγμὴ πέρασε πιά. Ἡ στιγμὴ τῆς ἀγάπης μας ἔσβυσε. Ἡ στιγμὴ μιᾶς καινούργιας ἀγάπης ζωντάνεψε στὴν καρδιά μου. Εἶσαι καλός... θὰ μὲ νοιώσῃς. Πάντα ἔλεγες πὼς δὲν μᾶς ἔδενε τίποτε τὸ μεγάλο, τὸ δυνατό, τὸ βίαιο... Μ' αὐτὸν ὅμως μὲ δένουν ἄσπαστοι δεσμοί. Θ' ἀνήκουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον γιὰ πάντα.»

Τῆς ἀπάντησε πιότερο ἀπὸ εὐγένεια, παρὰ ἀπὸ πόθο νὰ τὴν πείσῃ:

«Μικρή μου,

Μιὰ μικρὴ ἐφήμερη πεταλουδίτσα ἀγαποῦσε ἕνα ὠχροκίτρινο κρινάκι τοῦ βουνοῦ. Πετοῦσε γύρω του. Ἀνάπνεε τὸ ἄρωμά του. Ἔπαιρνε ζωὴ ἀπ' τὴ ζωή του.

Κουρασμένη ἀπὸ τὸν καυτερὸ μεσημεριάτικο ἥλιο καθότανε ζητῶντας ξεκούραση στὰ ὠχροκίτρινα πέταλά του.

Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἱκανοποιοῦσαν τὴν μικρὴ ἄπληστη ψυχούλα της. Μικρή, φτωχούλα ὕπαρξη αὐτή, πάντα ποθοῦσε τὰ μεγάλα καὶ τ' ἀπλησίαστα: Αἰώνιους ἔρωτες. Μεγάλα πάθη. Μὰ τὸ φτωχὸ κρινάκι κουνοῦσε στὸ ἐλαφρὸ φύσημα τοῦ ἀέρα τὸ ἄνθινο κεφαλάκι του γιομᾶτο σκεπτικισμό.

Κάποια μέρα ἡ μικρὴ πεταλουδίτσα ξεχάστηκε πετώντας πιὸ πέρα. Μαγεμένη ἀπὸ μιὰ φλύαρη φανταχτερὴ παπαρούνα, καὶ μεθυσμένη ἀπὸ τὸ μεθυστικὸ πιστὸ ποὺ τῆς πρόσφερε, ξέχασε τὸ μικρὸ ἤρεμο κρινάκι, μὲ τὸ σκεπτικιστικὸ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ ἀφωσιώθηκε στὸν λυγερόκορμο φαμφαρόνο τοῦ βουνοῦ Στ' ἀλήθεια τῆς ἔταξε μεγάλη ἀγάπη: Αἰώνια αἰσθήματα: Μὰ ὅλα βαστοῦν τόσο λίγο... Τ' ἀεράκι παιγνιδιάρικο δυνάμωσε λίγο. Πέταξε μακρὰ τὴν πεταλούδα καὶ ξεφύλλισε τὴν ἄμυαλη παπαρούνα. Ἔτσι τελειώνουν τὰ αἰώνια κι' ἀκατάλυτα...».

—

Ὁ καιρὸς περνᾷ. Στιγμὲς γιομᾶτες φλόγα, θὰ τὶς διαδεχθοῦν, μοιραῖα, στιγμὲς γιομᾶτες ἀπώθηση. Τότες οἱ βάρβαρες ψυχὲς ἐξεγείρονται. Ὁ πόθος ποὺ σβύνει πιά, δὲν μπορεῖ νὰ διώξῃ τὴν ἀνία. Καὶ τότε βλέπουν πόσο γελαστήκανε. Ἡ ἀγάπη γιὰ νὰ ζήσῃ θέλει στοργή, φιλία. Ὁ βίαιος πόθος δὲν εἶνε ἀγάπη. Εἶνε κάτι τὸ ζωῶδες, καὶ ὄχι τὸ ἀνθρώπινο· κάτι τὸ πρωτόγονο, τὸ ἀνεξέλικτο. Οἱ εὐγενικὲς ψυχὲς δὲν νοιώθουν τοὺς μεγάλους πόθους. Οἱ ἀκρότητες δὲν τὶς τραβοῦν, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀπωθήσεις ποὺ νοιώθουν δὲν εἶνε τόσο ἔντονες...

Τσακισμένη, σβυσμένη ἀπὸ τὸ χτύπημα, προσπαθεῖ νὰ ξεφυλλίσῃ τὸ βιβλίο τῶν ἀναμνήσεών της σελίδα-σελίδα...

Μὰ ἕνα ὄνομα κυριαρχεῖ: Ἐκεῖνος. Ὁ ἥρεμος. Ὁ ἁπλός.. Ὁ γαλήνιος.

—

«Πέτρο. Ἂν κάποτε μετανοιωμένη, ξαναγυρνοῦσα κοντά σου, θὰ μὲ δεχόσουν; Ἡ ζωὴ μὲ ἀπογοήτευσε. Μὴ μοῦ ἀρνηθῇς ὅτι μοῦ ἀνήθηκε ὁ ἄλλος...».

Μέσα στὴν ἀπογοήτευση, μέσα στὸν ξεπεσμό, στὴν διάψευση τῶν ὀνείρων, νοσταλγικὰ πάντα γυρνοῦμε τὰ βλέμματα πίσω. Ζητᾶμε ν' ἀνασταθοῦμε τὸ παρελθόν. Μάταιη προσπάθεια. Ὁ παλιὸς ἑαυτός μας δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ξένος. Οἱ παλιοὶ πόθοι μας, τὰ παλιὰ ὀνειρά μας, ἕνα ξένα. Τὸ Σήμερα, ἡ Στιγμή, γιὰ νὰ ἀδημιουργήσῃ τὸ Μέλλον, τὴν Μέλλουσα Στιγμή, θέλει συνοχὴ ἀπόλυτη. Μιὰ διακοπὴ καὶ χάνονται ὅλα. Τὸ πᾶν...

—

«Φτωχούλα,

Γιὰ σένα νοιώθω τώρα μόνο οἶκτο... Μὰ ὁ οἶκτος στὸν ἔρωτα εἶνε μιὰ προσβολή, γιὰ τὶς ἐλεύθερες καὶ ὑπερήφανες ψυχές...».

— Σὲ ποιὸν γράφεις;

Κύτταξε μὲ θλίψη τὸ καστανὸ κεφαλάκι, τὰ γουσοκάστανα ματάκια, τὸ γλυκὸ προσωπάκι. Μιὰ σκιὰ θλίψης τοῦ βάρυνε τὰ βλέφαρα. Ποιός ξέρει;

— Μικρούλα, γράφω στὸ Παρελθόν. Σὲ μιὰν ἄγνωστη.

— Ἀναμνήσεις; Ἡμερολόγιο;

— Ἴσως... Ναί. κάτι τέτοιο...

Π. ΚΛΑΔΑΚΗΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Δάκρυ

Ὥρα τῆς ρέμβης. Πέφτουνε στὴν (ὀρφανὴ παλάμη
τὰ νικημένα μέτωπα, τὰ τρισευ- (γενικά.
Τὰ βλέμματα στὸν οὐρανὸ βυθίζουν (λυπημένα,
βυθίζουν καὶ γυρεύουνε μεγάλα (ἰδανικά.

Τὴν ὥρα αὐτή, γαλάζιο φῶς, (μοσχολιβανισμένο,
ξεχύνεται, ἀδασίλευτο, στ' ἄδυτα (τῶν ψυχῶν.
Κι' ὅραμα ἀλαφροπάτητο διαβαί- (νει, ἀγαπημένο.
ντυμένο τὴ λαμπρότητα χαμένων (ἐποχῶν.

Διαβαίνει ἀμίλητο, καὶ πάει, καὶ (λυώνει, καθὼς λυώνουν
ὅλα τὰ προδωμένα μας ὄνειρα, τ' (ἀψηλά.
Τὴν ὥρα αὐτή, κρεμάμενο στὴν (ἄκρη τῶν βλεφάρων,
τὸ δάκρυ, ἀσημοκάντηλο σεμνό, (φεγγοβολᾶ.

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

Μεταξύ μας

Κώσταν Τρικκαῖον. Ὄχι δημοσιεύσιμο τὸ ποίημά σας. Ἀδούλευτο ἀκόμα. Σχετικὰ καλύτερα τὸ πρῶτο καὶ τὸ τρίτο τετράστιχο. Γρηγόρην Ζαφειρόπουλον. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς. Γιατὶ μεταχειρίζεσθε τόσες σύνθετες λέξεις ποὺ δὲν εἶναι καὶ ἁρμονικές, ὅπως «γλυκοβοᾶς, ἀνθηροκλώνια, ἐρωτοτραγοῦδι, ἀγριολουλουδοῦδι» κ.λ.π. Ὡς θέμα δὲν εἶναι ἄσχημο, μὰ ἡ ἔκφρασή του δὲν εἶναι ποιητική, ἁρμονική. Ἰω. Νουχ. Ἐγκρίνονται οἱ «Ἰταλὲς Ἀγάπες» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Στὸ προηγούμενό σας ἔχομε ἀπαντήσει. Φωτούλαν Καναστούλη. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Α. Ρ. Ὄχι δημοσιεύσιμα τὰ ποιήματά σας, γιατὶ μολονότι ἔχουν μερικοὺς στίχους ἀρκετὰ καλοὺς ὡς σύνολο δὲν εἶναι ἄρτια. Τοὺς λείπει ἡ ποιητικὴ ἁρμονία, ὁ ρυθμός. Σ. Μόργκαν. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο δυστυχῶς. Πολὺ ἁπλοϊκὰ καὶ παιδιάστικα γραμμένο. Θὰ σᾶς παρακαλέσωμε ἀκόμη νὰ γράφετε μόνο ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Παντελῆν Μωραΐτην. Ἐγκρίνεται ἡ «Ἀποψη» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της. Πάριν Φουξῆν. Κατώτερο ἀπὸ προηγούμενά σας τὸ τελευταῖο σας. Γιὰ τὶς εὐχές σας εὐχαριστοῦμε θερμά. Λυπηθήκαμε κι' ἐμεῖς ποὺ τυπώθηκε λανθασμένο τὸ ὄνομά σας καὶ ἔγιναν οἱ δίδυσαι συστάσεις στὸν ἁρμόδιον. Ἐλπίζομε νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ. Γ. Π. Σιδηρόκαστρον. Ἐγκρίνεται τὸ «Ταξίδι» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Εἴχαμε παρατηρήσει τράγματι, τὴν ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεως. Εἶναι τόσο εὐάρεστο νὰ φεύγη κανεὶς, νὰ «φεύγῃ πάντα!...» ὅπως λέει κι' ὁ ποιητής. Ἀλέκον Ὀρφανόν. Μερικὲς φράσεις καλές, ἄλλες ὄχι. Θὰ προτιμούσαμε νὰ μᾶς στείλετε κανένα ἄλλο θέμα, πιὸ ἁπλό, πιὸ εὔκολο. Γεώργιον Μουμτξίδην. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἁρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Α .Κ. Σύνορα. Τὸ «Πάντα συντρόφισσα ἡ ἀγάπη» ἀνεπιτυχὲς καὶ μὲ λανθασμένο μέτρο. Τὸ καὶ δημοσιεύσιμο γιατὶ εἶναι πολὺ προ-«Παραλήρημα» συμπαθητικό, ὄχι ὅμως σωπικὰ γραμμένο καὶ σὲ κοινὸ θέμα. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο σὲ πιὸ πρωτότυπο θέμα, γιατὶ τὸ γράψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτό. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Στάθην Ψύ. Πολὺ ρεαλιστικὰ γραμμένο καὶ συνεπῶς ἀκατάλληλο γιὰ τὴ σελίδα μας. Περιμένομε τίποτε ἄλλο δικό σας. Νίκον Κιόσην. Τὸ πεζοτράγουδο δὲν μᾶς ἱκανοποίησε, τὸ τέλος πρὸ πάντων πολὺ ἀδύνατο. Οἱ «Ἐρωτήσεις» θὰ γινόταν δημοσιεύσιμες ἂν τοὺς διορθώνατε τὸ τελευταῖο τετράστιχο ποὺ εἶναι ἀδούλευτο. Γαβριέλλαν Φειδιαρίδου. Συμπαθητικὸ τὸ πεζό σας, ἀλλὰ ὄχι δημοσιεύσιμο ἀκόμη. Πολλὲς κοινοτοπίες, πολλὲς φράσεις ἐξεζητημένες. Στεῖλτε μας κάτι σὲ πιὸ πρωτότυπο θέμα, γιατὶ ἀρκετὲς φράσεις σας ἔχουν στρωτὸ γράψιμο. Κώσταν Ζαχαριάδην. Παιδιάστικο τὸ ποίημά σας καὶ ὄχι ὅσο πρέπει δουλεμένο. Μὴ διάζεστε νὰ δημοσιεύσετε. Ρέϋμοντ. Τὸ «Ἀγάπης ὄνειρο» ἔχει ὡραῖο θέμα, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσθε— πολὺ καθαρεύουσα —τοῦ δίνει ἕνα σχολαστικὸ ὕφος. Νομίζει κανεὶς ὅτι διαβάζει κάτι ποὺ γράφηκε πρὸ τριακονταετίας. Γιατὶ δὲν γράφετε στὴν δημοτικὴ τὴν ἁπλῆ, ποὺ μιλοῦμε ὅλοι μας; Ὁ «διαβάτης τῆς χορᾶς» ἔχει ἕνα δυὸ στίχους καλούς, ὡς σύνολο ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμος. Χ—13. Λανθασμένη ἡ γενικὴ τοῦ ποιήματός σας. Πρὸ πάντων τὸ τελευταῖο τετράστιχο σκοντάφτει πολὺ στὸ μέτρο. Ἀθηνᾶν Καραχάλιου. Ἐγκρίνεται τὸ πεζό σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Δέσπω. Μολονότι τὰ θέματά τους εἶναι καλά, τὰ ποιήματά σας δὲν μᾶς ἱκανοποιοῦν γιατὶ τοὺς λείπει ὁ ρυθμός, ἡ ἁρμονία. Προτιμοῦμε τὰ πεζά σας.

« Ἑβδομάς »

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΤΟΣ 10ον

Ἀριθ. Φύλλου 543

ΤΕΤΑΡΤΗ, 23 Φεβρουαρίου 1938

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 23517

Ἐκδόται:
ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ.	250
Ἑξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι	1.10
» Ἀμερικῆς	Δολλάρια	6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ὑπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ)μὸς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, ἀδημοσίευτα δὲν ἐπιστρέφονται

Βαθειές φυσικές σκάλες

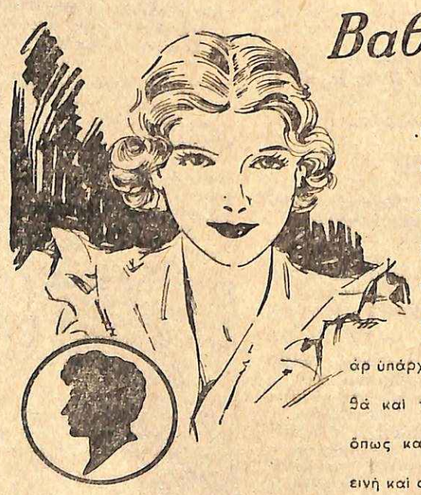

...δίδουν στὸ πρόσωπο μιὰ γοητευτικὴ χάρι καὶ δείχνουν μαλλιὰ ὑγιῆ καὶ περιποιημένα. Παρόμοια μαλλιὰ μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ἀποκτήσετε. Ξεπλύνετε μὲ προσοχὴ - ἔπειτα ἀπὸ τὸ λούσιμο - τὰ μαλλιά σας μὲ "Σεβεκλά,, τὸ ὁποῖον τα ἀποστειρώνει καὶ ἐξουδετερώνει τὰ ἀλκαλικα ἅλατα, τοὺς καταστροφεῖς τῶν μαλλιῶν.

● Δύο εἰδῶν Σαμπουὰν Τέτ-Νουὰρ ὑπάρχουν: τὸ Σαμποντὸρ γιὰ τὰ ξανθὰ καὶ τὸ Σαμποζὰν γιὰ τὰ σκούρα, ὅπως καὶ τὸ ὑγρὸ Σαμπουὰν συνδυασμένο μὲ τὸ "Σεβεκλά,, Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλιῶν. ● Φιάλη Δρχ. 80 καὶ 50.

Ζητῆτε ἀπὸ τοὺς κουρεῖς νὰ λούσουν τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ "ΟΝΑΛΚΑΛΙ,, τοῦ Τέτ-Νουὰρ. Ταχύτης, ὑγεία καὶ ὡμορφιά.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝ[illegible]ΤΗΣ ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΦΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἰατροῦ τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Γιασεμί. Ἀφοῦ ζητεῖτε τὴν δική μου γνώμη θὰ σᾶς τὴν πῶ μὲ κάθε εἰλικρίνεια: Βρίσκω ὅτι ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσθε εἶναι μιὰ τὴ καὶ ὄχι στρωτή. Πρέπει ν' ἀπαλλάξετε τὸ γράψιμό σας ἀπὸ τὶς διάφορες καθαρευουσιάνικες ἐκφράσεις ποὺ τοῦ δίνουν ἕνα ὕφος λίγο σχολαστικό. Θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ διαβάσετε Ἕλληνας πεζογράφους καὶ πρὸ πάντων, Μελᾶ, Ξενόπουλο, Κόκκινο, κ.λ.π.

Κάρολον Πόλβρ. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ περιοδικόν. Ὅλα ὅσα μᾶς γράψατε τὰ βλέπομε καὶ ἐμεῖς γι' αὐτὸ καὶ κάναμε ὅ,τι ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ ὑπερνικήσουμε τὶς τεχνικὲς δυσχέρειες ποὺ εἶχαν τότε παρεμβληθῆ. Καὶ ὅπως βλέπετε, ἡ «Ἑβδομάς» παρουσιάζεται σήμερα καὶ τεχνικῶς καλλίτερη. Καὶ θὰ γίνεται διαρκῶς καλλίτερη. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ σχῆμα, αὐτὸ ἦτο ἀνάγκη ἐπιτακτική, σήμερα ὅμως καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ «Ἑβδομάς» δὲν κερδίζει παρὰ χάνει.

Α. Μ. Γιὰ τὴν ἐφίδρωση τῶν ποδῶν τὸ καλοκαῖρι νὰ κάνετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ποδόλουτρο μὲ κρῦο νερὸ θαλάσσιο. Τώρα τοὺς χειμερινοὺς μῆνες νὰ κάνετε ποδόλουτρο μ' ἐλάχιστα χλιαρὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖο νὰ ρίχνετε ἕνα κουτάλι τοῦ καρὲ Μποράτ ντέ Σούντ Δυὸ δὲ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἀντὶ νὰ ρίχνετε μέσα Μπορ.τ νὰ ρίχνετε ἕνα κουτελάκι τοῦ καφὲ σκόνη στύψη. Μετὰ δὲ τὸ ποδόλουτρο κι' ἀφοῦ σκουπίσετε τὰ πόδια σας νὰ τὰ πουδράρετε μὲ τὴν κάτωθι πούδρα:

Oxyde de zinc	50	gr.
Talc de venise	50	»
Salycylate de soude	5	»
Salol	25	»
Poudre d' iris	20	»

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς χιονίστρες ἂν μὲν εἶναι ἀνοικτὲς ἐπάλειψη δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ ἀλοιφή. Προπιντέξ κι' ἐλαφρὰ ἐπίδεσις, ἐὰν δὲ εἶναι κλειστές, μπάνια καθημερινῶς μὲ καρυδοφυλλόνερο καὶ κατόπιν ἐντριβὴ μὲ καμφορόσπιρτο. Γιὰ τὸ καρυδοφυλλόνερο δὲ βράζετε μιὰ χοῦφτα καρυδόφυλλα σὲ 5 ποτήρια νερὸ κι' ἄμα κοχλάσει καλὰ τὰ σουρώνετε.

Μαργαρίτα Ε. Π. Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λοσιόν, ἡ ὁποία καθαρίζει σγχρόνως καὶ τοὺς λεκέδες.

Eau de roses	50	gr.
Eau de fleurs d' oranges	50	»
Borax	10	»

Ἀπαραιτήτως δὲ τὸ βράδυ θὰ μεταχειρίζεσθε τὴν κάτωθι λοσιὸν γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα.

Lait d' amandes	30	»
Eau dist. d' Hamamelis	50	»
Eau dist. de roses	50	»

Νὰ πλύνεσθε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ χρησιμοποιῆτε κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ. Γιὰ τὶς βλεφαρίδες τὸ λάδι τῆς βαζελίνης. Μετὰ τὸ 18ον ἔτος δὲν κατορθοῦται ἡ ἀνάπτυξις. Ὥστε μὴ βασανίζεσθε. Γιὰ τὸ τελευταῖο ζήτημα γράψτε ἀτ' εὐθείας στὸν γιατρό μας κ. Λαδᾶν (Σόλωνος 40).

Νάντια-Ἄντα. Ἡ ἀταξία ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἀργοπορία ὀφείλεται σὲ ἀρχομένη ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Νὰ παίρνετε πρὸς τὸ παρὸν ἐσωτερικῶς Ferrovarial nerc. Ἀπὸ τὸ φάρμακο αὐτὸ θὰ παίρνετε ἕνα τὸ μεσημέρι κι' ἕνα τὸ βράδυ, μιὰ ὥρα μετὰ τὸ φαγητό. Θὰ ἐξακολουθήσετε κατὰ σειρὰν αὐτὰ ἐπὶ τρεῖς μῆνες, κρατώντας καὶ τὶς ἡμερομηνίες τῶν ἐμφανίσεων. Μετὰ μᾶς ξαναγράφετε λεπτομερῶς. Τὸ ἄλλο ζήτημα ὀφείλεται εἰς ἀνεπτυγμένο αἰσθησιασμό.

Μαμά. Μετὰ τὴν ἀπογαλάκτιση τοῦ βρέφους νὰ κάνετε ἐπὶ δεκαήμερο καταπλάσματα χλιαρὰ μὲ ἀλεῦρι ρυζοῦ, βρασμένο μέσα σὲ γάλα. Κατόπιν ἐπὶ εἴκοσι μέρες μερικὲς ἐντριβὲς καθημερινῶς μὲ λίγη καλὴ γλυκερίνη. Οἱ ἐντριβὲς θὰ γίνωνται πάντοτε μὲ κυκλικὲς κινήσεις καὶ μὲ κατεύθυνση ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, κι' οὐδέποτε ἀντιστρόφως. Ἀφοῦ τὸ δέρμα ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ἀναλάβῃ τὴν δροσερότητά του τότε κάνετε ἐντριβὲς καθημερινῶς, βρέχοντας ἕνα τρίχινο γάντι τοῦ λουτροῦ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de vic alcoolée	60	gr.
Eau dist. d' Hamamelis	60	»
Alun	15	»

Κι' αὐτὴ ἡ ἐντριβὴ θὰ γίνετε μὲ κυκλικὲς κινήσεις καὶ μὲ κατεύθυνση πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Μαγεμμένον Ρόδον. Μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἀπήντησα κι' ἰδιαιτέρως μάλιστα. Ὥστε μὴ στέλλετε πανομοιότυπα ἐπιστολῶν καὶ στοὺς δύο, πότε μὲ τὸ πραγματικό σας ὄνομα καὶ πότε μὲ ψευδώνυμα καὶ μάλιστα ρωτώντας γιὰ τὰ ἴδια πάντα θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη λεπτομερέστατα.

Χρυσοῦλαν, Γύθειον. Χαρήκαμε ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν συμβουλῶν μας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι θὰ προπαγανδίζετε ἐκεῖ ὅπως πρέπει γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα» μας, ποὺ δὲν φείδεται ἐξόδων γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετεῖ φιλολογικῶς κι' ἐπιστημονικῶς. Σᾶς ἀπήντησα ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ ζήτημά σας. "Αν δὲν ἔχετε λάβῃ τὴν ἀπάντησή μου ξαναγράφτε μου. Φαντάζομαι ὅτι ἡ διεύθυνση ποὺ μοῦ εἴχατε γράψει θὰ ἦτο πλήρης.

Νάντιαν, Βόλον. Τὸ ἀμυγδαλόλαδο ποὺ βάζετε στὴ μάσκα κατόπιν τοῦ ἀτμόλουτρου, θὰ τὸ ὀλιγοστέψετε σὲ ἕνα κουτελάκι τοῦ καφέ. Κρέμες ν' ἀποφεύγετε νὰ χρησιμοποιῆτε δὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Lait d' amandes	40	gr.
Glycerine	8	»
Eau de roses	125	»

Ὁποτεδήποτε μὲ χρειασθῆτε νὰ μοῦ ξανανοάψετε.

Κόρην τῆς Ἐρήμου. Νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε στὸ ἰατρεῖον του Σόλωνος 40. Δέχεται 11—1 καὶ 5½—8 καθημερινῶς. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας καὶ θὰ σᾶς ἐξετάσῃ ἀπολύτως δωρεάν.

Γιούλικαν Α. Δ. Τ. Δὲν γράφετε στὴν ἐπιστολή σας τὸ μέρος ὅπου μένετε. Δυστυχῶς τὸ ἴδιο κάνουν πολλὲς ἀναγνώστριες. Ἐπίσης δὲν βάζουν οἱ περισσότερες ἡμερομηνίαν στὶς ἐπιστολές τους. Κι' ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ὅταν χρειάζεται προσωπικὴ ἐξέταση, ἂν εἶναι ἐδῶ γιὰ νὰ συστήσω τὴν δωρεὰν ἐ-

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ τοῦ γούστου
τῆς καλαισθησίας
τῆς πρωτοτυπίας
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRANTE LUXE

ξέτασίν των στὸν κ. Λαδᾶ. Στὸ ἑξῆς σ' ὅσες ἐπιστολὲς δὲν φέρουν ἡμερομηνίαν θὰ ἀπαντῶ τελευταῖα. Προηγοῦνται ὅσες ἔχουν ἡμερομηνίαν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γράφω γιὰ νὰ μὴ παραπονῆσθε. Ἂν εἶσθε, λοιπόν, ἐδῶ νὰ πᾶτε στὸν κ. Λαδᾶ ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν. Γιὰ τὴν κοκκινάδα τὴν ὁποία δὲν μοῦ καθωρίζετε σαφῶς χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἀποτελεσματικῶς. Γιὰ τὶς τρίχες πάλιν τί εἴδους πρακτικὰ μέσα ἐννοεῖτε ὅτι ἔχετε μεταχειρισθῆ. Ξύρισμα; Ἂν πάλιν δὲν εἶσθε ἐδῶ γράφτε μου λεπτομερέστερα: Τί εἴδους κοκκινίλα εἶναι. Πότε βγαίνει; Μήπως μόνον τὸ καλοκαίρι ἢ τὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως; Σὲ ποιὰ μέρη περιορίζεται περισσότερο; Μήπως βγαίνουν καὶ φουσκαλίτσες;

Εὐγνωμονοῦσαν Ὑπαρξιν. Τὴν τότε ἀπάντησιν σᾶς τὴν εἶχε κάνει προσωπικῶς ὁ κ. Λαδᾶς. Εὐχαριστηθήκαμε πολὺ γιὰ τὸ ταχὺ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνέσεων. Βεβαίως θὰ ἐξακολουθήσετε ἀλλὰ μετὰ 8—10 ἐνέσις τῶν 50.000 u. s. νὰ ἀρχίσετε ἐνέσεις τῶν 10.000 u. s. Μίαν ἐπίσης τὴν ἑβδομάδα ἀρκεῖ. Νὰ γράφετε τὶς ἡμερομηνίες τῶν ἐμφανίσεων λεπτομερῶς. Τὰ καταπότια στοιχίζουν 800 δρχ. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ τὰ προμηθευθῆτε καὶ σὲ δυὸ δόσεις. Χρήματα δι' ἐπιτανῆς.

ΛΟΡΑ

40 χρονῶν θὰ πεῖ φθινόπωρο, μαραμένο πρόσωπο, ρυτίδες, ἀπόμαχος τῆς ζωῆς!

Γι' αὐτὸ καὶ δεν τολμᾶμὲ νὰ' ὁμολογήσουμε πως πατήσαμε τὰ 40. Δυστυχῶς δὲ φτάνει νὰ τὸ κρύβουμε, πρέπει καὶ νὰ μὴ φαίνεται! Ἐμπιστευθεῖτε ἐγκαίρως σὰς φροντίδες τῆς ACADEMIE DE BEAUTÉ Mme KETTY: που, μὲ τὴν ἁπλῆ φυσικοθεραπευτικὴ της μέθοδο καὶ τὰ ἀθῶα καλλυντικά της, θὰ σᾶς συγκρατήσει γιὰ νὰ μὴ γίνετε ποτὲ 40 χρονῶ. Εἶν' εὐκολότερο καὶ φθηνότερο νὰ προλάβει κανεὶς παρὰ νὰ διορθώσει.

ΕΡΜΟΥ 35 ΤΗΛΕΦ 22-0-88.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Μεταξωτὰ εἴδη μὲ μικρὰν βλάβην εἰς μεγάλην ποσότητα ἐκποιοῦνται ὡς ἑξῆς.

Κομπιναιζὸν Μεταξωτὰ τῶν 300 δρχ. 138 Κυλότες Μεταξωτὲς τῶν 95 δρχ. 55, Μπλοῦζες Μεταξωτὲς τῶν 350 165.

Βουλῆς 5 Πρῶτο Πάτωμα. Γραφεῖον Νο 1.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων ΡΑΙΝΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ
Ὀδοντίατρος
ΛΕΚΑ καὶ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ (Γωνία)
Ὧραι ἐπισκέψεως 10—1 & 4—8

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

[Ὁ παθολόγος ἰατρός μας δέχεται τοὺς ἀναγνώστας ποὺ τοῦ στέλλει ἡ «Ἑβδομάς» εἰς τὸ ἰατρεῖον του, Μιλιτιάδου 11, καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τὰς 5 — 7 μ. μ.— Ζητήσατε τὸν Ἰατρὸν τῆς «Ἑβδομάδος»].

Κριστίν. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχθῶ στὸ γραφεῖον μου (Μιλιτιάδου 11).

Τρεῖς ἐπίσημοι κριταὶ μὲ ἔβλεπαν νὰ βάζω μιὰ κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὕφος «μακιγιαρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν φήρεσα ὅλως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μίαν νέαν πούδραν, ἀόρατον, ἀεροποιημένην, ἀναμεμιγμένην μὲ mousse de crème Οἱ κριταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἔκπληξιν. Δὲν ἤμην πλέον ἡ ἰδία.

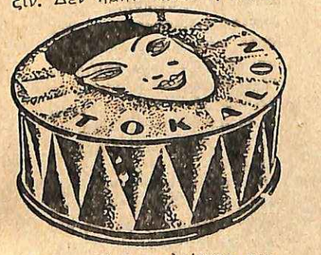

Εἶναι τὸ μεγαλείτερο μυστικὸ ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγοράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Tocalon δι' ἕνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προμηθευθῆ τώρα παντοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πουδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ την καὶ δείχνεσθε νεωτέρα, ὡραιοτέρα, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τίποτε ἀπολύτως. Ἂν ὅμως δὲν βρίσκεσθε ἐδῶ τότε κάμετε καὶ μερικὲς ἐνέσεις Ἀσβεστίου στὴ φλέβα, ἡμέρα παρ' ἡμέρα μιά, τὶς ἄλλες δὲ θὰ κάμετε ἐνέσεις Στρυχνίνης καὶ Ὑοχιμβίνης, ταυτοχρόνως. Κάμετε ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ γίνετε καλά, ὅλα δὲ ὅσα οἱ φίλοι σας σᾶς λέγουν ἀφῆστε τα κατὰ μέρος ἂν δὲν θέλετε νὰ μετανοιώσετε, ὁπότε ἴσως νᾶναι καὶ λίγο ἀργά.

Ἀηδῆ τὴν ὄψιν.. Μὰ τὴν ἀλήθεια πολλὲς φορὲς εἶσθε... ἐξαιρετικὰ ὑπερβολικός. Αὐτὸ τοὐλάχιστο ἀφήνετε νὰ φανῆ. Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι δυὸ τρία σπυριὰ στὸ πρόσωπο ποὺ δὲν μαρτυροῦν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ νεότητα καὶ ποὺ τόσο εὔκολα μπορεῖ νὰ φύγουν, εἶναι δυνατὰ νὰ σᾶς κάμνουν τὴν ἐμφάνιση τόσον ἀηδῆ, ὥστε νὰ φθάνετε στὸ σημεῖο νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε καὶ ὡς ψευδώνυμο.

Ἂς ἀφήσωμε ὅμως, τὴ φιλολογία κι' ἂς ἔρθουμε στὸ πεζὸ θέμα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἔγραψα, ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ αὐτὰ τὰ σπυριὰ εἶναι ὁ Σταφυλόκοκκος ὁ ὁποῖος εἶναι κάτι πολὺ συχνό. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν αἰτίαν ἐφρόντισε καὶ νὰ βρῆ καὶ τὸ φάρμακο καὶ ἔκαμε τὰ λεγόμενα. Δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε τίποτε.

Ἄφρονα. Πραγματικῶς! Μόνον ἄφρων μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς γιὰ νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ κάνετε ἐσεῖς. Ἂν ἤσαστε ἀποφασισμένοι νὰ τελειώνετε μὲ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου αὐτά, τότε θὰ εἴνατε μιὰ δικαιολογία, τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ἀποτείνεσθε σὲ μένα πείθει ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ νὰ αὐτοκτονήσετε θέλετε. Λοιπόν, μιὰ συμβουλὴ ἔχω τώρα νὰ σᾶς δώσω: σταματήστε ἀμέσως. Τίποτε ἄλλο.

Ἀπόκληρον. Τέτοιο φάρμακο δὲν ὑπάρχει στὴ φαρμακολογία. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ κάνει ἐντύπωση, εἶναι ὅτι γράφετε στὸ γιατρὸ καὶ ζητᾶτε τὴ γνώμη του γιὰ ἕνα ζήτημα καὶ ἀφοῦ σᾶς ἀπαντήσῃ τότε θεωρεῖτε καλὸν νὰ τοῦ πῆτε «κι' αὐτὸ μοῦπε κι' ἕνας φίλος μου τί λέτε νὰ τὸ κάμω;». Μὰ ἂν εἶναι ἔτσι νομίζω ὅτι περιττεύει νὰ ρωτᾶτε γιατρὸ μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κανονίζετε τὰς ὑποθέσεις σας μὲ τοὺς φίλους σας.

Ἐκτὸς αὐτοῦ κάνετε —ἢ μᾶλλον...δὲν κάνετε καὶ κάτι ἄλλο: δὲν γράφετε τὸ μέρος. Αὐτὸ βέβαια δὲν παίζει σπουδαῖο ρόλο γιὰ τὴν διάγνωση, ἀλλὰ εἶναι ἀπαραίτητον γιὰ ἄλλους λόγους. Τώρα ἕνα καὶ μόνον σᾶς συνιστῶ: ἂν τύχῃ καὶ εἶσθε στὰς Ἀθήνας, ἐλᾶτε νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε,

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες ἰατροὶ ἀνὰ τὸν κόσμον συνιστοῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι ἔχει ἀποδειχθῆ ἡ ἀντισηπτικὴ καὶ καθαριστικὴ της ἰδιότης.

Ἑκατομμύρια μικρόβια, ἁτινα προκαλοῦν τὴν καταστροφὴν τῶν ὀδόντων, φονεύονται ὁσάκις τὰ δόντια πλύνονται μὲ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ὁ ἐνεργητικός, ἀναζωογόνος ἀφρός της διεισδύει εἰς κάθε κοιλότητα καὶ σχισμὴν καὶ ἐξαλείφει τὰ κίτρινα κηλιδώματα καὶ ἐκδιώκει τὰ ὑπὸ σῆψιν ἐναπομείναντα φαγητά. Συντόμως οἱ ὀδόντες σας ἀποκτοῦν νέαν λαμπρότητα καὶ ὁλόκληρο τὸ στόμα σας γίνεται καθαρὸ καὶ δροσιστικό. Ἀρχίσατε ἀπὸ σήμερον τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ, θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ ἐπὶ τῶν ὀδόντων σας ἀποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΛΑΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ,,

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

μενα ἀντισταφυλοκοκκικὰ ἐμβόλια.

Ἕνας δὲ Ἕλλην γιατρὸς βρῆκε μιὰ δική του μέθοδο ὥστε αὐτὰ τὰ ἐμβόλια νὰ εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη τὰ αὐτεμβόλια. Τὰ ἐμβόλια αὐτὰ λέγονται Ζυμωθέντα ἀντισταφυλοκοκκικὰ Κόμη (Ἀκαδημίας 76). Ἂν παρ' ἐλπίδα δὲν ὑπάρχουν στὸ μέρος σας, γιατὶ δυστυχῶς ἀγνοῶ τὸν τόπον προελεύσεως τῆς ἐπιστολῆς σας, μπορεῖτε νὰ τὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸν ἴδιο, γράφοντάς του σχετικῶς. Ἂν λοιπὸν θέλετε πραγματικὰ νὰ ἀπαλλαγῆτε δὲν ἔχετε πορὰ νὰ ἀρχίσετε καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ εὑγνωμονῆτε τὸν ἐφευρέτην.

Α. Μ. Νέο γωριὸ, Ἀποκορώνου. Δὲν νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις εἶναι αἰτία τῆς ἀδυναμίας ποὺ αἰσθάνεσθε. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν στὶς δύο πλευρίτιδες κι' ὄχι σ' αὐτὸ ποὺ παθαίνετε καὶ ποὺ εἶναι πρᾶγμα τόσο φυσιολογικὸ ἀφοῦ δὲν καταφεύγετε πουθενά. Πάντως γιὰ νὰ μετριασθῆ τὸ κακὸ θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἑξῆς τακτική: Πρῶτον θὰ κάμετε μερικὲς ἐνέσεις ἀσβεστίου ἐνδοφλεβίως. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αὐτὲς ἄφησαν τὴν παχυπλευρίτιδα εἶναι ἀστεῖος. Ἐπόμενον ἦτο μὲ τὴν ἀπορρόφηση τοῦ ὑγροῦ νὰ σχηματισθοῦν αἱ συμφύσεις. Δεύτερον, θὰ πάρετε ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 2 χιλιοστῶν ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ κάμετε 20, ἡμέραν παρ' ἡμέραν μιά. Καὶ τέλος θὰ πῆτε στὸν φαρμακοποιό σας νὰ σᾶς κάμῃ μερικὰ σκονάκια Λουπουλίνης τῶν 0,15 20 καὶ κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου θὰ παίρνετε ἕνα. Ὅταν δὲ τελειώσουν ἔχετε τὴν καλωσύνην καὶ μοῦ ξαναγράφετε πῶς πάει ἡ κατάστασις. Μὴν ἀμελήσετε νὰ κάμετε τὸ ἀσβέστιο, ταυτοχρόνως μὲ τὶς ἐνέσεις Στρυχνίνης.

Ἄπελπιν Νέον. Καὶ στὴν πρώτην ἐπιστολὴν τὰ γράψατε καὶ στὴν δευτέραν. Τώρα διερωτᾶσθε γιατὶ νὰ μὴν ἐμφανισθῆ αὐτὸ τὸ φαινόμενον πρὸ ἑξαετίας. Ξαναρχίσατε τὸ κάπνισμα ἀλλὰ μόλις πρὸ τριετίας. Δυστυχῶς ὅλα τὰ πράγματα δὲν ἔρχονται τὴν ὥραν ποὺ τὰ προκαλεῖ κανείς, ἀλλὰ μετά. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἡ γνωστὴ παροιμία «στερνή μου γνώση νὰ σ' εἶχα πρῶτα», ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεσθε ἂν σᾶς φανῆ ἀργότερα. Πάντως πάρτε τὸ φάρμακο ποὺ σᾶς ἔγραψα, πρὸ ἢ μετὰ τὸ φαγητὸ, δὲν παίζει κανένα ρόλο. Ἐπίσης καλὸν εἶνε νὰ κάμετε καὶ μερικὲς ἐνέσεις Κάλτσιουμ ἐνδοφλεβίως. Θὰ σᾶς ὠφελήσουν. Τέλος νὰ καταφύγετε σ' ἕναν ὠτολόγο, μήπως τυχὸν καὶ ὀφείλεται τὸ πρᾶγμα σὲ καμμιὰ βλάβη τῶν αὐτιῶν.

Δέσποιναν Π. Ἐλᾶτε νὰ μὲ συναντήσετε στὸ ἰατρεῖο μου (Μιλτιάδου 11). Μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν εἶναι τίποτε. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δῶ ἀπὸ κοντά. Δὲν ἔχετε νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τὸ παραμικρό.

Ἰωαν. Α. Σᾶς πονᾶ λοιπὸν τόσο πολὺ ὁ κάλος σας; Κόψτε τον, λοιπόν, ἀφοῦ αὐτὸ σᾶς συνεβούλευσε καὶ ἡ πεθερά σας; Ἐγὼ τί νὰ σᾶς πῶ!

Ν. Σκ. Ἂν δὲν στέκονται τὰ μαλλιά σας, δὲν φταίει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ αὐτά. Βάλτε μπριγιαντίνη, ἄφθονη μπριγιαντίνη, φίλε μου...

Πονεμένην ὕπαρξιν. Δυστυχῶς, ἡ πάθησή σας ἐκφεύγει τῆς ἁρμοδιότητός μου. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάνω τίποτε. Δῆτε καλλίτερα ἕναν χειροῦργο!

Μάνιαν. Μὴν ἀκοῦτε ποτὲ τὶς φίλες σας, οὔτε γιὰ τὰ πράγματα οὔτε καὶ γιὰ ἁπλᾶ καλλυντικά. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο αὐτὸ καὶ μπορεῖτε νὰ μάθετε πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ λυπηθῆτε πολύ. Γράψτε μου λεπτομερέστερα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεώς σας καὶ νὰ σᾶς κατατοπίσω. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ πᾶτε σ' ἕναν οὐρολόγο.

Ἀπόστολον Κ. Δὲν ξέρετε πῶς οἱ παληὲς οἱ ἁμαρτίες κάποτε πληρώνονται. Ἀργοῦν ἴσως συχνά, ἀλλὰ μιὰ μέρα ὑπενθυμίζουν τὴν ὕπαρξή τους, καὶ κατὰ τρόπο μάλιστα πολὺ ὀδυνηρό. Πάντως, δὲν εἶναι ὥρα τώρα γιὰ παρελθοντολογία καὶ ἀναζήτηση εὐθυνῶν. Περᾶστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο μου, στὶς ὧρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς συμβουλεύσω τί πρέπει νὰ κάνετε. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώσετε τίποτε.

Π. Φ. Ν. Πολλὴ ἀοριστολογία στὸ γράμα σας, ποὺ δὲν κατάλαβα τίποτε. Ξαναγράψτε μου, καὶ μὴ βαρύνεστε διόλου προκειμένου νὰ γράψετε στὸν γιατρό σας γιὰ ἕνα τόσο ἐξαιρετικὸ ζήτημα.

Νίτσαν. Ἀστειότητες αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε. Δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα κορίτσι μου. Μήπως τὰ εἴδατε σὲ κανένα φίλμ;

Παπαγεωργίου Φ., Θεσσαλονίκην. Ἀφοῦ πρόκειται νὰρθῆτε στὰς Ἀθήνας, συμβουλευθῆτε ἕναν καλὸ νευρολόγο. Ἔχομε αὐθεντίας ἐδῶ γιὰ ἕνα τέτοιο ζήτημα. Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι τίποτε σοβαρό. Πάντως κάντε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέγω, γιὰ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν ὑποψία. Ἀφοῦ δὲ ἐπισκεφθῆτε τὸν εἰδικὸ ποὺ σᾶς λέγω, ἐλᾶτε τότε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ θὰ σᾶς πῶ τί πρέπει νὰ κάμετε καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ποὺ εἶναι τῆς ἁρμοδιότητός μου. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, πρέπει νὰ προηγηθῆ ἡ νευρολογικὴ ἐξέτασις.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἰατρὸς

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ - ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ
ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Λόγῳ μεγάλης παραγωγῆς ἡ Ξυλουργικὴ Βιομηχανία ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ προσφέρει τὰ ἔπιπλά της παντὸς τύπου καὶ ρυθμοῦ εἰς μικροτάτας τιμὰς καὶ μὲ ὅρους δόσεων ἀσυναγωνίστους.

Ἔκθεσις: Πανεπιστημίου 34, ἔναντι Ἀρσακείου καὶ ἐντὸς τοῦ Ἐργοστασίου Λουΐζης Ριανκοὺρ καὶ Λακωνίας.
Τηλέφωνα: 26080 — 26030

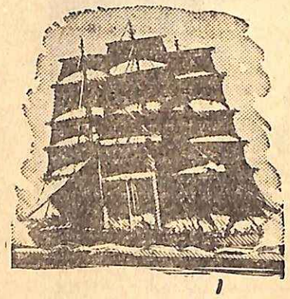

Γιὰ πού βαδίζει τὸ καράβι;

Πάει μακρυὰ σὲ τόπους ἄγνωστους, γεμάτους ἐξωτικὴ γοητεία, κινδύνους καὶ δόξα. Τί ὡραῖο ἕνα τέτοιο ταξίδι, ὅλο μυστήριο καὶ ποίησι. Οἱ παληοὶ καιροὶ εἶχανε τόση ποίησι...

Σήμερα ὁ κόσμος ἔγινε πιὸ πρακτικός, ἐπειδὴ διάζεται καὶ θέλει τὰ κομφόρ του. Ἔχει δίκαιο; Ἔχει ἄδικο; Τὰ γεγονὸς εἶναι πὼς ὁ κόσμος εἶναι ἀπαιτητικός. Θέλει νὰ ξαίρῃ ποῦ πάει, τί κάνει, τί ἀγοράζει.

Παραδείγματος χάριν, ἀκόμα καὶ μιὰ πούδρα νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ κανεὶς σήμερα, τὴ θέλει ἱκανοποιητική, καλή, ἀπὸ κάθε ἄποψι. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ προτιμᾶ καὶ ἡ κάθε κυρία ποὺ ξαίρει, κάτι γνωστό, ἀφοῦ γνωρίζει καλὰ πὼς τριάντα χρόνια τώρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον, ὅλο καὶ διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΣΚΑ
ΛΟΣ
ΣΚΑ
ΛΟΣ
Σκάλος
ΕΡΜΟΥ 29